

STARI
PISCI HRVATSKI.

NA SVIET IZDAJE

JUGOSLAVENSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI.

KNJIGA DRUGA.

U ZAGREBU 1870.

U KNJIŽARNICI FR. ŽUPANA (ALBRECHTA I FIDLER) NA PRODAJU.

PJESME

ŠIŠKA MENČETIĆA VLAHOVIĆA

I

GJORE DRŽIĆA.

SKUPIO

VATROSLAV JAGIĆ.

NA SVIET IZDALA

JUGOSLAVENSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI.

U ZAGREBU 1870.

U KNJIŽARNICI FR. ŽUPANA (ALBRECHTA I FIDLERA) NA PRODAJU.

Štamparija Dragutina Albrehta u Zagrebu.

UVOD.

U tom zamašitom zborniku pjesama, koji trudom mojim a troškom jugoslavenske akademije ishodi na sviet kao druga knjiga „starih pisaca hrvatskih“, izlaže se na ogled najstarija lirska poezija naše književnosti, koja se rodi u drugoj polovici petnaestoga vieka u Dubrovniku.

Kako dodje do tog razvoja umjetne lirike u Dubrovniku, koji joj bijahu uzori i izvori, o tome govori moja rasprava, štampana u 9. knjizi Rada pod naslovom: Trubaduri i najstariji hrvatski lirici. Ondje su, ako i u kratko, bar najznatnije osobine ovih poezija osvietljene. Ostaje mi, da pripoviedam što znamo o samiem pjesnicima, kojih su pjesme ovdje štampane, i kako su se djela njihova do nas sačuvala.

I

Imena pjesnikâ.

Oba pjesnika, kojih su pjesme u toj knjizi štampane, zovu se Šiško Menčetić i Gjore Držić. Po latinskom načinu pisahu prvomu ime: Sigismundus Mensius; tako se čita u rkp. akad. knjižice br. 655: inci-piunt Sigismundi Mensii, patritii Ragusini carmina. I Dolci (fasti p. 24) zove ga isto ovako. Uz to je još običniji oblik njegova imena: Sigismundus Menzius (u drugom padežu: Mentii), kako ga Ignj. Gjorgjić piše. Talijanski oblik njegova pridjevka bijaše Sigismundo di Menze. Hrvatski zvahu ga po krstnom imenu Šiško ili pak Sismundo. Ovaj potonji oblik dolazi vrlo često u samih pjesmah kao akrostih; sr.n. pr. pjesme: I, 1, 33, 40, 41, 66, 67, 68, 69, 77, 99; II, 3, 7, 9, 11, 12, 13, 22, 32, 36, 45, 51, 58, 66, 81, 103, 116, 126, itd. Pridjevak pišu mu u hrvatskom obliku Menčetić i Minčetić. U najstarijem rukopisu zadarskom nema nikakova imena, van što je novijom rukom, negdje koncem prošloga vieka, netko zapisao: Pjesni gljuvene Sciskeca Mence-tichja vlast. dubrov. Isto je tako i u rkp. br. 17 knjižnice fratarske u Dubrovniku novijom rukom zapisano: pjesni Šišmunda Menčetića. U rkp. akademičke knjižnice br. 655 dolazi samo ovaj naslov: pjesni Šiška Vla-

II

hovića. Ali Ranjina pjesnik posveti svoje pjesme Mihi Menčetiću te u posveti govori: „Šišmundo, spjevalac našega jezika, čas u istinu vridna vaše kuće Menčetić“ (ed. zagr. p. XIII). Ovo svjedočanstvo pjesnika Ranjine, koji je i onako najbliži Šišku Menčetiću, za tiem listine ćirilske, koje gotovo uvijek pišu Menčetić (sr. Daničićev rječnik s. v. Менчетићъ), skloniše me, da i ja za ovo izdanje prihvatim formu sa e: Menčetić. Dellabella i Stulli u svojem rječniku, Appendini i potonji vole formu sa i: Minčetić.

U imenu drugoga pjesnika nema takova kolebanja. Latinski pišu ga: Georgius Darsius ili Darsa, a najradije već ondje Gjore Držić. Tako Dolci (fasti 25) piše: Georgius Darsicuh, illyrice dicebatur Gjore. I u samih pjesmah dolazi dosta puti akrostih Gjore ili Gjoreta, sr. pj. 1, 3, 7, 9, 12, 13, 15, 19, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 34, 35, 37, 38, 39 (Gjore Darsa), 40, 45, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 59, 60 itd.

II

Život Šiška Menčetića.

Vlasteoska kuća Menčetića bijaše vrlo stara, a vrlo slavna i ugledna u Dubrovniku. Ako i ne marimo puno za pričanje o njezinom rimskom izvoru (Appendini II, 92), kao da je tobože praotac te familije, po imenu Cesar Menzsius, u društvu Pavlimira došao iz Rima u Dubrovnik, kako se čita u Gjorgjićevu djelu (vitae illustrium Rhacuseorum): familiam Menziam Pyrrhus Lusitanus deducit a socio Pavlimiri Beli, qui dicebatur Cesar Menzsius; — ali pojedini Menčetići pominju se često u historiji dubrovačkoj, kao ljudi po domovinu svoju dasta znatni, koji su obavljali razne, po kad što i veoma važne zadaće. Od 12. vieka napried jednako nas susreću pojedini članovi te vlasteoske, za cielo vrlo razgranjene kuće tako, da su im djela i službe, zgrade i nezgrade, zabilježene u historiji njihove domovine. Prikupljajući ove raspršane spomene¹ od najstarijih

¹ Medju sudcima god. 1198 pominje se Lovre Menčetić (chron. Resti), g. 1245 bijaše Petar Menčetić zapovjednikom jedne galije (Resti), g. 1253 imadjaše Dmitar Menčetić čast općinskoga visijara, g. 1254 bijaše u izabranom vieću, a g. 1265 posla ga republika kao sudca u stónsku prevlaku (Srb. spom., Resti); g. 1268 podje isti Dmitar za poklisara k Urošu (Resti). Miho ili Mihailo Menčetić pominje se u listini 1333 kao svjedok kod predaje Stona, Rata i Prevlake, o kojih je on prije ugovarao (Resti); on isti bijaše valjda g. 1323 šiljan u Bosnu k materi Stjepana bosanskoga bana Elisaldi (Resti). Gjon ili Žua Menčetić bijaše zapovjednik brodnice g. 1323 (Resti), a o nekom Minči (?) Menčetiću pripovieda se pod g. 1324, kako se bio zatvorio u tvrđi grad Ostrovicu (Resti). U god. 1340 navodi se spomen Lampreta Menčetića, a g. 1360

vremena pak do onoga doba, kad je već naš Šiško živio, ne možemo ipak ništa po bliže doznati o njegovu ocu ili djedu, a i o samom pjesniku znamo vrlo malo.

Po tom, što se Šiško Menčetić obično pisao još i Vlahović, dodjoše gdjekoji literarni historici na tu misao, da su ga sinom Vlahovim smatrali. Tako ga zove Dellabella u svom rječniku: Sigismundo di Biagio Menze ovvero Mincetich, suprannominato Vlahovich. Dolci i Appendini ne govore o tom ništa. Ali da je ocu njegovu ime bilo Šimun, za to ima, koliko ja znam, dvoje svjedočanstvo. U rkp. akad. knjižnice br. 655 dolazi ispred tako zvanieh elegija ovaj naslov: „Eiusdem Sigismundi, Simeonis Mensii patritii rhaccusani filii carminum libri treis“, a u Gjorgjićevu rkp. djelu: „Vitae illustrium Rhacuseorum“ veli se ovako: filius fuit Simeonis Menzii, alias Vlahovich. Da je djedu njegovu ime bilo Vlaho (Blasius), misli Kukuljević, a i može biti.

Da li je naš Šiško prvi bio, koji je u kuću Menčetića unesao slavu književničku, dok su mu se predji što državničkom mudročću što vojnom slavom odlikovali, to se za cijelo ne zna, za što Appendini pominje (Notiz. II, 92—93) nekakova Placida Menčetića, koji da je takodjer živio pod konac 15. vieka; ali da je Šiško Vlahović ne samo od svoje kuće Menčetića prvi, nego u opće prvi izmedju Dubrovčana izašao na glas, kao „slovenski“ pjesnik, o tom nemamo razloga sumnjati.

dođe k Stjepanu Urošu na Sjenice kao poslanik Jake Menčetić (u listini, valjda pogrješno, zapisan: Mančetić). Ovaj isti Jake bijaše g. 1368 šiljan kao poklisar k bosanskim knezovom Sracimiru, Gjurgju i Balši niže Širokoga brda u Liešu. Paske i Marin Menčetić pominju se u listini Tvrtkovoju izmedju g. 1358—1376, Marinov spomen dolazi još jedan put u ugovaranju s istiem Tvrtkom g. 1378. God. 1381 pogubljen bi Mate Grubin Menčetić (Mateo Grube di Menze) s još dvojicom plemića (chron. Ranjina). Nikola Menčetić pominje se kao viećnik i knez u godinah 1390, 1396, 1398, 1399; Žive ili Živko Menčetić bijaše knezom g. 1411, a od g. 1405 napried izabraniem vlastelinom; on je i kao poslanik k vojvodi Radiću pošiljan (Puc. spom. XIII). U godinah 1413, 1415, 1418 dolazi knez Mihailo Menčetić (Puc. XXXVI). Andre Menčetić šiljan bi g. 1393 k Sracimiroviću (Puc. I, IV), g. 1399 posta prvim knezom u Primorju (Puc. VIII), od g. 1419 napried dolazi u listinah kao izabrani vlastelin. Nikša Menčetić bijaše g. 1462 knezom dubrovačkim, inače dolazi kao izabrani vlastelin u godinah 1442—1462. God. 1463 pogibe u nesreći, koja je zadesila Dubrovnik, Marin Dinkov Menčetić (Makuš. 336). Damjan Menčetić bijaše knez g. 1466; g. 1483 kadno tri ladje iz Sicilije lupskeki padoše u zasjede Dubrovčanom, bi uhvaćen Marin Savin Menčetić i udova Tebalda Menčetića (chron. Ranj.), god. 1501 pominje se kao poklisar Pere Menčetić, itd.

IV

Život Šiška Menčetića stavlja Appendini medju godine 1475 i 1524, Dolci kaže čak, da je naš pjesnik umro nakon godine 1524. Odakle su oba ova literarna historika izvadila taj račun o godinah Menčetićeve života, ne može se znati. Ali nasuprotivno njima tvrdi Gjorgjić, da je Šiško Menčetić umro godine 1501 te se za dokaz poziva na javne vlasteoske knjige (uti e nobilium cathalogo patet). Ivan Kukuljević i Sime Ljubić prihvatiše ovu bilježku Gjorgjićeve te po što se veli u istoga Gjorgjića, da je pjesniku bilo istom 44. godine, kada je umro — to bi se dakle bio rodio godine 1457.

Što i ja uz taj račun pristajem te volim vjerovati Gjorgjiću nego li Dolciu ili Appendinu, tomu ima povrh samiech rieči Gjorgjićevih još jedan razlog u rukopisu zadarske gimnazije, gdje su pjesme jednoga i drugoga pjesnika posabrane redom alfabetskim — a taj je rukopis pisan g. 1507, kako se vidi iz prvoga lista, gdje uza znak imena Isusova dolazi prvobitnom rukom zapisano ovo: „1507 a dj 20 octubrio.“ Kad bi dakle Šiško Menčetić preživio bio čak godinu 1524, jedva se može vjerovati, da bi već u tom g. 1507 pisanom rukopisu posabrana bila sva njegova djela, a i u drugačijoj formi bila bi posabrana. Ovako bo, kako se nalazi pjesnička ostavština obojice pjesnika u rukopisu zadarskom, mora svatko doći na tu misao, da je neki štovatelj (a poslije kazat će, tko bješe taj štovatelj) obojice prviech slovinskih pjesnika u Dubrovniku iz poznatieh već zbornika, gdje su se posebice i odieljeno nahodile pjesme Menčetićeve i pjesme Držićeve, za svoju volju i zabavu sastavio taj alfabetski kancionero, koji je pod konac popunjavao valjda iz kojekakvieh raspršanih i razbacanih listića, što su se nahodile u koječijim privatnim rukama.

Sve to predpostavlja po mojem mišljenju, da u ono doba nije više ni jedan od oba pjesnika živ bio.

Sve što se dalje pripovieda o životu Šiška Menčetića, a toga ima vrlo malo, nije osnovano ni na kakovih sigurnih tradicijah ili dokazih, već je izvadjeno iz samiech pjesama; a kako su nepouzdana takovi izvori, uvjerit će se svatko, kad uvaži samo ono, što sam u opće rekao o naravi ovoga pjesništva u raspravi, štampanoj u 9. knjizi Rada. Na priliku Kukuljević, a po njem Ljubić, pripoviedaju ovako: da je Šiško Menčetić u svoje mlade dni bio vrlo zaljubljen u neku djevojku, koju sedam godina (Ljubić kazuje: osam) vjerno ljubljase. Ali ako bi se mogao Kukuljević za svojih sedam godina pozvati na pjesmu 64 i 65 knjige treće, a Ljubić za svojih osam godina na pjesmu 107 knjige treće — a ono mogao bih ja reći, da je bio Šiško Menčetić barem dva n a e s t godina zaljubljen; jer u pjesmi 51 knjige pete pjeva sam pjesnik ovako:

Etó znaš, da prodje d v a š od sad š e s godiš,
odkoli gospodje život moj gospodiš.

Ali bojim se, i ovaka dedukcija bila bi dosta nepouzdana.

Isto se tako ne može znati, tko je bio taj predmet pjesnikove žarke i bolne ljubavi: da li kakova plemenita roda djevojka ili koja udata gospodja, što bi se takodjer moglo slutiti osobito po naslovu „frava“. Razna imena, koja joj pjesnik nadieva, bit će tek pjesničke igračke; ta pravoga joj imena nije i onako ni smio otkriti. Uza „Slava“ i „Dražica“ (sr. trubad. p. 224) dolaze kao akrostihi: Kata, Katarina, Katarinica, Katica, Maria, Mandaliena, Margeta, Nika, Nikica, Nikleta, Nikoletica, Pera, Perica, Petrunielica, Paula, Franica, Anica, Jela.

I to je veliko pitanje, smiju li se sve pjesme, koje o vjernoj, bolnoj i suznoj ljubavi pjevaju, upravo na jednu jeditu odabranu gospodju protezati? Gotovo se čini priličnije vjerovati riečim Gjorgjića, kad no veli: *Scripsit eroticorum 6. libros, variis amoribus distractus.*

U kasnije doba, tako nastavlja Kukuljević i Ljubić, oženio se djevojkom neznana roda i imena te rodio kćer izvrstne krasote i plemenita duha, u koju da je Gjore Držić zaljubljen bio I ova pripoviedka nije sa svim pouzdana. Evo za što. Ako je istina, da je Šiško, brojeći po svjedočanstvu njegovieh pjesama, najmanje 12. godina ljubav vodio izvan braka, to uzimimo, da je vrlo rano počeo ljubiti, — ima pjesma, gdje se veli, da je već u petnaestoj godini osjećao ljubavnu boljezan — svakojako moralo mu je biti već 27—30 godina, kada bi se bio po mišljenju Kukuljevića i Ljubića istom oženio. Ako se iz toga dosta kasnoga braka rodila kćerca, kojoj je Držić srce svoje nudjao, tada bi po običnom računu djevojačke zrelosti morao bio Menčetić ili već prije ili bar umah godinu, dvie za tiem umrieti, po što bješe Držić istom počeo njegovoj kćeri dvoriti. Istina, i to nije upravo nemožno; ali ovakove kombinacije rastavljaju nam odviše na daleko život Držićev od Menčetićeva, koje nam inače literarna historija kao suvremenike, vrstnjake i prijatelje prikazuje. Jer ako je u 44. godini vieka Menčetićeva (a to je po svjedočanstvu Gjorgjićevu godina njegove smrti) kćerci njegovoj moglo biti tek 15. godina, to bi se jedva i za Držića vjerovalo, da je taj čas puno stariji bio. Mladjahnomu žaru, koji odsieva iz pjesama Gjorinih nikako ne dolikuje ta misao, da bi bio istom u kakovoj 35. godini počeo ljubiti i pjevati o ljubavi. Pače tomu se protivie i rieči sinovca mu Marina Držića, kad no veli:

Svud Gjore Držića slove svitlo ime,
uresna mladića božjim darim svime;
kad mlada c spjevaše, jak Orfeo zvirenje
za sobom vodjaše i dubja i kamenje.

VI

Mi moramo dakle uzeti, da je u to doba i Gjori Držiću jedva bilo puno više od 20 godina. Na taj način bio bi se Gjore Držić rodio negdje oko godine 1475, kako zbilja i uzimaju gdje koji literarni historici (gled. Appendini II, 217). Koliko je dakle vremena mogao prijateljevati Držić s Menčetićem, ako mu je god. 1501, kad je umro Menčetić, istom kakovih 25 godina bilo? a nakon 6 godina (g. 1507) dolazi već u zadarskom rukopisu i pjesma Držićeva „o čistoći“, za koju se misli da je spjevao, kad je već bio u stališu svećeničkom.

Nu kad bi taj nerazmjer njihovih godina i podnosio, da se zovu suvremenici, vrstnjaci i prijatelji, ali Cerva pripovieda, da je otac Držićev poginuo g. 1463 u velikom požaru, koji bješe buknuo u dubrovačkoj oružnici, te za tim popalio mnogo kuća, čak i kneževski dvor. Godište dakle poroda Držićeva pada svakako prije 1463; a tada se ciela gori spominjana pripoviedka u toliko mienja, što se mora reći, ako već jest Držić upravo Menčetićevoj kćeri ljubav poklanjao, to se ona svakojako rodila puno prije, nego li misle oni, koji govore o ženidbi Menčetićevoj nakon mnogogodišnjega ljubovanja izvan braka. Tko umije shvatiti osobitost tadašnje umjetne lirike, njezin misteriozni, da gotovo metafizički odnošaj napram realnosti običnoga života, lako će i na to pristati, da su možda sve kombinacije, koje mi izvodimo iz pjesama Menčetićevih o njegovu životu, sa svim neistinite, puka fikcija. A da ne samo mi danas, nego da već stari literarni historici nisu imali drugih izvora za sve, što o Menčetiću i Držiću govore, do samih njihovih pjesama, to nam ispovieda izriekom sam Gjorgjić, dok veli ovako: *Omnia haec tam de Darsio, quam de Menzio excerpti ex Mss. anni 1507.* A to je onaj isti izvor, koji je i meni kod izdavanja ovieh pjesnika glavno poslužio.

Napokon znamo još o životu Šiška Menčetića ono, što nam o njemu Dinko Ranjina pripovieda, na ime da je bio osobit štovatelj filosofije Platonove (ed. zagr. p. XIV). To se istina zanijekati ne može, prem da je Dinko Ranjina velik dio svojega entuziasma za platonsku filosofiju podmetnuo našem pjesniku.

III

Život Gjore Držića.

To je sve što znamo o Šišku Menčetiću. Isto nam je tako slabo poznat život Gjore Držića.² Što o njemu pripoviedaju Dolci, Appendini, Ku-

² Jedni su Držići spadali od starine među najplemenitije familije Kotorske, odanle preselili se u Dubrovnik te kako se veli do god. 1348 obavljali znatne javne službe. Ali kad se g. 1348 pojavi u Dubrovniku strašna kuga, ostaviše

kuljević, Ljubić, potječe iz djela Cervina kao iz prvog izvora, a to je ovo : otac zvao mu se Nikola, čovjek roda gradjanskoga, inače vele odličan (patrem habuit Nicolaum honestissimo loco natum, Cerva), koji pogibe, kako jur reko, u požaru g. 1463 (bellicis instrumentis fortuito igne Ragusii absumptis, conflagrati simul praetorii ruina cum multis oppressis interit, Cerva), ostaviv valjda nejaka tada još sina materi Nikolici, iz gradjanske kuće Vodopića. Njezinom brigom, tako se bar može misliti, bješe daroviti mladić odgajen u svih on čas običnih naukah te izadje do mala naočit i duhovit čovjek, kako ga Gjore Dobretić hvali, govoreći o njemu: Georgius meus Darsichii et mente atque aspectu decorus.

Živahan i čuvstven mladić — tako si ga predstavljamo još i danas, čitajući njegove pjesme — planu žestokom ljubavi za kćercom, kako vele, prijatelja svoga pjesnika Šiška Menčetića, ali njegova ljubav ne kosnu se srca djevojčina, ne nadje ondje odziva. Ona podje za drugoga, na što Gjore, sjetan neveseo, ostavi radosti ovoga svieta te posta svećenikom. Da je djevojka, koju je Gjore toli nesretno ljubio, bila kćerka Šiškova, toga Cerva ne veli izriekom; njegove su rieči samo ove: „ab elegantissimae puellae quam deperibat, nuptiis repulsus meliora cogitare coepit.“ Ali u djelu Gjorgjićevu vitae illustrium Rhacuseorum stoji naročito: „amicus Sigismundi Menze, cujus filia, pro qua Georgius ardebat, aliis nupta est.“ Ovu je viest prihvatio te po svojem običaju općimi frazami iskitio Appendini (II., 217), a iz njega priedje na kasnije literarne historike. Gjorgjić zna čak i to, da je Gjore povodom tiem, što mu se iznevjerila kći Šiškova, spjevao onu pjesmu pod br. 55; ali ja sam već gori napomenuo, da Gjorgjić nema za to nikakovieh izravnieh dokaza, nego da su to tek njegova nagovieštanja. Za to, da je Držić bio svećenikom, ima dokaz naveden u

dvojica tadašnjih Držića samovoljno Dubrovnik te biše za kaznu izbrisani iz broja vlastele i uvršteni među pučane (sr. Makušev, 85, op. 2). Stoji li naš pjesnik Gjore Držić s ovom, ovako poniženom familijom i u kakovoj svezi, to ja ne znam; ali moram primietiti, da protivno tomu, što se veli da su Držići g. 1348 poniženi bili do pučana, dolazi ipak u listini od g. 1360 Miho Držić vlastelin, kako je s darovima poslan bio k Stefanu Urošu. Kad bi naš Držić već po imenu smio biti stavljan u rodbinski savez sa starijimi Držići, tad bismo spomenuli i Mateja Držića, koji življaše početkom 15. stoljeća te pišaše prvo genealogijsko djelo o familijah vlasteoskih republike dubrovačke. Sr. o tome Držiću Makuševa 85, koji ne znam za što ga piše Dršić. Vriedno je, da napomenem još i to, da u kneza Meda Pucića u Dubrovniku ima rukopis Držićevieh pjesama, pisan 16. vieka, koji je „vezan kožnijem koricama sa zlatnijem uresima i Držićevijem grbom, kako što je na grebovima te njegda vlasteoske kuće (de Darsa) u crkvi dominikanskoj u Dubrovniku“ (iz prijateljskoga pisma g. kneza Meda Pucića).

VIII

Dolcia (fasti 25) iz knjige liber genealogicus civium Antonianorum,³ gdje se na str. 58 čita: fu prete e poeta valentissimo in lingua illirica, e le sue lodi in molti libri si ritrovano. To potvrđuje Cerva i svi potonji literarni historici.

U kojoj je godini života svoga Držić stupio u red svećenički, koliko li je godina ovako proveo i kad je umro, sve se to ne zna. Sudeći po riečih Cervinih: *sacrisque initiatus inter alias sacras piisque lucubrationes quae extant poema edidit longiusculum idemque elegantissimum de Castitate* — očekivali bismo uz poznatu pjesmu o čistoći više nabožnih pjesama od njega — ali toga danas nema. Ako je zbilja istina, a nije golo naslućivanje, što Cerva govori o pjesmi vrhu čistoće, da ju je sastavio u stališu svećeničkom, tada znamo bar toliko, da je Držić bio svećenikom svakako negdje prije godine 1507; jer je ove godine pisan rukopis zadarski, u kojem se već nalazi pomenuta pjesma. Pače ja mislim, da je god. 1507 po svoj prilici već mrtav bio. Dolci kazuje odveć općenito: *floruit anno 1490*.

Dubrovčani opominju se vrlo često ove dvojice svojih najstarijih pjesnika: potonji pjesnici ugledaju se u njih kao u svoje uzorite predhodnike, a ostali književni ljudi rado hvale prve početnike one bogate poetske književnosti, koja se njima u Dubrovniku rodila na slavni i dugovjeki život.

IV

Djela Šiška Menčetića.

Svi literarni historici dubrovački kazuju za Šiška Menčetića, da je ostavio šest knjiga ljubavnih pjesama i jednu knjižicu pjesama na prope-toga Isusa. Tako pripovieda Dolci (fasti 58), tako Gjorgjić: *scripsit eroticorum 6-libros et libellum ad Jesum in cruce pendentem*; tako Dellabella, samo što on ne rastavlja od onieh 6 knjiga pjesme na Isusa, nego općenito govori: *libri sei di Poesie Amoroze e Morali*. Appendini napokon pristaje po običaju uz Dolcia i Gjorgjića (II, 218).

Takova broja knjiga, tako podieljenieh pjesama Menčetićevieh nema danas ni u kojem rukopisu; odatle ne bih ipak jošter htio izvoditi, da su one viesti literarnih historika dubrovačkih neistinite. Danas imamo dva

³ To je ono genealogijsko djelo „Origine e Genealogie di tutte le famiglie dei cittadini di Ragusa“, o kojem obširno govori Makušev na str. 85—88 svojega poznatoga djela. Cives Antoniani tumači se ovim sadržajem iste genealogije: *Nel presente libro sono descritte l'origine e genealogie dei cittadini Ragusei, che furono in officio della Confraternità di S. Antonio*.

glavna rukopiša, u kojima se sačuvaše pjesme Šiška Menčetića, ali se i ova dva rukopisa veoma razlikuju toli brojem pjesama, koli njihoviem nutarnjim razredjenjem. U rukopisu nekoč dubrovačkom, sada zadarskom od g. 1507, koji ima na broju 820 pjesama — u istinu nema ih toliko, jer su mnogi brojevi samo komadi celieih pjesama, koje već dolaze u istom rukopisu na drugom mjestu — pomiešane su pjesme Menčetićeve i Držićeve tako, da se izmjenjuju redom alfabetskim po prvoj rieči prvoga stiha; kada je jedno slovo (recimo n. pr. A) iz Menčetića i Držića iscrpeno, a pjesme Menčetićeve idu vazda napried, tada počima drugo slovo (recimo n. pr. B), i to opet najprije Menčetićeve, za tim Držićeve pjesme. Koje su pod svakm slovom pjesme Menčetićeve, dokle one idu gdje li ih izmjenjuju pjesme Držićeve, to se iz samoga zadarskega rukopisa ne može razabrati. Što Appendini govori za taj rukopis: „le opere di Sigismundo furono distinte per mezzo delle lettere S. M.“ — to nije istina; i to je opeta Appendini od nekuda prepisao, vjerujući drugomu na rieč. Na pitanje, odakle se ipak zna, koje su u onom zadarskom rukopisu pjesme Menčetićeve, koje li Držićeve, odgovaram, da bi se bez pomoći inieih rukopisa tek za one pjesme moglo naslućivati, čije su, koje u akrostihu sadržavaju ime pjesnika (n. pr. Sismundo, Gjore). Može biti da je baš te akrostihe i imao na umu onaj izvor, odakle je Appendini krivo crpao ono svoje S. M. — Ali takovieih pjesama nema mnogo. Za sve pak ostale valja poiskati naročtieih dokaza u drugih rukopisih.

Za veliku čest Menčetićevieih pjesama imamo zbilja još rukopis akademičke knjižnice br. 655, koji ako i nije toli star kao zadarski — bit će sudeći po pismu pisan koncem 17. ili početkom 18. vieka — ali je puno vriedan s toga, što donosi vrlo ispravan tekst, a razredjenje pjesama osobito. U tom rukopisu nalazimo najprije pod naslovom: „incipiunt Sigismundi Mensii patritii Ragusini carmina“ 366 pjesama s kazalom alfabetskim prvieih stihova. Sve se ove pjesme, izuzam ih jedanest, čitaju i u zadarskom rukopisu, raspršane na raznih mjestih prema alfabetskomu redu, kojeg se akad. rukopis ne drži. Za tiem ima isti akademički rukopis, istom rukom i u isto doba pisane (samo je paginacija posebna) druge pjesme Menčetićeve pod ovieim naslovom: „Eiusdem Sigismundi Simeonis Mensii patritii Rhaccusani filii carminum libri treis.“ Prva knjiga s nadpisom „pocigne piesni Scisceka Vlahovichia libro parvo“ sadržaje 48 pjesama, koje sam sve, do jedne, našao i u zadarskom rukopisu; druga knjiga s nadpisom „liber secundus“ sadržaje 47 (u rkp. 46, ali je broj 37 dva puta računan) pjesama, od kojih opet svaka dolazi i u zadarskom rukopisu; napokon treća knjiga s nadpisom „liber tertius“ sadržaje 51

pjesmu, između kojih nema u zadarskom rukopisu 6, 20, 40 i 41—51. Sudeći po sadržaju ovih posljednjih jedanaest pjesama, to će biti onaj od literarnih historika spominjani libellus ad J. Christum cruci suffixum (gledaj u štampanom izdanju na str. 339).

Kada se ova sadržina rukopisa akademičkoga pjesama Menčetićevih poredi s rukopisom zadarskim, vidi se umah to, da akademički rukopis nije prepisan iz zadarskoga. Nije dakle istina, što govori Appendini, da su iz rukopisa od g. 1507, kao iz autografa, prepisivane pjesme naših pjesnika u druge rukopise (II., 218). To ne može biti već toga radi, što u akad. rukopisu ima, kako vidjesmo, pjesama, koje se u zadarskom rukopisu i ne nalaze. A i tekst je akademičkoga rukopisa toli ispravan, nasuprotiv nehajno pisanomu tekstu rukopisa zadarskoga, da po zadarskom rukopisu nitko ne bi bio podoban sastaviti onakav tekst, kakav donosi rukopis akademički. Nema dakle ni najmanje sumnje, da je piscu akademičkog rukopisa morao biti pred očima nekakav stari rukopis pjesama Menčetićevih, koji se podpunoma razlikovao od rukopisa godine 1507.

Ali i razredjenje pjesama u akademičkom rukopisu vrlo je znamenito. Tu nema onih šest knjiga, o kojih pripoviedaju literarni historici, nego samo tri knjige (u trećoj već se sadrže i one pjesme na Isusa, koje bi trebalo da prave posebnu knjigu), a uz to na po se još 366 pjesama. Odakle uze akademički rukopis ovo svoje razredjenje, to se ne zna. Kako je rukopis dosta star, gotovo bismo povjerovali, da je sam Menčetić svoje pjesme ovako razredio; ali tomu se ipak protive dva razloga. Prvi razlog, za što ja ovoga razredjenja ne smatram izvornim, jest taj, što svi stari literarni historici govore o šest knjiga; drugi još puno vredniji razlog nalazim u tome, što ima u zadarskom rukopisu mnogo pjesama, koje su za celo Menčetićeve, a u akademičkom rukopisu nema ih: i te dakle pjesme bijahu nekoč po svoj prilici dielovi onoga izvornoga, u šest knjiga podieljenoga zbornika.*

Čim razredjenja pjesama Menčetićevih u akademičkom rukopisu ne smatram izvornim, ne mogu odobriti, da su ga prihvatili noviji literarni

* Da je tomu zbilja tako, da su prije vjekova imali Dubrovčani mnogo obilatijih izvora za poezije Menčetićeve, tomu svjedoči i Gjorgjić ovim riečima, koje radi znamenitosti njihove spominjem: *Menzii operum duo volumina exstitisse in Sanjacobeo Monasterio indubium est, ut in ejusdem elogio testatur P. Seraphinus de Cerva, ord. praedic. Veruntamen in praefato monasterio ne minima quidem hoc tempore manuscriptorum veterum pagina superest nec inventa fuit in restauratione bibliothecae a p. abbate Mauro Crivellia, quae ignotum est cujus opera, nec quomodo, magno tamen rei litterariae detrimento perierunt.*

historici, kao Kukuljević i Ljubić, za osnov svojega izlaganja; naročito nema nikakova smisla ono razlikovanje između „pjesni ljuvenih“ i „elegija ljuvenih“, jer je to jedno te isto: oboje su pjesme posvema jednake, obojim jednako pripada naslov „ljuvenih elegija“ po sredovječnom značenju rieči elegija.

V

Djela Gjore Držića.

O djelih Gjore Držića pripoviedaju svi literarni historici gotovo jedno te isto: Cerva, Dolci, Gjorgjić, Appendini umiju samo općenito reći, da je za mlada pjevao ljubavne pjesme, a postav svećenikom da je spjevao pjesmu o čistoći. Kako malo vriede te njihove bilješke, kako li se slabo moći na njih osloniti, mogu dokazati ovim primjerom. Cerva hvali pjesmu o čistoći kao „poema elegantissimum“, Gjorgjić zove je „longiusculum poema siue parenesin ad fugiendos amores“; a Appendini, koji na strani 318 ovu pjesmu takodjer hvali: „in cui egli si studia di allontanare la gioventù dagli amori profani, opera riputata di uguale pregio“, kudi je na str. 272 veleći, da ne zaslužuje ni imena pjesme, jer nema u njoj „non vi è nè ordine, nè azione“. Kada pak tko ovu pjesmu zbilja pročita (štampana je na strani 437), naći će, da sve što o njoj Appendini govori, upravo ništa ne znači: niti je to pjesma upravljena na mladež, niti je pjesma bez reda i bez sile; dakako mi joj ne bismo danas ipak onoliko pohvale dali, kao Cerva, da je zovemo „elegantissimum poema“. Nego još jače bijasmo varani do sele u svom očekivanju, što li će biti Držićev „pirni drama“. Appendini zove taj „picciolo dramma“ prvim kazalištnim produktom književnosti dubrovačke, veleći, da ima u svom zapletu nešto sličnosti s Amintom ili s „Pastor fido“ (II. 282); a kad tamo, to je nešto veoma malena i neznatna, to je u dialog svedena alegorijska ekloga, može biti čak puki prievod?

Držićeva djela dolaze dan današnji, stranom uz druge rukopise, stranom jedino, u rukopisu zadarskom. Pjesme o čistoći i tako zvanog pirnog dramata nema, van u jedinom rukopisu zadarskom; odanle je oboje i preštampano u ovom izdanju. Ljubavne pjesme, kojih ima mnogo, valja odabirati budi pomoću akrostihâ, budi pomoću inieh rukopisa. Tom dvojakom pomoću izvadjen je iz zadarskoga rukopisa priličan broj ljubavnih pjesama, o kojih nema upravo nikakove sumnje, da su zbilja Držićeve. Uza zadarski rukopis dva su poglavita rukopisna izvora, koji nam kazuju, što je Držićevo. Jedan je rukopis svojina kneza Meda Pucića, koji mi osobitom dobrotom, za koju mu se ovim javno zahvaljujem, ispisa iz svoga

rukopisa početak svake pjesme, da bi im lakše mogao traga naći u općem kancioneru zadarskom. Drugi je rukopis svojina fratarske knjižnice u Dubrovniku pod brojem 17; ima naslov ovaj: „Dio pjesni Gjore Držića dubrovčanina“. I ovaj rukopis poredio je netko (Mattei?) sa zadarskim već u prošlom vieku, te uza svaku pjesmu pribilježio broj lista i pjesme, kako ona dolazi u rukopisu zadarskom. To je već na početku rukopisa navješteno ovim riečima: „broji, kim su nadbilježene ove pjesni, kažu broj i liste gdi se nahode izmiešane meju pjesni Šišmunda Menčetića“.

VI

Sadržaj i načela ovoga izdanja.

Zadatak moj bijaše, iz raznih rukopisa posabirati sve pjesme Šiška Menčetića i Gjore Držića. Nu ako i jesam, putujući prije dvie godine po Dalmaciji, nakupio dosta gradje za kritičko izdanje, ako i jesam iscrpao iz svih dubrovačkih rukopisa, šta se god na oba naša pjesnika proteže, ne bih se ipak mogao bio latiti toga izdanja, da mi ne bude bio posredovanjem slavne jugosl. akademije dobavljen iz Zadra najglavniji izvor, najbogatije vrelo za oba pjesnika. To je rukopis gimnazije zadarske, pisan god. 1507. Ovaj je rukopis⁵ riedka dragocjenost naših književnih starina. Zna se za nj, da su ga u prošlom vieku mnogi dubrovački književnici poznavali i upotrebljavali te druge rukopise prema njemu poredjivali. Cerva i Mattei, u izvodu djela Cervina, navode iz njega pjesme upravo po broju. Gjorgjić kaže pod životom Držićevim izrikom, da je sve što zna o Držiću i Menčetiću, iz ovoga rukopisa pocrpao. Ne znam, odakle Appendini ima, da se taj rukopis našao bio u knjižnici mljetskih benediktinaca; u Gjorgjića pak pripovieda se o istom rukopisu ovako: *Extat unicum volumen, ut asseritur, praedicti Menzii et Georgii Darsii poematum conjunctim et promiseue, Mss. apud haeredes fiduciariorum abbatis Joannis Mariae Mattei, olim Soc. Jesu; quae si indulserint, operae pretium erit aliquando e carie vindicare et in publicam lucem proferre.* U Zadar došao

⁵ Ovaj je rukopis na papiru pisan, od početka do kraja istom rukom; ima ukupno 344 lista ili 688 strana srednje osmine. Svaka je strana 20 cent. duga i 15 cent. široka, redovito ima po 22 stiha na svakoj strani, ali ima ih dosta puti i više. Pod konac nije tekst onako čisto i pomno pisan kao napried, prem da je ista ruka sve pisala. Na listu 313 počima kazalo pjesama alfabetiskim redom, ali na listu 332 opet se nastavlja tekst, pak sve do kraja. Jedan je list (336) iskinut te po tom nedostaje i nekoliko pjesama, ili bar konac pjesme 791 i gotovo čitava pjesma 792. Paginacija rukopisa bijaše već od starine ona ista, koja i danas, ali pošto je rukopis negdje u prošlom vieku iznova obrezan, obnovljeni su i brojevi listova.

je taj rukopis iz Dubrovnika kao poklon, učinjen gimnaziji zadarskoj od njezina nekošnjega direktora dra. Pulića.

Kada je taj dragocjeni rukopis pisan, kazuje mu razgovietno zabilježena godina 1507. Ali sreća htjede te sam ja pronašao, i tko ga je pisao. Ima bo u akademičkoj knjižnici rukopis „pistole i vangjelja“ pisan „1508 a dj. 15 dezembrio“, pisa ga Niko Ranjina svojom rukom, kako sam svjedoči ovim riečima: „Nico Mar. (abrevijatura od Marino) de Ragnina aliter Nixa (Nikša) scrise manu propria“. Čim taj rukopis prvi put u ruke primih, spoznah umah u njemu istu ruku, koja pisa i naš zadarski kodeks; a da bude vjera veća, pokazah oba rukopisa još i presv. g. dru. Račkomu, koji umah potvrdi moju misao. Nema dakle od sada više nikakove sumnje, da je cijeli kodeks pjesama Menčetićevih i Držićevih, koji je ov čas svojina gimnazije zadarske, pisao isti Nikola Ranjina.⁶

Nego koliko je god taj Ranjinin rukopis star, opet zadaje svakomu, koji će se njime poslužiti, neiskazana posla. Nema gotovo pjesme, u kojoj ne bi bilo toli nesmisleno pisanieh rieči i stihova, toliko pogrješaka i nedostataka, da se bez pomoći boljih rukopisa, ma i noviji bili, jedva može dotjerati do čitka i razumljiva teksta. Čitave pjesme često su prekinute, a opeta dielovi dolazé kao ciele pjesme; jedna te ista pjesma vraća se s neznatnimi promjenami na dva mjesta, i t. d. Da bi se sve to na kraj dotjeralo, tomu trebaše puno truda i strpljivosti; pak i tako jedva se može reći, da je sve onako, kako bi trebalo. Najglavnija teškoća ostaje u tome, što se ni uz pomoć svih ostalih rukopisa — a ja sam upotrebio sve, što mi je do ovoga časa poznato — ne može stalno odrediti, koje su pjesme u kodeksu Ranjininu Menčetićeve, koje li Držićeve. U toj neprilici ne mogoh si drugačije pomoći, a da ne prestupim zakona propisanih svakoj kritičkoj ediciji, nego što sam uz pjesme Menčetićeve i Držićeve ustanovio još kao treću čest knjige sve one pjesme, za koje ne mogu odrediti, jesu li Menčetićeve ili Držićeve.

⁶ Nikola Ranjina, pisac zadarskoga kodeksa Menčetićevih i Držićevih pjesama, za tiem pisac onieh „pistola i vangjelja“, znamenit je u historiji naše književnosti takodjer kao sastavitelj ljetopisa „Cronache di Ragusa“. Dolci spominje još i njegovu latinsku pjesmu: „de inventione corporis s. Simeonis prophetae.“ Buduć da život ovoga Nikole Ranjine dopire negdje do 1570 godine (jer je god. 1565 bio knezom dubrovačkim), to je morao vrlo mlad jošter biti, kad se bavio prepisivanjem gori pomenutih hrv. rukopisa. Mi se klanjamo mladjalnomu entuziazmu dubrovačkog vlašeoskog mladienca, što je mlade godine svoje u toli dičan posao uložio! Dakako hvaleći njegovu dobru volju, ne ćemo se ništa čuditi, ako je priepis vrlo neispravan, kad pomislimo da je to posao mladića, kojemu bijaše negdje oko 15—17 godina.

Ovo dakle prvo štampano izdanje slavnih dioskura, Šiška i Gjore, sastoji se od tri diela: prvi najveći dio sadržaje pjesme Šiška Menčetića Vlahovića (od strane 1—344), drugi dio sadržaje pjesme Gjore Držića (od strane 347—448), u trećem su dielu (od strane 451 do konca) pomešane pjesme jednoga i drugoga pjesnika. Na kraju trećega diela dodano je još ono nekoliko pjesama, koje ili jesu skroz narodne ili su bar sretna imitacija narodnih, on čas u okolici dubrovačkoj pjevanih pjesama. Pošto i ove pjesme dolaze u Ranjininu rukopisu, ne mogah ih nikako ostaviti; ali ako već jesu svojina naših pjesnika, to su za celo Držićeve: u poeziji bo Gjorinoj ima ipak više narodne prostote i naravnosti, nego li u ljubavnom naricanju Šiškovu.

U prvom dielu, u kojem su štampane pjesme Menčetićeve, postupih ovako. Uz pomoć gori pomenutoga rukopisa akademičkoga br. 655, za tiem rukopisâ fratarske knjižnice dubrovačke br. 16 i br. 32, odabrah najprije te izvadih iz Ranjinina kodeksa sve pjesme, za koje ovi rukopisi svjedoče, da ih je spjevao Šiško Menčetić. Tomu vele znatnomu broju pjesama dodah još i one (ima ih do stotinu), o kojih po analogiji nijesam dvoumio, da će takodjer biti Menčetićem spjevane, ma i ne dolazile u ostalih rukopisih, osim zadarskoga. Da bi se ipak kod svake pjesme umah vidjelo, koliko ima svjedoka za sebe, dodavao sam svagdje pod pjesmom na dnu strane, gdje se ona i pod kojim brojem u kojem rukopisu nalazi. Čak iz Dellabellina rječnika izvadjeni su citati, koji pokazuju, da su njemu, osobito iz Držića, tek nekoje pjesme poznate bile. Navedav svagdje pod pjesmom njezine rukopisne izvore, dodavao bih uz to prema načelima, izloženim u uvodu k pjesmam Marulićevim, sve bitnije i znatnije razlikosti u tekstu raznih rukopisa. Napokon videći ovako pred sobom gomilu od šest stotina pjesama, pokušah u nju unesti iskru života, da ne bi monotonija sadržaja, kojoj se ne može dohledati kraj i konac, onako utrudila čitatelja štampanog izdanja, kako je utrudilo mene čitanje njeno u rukopisih. S toga podielih onu gomilu prema stepenu ljubavi, na kojem pjesnik u svakoj pjesmi stoji, u šest knjiga: u prvoj knjizi izlažu se uzroci ljubavi i borba sa novo nastalom ljubavlju; u drugoj knjizi slavi pjesnik ljepotu svoje ljubavi; u trećoj su knjizi same boli, tužbe i suze; u četvrtoj već pjesniku sviće danak sreće, u petoj knjizi pliva u radostih ljuvenog uživanja, u šestoj vidimo njegov povratak i oproštaj od ljubavi. Ovakovo razredjenje, kad već ne znamo, kako je sam pjesnik svoje pjesme razredio, preporuča se osobito tiem, što pjesme, u kojih ima jednakih motiva, dolaze na blizu jedna do druge; ovako se takodjer dobro ističe puki formalizam, koji vlada u toj ljubavnoj poeziji.

U drugom dielu, gdje su štampane pjesme Držićeve, postupih ovako. Najprije izvadih iz Ranjinina kodeksa one pjesme, što ih ima rukopis Pucićev i rukopis fr. knjižnice dubrovačke broj 17. Ove su pjesme onim redom i štampane, kojim se čitaju u oba rukopisa (samo pj. 13 i 14 premetnute su pometnjom sloga). Kod 21 pjesme prekida rukopis fratarske knjižice br. 17 te ostaje samo još rukopis Pucićev do pjesme 34, gdje se opet rukopis br. 17 vraća te prati naše izdanje do pjesme 46. U opasci kod pjesme 47 rečeno je, da bi nakon pjesme 46. imala biti umetnuta pjesma, kojoj u Pucićevu rukopisu nedostaje s početka 11 stihoa, a 12 stih (iliti konac 3. strofe) glasi ovako:

za nju jedinu vas venem i blidim;

za tiem ima još u onom rukopisu sačuvanih 7 kitica od iste pjesme. Nego ovoj pjesmi, po što je krnja, ne mogoh u zadarskom rukopisu ući u trag te nije došla na svoje mjesto. Od pjesme 48 napried bijah ograničen na jedini rukopis Ranjinin, sada zadarski; i to do broja 60 pribrah one pjesme, gdje se u akrostihu čita pjesnikovo ime Gjore. Što je pak od broja 61 napried do 116, za to nema izrazita dokaza, da je Držićevo, ali slutim, da će biti njegovo, što po nutarnjih znacih što po mjestu, gdje se ove pjesme u zad. rukopisu nalaze, na ime iza Menčetićevih a medju Držićevimi. Sa pjesmom 116 (o čistoći) i 117 (Interlokutorij) dovršuje drugi dio ovoga izdanja.

U trećem dielu naštampan je sav ostali sadržaj kodeksa Ranjinina. Tu ima dosta vrlo desperatnih pjesama, koje mi se često čine pukim slučajem ili samovoljom skrpljene iz raznih dielova u jednu neskladnu cielost. Za ovim na kraju dodah nekoliko pjesama iz rukopisa fr. knjižnice dubrovačke br. 16, za koje mislim, da bi mogle biti Menčetićeve, jer su sve okolo njih same njegove pjesme. Osobito je znamenita u tom dodatku pjesma, štampana pod br. 3, jer se ondje govori o ljubi, koja je g. 1494 umrla; a Menčetić nešto takova zbilja pjeva u svojih pjesmah, sr. knj. VI p. 31 i 32. Napokon naštampan i onu jedinu pjesmu do sele tek po imenu poznatoga pjesnika Marina Kristićevića, koja se čita u Ranjininu kodeksu pod br. 702, a bit će, može biti, vlastoručno upisana u knjigu Ranjininu; da ju je druga, i to starija ruka, upisala u zbornik Ranjinin, to se vidi umah na prvi pogled. Nego vrijedno je još i to spomenuti, da je ista ruka takodjer inače mjestimice Ranjinin kodeks ispravljala; može biti dakle, da je Kristićević ovaj zbornik imao u ruci te pročitav ga, gdje što popravio.

Što se samoga teksta u ovom izdanju tiče, glavna mi bijaše briga, da bude vjeran, uz to po mogućnosti razumljiv. Gdje se jedno s drugim ne

mogaše sastaviti, gledah ostati vjeran tradicijam rukopisâ, a ne htjedoh kojekakvimi samovoljnimi konjekturami zatvorati puta do istine, znajući da će mnogo mjesto prije ovako protumačeno biti, kad ostanem vjeran dužnostim kritičkog izdavačelja, nego li da ga uzmem popravljati i dotjerivati po mojem subjektivnom mišljenju. Tko se sa mnom u tom načelu ne slaže, moći će svašta ovomu izdanju prigovarati, ali ja se ne bojim ničijih prigovora. Rado dopuštam, da će mnogo mjesto, koje meni osta nerazumljivo, drugi umah protumačiti; ali tko bi i bio taj sretnik, koji će za mnom tekst ovieh pjesama popravljati — a ja priznajem, da još dosta posla ostaje — od njegove se pravednosti nadam, da ne će smetnuti s uma istine, da je lakše pojedinostima prigovarati, nego li nešto ciela iz nova stvarati.

U Zagrebu dne 6 srpnja 1870.

V. Jagić.

PJESNI

ŠIŠKA VLAHOVIĆA MENČETIĆA

KNJIGA PRVA

1

Posveta.

Koji čitiš sej pjesni, molim te veselo,
tako ti ljuvezni, veseli tve čelo.
Ako što zadjoh ja, ne prijaj tužicu,
odvrzi draču tja, a vazmi ružicu.
Toj li jur sad bolje ti moreš, ti tvori; 5
oto ti jur polje: što umiš, govori.
A meni jur kosti prigrizat, čuj, ne moj,
da još tej gorkosti ne ćutim uz trud moj.

2

Prvi pogled.

Zovješe zora dan, a slavno prolitje
travicu drobnu van, zelen lis' i cvitje:
ja kad bih uhićen od ove gospoje,
ke obraz nakićen u slavi vas poje.
S jutra, dim, na prozor pogledat općah ja, 5
ter tada moj pozor u taj čas pozri tja:
meni bi viditi još lipšu ner vilu
gospoju sjediti u rušcu pribilu.

Pj. 1: ak. 1, zad. 43. 3 prijaj] prija zad. sr. Dell. s. v. errare i s. v. prendere 4 vazmi] uzmi ak. 5 toj li ti još bolje što umieš ak.] tko li jur sad zad. 7 čuj] ću zad. sr. Dell. s. v. detrarre

Pj. 2: ak. 3, zad. 448. 3 bih ak.] sam zad. 4 obraz ke zad. 5 sr. Dell. s. v. mattina

Vidiv me ka hrlo vase trak i kosu
 niz bijelo ter grlo kosice sve prosu; 10
 na čelu ostavi dva prama od zlata,
 ostalo sve savi okolo, dim, vrata,
 da kosa ne vitri, u kojoj do mal hip
 rukami zahitri na glavi venčac lip; 15
 ozriv se jak jelin ter on čas podje tja,
 ter gorči ner pelin i čemer ostah ja.

3

Pjesnik sam.

Za č skrivaš svoj obraz od mene, cvite moj?
 ne znaš li, jer sam vas ja sluga od gospoj?
 ne znaš li gospoje, pjesnivac jer sam ja,
 za pjesni ter moje od mnogih ime sja?
 A za toj jur meni gledati ne brani 5
 tvoj obraz rumeni, moj cvite izbrani;
 za č oni ovo jes, ki te će proslavit,
 i ki će tvoj ures kon sunca postaviti.

4

Za što kriješ lice svoje?

Prisvitlo sunačce, pravi mi za rados,
 kroza č me srdačce rasevilja tva mlados,
 ter skrivaš ljuveni tvoj obraz i pogled,
 koliko u meni da niku vidiš zled?
 Ne znaš li gospoje, jer imam ja kripos 5
 satvorit, da poje sve dni se tva lipos,
 ka se će izgubit, kako sin sunačce,
 ako mi obljubit ne budeš srdačce.

9 sr. *Dell. s. v. bendelle*; vidiv me] vidi me *zad.* 13—14 sr *Dell. s. v. fare*
 16 sr. *Dell. s. v. assenzio*

Pj. 3: ak. I 4, zad. 534. 3 pjesnivac *zad.*] pisnivac *ak.* 7 ovo oni *zad.*

Pj. 4: ak. 98, zad. 391. 7 sin] *zad. rkp.* sit, *ak. rkp.* sien

5

Ne krij lica svoga.

Kročahta diklice, tako ti radosti,
 za č skrivaš tve lice od moje mladosti?
 za č kriješ obraz svoj od virna služice,
 koji se zove tvoj, pribila ružice;
 koji se spovida na tvoju zapovid:
 jeda mi izvida tvoj ures ljuven vrid;
 koji me skončava, da kopnim kako led,
 diklice gizdava, želeći tvoj pogled.

5

6

Dopusti mi, da gledam lice tvoje.

Daj mi se za milos, gospodje, viditi,
 er mi jest usilos ime tve sliditi;
 ako ćeš jur ne dat, da stignu ures tvoj,
 dopust' mi daj gledat gizdavi obraz svoj.

7

Pogledaj me barem.

Moj cvite rumeni, reci mi ovu stvar,
 kako bi ti meni stvorila veći dar,
 kad samo tvoj ka mni obrnut ne č' pogled,
 da vidiš ti na mni, ku trplju za te zled?
 Jer žimi diklice tvoja dva pozora,
 i žimi tve lice, iz koga sja zora,
 kako jest usilos meni sad umriti,
 ako me za milos ne budeš pozriti.

5

Pj. 5: ak. I 5, zad. 73.

Pj. 6: ak. 108, zad. 145. dopust' mi zad. dopusti ak. U zad. rukop. dolaze još dva stiha, ali ne spadaju ovamo, budući da se i na po se čitaju u akad. rkp. br. 231, u zad. rkp. br. 281.

Pj. 7: ak. 169, zad. 267. 7 jest ak. je zad.

8

Za što odvrćaš od mene lice svoje?

Rači mi reć za har, kako bi sunaće
 stvorila veću stvar za moje srdaće,
 kad obraz biserni od mene svrćeš tja,
 koliko čemerni bazilisk da sam ja!
 Ako gujiv dostoja, tko slavi tvoj ures, 5
 dostojno svis moja skončana sada jes :
 to li što podobi pravedno služen'je,
 bez sumnje pravo bi meni tve združen'je.

9

Ne će da me gleda, ne će da govori sa mnom.

Gdi mi će vil ova što veće satvorit,
 kad sa mnom daj slova ne stane govorit?
 gdi će rič sa mnom rit, kad ne će mimo gred
 na mene još pozrit prisvitli nje pogled?
 Nu kako otrnu jak mramor i kamen, 5
 ne vidih, da svrnu najmanji još zlamen,
 ter vidju, da ljubi gvozd'je se žestoko,
 a vrime svak gubi, tko gleda visoko.
 Ja hoću sve more u droban sud isplit,
 a toj bit ne more, ako bih htill umrit, 10
 pokle je ovaj vil gorčija nere mač,
 koji bi prijal cvil, da sliši željni plač.

10

Ne znam, za što odvrća od mene svoj obraz.

Tako mi ljubavi, ne vim ja, česa dil
 svoj obraz gizdavi sakriva ovaj vil ;
 jeda se uroka što boji, jer prave :

Pj. 8: ak. 180, zad. 441. 3 svrćeš ak. svrćaš zad. 4 bazilisk ak. bazilak zad

Pj. 9: ak. 100, zad. 175. 7 gvozdje ak. gvozde zad. 11 gorči zad. gorkija ak.

Pj. 10: ak. 172, zad. 578.

sunce su s istoka nje ličca od slave?
 Ali se gizdavi nje ures ponosi, 5
 znajući jer slavi nje obraz i kosi?
 jeda li još čuti razgovor veseli,
 da bude začuti, tko za nju smrt želi?
 Kako ju ja želju mojojzi mladosti,
 odkli se još velju sluga nje radosti, 10
 ter mješte smiljen'ja i mješte ljubezni
 sčekuju cviljen'ja i gorke boljezni.
 Ovako obraz svoj da skrije najprijja,
 kad služit život moj lieposti nje prija:
 ne bih ja pri roka poželil smrt sebi, 15
 za č bilo uzroka želit mi toj ne bi.

11

Ukaži mi svoje lice.

Ukaži, diklice, tvoj pozor gizdavi,
 ukaži tve lice, po vas svit ko slavi;
 učini, me oči da nazru tvoj obraz,
 u kom je s istoči od sunca vas poraz.
 Još molju, ukaži meni se tva rados, 5
 neka se utaži od jada ma mlados,
 koja će umriti u željah diklice,
 ako sad nazriti ne budu tve lice.

12

Njen pogled, moj život.

Ne krije zlat pjenez skup človik tolikoj,
 koliko svoj ures ovaj vil od gospoj;
 ne da se pogledat, ne da se viditi,
 volil bih da ne dat može mi živiti.
 Ma neka još reku (što ne mni ma pamet) 5

6 znajući *ak.* znaju *zad.* 11 ljubezni *zad.* ljuvezni *ak.* 12 sčekuju *ak.* želit
 ću *zad.* 13 skrije *zad.* krije *ak.*

Pj. 11: *ak.* 186, *zad.* 587. 3 tvoj obraz *zad.* tvu mlados *ak.* 4 u kom
 je *zad.* u koj jest *ak.* vas poraz *zad.* sva rados *ak.* 5 rados *ak.* liepos *zad.*

Pj. 12: *ak.* 165, *zad.* 304.

mogla bi človjeku život dat i vazet,
 kako ga vazima svaki čas, gdi brani,
 obazrit očima svoj ures izbrani,
 kojim bi jur dala živit mi svršeno,
 da mi se nje hvala da pozrit ljuveno; 10
 istinu ter velim: nisam živ ni ću bit,
 dokole ja želim nje lipos obazrit.

13

Ne razumijem je.

Pri bih znal, sunačce kad zadje, gdi stoji,
 nego li srdačce mojojzi gospoji;
 za č na me pogleda tač vinu obično,
 tač da mnim od međa življen'je me vično.
 A mnokrat odnosi od mene svoj ures, 5
 svoj obraz i kosi: za toj smrt meni jes,
 za toj ću još umit suzami obraz moj,
 dokole razumit budu ja misal njoj.

14

Ne mogu odoljeti ljepoti tvojoj.

Prisvitlo sunačce, tako mi zdravu bit,
 i žimi srdačce, što ne bih rad zgubit,
 kako ja umiru u želji ljuvenoj,
 kad godi poziru gizdavi ures tvoj. 5
 Za č je vas napunjen ljuvene kriposti,
 i krunom okrunjen vrhu svih liposti;
 ter da znaš, moju moć toliku ne velim,
 toliku dan i noć da lipos ne želim.
 Ka želja ne more dat meni mir na svit,
 za č suho ni more ne zdrži lipši cvit: 10
 za toj me pomili prisvitlo sunačce,
 da grozno ne cvili me željno srdačce,

9 kojim bi] *rkp. zad.* kojim si, *ak.* kojom bi

Pj. 13: ak. 162, zad. 401. 3 vinu *ak.* vazda *zad.* 4 me *ak.* sve *zad.*

7 suzami *zad.* suzama *ak.*

Pj. 14: ak. 175, zad. 402. 10 zdrži *ak.* drži *zad.*

koje se udavit za željnu gre ljubav,
 ako ga pojavit ne budeš, dim uprav ;
 ter ne moj satvorit tolíkuj na svit zled, 15
 dopust' mi izdvorit za milos tvoj pogled.

15

Gdje je, koja me smami.

Gdi j' ovo sunačce? gdi j' ovo što smami
 željno me srdačce grlom ter kosami?
 Er me će sliditi tužica čemerno,
 čim brani viditi ličce se biserno.

16

Samo jedan dan pogleda tvoga.

Prijal bih za službu u platu od ove,
 da mene u družbu jedan dan prizove;
 er na svit ni rados, kojoj bih zavidil,
 kad godi ja mlados moju bih tuj vidil. 5
 Rad bih još neba srid da sunce osvane,
 ter opet ni naprid da svitlos ne gane,
 neka se satvori do vika oni dan,
 dokli se govori, da je svit koncu dan;
 ter da nje obraz lip, iz koga sunce sja,
 u jedan stoji hip, dokli ga gledam ja. 10
 A za što rekoh još: dokli ga ja gledam?
 za č tomuj (znati mož tko slišiš) rok ne dam;
 er bih ja s radosti poživil, moj bože,
 da mojoj mladosti taki dar bit može,
 ki da se prodava, ne bih ja život svoj, 15
 ne bih ja sto glava poštedil, dim, za toj.

Pj. 15: ak. 9, zad. 171.

*Pj. 16: ak. 80, zad. 388. 10 stoji ak. grede zad. 11 a za što ak.
 a za to zad. 12 za č tomuj ak. za što muj zad. 15 ki ak. ka zad.*

17

Ljubav me tjera pred tvoj obraz.

Moj venče zeleni i kruno vesela,
 koja si Eleni svu slavu vazela,
 zgoni me taj ljubav prid slavni tvoj okol,
 jaki no zviru lav i ptice jur sokol ;
 ter molim za milos, hoti me pogledat, 5
 ljuvena gdi silos smrt meni misli dat,
 odkli me sunačce tva lipos porazi,
 čini me srdačce vesel'je da skrazi.

18

Tvoj je pogled moj liek.

Molim te, diklice, ne moj mi zazrieti ;
 kad pozrem tve lice, htjej malo strpjeti,
 neka se nagledam od raja milosti,
 da veće ne predam u gorci žalosti ;
 tako mi ne umriet u mucu pakljeni 5
 želit m' je sad pozriet tvoj obraz ljuveni,
 još mi je u njem liek od jadne suzice,
 ke ronim vas moj viek eječ gorke tužice.
 Diklice gizdava, ini liek nije moj
 nego li tva slava, veseo pogled tvoj. 10
 Kad pozriš na mene, ostavim svaki trud
 i muke pakljene i čemer s jadom hud.

19

Pogledom svojim predobija srca.

Tko je ova, boga dil recte mi, da ju vim,
 od koje obraz bil zanese srce svim ?
 Je li vil iz gore ? ali je ka smama ?
 jer život moj more nje ličca s kosama.

Pj. 17: ak. 55, zad. 816 i dubr. 32. 4 ptice zad. pticu ak. 6 misli meni ak. meni misli zad. 7 odkli me zad. odkom me ak. dubr.

Pj. 18: zd. 791, ak. nema ove pjesme. 6 u rkp. želit me sud nerazumlj.

Pj. 19: ak. 191, zad. 566.

Rukom me ne teza ni za me pomene, 5
 vinu me zaveza, što pozri na mene;
 da lasno zvir može uhvatit ovoli,
 čemu bi, moj bože, hrti ter sokoli?
 Za toj se svak čuvaj slavne nje lieposti,
 jer meni sada vaj ljuvenom krieposti; 10
 ter može nauk sad svak vazet od mene,
 tko se je bljusti rad od želje ljuvene.

20

Očima lovi kao lovac.

Iznosi ova vil svoj obraz gizdavi,
 što lovac luk i stril, kad se u lov odpravi;
 ter lovac mnokrat dan u trudu propati
 i vele stril zamañ takodjer potrati, 5
 a ova gre s mirom ter samo pozira
 ter samim poziorom sviem srce razdira.
 Na koga pogleda angelski nje ures,
 onomu već ne da, da voljan sobom jes,
 nego li da slidi nje lipos ljuvenu
 i željno da blidi za ljubav skrovenu. 10
 Za toj nju prikrasno slavi svak i scini,
 ovoli kad lasno od željnih plin čini.

21

Njene kose i njen pogled.

Što lovac luk i stril, kad u lov gre, nosi,
 toj ova slavna vil pozor lip i kosi.
 Kad stane potresat zlatima kosami,
 koga tuj zavezat ne bude željami?
 Kada li pozor lip na koga obrati, 5
 komu jad i nalip srdačće ne skrati?

Pj. 20: ak. 129, z. 222 i 680 od polovice. 4 takodjer] po gori 680. 6 poziorom akad. pozorom zad., sviem srce 680, ljuvenih 222. 9 nego li da tuži, nego li da cvili 680. 10 želeći da združi nje obraz pribili 680. Stiha 10—12 nema u 680. 12 ovo li kad lasno ak., u zad. iskvareno: ovo kad najvlasno

Pj. 21: ak. 196, zad. 485.

ter cvili čemerno, ter plače, ter tuži,
 želeći biserno nje ličce da združi.

22

Tvoja dva pozora pale srce moje.

Pale me srdačce tvoja dva pozora,
 kako vid sunačce, kad stvori dan zora;
 ar slatko poziru ter kopnim kako led,
 ter željom umiru, želeći tvoj pogled,
 u komu nahodim ljubezni lik mojoj; 5
 ter da se, mnju, zgodim u družbi ja tvojoj,
 liepo t' bih ja tada proslavil tve ime,
 slaviti ko sada ne mogu ni vime,
 ar mi je misal sva, da cvilim, da tužu, 10
 dokole tvoja dva pozora sadružu.

23

Sve je na njoj liepo, oči najljepše.

Da znate ljuveni, sve ljubi život moj,
 drago je sve meni va ovoj od gospoj,
 očice najdraže; nu željom umiru,
 za č srce me praže, gdi slatko poziru,
 gdi slatko otvore na mene pozrin'je, 5
 ter ja mnim govore: ti s' naše želin'je.
 A za toj što tužim, ni šta se ne brinu,
 za č ufam da združim nje lipos jedinu.

24

Gledao bih te noć i dan.

Prikrasna diklice, kad stanu pozirat
 tvoj obraz i lice, ne moj mi zamirat;
 istinu za č velju, tako mi života,

Pj. 22: ak. I 7, zad. 418. 6 u ak. i zad. rkp. mru, ja slutim: mnju.

*Pj. 23: ak. I 6, zad. 159. 2 va ovoj od gospoj ak. va ovoj gospoji zad.
 6 ja mnim ak. uzmnim zad.*

Pj. 24: ak. I 29, zad. 421.

zada mi tuj želju tvoja taj lipota.
 Er da te gledam cvit, kako no od svih stran 5
 gledaju ovi svit nebesa noć i dan :
 ne bi mi srdačeu na puno volja sva,
 za što se k sunačeu priklada lipos tva.

25

Bez kazne zatravljuje ljude svojom ljepotom.

Velmi se kriv pravi i togaj sud čeka,
 tko godir otravi jednoga človjeka ;
 avo ova s kosami i s grlom od gospoj
 svu mlados zamami, najliše život moj. 5
 Nitko tuj ne vapi, što činiš, da reče,
 ner gleda ter trpi, što prid njom tko steče.
 Da li njoj osud ni, da li tuj ima vlas,
 da travi po sve dni a da svit gleda vas ?
 Ako li tko pravi : što kriviš nje liepos,
 kad zel'jem ne travi, ni bil'ju zna kriepos ? 10
 za toj jest rič prava ovaj sviem reć bože :
 ako jest ka strava, vrh zel'ja ka može,
 taj veći sud čeka, a toj jest nje ures,
 ki pozriv človjeka otravit ima čes ;
 ter veću ner zel'je ima moć nje obraz, 15
 gdi nosi vesel'je u sebi ter poraz.
 Zakon se sad razor', slobodno mogu reć,
 pokole nje pozor ner pravda može već ;
 ki samo gledaje srce mi zanosi,
 ter ni šta ne haje, tko željom smrt prosi. 20
 Za č pravda otide i dobri nje zakon,
 ni pravo tko ide dnive su napokon.
 Kad je slas, o bože, ka svemu daje slas,
 veće se ne može stat u mir jedan čas.

4 tvoja taj ljepotā *ak.* kako tva lipota *zad.*

Pj. 25 : ak. 144, zad. 585. 3 avo ova ak. a ovo ova zad. 5 činiš ak. čini zad. 12 ako je zad. 13 a to je z. 15 bez smisla želit mjesto zelje zad. 16 veselit mjesto veselje zad. 21—24 nerazumljivo : u zad. rukop. ovako : za č pravdu otide . . . nie parvo tko ide dnivesu . . Kad je glas stat umriet, u ak. rk. ovako : za č pravda . . ni pravo tko ide dnivesu . . Kad jest zla zlo bože . . . stat u mir

26

Gore joj lica a ona sve ljepša.

Veli se, jer oganj toliku ima moć,
 što godi staviš na nj, svemu će vrha doć:
 ovaj vil od gore dva ličca sončana
 plamenom sve gore a niesu skončana.
 Jeda je fenice, ku oganj ponavlja,
 tere se nje lice plamenom proslavlja;
 ali se prigodi od zlata njoj zlamen,
 ter lipša ishodi jak zlato u plamen?

5

27

Za njenim licem ide sva mladost.

Gdi godi ličca dva izrazi ovaj vil,
 učini, mlados sva da ljuven prija cvil,
 ter budem viditi tuj mnozi gdi prave:
 sila je sliditi nje liepos od slave;
 a do sad posil'je ne stvori nje liepos,
 ako s njom ni bil'je ko ima tuj kriepos.
 Li sam ja stanovit, tko želi nje ures,
 da velmi jadovit ljuvenom željom jes.

5

28

Gdje je tko ne bi čeznuo za njezinom ljepotom?

Kamo se tko pravi: ne želi ljubezan,
 za č ljubav ne zdravi nu množi boljezan?
 nu sada doteci, molju te boga dil,
 ter meni izreci, što s' tada reći htíl?
 Za što bi bil kamen, za što bi tvrdi lav,
 tko ne bi sad plamen očutil za ljubav,
 videći vil ovu jaki no ruže evit,

5

Pj. 26: ak. 78, zad. 584. 1 jer zad. da ak. 3 sončana ak. sunčana z. 4 plamenkom ak.

Pj. 27: ak. 193, zad. 178. 2 pogr. prijal zad. 4 je zad. jest ak.

Pj. 28: ak. 178, zad. 55. 3 molju ak. molim zad. 4 tada ak. sada z.

koju bi da slovu dostojno po vas svit.
 Jer slavni nje ures toliku moć ima,
 toliku ima čes, jer mi svis vazima; 10
 ter da znam smrt vidit od ove ljubavi,
 ne mogu ne slidit nje pozor gizdavi.
 Ne mogu da ne dam moju njoj svu mladost,
 kad godi pogledam na slavnu nje rados,
 kojoj se veselim kako cvit sunačcu, 15
 i nad sve što želim u mojem srdačcu;
 toliku ter kripos ne ima moja moć,
 da rajsku nje lipos ne želim dan i noć;
 ni bih htill da mogu nje ures ne želit,
 toj skrovno ni bogu, komu jes bilj velit. 20
 Jer dosti ovi svit obtjeca život moj,
 ne vidih takmen cvit ovojzi od gospoj,
 ka sunecu lipotom angelskom dosiva,
 a slavnim životom Dianu dobiva.

29

Ti si od mane stvorena.

Makar svit da stane, ter što će, govori,
 tebe bog od mane nebeske satvori;
 ar bi rek tvoj pogled da s desna i s lieva
 s zaharom slatki med zajedno prolieva.
 Raj ovoj satvaraš u našoj mladosti, 5
 kad usti otvaraš pune sve radosti,
 iz kojih izlazi svaka rič na vrime,
 ter mene priblazi, da gdi sam, ne vime.
 A za toj dim sada, gdi tvoj glas budem čut,
 ružica, mnim, pada s biserom u moj skut. 10

8 dostojno *ak.* dostojnu *zad.* 10 mi svis *ak.* svis tvu *zad.* 20 je bil *zad.*
 jest bilj *ak.*

Pj. 29: ak. 202, zad. 258. Stih 3 sr. Dell. s. v. conserva, inzuccherare, zucchero.

30

Moć njene ljepote.

Tko će znat ljuven stril, pogledaj svak lice,
 pozri svak obraz bil od ove diklice,
 ka istom pozire ter čini svu mlados
 da željom umire, želeći nje rados.

Što družu jur zel'jem otrave človika, 5
 toj slavnim vesel'jem nje liepos velika,
 ka me jest zaniela, koja mi um krati,
 kad ličca pribiela u rados obrati.

31

Bojim se njena pogleda, da me ne stravi.

Dražu jest viditi, lipša, ner sunačce,
 koju bih sliditi ne štedil srdačce;
 nu nisam fenice, da se opet pojavi,
 kada me nje lice ljuveno otravi.

Ne bil'jem i travom, kom lovac zvir, strilja, 5
 nu ranom nezdravom, ka nigda zacilja;
 zaman je svaki red i staric magije,
 ako će nje pogled, ki meda sladji je.

32

Njena je ljepota mogućna.

Slavi svak iz glasa ovu vil gizdavu,
 ka nosi od vlasa vjenčac lip na glavu,
 a pušta na čeli dva zlata pramena :

za to ju svak veli, da je moć ljuvena ;
 i smieša s ružom gilj ter prosu niz lice, 5
 ter nas zbi jak smirilj i sokol ptičice.

A niku ima slas pozor nje izbrani,
 da človik za nje vlas život svoj ne brani ;
 ako li tko pozre nje usta rumena,
 more reć, cvitkom zre koralja crljena. 10

Pj. 30 : ak. 170, zad. 568.

Pj. 31 : ak. 222, zad. 152. 1 dražu jest ak. draže je zad.

Pj. 32 : ak. 158, zad. 490. 5 prosu zad. pušta ak.

Oh grlo ljuveno i ruci pribiele,
kolici skroveno za ljubav njih cviele?

33

Tebi i ni kojoj drugoj ću služiti.

Slave ja mladosti inojzi jur ne dam
ner tvojoj radosti, za milos ku gledam ;
jer volju poslužiti tebi vil a za har
nego li sadružiti od ine ljuven dar ; 5
za č mi si danica viditi vrh gore,
plamenkom gdi lica ljuvenim tva gore.
Ma nu si još vidit Serena od mora,
za toj te rih slidit do moga umora.
Uzras tvoj gizdavi tko da ga ne poje ?
tko da ga ne slavi sve kako gospoje ? 10
Najliše gdi sve vil visinom dobivaš
i takoj obraz bil ljepotom prisivaš,
da kad gre liepos tva, mni mi se, u koli,
ter mi se pamet sva za rados oholi.
On hod tvoj gizdavi (toli je običan) 15
tko vidi, svak pravi, k tancu je priličan.
Volja kad govoriš, neka znaš sunačce,
sve moje satvoriš u željah srdačce ;
ar ima ljubezan tvoja rič gospoje
toliku, jer pjesan mnim nitko da poje. 20

34

Što si upravo mene ranila ?

Ne bi li gospodje gdi veće ka mlados,
na mene ter podje angelska tva rados ?
ter moje srdačce ljuveno izrani
stvorivši sunačce svoj obraz izbrani.
Na onih biše poč, moj gilju gizdavi, 5
tko misle dan i noć o željnoj ljubavi ;

*Pj. 33: ak. 103, zad. 480. 3 za har zad. na har ak. 15 o tvoj hod
gizdavi, tko da ga ne poje zad. 16 tko da ga ne slavi sve kako gospoje zad.*

Pj. 34: ak. 123, zad. 299.

a prostit jur meni, ki stojah u miru,
dokli stril ljuveni ne prijah da tiru.

35

Velika je moć uresa tvojega.

Veliku t' ima čes, veliku t' moć ima,
gospodje, tvoj ures prid našiem očima ;
jer slavno liće tve tko vidi, ostavi
činjen'je svoje sve a tebe jur slavi ;
a tebe jur tira za svu moć i kripos
ter ti se zazira smamljeno u lipos,
i k tomuj govori : ovo čas od svita,
ovo svit ku stvori, da slavom procvita.

5

36

Ljepota njezina prava je radost.

Kad bi um tko stavil na ovu, ku želju,
ne bi mi zabavil, gdi se ja dreselju ;
a nu bi rekal još: mri za nje lipotu,
dokoli čuti mož duh u tvom životu.
Tolika jes rados nje liću i dika,
kom more dat sladost človiku do vika ;
a tko je od gore, da pride jur pitom,
tom vidi gdi gore nje lića lipotom.

5

37

Njezina ljepota ima rajsku slast.

Misal mi zanosi ovaj vil, gdi pušta
dva prama od kosi niz lića gorušta ;
ali kad otvori dva svitla pozora,
ter bjelji svit stvori, nego li dan zora.
Rozom jes povezla obličje veselo,

5

Pj. 35 : ak. 168, zad. 588.

Pj. 36 : ak. I. 39, zad. 115 3 a nu bi zad. nu bi mi ak.

Pj. 37 : ak. 201, zad. 257. 4 jak mjesec na gori srid sunčna ozora ak.

5 rozom *ak. rukom zad.*

a giljom prinesla bieli vrat i čelo,
 iz koga jezera može bit da nose
 s koraljom bisera, čim usti nje rose ;
 ar iz njih leti glas, za ki svak svidoči,
 da rajsku ima slas ter miris s istoči.

5

38

Tvoja ljepota zanosi moju sviest.

Koli krat govoru gospodje s kim na zbor,
 toli krat satvoru ki godi nerazbor ;
 ar moja pamet sva zahodi srdačcem
 na tvoja ličca dva, ka sjaju sunačcem ;
 ter neka bolje viš, mnozi mi tuj reku :
 ni prava vidit svis na ovom človjeku.
 A za toj gospodje smiluj me ljuveno,
 dokole ne podje pamet mi svršeno.

5

39

Njena me ljepota privlači k sebi, da se o njoj oprljam.

Jes narav letušta (ovo je nje zlamen) :
 od ognja gorušta kad vidi gdi plamen,
 doleti oni čas mnijući, da oganj
 dat joj će njeku slas, ter zgori živa na nj.
 Tako ja vazdi grem, tuj mi bog da sliepos,
 kad godi gdi nazrem od vile tej liepos,
 koja sja sunačcem ter imat mnim pomoć
 a budu, srdačcem da zgoru, na toj doć.

5

40

Nasrœem na njenu ljepotu a na svoju štetu.

Stvori bog kriepostju zvir, ke vid ne sveda
 prid sunca svitlostju, kad godir na nj gleda ;
 i drugu, ka svu noć leteći uživa

Pj. 38: ak. I. 17, zad. 80. Stih 1—2 sr. Dell. s. v. sproposito.

Pj. 39: ak. 83, zad. 220.

Pj. 40: ak. 84, zad. 474. 1 kriepostju zad. s kriepostju ak.

*

a k svitu bude poč, gdi u dne pribiva ;
 za č joj je vrid svitlos a bog joj razum da, 5
 da bježi u tamnos, kad zora uspada.
 Zvir još, ka u oganj nalita, mni pomoć,
 a sprliv krila na nj ne može veće poč ;
 ter čim se umori i mrtva zadrhće,
 na oganj gdi gori sve trepi i prhće. 10
 Meni je prilika ovaj zvir, dim uprav,
 kojojzi jur vika prikrati sam narav ;
 moć ne imam akvile, ter nisam kriepostan
 gledati od vile na obraz liepostan.
 Ukrit se u tamnos takodjer jur ne vim, 15
 tere grem prid svitlos, pomoć se nebog mnim,
 ka zgara me srce, jaki no plamen vruč,
 da željan do smrce nisam joj voljan uč.
 Ni bih rad : za č je sud da služim njoj vas vik, 20
 jeda bi na ov trud dala mi ljuven lik ;
 ali s me mladosti da snimi zlatan vlas,
 jer ne imam radosti, odko nje tiram glas.
 Do suz me ucvilja nje grlo od sniga,
 a lićem rastrilja jak strilac biliga. 25
 Oh za toj ja vidim, zaman je svaki red,
 sila je, da slidim gizdavi nje pogled,
 odko je odluka, koja me donesa,
 gdi strilja od luka na me se oteza.

41

Napada na me kao lovac na zvier.

Svaki vješ lovac zapregne na ždrielu trudnoj zviri,
 ter gorki luk k njoj rastegne, kada ju hrt istiri.
 Jur takoj vila taj mene čeka na putu spravno,
 da kad me ljubav k njoj ždene, satvori lica slavno ;
 svakoga ter pušta s mirom slobodna, za nj ne teza 5

5 joj je *ak. toj-e zad.* 7 zvir još ku u oganj *zad.* zvir još jest ka oganj *ak.*
 10 trepi *ak. tarpji zad.* 12 jur vika *zad.* pri vika *ak.* 19 ne bih *zad.* ni
 bih *ak.* 27 odko je *ak. oh koje zad.* 28 iz luka *ak.* od luka *zad.*

*Pj. 41 : ak. 155, zad. 488. 2 luk ak. stril. zad. 4 da zad. a ak., ždene
 ak. stogne zad. 5 ter] dodano, u rkp. nema ništa.*

a k meni svojim pozorom jadovno luk rasteza.
 Mlados i moje srdačce s ranićom grozno združī,
 jaki no cvitak sunačce gorkostju kad prituži.
 Vazme mi svu moć i kriepos, istom me odje živa,
 pak stvori sunačcem liepos, jaki no da ni kriva. 10
 Ne smim joj pitat milosti ni pozrit lica bila,
 za č uzgre oholo dosti kako kaj je dobila.
 Da sam od onih jelinćac, Augusto ke hvataše,
 tere im na grlo venćac od zlata postavljāše,
 okol koga prave sloveca : ne tić me, Cesarov sam, 15
 ter se nje ni s lukom lovca ne bih bljul, živ dokol sam !

42

Hodi kao sunce.

Tvrđji je nere lav, tvrđji je ner kami,
 komu sad za ljubav život se ne smami ;
 komu sad ljuven stril ne zadre srdačce,
 gdi grede ovaj vil jaki no sunačce.

43

Kako razbludno hodi.

Koliko razbludno ovaj vil putem gre,
 ter sine pričudno, tko vidi da ne mre ?
 ar kako da zbira ružicu po ravni,
 svuda se ozira obraz nje prislavni,
 tere drum izvija jaki no plah jelin, 5
 i kako taj zmija, koja gre proz pelin.
 A za toj da kamen srce je u meni,
 mogu li da plamen ne ćutim ljuveni ?

10 pak satvori sunačcem *zad.* a stvori suncem pak *ak.* 12 za č *zad.* jer *ak.*,
 kaj] u *ak.* *pogr.* raj. 14 tere] u *oba rkp.* *ter.* 16 s lukom] u *ak.* *rkp.* dru-
 goga, bljul] u *zad.* bojal, *ali je izostavljeno živ.*

Pj. 42 : *ak.* 358, *zad.* 572.

Pj. 43 : *ak.* I 16, *zad.* 79. 2 sine *ak.* žive *zad.* 6 proz *zad.* kroz *ak.*

44

Ja ostavljam sve te hodim za tvojom ljepotom.

Koliku ima moć lipos tva gospoje,
 da čini mene oć činjen'je sve moje,
 a tebe da slidim sva moja godišta ;
 er da svit moj vidim, pri tebi mnim ništa,
 toli se ukripi u moje srdačće 5
 tvoj obraz prilipi, svitlji ner sunačće.
 Ar ako tko reče, da si ti na svit raj,
 neka znaš, dalečće istine ne bi taj.

45

Ushićen sam tvojom ljepotom.

More li bit rados tolika na svitu ,
 more li tuj sladost pčela nać u cvitu,
 koju ja nahodim u tebi diklice,
 kada se prigodim viditi tve lice? 5
 Ali ti govoriš, ali ti svoj pogled
 pogledat otvoriš, mni mi se, sve je med,
 mni mi se, sve je slas ; toliku ima čes
 pozrin'je i tvoj glas : jur mnogih smamil jes.
 Rič kada izušta tvoj razum gospodje,
 človik se dopušta umriti da podje; 10
 a toli jes pitom tvoj pogled gizdavi,
 jer mnogi stan i dom cić njega ostavi.
 Ja rekoh, reć uprav, da su sve sladosti
 i da je sva ljubav u tvojoj mladosti ;
 svakoga jer milo i slatko pogledaš, 15
 ter komu tim vilo razgovor da ne daš ?
 Ako mi još ljubav ne vara srdačće,
 ter ja smim reć uprav : ti s' moje sunačće,
 ti s' moja sva gizda, ti s' hvala gizdava,
 od koje do zvizda slove glas i slava. 20

Pj. 44: ak. I. 25, zad. 95. 4 mnim ništa ak. ni ništa zad.

Pj. 45: ak. 109, zad. 249. 8 jur] jer ak. 10 človik se] človika ak.

46

Sve je u tebe liepo, ali je najljepši glas rieči tvoje.

- Gospodje i kruno, u tvojoj lieposti
 vidit jes sve puno ljuvene krieposti.
 Obraz tvoj i čelo, grlo, vrat i kosi
 ter liče veselo život moj zanosi.
- Pozor tvoj gizdavi i ruci pribile 5
 goruštom ljubavi srce me sve cvile;
 nu slatka rič tvoja toliku ima moć,
 da za nju svis moja skonča se dan i noć.
 Jer kad greš što velit, jedna je razbluda,
 koja se poželit ne more bez truda; 10
 za č mi je draga već, nego li iman'je,
 ner da ja mogu steć sve ino ufan'je.
- Ter mi se prilikom ovo reć dostoji:
 pod tvojim jezikom da slatki med stoji
 izmiešan na poli s vesel'jem od slave, 15
 što život moj voli, ner saj svit što prave.
- Jer gdi tvoj čujem glas, prisvitla gospodje,
 strne mi svaki vlas a razum tja podje:
 toliku jur slados pamet mi očuti,
 jer mi se sva mlados u slasti zamuti; 20
 jer mi se stvarem svim izgubi spomena
 ter svoga sam ne vim spomenut imena,
 i da ni stvar ina, prisvitlo sunačce,
 neg li rič jedina: zamamiš srdačce,
- zaneseš človika i činiš da je spet, 25
 za č mu slas tolika obujmi svu pamet,
 obujmi svu misal, od koje sladosti
 sve dni bih ja pisal, i ne bi za dosti.
- I sve dni ja stoju, krunice od gospoj,
 da liepos jur tvoju sve slavi život moj; 30
 nu kada ljuvenu tvoju rič razbiram,
 u željah vas venu i željom umiram.
- Ter neka još rečem: kada tvoj čujem glas,

*Pj. 46: ak. 177, zad. 180. 9 greš] gre ak. 11 mi jest ak. nije zad.
 12 ner] neg ak. 13 prilikom] s prilikom ak.*

što želju, mnim, stječem i rajsku pijem slas,
 koja t' se kako med proljeva iz usti, 35
 ter čestit, komu red čut se toj dopusti;
 jer čuje, što čul ni od svoje mladosti,
 ni bi čul po sve dni van tvoje radosti.
 Za toj te vas moj vik slidju ja, gospodje,
 jak zlato skup človik sliditi kad podje, 40
 i s većom željom još tebe éu sliditi;
 toj sama vazda mož, kad hoćeš, viditi;
 i ne ćeš nego cvil od mene željni čut,
 dokli se tebi vil ne zgodim ja u skut.

47

Njene ljepote.

Ova će još dikla bit mnogim s tužice,
 ar je sva iznikla, kako cvit ružice;
 diklice ja mladje ne vidih do sada,
 kojoj se dal sladje bih, da mnom oblada. 5
 Tolika gizda jes slavne nje lieposti,
 da je pun nje ures ljuvene krieposti;
 nikako pozira toliko ljuveno,
 da človik umira i vene skroveno.
 Ako li govori, ukaže novu slas,
 u kojoj otvori angelsku rieč i glas; 10
 a koga nje kosi ne bi još zanile,
 niz grlo ke nosi na način od vile,
 ter preden od zlata vidit su jur meni:
 one bi sva plata u želji ljuveni.
 Kad ona ljuveno glavicom potresa, 15
 ovo, dim, skroveno ljubav luk rasteza.
 Rit me je deri sram, za nje dil život oć,
 svaki nje vlas i pram toliku ima moć;
 neka zna svak: meni da pamet odiele
 nje ličci rumeni i ruci pribiele. 20
 Visok vrat i čelo, puno sve radosti,
 drže me dreselo u željah za dosti:

sve mi je zamama, sve mi je nepokoj,
usti nje nu sama smamiše život moj.

48

Njenoj ljepoti htio bih na službu biti.

Meni jur od nova ni veće pogodi,
ner da mi vil ova zapovi što godi;
ar vidju, gdi hodi jaki no sunačce:
toj mene gospodi i moje srdačce.
Ričju me zamami ter milim pogledom 5
i zlatim kosami, da venem neredom.
Istom njoj u rukah da vidju ja mene,
ne bih stal u mukah od želje ljuvene.
Ako li kad grlim nje liepos gizdavu,
ne ću drug umrlim činit se na pravu. 10

49

Gorska vila ili Diana?

Od kuda sad ova boga dil izide?
za č mi se mni, nova stvar na svit da pride;
jere je sve kosi prosula niz vrat bil,
tere se prem nosi jaki no gorska vil.
Ma nu joj obući odjeću pribilu 5
i daj joj u ruci jedan luk i strilu:
eto dim, stvar druga na njojzi ne lipše,
ostalim od luga k Diani sva pripše.

50

Tko si? da li bog ljuveni?

Kraljice od svieh vil ter venče poviti,
molim te boga dil, pravi mi, tko si ti?
are se mniš meni, kad sklopiš tve oči,

Pj. 48: ak. I 28, zad. 279.

Pj. 49: ak. 79, zad. 335. 7 na zad. da ak.

Pj. 50: zad. 664, ak. nema ove pjesme. Dokaz: akrostih KATA.

bog da si ljuveni, sunčana istoči ;
 teke što luk i stril ne imaš ni krila. 5
 Pravi mi toga dil, koja si od vila ?
 ar mi je, sunačce, angelska tva liepos,
 izraniv srdačce, vazela svu kriepos.

51

Ovake vile nema na svietu.

Ako će tko novu izvrsnu stvar vidjet,
 pogledaj vil ovu, svim vilam ka je cviet,
 nebeske lieposti koj rese svaki dan
 sve rajske krieposti svieh vila na sviet van : 5
 jaki no draču cviet i mjesec s zvizdami
 i s nebom sunca sviet svojiemi gizdami.
 Cić toga u sebi pomisli svak na sviet,
 je li gdi pod nebi ovaki veće cviet ?
 are se mni meni, da nigdje na svieti
 ovake vile ni moć okom vidjeti. 10

52

Tko si ti ? da li drugo sunce ?

Koja si ti od vil ? jer poznam, da s' vila,
 molim te boga dil, da bi mi pravila ?
 Angelsko tve lice jer u ki zgledam hip,
 ustreptim, svilice, očima kako slip,
 ter nimam vlas oči u lice t' pozrit ja, 5
 koliko s istoči u sunce kada sja.
 A za to sad ovo me sumnji srdačce,
 jeda si ti novo ko drugo sunačce.

Pj. 51: zad. 667, ak. nema ove pjesme. Ovoj je pjesmi akrostih: ANICA; to je razlog, za što se smatra Menčetićevom. 5 S zvizdami] zvizdami rkp. 6 sunca] sunce rkp.

Pj. 52: zad. 641, ak. nema ove pjesme. Dokaz: akrostih KATA 8 ko] u rkp. pogr. ku.

53

Dosti svieta obidoh, takve ne nadjoh.

Do sada ljuven stril ne ćutih srdaćcem,
jaki no ove vil, koja sja sunaćcem,
gdi nosi obraz svoj jaki no cvit ružan,
ter mogu reć ovoj: svak joj se da sužan.

U plamen otidoh, odkoli nju slidih, 5
za ć dosti obidoh, liepos nje ne vidih;
ni gdi ćuh nje ures, komu bi prilika
krunica ali vez od cvitja razlika.

54

Zlatna kosa i dva prama.

Tko zlatom oprede kosice na glavi
ovojzi, ka grede jak angel u slavi?
tko li ih saplete u venćac i savi
ter niz lic da lete dva prama ostavi?
Ar želje nadili ljuvene život moj, 5
po sve dni da cvili u želji ljuvenoj;
ter ako nje slava ne stvori na toj lik,
u nokteh od lava život je moj vas vik.

55

Njena kosa.

Pogledaj svak hrlo, gdi j' ovaj pustila
niz bil vrat i grlo kosice jak vila:
lipo t' bi, po dvori ovako da pogre,
neka se pomori, tko liepos nje pozre!

Pj. 53: ak. 74, zad. 144.

Pj. 54: ak. 13, zad. 560.

*Pj. 55: ak. 57, zad. 384, dubr. 32. 3 pogre] u dubr. oćevidno pogr.
podje.*

56

Ljepota tvoje kose zadaje mi muke.

Molim te rozice, rači mi reć hrlo,
 kroza č si kosice prosula niz grlo ?
 ali t' se drago jes pogizdat njimi sad,
 ali će tvoj ures, da željnim zadaš jad ?

Ar kad bil izvi trak (ovo dim istinu), 5
 on čas, mnjah, sunač zrak u okol da sinu:
 taj svitlos popade tve grlo i glavu
 ter zlatu ni kade, da stigne tvu slavu,
 za liepos toliku, kom cafte tve kose, 10
 ke bi rek priliku od ognja svu nose,
 i nješto u sebi imaju drago već,
 do viekâ što ne bi človiku moć izreć ;
 nit ja znam što velit inu rič, sunačce,
 ner tebe jer želit osta me srdačce, 15
 ka želja da tužu, činit će, život moj,
 dokole sadružu gizdavi ures tvoj.

57

Tvoja kosa.

Kad pustiš kosice, diklice gizdava,
 u cvitku rozice ni vidit taj slava ;
 ter mi se sve vidi, tko na te pozire,
 da tebi zavidi a željom umire.

58

Tvoja me kosa zamami.

Čuh, gdi se spovida, da liepim kosami
 ovako Davida Bersabe zamami,
 kako je smamila mene sad ova vil,
 gdi je sve pustila kosice niz vrat bil.

Pj. 56: ak. 29, zad. 245. 14 jer] što zad.

Pj. 57: ak. 273, zad. 62. U zad. rkp. izostaše oba posljednja stiha.

Pj. 58: ak. 296, zad. 67.

59

Koga da ne smami njena kosa?

Da većna zamami ovaj me srdačce,
 stala je s kosami na svišlo sunačce,
 koje je rastresla na prame niz vrat bil,
 ter se je uresla jaki no sama vil.

Ar zlatom sve gore ter mi se sad vidi 5
 Diana iz gore, tko da ju ne slidi?
 tko da se ne smami, kako me srdačce,
 gdi ona s kosami prisiva sunačce?

60

Na prozoru draži me svojimi kosami.

Moćno t' me od skora ovaj vil prihini,
 gdi me se s prozora viditi ne čini,
 a vidi, jer vidju, ter bi rek dohodi
 navlašto, kad pridju, da shitri što godi.

Drugovič pribile otvori prsi sprid, 5
 ka želja od vile zada mi ljuven vrid;
 a nigda razvrže kosice na glavi,
 ter me toj bezbrže jak zel'jem otravi.

61

Na prozoru.

Ner tko je srcem lav i kamen u sebi,
 a kamo tko ljubav oćutil sad ne bi?
 gdi ovaj u zoru ustaje svaki dan,
 ter na svom prozoru postoji malo van.

Nu misli tko gedi, vrieme toj navlašto 5
 kako tuj ishodi nje lipos i za što?
 ne stavlja nidan var, da ju će tko vidit,

Pj. 59: ak. 60, zad. 143, dub. 32. 5 ar] er dubr. 8 ona] ova dubr.

*Pj. 60: ak. 150, zad. 255 i 796: 1 od skora] od gora zad. 255, od
 zgora zad. 796. ovaj] onaj zad. 255 3 dohodi] prihodi zad. 796. 6 ka] kad
 zad. 255. 8 zeljem] želim zad. 255, zelen zad. 796.*

Pj. 61: ak. 122, zad. 298.

sve kako ona stvar, ka ne zna jošte svit.
 Ter ne ću spovidit, neredno što bude,
 li znam, toj jer vidit ljuveni svi žude; 10
 da nu ću govorit rič, ka jes prilična,
 i što će tuj stvorit nje lipos obična.
 S kosicam izide okolo, dim, grla
 ter mi um ne pride, da je stvar umrla;
 nu gdi se prsi bil' ukažu malo van, 15
 on čas mi od nje stril donese žestok plan.
 Ar u njih vidju slas, ka se reć ne može,
 ter hoću ja u glas zaupit: o bože!
 Nu pozru sam k sebi ter začnu govorit:
 za život toj tebi ni slično satvorit; 20
 za što bi toj sada moglo bit i slidit,
 da veće nikada ne mož nju tač vidit.
 Za togaj dil ne dam volji ja tuj kripos,
 do svrhe ter gledam, što tvori nje lipos.
 Najprvo donese sve, što je potriba, 25
 kosice čim rese, ke nam su podhiba;
 ke hitro raspravlja, a pak ih razdili,
 u venčac da stavlja rukami pribili;
 ter ovo gdi tvori, uzmnim ja (dim uprav),
 svaki vlas govori: ovdj je sva ljubav! 30
 Takaj se čudesa od kosic nje čine,
 da stanu nebesa i morske pučine,
 da stanu svi vitri ter vlasom ne krenu;
 nje lipos gdi hitri, svak bi mnil Serenu.
 Nu kad joj na glavi ugledam tuj krunu, 35
 od željne ljubavi život moj prokunu;
 za č mi se zamuti sva misal u plamen,
 gdi srce oćuti u sebi nov zlamen
 i niku veću moć, nego li ljuvenu,
 ter uzmnim život oć ćuteći, gdi venu. 40
 Najliše u okol kada se obazre,
 kako hrt i sokol za lovom kada gre:
 nu pamet stavi sad svak tere reć' meni,
 tko ne bi ondi jad oćutil ljuveni?

17 u njih vidju] u nje niku *zad.* 21 za što] za toj *zad.* 27 hitro *ak.* tiho *zad.*

- tko ne bi pobolil tadaj se jadovno? 45
tko ne bi još volil združiti ju ljubovno,
nego li iman'je, nego li na svit stvar,
ka bi mi ufan'je mogla dat da sam car.
- Kad vaze, da zapne do grla prsi bil,
koliko da sapne na mene luk i stril; 50
ar mi su zamama, ljuven jad i nalip,
gdi na nje još sama pogleda za mal hip.
- Ter gdi se proziru, kako led i rosa,
od želje umiru: stigne me taj groza.
Nu čim ih zaplete tim trakom od svile, 55
mnoge t' mi dolete u srce još strile,
i mnogo t' tuj meni pozor lip i kose
ter usti rumeni svu pamet zanose.
Ma prsi gdi steže, ovoj sam stanovit,
da me tuj zaveže većma trak jadovit; 60
ter meni jur pride vrh svega želit toj,
kad ona otide gizdavo u dvor svoj,
i dokle opet prit ne bude narok taj,
ne da mi želja skrit zdihan'je ali vaj.
- Ter kunem oni dan i sunce i zoru, 65
kad sam nju vidil van na svitlu prozoru;
za č mi jad ponove ljuvene kriposti,
da život smrt zove za dil nje liposti.

62

Da budem cvietak, koji bi ona ubrala!

- Svak ovdi pristupi, pogledat ljuveno,
vil ova gdi kupi toj cvitje rumeno;
za č nitko za biser toliko ne haje,
ter s jutra ni večer o drugom ne traje.
Njeki cvit pripravlja, okolnim da dieli, 5
a njeki postavlja u prsi pribieli;
njeki cvit zatiče za ruse jur kosi

50 koliko] toliko *zad.* 59—60 ovoj — zaveže *izostavljeno u zad.* 66 svitlu]
svitlom *ak.*

Pj. 62: *ak.* 50, *zad.* 461.

ter se njoj priliče takaj stvar i prosi.
 Ne mogu ja ne reć u želji ljuveni :
 da se je cvitkom steć onimim moć meni! 10
 Najliše ki stavi u prsi pribile
 i koji na glavi vidju ja od vile :
 ne bih stvar htíl veću ; za ě seienju u meni
 toj svu ĉes i sreću za život svršeni.

63

Daruj mi cvietak.

Pokli t' bog da kripos, ružice, na saj svit,
 da si ti sva lipos : daruj mi tadi cvit,
 neka se proslavlju po družbi jur mojoj,
 i da te postavlju slaveći vrh gospoj.

64

Sám sam kriv, za što se ne uklonih.

Recte mi boga dil, kako će radosti
 satvorit ovaj vil mojojzi mladosti,
 pokoli ja mene ne marim uklonit
 od želje ljuvene, ka me će izronit ?
 pokli se ne bljudem od strila ljuvena, 5
 u kom je jad ljudem i tuga svršena ;
 gdi se će darovat lik mojoj boljezni,
 pokli se varovat ne vim sam ljubezni ?
 Brže bih rad bože ter da sam slobodjen,
 nu mi bit ne može : na toj sam porodjen ; 10
 ter imam nevolju, ljuven stril još tirit :
 za toj vas svih molju, ne mojte zamirit.

10 onimim] ovieme *ak.*

Pj. 63: ak. 224, zad. 406. 3—4 proslavlju zad. oba dva puta. 4 i da te] jeda te zad.

Pj. 64: ak. 114, zad. 439.

65

Čovjek je slab stvor spram ljubavi.

Ova rič od vika vinu se govori :
 da tvrdje človika ništo bog ne stvori ;
 a drugo u vas svit ne nadjoh slabije,
 ni oni jesenj cvit, ki vjetar zabije.
 Ar meni mala stvar mogla je vrha doć, 5
 u kojoj nikadar toliku ne mnjah moć :
 jedna rič i pogled onejzi od gospoj
 učini, kako led da kopni život moj ;
 učini, da mržu sam sebe i morim, 10
 očito ter držu, da zaman ja dvorim,
 da zaman nje liepos služih ja ter ures,
 koja mi svu kriepos činila smamit jes.
 Ovo rih ljuveno. Ako me tko čuje,
 molim, drž skroveno ; za č tajat tribuje, 15
 neka se ne straše, ki ovo ne znaju ;
 neka se ne plaše, ki na sve predaju.

66

Osveta uvriedjene ljubavi.

Sve odkle grem dresel, vapije razum moj :
 ako češ bit vesel, služiti već ne moj.
 I toj stah potvrdiv. Ali ti gre Ljubav,
 većma se rasrdiv, nego li na zvir lav.
 Skriti se gdi ne vih, a ne bih oružan, 5
 tere se prida nj svih, da mu se dam sužan,
 mneći će takoj proć. Ali luk rastegnu
 i zlat stril za svu moć ter k meni opregnu,
 vas da se htiše strt. Tolik ja vidiv gnjiv,
 počtenu volim smrt, rekob, ner stati živ. 10
 Ne čekah ispusta. Tako toj od mene
 tko vidi, svak usta, jak da nas lav ždene ;

Pj. 65 : ak. 47, zad. 334. vinu se ak. vjeruj se zad.

*Pj. 66 : ak. 64, zad. 466, dubr. 32. 5 skriti] skrrije zad. štititi dubr.
 10 počtenu] poštenu ak. dubr. 11 ne ščekah zad. ak. nesreća dubr. 12 jak
 da nas lav ždene] a sa mnom potekne dubr.*

da nu sve upusti, a za mnom poteče,
 tere glas izusti: uteći ne ć, reče;
 otvori sva krila i ne znah, kad stiže: 15
 ovo t' mi taj strila srdačće još riže.

67

Bože, skрати preveliku moć ljubavi.

Za č pravde moj bože ljubavi ovoj ni,
 ter tužit ne može, komu se krivo mni?
 Još vele napokon, da ptice i zviri
 ti stavi pod zakon i pravdom samiri;
 sada se diže glas, da ljubav još rabi, 5
 ljuveno da oblas od svita svu zgrabi.
 More svit opustit ter ostat sirota,
 da li će dopustit tvoja toj dobrota?
 Vidiš li, da mlados taj ljubav svu sprži
 ter od sto u rados jednoga ne drži? 10
 Najliše život moj, ki za čas radosti
 parja dug nepokoj u svojoj mladosti.
 Da moj plač na poli smišan je s vesel'jem,
 ne bi mi sad koli plakati s dresel'jem;
 oh ali da je trud, ki mogu trpiti, 15
 sila mi prid tvoj sud ne bi sad vapiti:
 da nu me jak zvir lav taj ljubav razmače,
 toj viruj ni ljubav, gdi na nju svak plače.
 Bud što jes, moj bože, skрати tuj velju moć,
 odko svit ne može toj moći vrha doć. 20

68

Ima li gdje pravēdan sudac, da mu se potužim na ljubav.

Sve molju bogu se, je li gdi sudac prav,
 da malo mogu se potužit na ljubav;
 jer dokle u tuzi ljuveno ne bludjah,

Pj. 67: ak. 7, zad. 450. 3 vele] prave ak. 5 dviže] diže ak. 8 tvoja toj] toj tvoja ak. 12 parja] prija ak.

Pj. 68: ak. 48, zad. 460.

gdi tuže jur družu, velmi se sam čudjah ;
 za č ne znah ljubavi, kakva je ni koja. 5
 koja me izbavi ne samo pokoja,
 ma dodje s kriepostju ter me da gospoji,
 koja me liepostju nesmjernom opoji.
 Vaze mi svu oblas i mojoj slobodi
 postavi zlatan vlas, da voljno ne hodi : 10
 ne da mi, od toli da skrašu radosti :
 toli se oholi vrh moje mladosti.
 Da kad je navlašno gdi medju gospojam,
 čini se izbašno ter gleda drugojam.
 Ovo je žestok trud, ovoj su nesreće, 15
 ovo je gork osud i tuge najveće !

69

Stanite joj na put ; jer će počiniti mnogo nesreće svojom ljepotom.

Sliši me svak sada, sliši me tko sudi,
 sliši me tko vlada, i pravdu tko žudi ;
 još ako tko godi toliko jur more,
 ne daj vlas, da hodi ovaj vil od gore. 5
 Za što se sva mlados u željah zamami,
 videći nje rados na grlu s kosami.
 More li bez bil'ja ovoj bit, moj bože ?
 za č ovaj posil'ja, ne vidih, tko može.
 U ki čas pogleda tko slavni nje ures,
 onomu već ne da, da voljan sobom jes, 10
 nego li da tuži u željnoj ljubavi,
 želeći da združi nje pozor gizdavi.
 Da zginut budem tad, kad vidih nje obraz,
 ne bih ja sada rad skopniti kako mraz,
 odko me nje milos ne misli jur ubit, 15
 ni mi da tuj milos, nje liče poljubit.

Pj. 69: ak. 31, zad. 457. 10 sr. pj. 20 st. 8 i Dell s. v. libero. 15 misli ak. smisli zad.

Gdje je pravda, da stane na put nesrećam, koje čini njena ljepota?

Kamo se, tko vlada, kamo se tko sudi?
 kamo se, gdi sada pravo reć tko žudi?
 sve je toj podhibno ter pravdu govori,
 a gdi je potribno, tuj pravde ne tvori.

Vidi se, jer ova, od gospoj ka je cvit, 5
 ljuveno istrova ljepotom vas si svit,
 ter stoje svak muči, nitko se ne javlja,
 da željnih ne muči, nitko se ne spravlja.

Od ognja gorušta, mnjah, plamom sva gori, 10
 kosice kad pušta kako vil u gori,
 ter slavno daleče pogleda nje pogled,
 neka se svak steče, da kopni kako led,
 da stine kako mraz, da cvili u tuzi,
 da željom vene vas, i željno da suzi,
 gdi ruci od slave nje ures prostira, 15
 u okol ter glave kosice pribira,

uz koje prinosi zlat prsten nje liepos,
 ter zlatu nje kosi vazimlju svu kriepos.
 Oh komu človiku srce sad ne gori,
 videći za diku nje liepos što tvori; 20
 videći nje mlados, koliku čes ima,
 i sama gdi rados od kosic vazima,
 na koje kako cvit po srići pogleda,
 ter bi reć vitru vit na svoj vlas da ne da!

Da kad nju zanose, što ću ja govorit, 25
 što li će nje kose od družih satvorit?
 ke tiho razdielja po bielom tom čeli,
 toj smrtno rasevielja, tko liepos nje želi.

Najliše kad glavu okruni nje ukras, 30
 a pusti za slavu dva prama niz obraz:
 tko će dat red tadaj, providit tko će toj,
 kad ova kako raj iznese ures svoj;
 ter na nju tko pozre, činit će na jedno,

Pj. 70: ak. 18, zad. 44. 8 gdi željnih da muči svoj ures pripravlja ak. 23 na koje ak. na koga zad. 31 sr. Dell s. v. provvedere 44 sr. Dell. s. v. ordinare 45 sr. Dell s. v. ma.

u željah da svak mre — je li toj pravedno?
 je li toj uzrok vas, tko pravdu čini oć, 35
 podj mu dat sudit vlas, podj mu dat vladat moć!
 Tko ništa ne može, na tom se vrši sud:
 ni li ti, moj bože, trpiti ovoj trud?
 ni li ti čudna stvar nepravde viditi?
 nu malo stavi var, što more sliditi? 40
 jer jedna kad mlada, moj bože, čini toj,
 ter oni tko vlada zakriva obraz svoj:
 sve će poć u zamet, sve se će ozledit,
 ako tim tva pamet ne bude obredit.
 Ja za me ne brinu, za što sam odlučen, 45
 u željah nje vinu ljuveno bit mučen;
 nu mi je onih žal, tko pravdom sve priete,
 bit se će kako val, dokli se osvete.

71

Zaman bilo bi otimati se njenjoj ljepoti.

Mogu li da ne mrem svaki čas ljuveno,
 onojzi kad pozrem na ličće rumeno.
 Angelski veseli svoj obraz gdi svrne,
 tko da ga ne želi, tko da za nj ne trne?
 Rad bih ja človika da budem jur vidit, 5
 nje liepos do vika tko ne bi rad slidit
 i želil za ljubav, slatki smih kad pusti;
 er se tuj srcem lav ne more sabljusti.
 A za toj ja velju: nitko mi ne zabav',
 ako zna tko želju, ku mi da nje ljubav. 10

72

To nije ljubav već mrska nenavist.

Slatko t' je ljubav rit, nu toj nje ime ni,
 ar mene čini mrit u tugah po sve dni:
 ter ljubav jur ovu, govori moja svis,

Pj. 71: ak. 204, zad. 260. 1 svaki čas zad. želeći ak., na okrajku istom rukom srdaćcem. 3 gdi] kad ak.

Pj. 72: ak. 166, zad. 493. 1 slatko je zad. slatko t jest ak.

pravo bi, da zovu mrzeću nenavis.
 Ar me je jednu stvar navela sliditi, 5
 kojojzi vrh nigdar ne mogu viditi;
 ter ovo ni ljubav nego li nepokoj,
 nego li tvrdi lav, ki mrazi život moj.

73

Ima li, tko bi se hvalio ljubavlju?

Pravi mi moj Bože, neka te proslavlju:
 je li taj, tko može hvalit se ljubavlju?
 jer ti znaš svakoja, najliše mu mladost,
 ka nigdar pokoja ne prija ni rados, 5
 služeći gospoju na poli životom,
 koja me opoji angelskom lipotom;
 ka većma obraz svoj uresa svaki dan,
 da većma život moj oćuti ljuven plan.

74

Tko ne pozna ljubavi, neka je i ne želi.

Je li tko na sviti, da ovom ljubavlju
 more se hvaliti, neka ga proslavlju?
 er se ja ne hvalju, za č ovo ni na čem,
 nego li živ žalju sam sebe i plačem, 5
 služeći gospoju, ke liepos suncem sja,
 koja mni, da poju gdi željan cvilju ja.
 Za to ja sad velju: svak s mirom probavi,
 tko ne zna jur želju od gorke ljubavi.
 Er hudja ni strava, neg želit, što ne viš;
 tko li stvar poznav, on joj je dobro viš. 10

5 činila *zad.* navela *ak.* 6 koj ne ću nikadar svrhu moć viditi *ak.* 8 tvrdi] gorki (v a l j d a : gorski) *ak.*

Pj. 73 : *ak.* 49, *zad.* 382 i 815. 1 Pravedni moj bože *zad.* 382 pravi mi m. b. *zad.* 815 i *ak.* 1—2 proslavju-ljubavju *zad.* 385, proslavi-ljubavi 815.

Pj. 74 : *ak.* 76, *zad.* 817. 1 ljubavju *zad.* *ak.* 10 on joj je dobro viš (t. j. vješt) *ak.* on poje dobro viš *zad.*

75

Tko si dobru rad, ne želi si ljubavi.

Ako si gdi oni, znat ki si dobra rad,
 zov' da bog ukloni od tebe ljuven jad;
 to li s' ki sebe klet odlučil tvrdo sam,
 sam svoju kun' pamet, da želi ljuven plam.
 Ar žimi srdačce, ne seieni život moj, 5
 da gorči sunačce obsiva nepokoj,
 koliko ljuveni, ako ja dobro vim;
 jer je trud pakleni toj ljudem vidit svim.

76

Sretan onaj, koji nije poražen od ljubavi.

Koli se on blažen i čestit još pravi,
 tko nije poražen od ove ljubavi;
 ar ne zna, što je zled, tko nije za ljubav
 topil se kako led i tonul kako plav;
 ter ima veliku imati bogu har, 5
 koji mu toliku dopusti na svit stvar.
 Ar seinju u meni. da muke sve ine,
 pri želji ljuveni, za trud se ne seine.

77

Utekoh k tebi, kao jelen k lovcu.

Sliši me tužice uresna ma kruno,
 u kojoj ružice na ličcu cti puno.
 Jelinka kad stigne pas, da mu smrt zada,
 sam lovcu dobigne ter mu se smiljen da;
 za č mni bit ubranjen oda psa nemila. 5
 a bude izranjen ljutostju od strila.
 Meni se godi tak, kad na smrt dotira

Pj. 75: ak. 35, zad. 4. 1 ki si znat ak. 3 to li s' ki tvrdo klet odlučil sebe sam ak. 4 želi] čuti ak. 7 ako ja] a toj ja ak.

Pj. 76: ak. 1 34, zad. 113.

Pj. 77: ak. 67, zad. 469. 4 sam lovcu ak. človiku zad. 5 oda psa ak. od pasa zad.

ljubav jur moj žitak ter da ga razdira :
 utečem vas on dan prida te umiljen,
 mneći bit slobodan, a budem ucviljen 10
 nalipom ljuveno, prid kojim trnu sve,
 koli krat rumeno obrneš liče tve,
 da mene ubiješ jaki no lovac zvir.
 Da mi svit daruješ, ne bi mi veći mir,
 odko mi ne é vas vik slobodit mladosti, 15
 ni mi ćeš dat za lik ke godi radosti.

78

Da sam zvier pa da joj utečem u krilo.

Koli krat ova vil pogleda proč meni,
 toli krat mene stril udari ljuveni ;
 a ja prem da bih bil jaki no ona zvir,
 divici ka u kril uteče za nać mir ;
 ter jednom utekoh u kril nje ne tiren, 5
 utekši još rekoh : ovdi sam samiren.
 A kad se sred krila, da joj bih, prigodi,
 mislite, od strila kolik me broj zgodi !

79

Cvietak ne bi htjela, ali mene hoće da potlači.

Čudi se svak na sviet, gdi ova ne će vil
 videći stat na cviet, ki godi da bi bil,
 a staje na menie bez niedne milosti,
 da pukne kamen'je. Toj gdi joj nie dosti

15 vas vik] va vik ak. U zad. rkp. poziva se sam pisac rukopisa na ova četiri stiha kao početak našoj pjesmi :

Da sunce polipše, da joj bog taku vlas,
 bilo bi mnju lipše, prisvitli nje obraz ;
 ovo sve kriposti zavidi t' očima
 u ovoj liposti koliku moć ima.

Ali ti stihovi nepadaju k našoj pjesmi.

Pj. 78 : zad. 621, ak. nema ove pjesme. Akrostih : KATA. 6 utekši što rekoh u rkp.

Pj. 79 : zad. 623, ak. nema. Akrostih : KATA.

ter žudi, moj bože, kad na me nastupi, 5
 po put ki da može, sve srde da skupi
 a da ih na mene nje vrže pak liepos,
 toj neka povene svršeno ma kriepos.

80

Ne oholi se, nego uzmi za boga.

Kad nebo oholas prolomi ter pade
 u tamnos, u propas, u muke, u jade:
 angelsko sunačce, za što se oholiš
 ter moje srdačce ranjeno ne toliš ?
 ter mene u družbu ne vazmeš u tvoju, 5
 ako ne za službu, za vernu za moju,
 a toj bud boga cić; inako jer stvoriv,
 skoro ću na smrt prić, prav ajmeh a ne kriv.

81

Okani se oholosti, da ti ne naudi.

Krunice povita, gilju moj gizdavi,
 pokli te vrh svita najlipšu bog stavi,
 povrzi oholas, koja je u tebi,
 ka ne da, vični glas da budeš steć sebi,
 ka t' ne da, da ljubiš, tko ima kriposti; 5
 da stečeš i gubiš glas tvojoj liposti.
 Za č koga jur mile, sila je, da hvali;
 a koga jur cvile, sila je, da žali.

82

Srce mi izrani a obraz ucvili.

Ka s' vilam, kruno, cvit a druga sunačcu,
 takaj mi s' sviem na svit u momu srdačcu;

6 skupi] kupi *rkp.*

Pj. 80: zad. 624, ak. nema. Akrostih: KATA.

Pj. 81: ak. 38, zad. 48. 2 najlipšu] najlipju ak. 8 a koga ak. za č koga zad.

Pj. 82: zad. 632, akrostih: KATA, ak. nema ove pjesme.

ar oni ljuveni oholi pozor moj,
 prilikom u meni gdi ures vidi tvoj,
 tužno me srdačce strilami nakiti, 5
 scieneći, sunačce, da striele bereš ti;
 a ovoj svidoei ne samo, svilice,
 rika ma iz oči neg jošte i lice.

83

Još jedan put da se potužim i njoj i drugim.

Pri nego ja podju drugojzi poslužit,
 prid moju gospodju mišlju se potužit;
 ter joj ću spovidat, što trplju za nje dil,
 jeda mi izvidat ushoće ljuven cvil. 5
 Ako li htit bude na tuj stvar ustupit,
 ondi ću tko bude svakomu zaupit:
 slišite boga dil, molju vas, gledajte,
 što tvori ovaj vil ter joj vlas ne dajte;
 za što će istravit ljuveno svu mlados, 10
 ku ne vi ozdravit nego li nje rados.
 A za toj jur sada svak pamet postavi,
 najliše tko vlada, ter pravih opravi.

84

Tješim se tim, što je ni Kupido ne može predobiti.

Koli krat sam sebi hotil sam zadat smrt,
 neka se pod nebi svršeno budu strt;
 a pak bi stav rekal: kako bih ja sada
 sam na smrt natekal, ka mi je dosada? 5
 Trati sve strile man Kupido na saj sviet,
 rvući noć i dan prislavni ovi cviet.
 Ako ja i traju pjesni man i službu,
 tolikoj ne haju, s njim kad sam u družbu.

3. pozor] poraz *rkp.*

Pj. 83: ak. 86, zad. 389.

Pj. 84: zad. 634, ak. nema; akrostih: KATA.

Ljubavi, na njoj ukaži moć svoju, ako se je i ti ne bojiš.

Ljuvena krieposti, kaž' moći tej tvoje
 vrh slavne lieposti od ove gospoje,
 koja te ne scini, ner mlada djeteta,
 koja te ne čini blažena ni sveta.

Tuj ukaž' velju moć, tuj iskus' zlat stril svoj, 5
 a ne moj na me doć, koji sam vinu tvoj;
 ar ti se ne prima, za što si zlamenit,
 za što tuj ćud ima, tko nije plemenit.

Onoga porazi ljuveni tvoj plamen,
 tko ti se u snazi čini drug i takmen: 10
 to je čas i prava oholos na sviti
 i ta je prem slava dostojna slaviti.

Tuj ako dobudeš, tuj ti će bit dika,
 neka se ne budeš zabiti do vika,
 neka tve počten'je more sjat sve vrime: 15
 tuj se će u čten'je postaviti tvoje ime.

A što jes jer dobi ti mladost jur moju?
 drugo se podobi na velju moć tvoju.
 Nu mi jes mislit trud, tko te se jur poni,
 pokli se prid tvoj sud vas si svit pokloni: 20
 pokli se govoriš, da imaš svu oblas:

dosta bi da tvoriš deseto što t' je glas.
 Za toj bih rad ovoj, koja je sunačce,
 da u nje poraz tvoj postaviš srdačce;
 da malo povene u željnoj ljubezni, 25
 neka me ljuvene razumi boljezni;
 neka zna ljuven blud, u kom je tvoja moć,
 neka zna željni trud, ki patim dan i noć;
 neka zna svaki hip, što je san i nesan,
 i kolik jes nalip služiti sve zaman. 30

A za toj hrlo podj, dokli mi čuješ duh,
 ter ovu od gospodj prit na tvoj čin' posluh.
 Da nu ću ja reći, za što mi svis vene?
 za č te je strah veći, ner deri i mene;

ter brže nje liepos ne smiš jur ni pozrit,
a ner tva da kriepos može njoj vrha prit!

35

86

Kupido, za što ne osvetiš nas obojicu?

Kupido, gdi t' je moć i hvale od strila,
kad vrha ne mož doć ovojzi od vila?
Ali nies', ki si bil, ter me toj sad mori,
vidiš li: ovaj vil objema što tvori?
Tebe se ne haje, a mene potlača,
i svak čas postaje krepčija i jača.
A ti sad ovu stvar njoj ako propusti,
vladan'je t', gospodar komu si, opusti!

5

87

Ljubavi, zar ne vidiš, što ona uradi?

Pravi mi, Ljubavi, vidiš li ali ne,
cviet ovi gizdavi, što tvori od mene?
ali si shiepa, dim, vidiš li, gdi se trem?
vidj, striela, gdi hodim, napunjen svudi grem.
I po tom vil ova, Ljubavi, mož vidjet,
noseći luka dva gdi čudno hara sviet:
a toj su nje obi uzvite obrve,
kojimi, nie dobi, kad mene ne rve.

5

88

Ljubavi, osveti bar sebe, ako ne ćeš i mene.

Vidiš li ljubavi tuj vilu medj svima,
da s kosom na glavi dotuži obima:
tebe jur ne haje, ni tvoj luk ognjeni,
a mene puštaje u tuzi ljuveni.
Ako sam ja sužan ter muču, da ti za č,

5

Pj. 86: zad. 648, ak. nema; akrostih KATA.

Pj. 87: zad. 616, ak. nema; akrostih KATA.

Pj. 88: ak. I 38, zad. 598.

koji si oružan, da muče gredeš tač?
 ki godi stril ufan izberi u tebe
 ter osvet' jedan dan mene sam i sebe.

89

Ljubav ne može odoljeti, kamo li bih ja.

Ako tko ima moć obraz lip gledati
 one, ka dan i noć čini me predati,
 taj dobro znat može, za što se dreselim
 i za što, moj bože, svak čas ja smrt želim.
 Ar Ljubav još, koja vas si svit razdire,
 ne ima pokoja kad na nju pozire: 5
 kako ja da ne mrem, kako se ne ću strt,
 kako ja da ne grem za liepos nje na smrt?

90

Povrati mi srce, koje ote tvoja ljepota.

Ako ćeš, sunačce, da te se ostavim,
 povrat' mi srdačce, u tebe ko pravim;
 jer mi ga s' vazela tom tvojom ljepotom,
 kojom si vesela rastat me životom.
 Inako ako mniš, sve zvizde zbrojit hoć, 5
 a za to zaman ckníš, da misliš dan i noć;
 er ne mož, sunačce, taku mi stvorit zled,
 da moje srdačce ne želi tvoj pogled.

91

Povrati mi srce moje.

Kad poznaš, gospodje, tko tudju stvar drži,
 u pakal da podje, zle duše ki prži:
 angelsko sunačce, za č drži tva liepos
 tužno me srdačce na silu i kriepos,

Pj. 89: ak. III 38, zad. 24.

*Pj. 90: ak. 21, zad. 2. 2 u tebe] u tebi zad. 5 mniš ako inako zad.
 6 a zaman ckníš za to zad. 7 er zad. ar ak.*

Pj. 91: zad. 625, ak. nema; akrostih: KATA.

ter meni a moje srdačce ne vrati, 5
 dokli smrt, gospoje, moj život ne skrati?
 Ako toj pravo ni, nu izvidj sunačce,
 ter moje a meni povrati srdačce.

92

Ako je u tebe srce moje, daj da ga vidim.

Pravi mi sunačce, gospoje od vila,
 me željno srdačce kamo si jur dila?
 jer ga ni pri meni, odkoli pozrih ja
 tvoj obraz rumeni, u kom sva slava sja. 5
 Ako ga s' ubila tom tvojom kriposti,
 koju s' čas dobila tvojojzi liposti?
 ubivši jednu stvar bez niedne uzroči,
 koja ti nikadar ni bila s priroči.
 To li ga sahrani tva lipos sunačce, 10
 jednom prit ne brani me vidit srdačce,
 da ga se nagledam kon tvoje radosti,
 i da ga još predam tvojojzi mladosti.

93

Ne ustupam, ma i poginuo.

Ovo ti znam reći, na moju moli smrt;
 ar mi ne ć uteći, da bih se znal satrt.
 Za č te ja sliditi odlučih život vas:
 tuj ćemo viditi, tko će bit brži nas?
 Ti bježi, koli mož, ufan'je i sud moj 5
 ima moć veću još, nego li ponos tvoj,
 prisvitla gospodje, ter ščeza moja svis,
 da ljubav ne podje u čudnu nenavis.

Pj. 92: ak. 130, zad. 395. 2 jur] ti ak. 10 me vidit] vidit me ak.

Pj. 93: ak. 110, zad. 337.

94

Uzmi me za vjerna slugu.

Vazmi me za slugu, prisvitlo sunačce,
 da želju i tugu ne pati srdačce,
 neka te ja pravim za moju gospoju,
 neka te proslavim u pjesneh, ke poju ;
 neka se pogizdam tvojomzi lieposti, 5
 jak mjesec medj zvizdam sunčanom svjetlosti ;
 neka mi s' još dika, jak vjenčac na glavi,
 u drugom za č lika ni mojoj ljubavi.
 Ako li prikrati meni se tadi lik,
 meni se obrati u gork plač vas moj vik ; 10
 meni bi još bolje, da nisam na svit bil,
 ter željne nevolje ne bih ja sad patil.

95

Ti ćeš moja biti.

Prisvitlo sunačce, ti s' moja gospoja,
 ti s' moje srdačce i ti ćeš bit moja ;
 za č slavim tvoj ures, za č služu tvoj ukras,
 ter pravlju : pravo jes, da združu tvoj obraz.

96

Kako cvietak bez sunca, tako ja bez nje ne mogu živjeti.

Ovo, ja ku želim jaki no srdačce,
 ovo, ja ku velim i zovem sunačce.
 Jer kako ne može bez sunca biti cvit,
 tač bez nje ja bože ne mogu bit na svit ;
 ter volju iman'je i život izgubit 5
 nego li ufan'je, da me će nje ljubit.
 Za toj, mnju, nisam kriv, zovući sunačce,
 očito kom sam živ ja i me srdačce.

Pj. 94: ak. 92, zad. 582. 10 u gork plač] u moj plač zad.

Pj. 95: ak. 176, zad. 403.

Pj. 96: ak. 41, zad. 332. 6 nje (t. j. ono) ak. ne zad.

97

Tko je ona ?

Ovo, ka dostoja, da ju svit proslavi
 i da se gospoja od svita još pravi ;
 ovo, ka za rados od svoje liposti
 zamami svu mlados ljuvenom kriposti ;
 ovo, ka prisivat htila bi sunačce, 5
 ku suncem može zvat željno me srdačce ;
 ovo, ka sad Judit pravo se reć može,
 ako će tko sudit pravedno, moj bože.

98

Tko je ovdje ?

Ovdi je onaj vil i kruna izbrana,
 sluga joj ne bi bil' ljepotom Diana ;
 ovdi je, ka slove vrh sunca sama sad,
 ovdi je, ka plove s istoka na zapad. 5
 Ovdi je sva ljubav, ku poje Serena,
 ovdi je, dim uprav, sva milos ljuvena ;
 ovdi je oni cvit angelske prilike,
 u kom su na saj svit od raja sve dike.
 Ovdi je sunačce nada sve svitlosti,
 ovdi je srdačce od moje mladosti ; 10
 ovdi je jezero oda sve lieposti,
 ku izreć Omero ne ima krieposti.

99

Bio bih blažen, da mogu vazda gledati njenu ljepotu.

Svakomu sve bože, a meni što vidju,
 ako mi bit može, u milos da pridju ;
 jer ovo j' od raja zlamen'je na svitu,
 koje se potaja jak miris u cvitu.

Pj. 97: ak. 194, zad. 753. U zad. rkp. stoje stihovi 7—8 pred stihovima 5—6.

Pj. 98: zad. 686, ak. nema.

Pj. 99: ak. 66, zad. 468.

Svidoči nebesom ovaj vil gizdava, 5
 kakvim je čudesom uresna njih slava :
 ma nu sja u gizdah, kako cvit u kruni,
 i mjesec u zvizdah, kada se ispuni.
 Vazel bih do vik ja ovi dan da bude, 10
 i da mi pamet tja sve misli zabude,
 neka se nagledam lieposti na volju
 a veće da ne da m', u željah da bolju.
 Dobro bih ja tada mogal se zvat blažen,
 zovu se i sada, za sve er sam poražen, 15
 odkole suncem sja, ter dil nje tužiti
 volju, ner inu ja ljuveno združiti.

100

Za što te želim ?

Molim te, nu me čuj, tako ti radosti,
 ter parjaj misal tuj iz tvoje mladosti :
 ar onu, ku velim k sunačeu priliku,
 za drugo ne želim nego li za diku. 5
 Ruci zlat prstenčac za diku svak nosi,
 a ja nju za venčac, ki nosi vrh kosi,
 i za stīg od slave ter uzmnim : imam ja
 krunicu vrh glave, koja sva slavom sja.
 A za toj ne sudi, tko ljubav zna moju,
 ner dvorno da žudi srce me gospoju. 10

101

Njeno veselje i moje veselje.

Da me sve nesreće od svita tiraju
 i tuge najveće, ke život skončaju,
 ne more srdačce moje bit dreselo,
 kad ovoj sunačce ja vidim veselo.

Pj. 100 : ak. 203, zad. 259. 6 nosi] nose oba rkp.

Pj. 101 : ak. 199, zad. 148. 4 ja vidim ak. pozri me zad.

102

Njena žalost i moja žalost.

Govoru pravedno, da mojoj mladosti
 sve pridu na jedno od svita radosti,
 ne može srdačće moje bit veselo,
 kad ovoj sunačće vidju ja dreselo.

103

Draža si mi nego li sav sviet.

Kamen'ja od gore kim godi zlamen'jem
 sva da se satvore pridrazim kamen'jem,
 a zemlja zlatom, dim, i srebrom ter da ja
 vas saj svit gospodim, svim na što sunce sja,
 ter da mi tko pravi: ali t' je draži sviet
 ali ti, gizardavi svim vilam ka si cviet?
 angelsko sunačće, rekal bih: svietu sviet
 a moje srdačće obira ovi cviet.

5

104

Čini što te volja, ja te ostavit ne mogu.

Čini mi sunačće sve, što mož najgore,
 moje te srdačće ostavit ne more;
 a tvoja lipota ovoj će vidjet van,
 ako mi životu doteče koji dan.
 Toj li me streš jak cvit, što ćeš moć opravit?
 bit što će, neg ću svit jedan krat ostavit?
 a žalju, jer ni ti, gilju drag rumeni,
 moć ne ćeš živiti ni malo po meni.

5

Pj. 102: ak. 326, zad. 187.

Pj. 103: zad. 635, ak. nema; akrostih: KATA. Ova se pjesma čita u Gjorgjičevu rkp. djelu Vitae et carmina nonnullorum illustrium civium Rhacusinorum. Za tim u rkp. fr. knjiž. dubr. br. 16 kao pj. 32 i u rkp. dubr. br. 32. U oba ova rukopisa dolazi stih 6 ovako: al ova gospoja svieh vila ka je cvit.

Pj. 104: zad. 630, ak. nema; akrostih: KATA. 6 jedan krat] u rkp. jednokrat.

105

Volim tebe nego sve iman'je ovoga svieta.

Neka je družim sve iman'je od svita,
 a meni liče tve, krunice povita;
 za č mi jes već drago, gospodje gizdava,
 tve liče, ner blago u kom je sva slava.

106

Sam želim i nitko me ne sili, da joj zaman služim.

Kaje se noć i dan i plače očima,
 tko godi dvori man i platu ne ima :
 a ja se ne kaju, ni plaču, ni tužu,
 a vidju, da traju sve zaman, što služu.
 Tim stanu vrh sebe misleći drugi dan,
 od ke je potrebe, da dvorim ja zaman ?
 a opet uzvelim : jeda me tko sili ?
 sam služit ja želim eviet ovi primili.

5

107

Koje je najveće čudo ?

Kamo se, tko pravi: nie čudo, da tuži
 u dvoru ljubavi, pravedno tko služi ?
 ako ja još na har i dvorim i služim,
 da je li čudna stvar, ako se ne tužim ?
 takodjer život moj zled ako ne prija,
 da je li veće toj, sad ko vam pravim ja ?
 ako se veselim, je li toj još veće
 i ako ja velim, da ne vim nesreće ?

5

Pj. 105: ak. 112, zad. 293.

Pj. 106: zad. 633, ak. nema; akrostih KATA. Ova se pjesma čita takodjer u rkp. djelu Gjorgjičevu Vitue et Carmina nonnullorum illustrium civium Rhacusinorum, što iz nova potvrđuje da je Menčetičeva. Za tim se čita u rkp. fr. knjiž. br. 16 kao pjesma 33 i u rkp. iste knjižn. br. 32 s nekimi razlikami.

Pj. 107: zad. 626, akrostih KATA.

*

108

Nije istina, tko veli, da u ljubavi želi umrieti.

Kamo se, ki vele: kolici na službi
 ljuvenoj smrt žele, stojeći u tužbi?
 ako je sladak trud onimim, ki dvore,
 ja scienim ovi sud maneno da tvore; 5
 ter stoju plača pun, kroz ki ću bit strajan,
 jer živ nie Salamun, ni Pariš, ni Trajan.
 A tko bi rad umriet, nu mi ga ovdi daj;
 lasno je riečju riet, ma stvora podj, gledaj.

109

Što mi govori srce, kad tebe ugledam?

Kad zgledam, sunačce, ures tvoj priliepi,
 oćutim srdačce gdi mi se rasciepi,
 a meni gdi veli: bud ako ti goriš,
 svak, što ti ne želi; što mene daj moriš? 5
 Toj vidiš našu zled i tugu i nemoć
 i gdi se kako led topimo dan i noć;
 a ti se ne svrćeš, neg na plam na svak čas
 jak lepier nasrćeš, gdi sa mnom goriš vas.

110

Od njena pogleda bliešte mi oči kao od sunca.

Kako no za hip mal otvoriv tko oči,
 tko bude uzgledal u sunce s istoči;
 ako pak bude poč ku inu stvar vidjet
 ter mu se čini noć i tamno sve na sviet: 5
 todjer se mni meni, kad godi zgledam ja
 gilj ovi rumeni, ki sunca svjetlje sja,
 aku ku drugu vil zagledam u taj čas,
 zamjere koje dil ostal sam smamljen vas.

Pj. 108: zad. 627, akrostih KATA.

Pj. 109: zad. 640, isti akrostih.

Pj. 110: zad. 644, isti akrostih.

111

Tko si, da me svega izrani, i opet si mi mila?

Čudim se, ka sila sili me i kriepos,
 da mi je tač mila angelska tva liepos;
 a nigdi ne bi rat od igle stavila,
 gdi niesi tisuć krat srce me ranila.
 Togaj te molju dil, gilju moj rumeni,
 koja si ti od vil, da praviš sad meni;
 ar mi si očima ranila srdačce,
 a nitko liek ne ima, nego ti sunačce.

5

112

Što me sili?

Čudim se, ka sila sili me i kriepos,
 da mi je tač mila zamjerna tva liepos?
 Ali moć ljuvena ali tva, sunačce,
 dva ličca rumena me sile srdačce?
 Togaj cić od svih vil, venče moj primili,
 pravi mi boga dil, stvar ka me usili;
 ar ne znam ja mene što sili svilice,
 lje život moj vene i mlados i lice.

5

113

Od njena pogleda led bi uzgorio, kamo ne bih ja.

Čudim se dan i noć, gdi protiv naravi
 ovaj vil stekši moć svies moju zatravi;
 a toj sve nje kriepos ukaza vrh mene,
 da žudim nje liepos i dike ljuvene.
 Toj sve kroz nje pogled, ki kada otvori,
 da studen zgleda led, ljuveno uzgori;
 a mene kad zgleda, mislite ljuveni,
 ki niesam od leda, kolik je trud meni!

5

Pj. 111: zad. 645, isti akrostih. 8 u rkp. a nitko ne ima liek.

Pj. 112: zad. 649; prva dva stiha dolaze i u zad. 645.

Pj. 113: zad. 663, ak. nema; isti akrostih KATA.

114

Ti si led i oganj!

Kud godi moj pogled obratim pun vire,
 svud mi se nješto led i oganj prizire:
 a vidju: srce ni od ognja, kruno, tve,
 pokle si proć meni naravi leda sve.
 Takodjer od leda srca nies', govorim,
 tvoga cić pogleda ljuveno kad gorim:
 a plam stat u goju ne može i led bil,
 neg vazda u boju, već ako mene dil!

5

115

Volio bih ostaviti sve imanje, nego od tebe biti razdieljen.

Kralj da bih bil ter svit pod moju da jes vlas,
 vas budu postavit jak s glave jedan vlas;
 a da bih razdiljen po ki put s tobom bil,
 vazda bih rascviljen do smrti me hodil.
 Ter uzmi na znan'je, ovoj bih ja rekal:
 što mi će iman'je toj, ko sam ja stekal,
 angelsko sunaćece pokli mi ne svita,
 drugo me srdaćece, kruno ma povita.

5

116

Njenom hvalom bijah ushićen.

Čudo se vidjaše svakomu, česa dil?
 što slavno idjaše, jak vitez ova vil.
 Ah sve joj slavljahu, ma svega van pogled;
 kolici pravljahu: mogla bi sprazit led!
 Toj ter gdi slišah ja, vas igrah, kako vies,
 rek bi me bješe tja zaniela sobom svies;
 a pače razdvojen bez uma ja idjeh,
 tolikoj opojen ljubavju njekom bjeh.

5

Pj. 114: zad. 662, ak. nema.

Pj. 115: zad. 660, ak, nema; akrostih isti,

Pj. 116: zad, 661, ak, nema, 6 rek bi mi rkp,

117

Razgovor.

Ludos te mogu reć dobiva nebore,
 ako mniš da uteć Ljubavi tko more.
 Uteći, uteći. Kamo? svud; ti li? ja.
 Ne reci! ne reći? stoj muče; podji tja.
 Ja? da tko? muči; za č? ne govor'; govorim. 5
 Išteš? što? ljuven plać, u kom se vas morinu.
 A za što? jer mila dvorit mi ne bješe;
 da što bi? nje sila stvori mi što htješe.

118

Družbu je izgubila.

Nika vil izide jaki no sunačce
 ter moje obide ljuven plam srdačce;
 jer se tač prigodi, da nitko reče njoj,
 bez družbe gdi hodi: što sama greš takoj? 5
 Kako se ne ću sad u željah sam ubit?
 kako me ne će jad ljuveni izgubit?
 ar ličca obteče nje rados pribila
 veselo ter reče: družbu sam zgubila.

Pj. 117: zad. 620 s nadpisom dialogus. Tekst je zadržan nepromijenjen, prem da je jedva razumljiv.

Pj. 118: ak, 96, zad, 294, dubr. 32.

KNJIGA DRUGA

1

Hoću da slavim njenu dobrotu i ljepotu.

Molim svih, ki sliše od ovih pjesni glas,
onogaj najliše, tko ćuti ljuven vlas,
ako ću dobrotu od ove ja slavit,
jaki no ljepotu, ne moj mi zabavit.
Rači mi jošte reć: ako se razum pun 5
dobrotom može steć, drugi je Salamun ;
jer istom da je ovo od ove gospodje,
da zla rič ni slovo iz nje ust ne podje,
a nego dobrota, koje ni na sviti,
kom nakon života ona će živiti. 10

2

Pjesni recite joj, ako se ona ponosi ljepotom, a ja se dičim vjerom.

Podjite me pjesni u one od gospoj,
mir cječ ke ni u sni ne vidi život moj.
Ako li milo vas lipos nje ne prija,
recte joj, u taj čas vam što ću praviti ja : 5
jer ti je dala čes lipotu, ka se tre,
cječ toga tvoj ures ohvaono ako gre ;
a ovi cić vire oholo it more,
ku ništo ne stire, planinski moj bore.

Pj. 1: ak. 205, zad. 261. 2 tko] ki ak.

Pj. 2: zad. 615, ak. nema, akrostih PAJA.

3

Ne želim drugo nego pjevati ljubav gospodje.

Što ima bit ovo, što nigda pri ne bi?
 jeda je ko novo hotin'je na nebi?
 Jeda li ko rokom slovo se ispunja,
 da zapad istokom sada se okrunja?
 Svak teci, tko b' želil viditi čudesa, 5
 gdi se svit naselil pun slave s nebesa:
 mimo sad od truda slobote mladosti,
 ovo j' cvit i ruda od svake radosti;
 u kojoj pogledaj, što nigda nisi vil
 ter na se već ne daj zloj volji, da ni cvil. 10
 Neka ti bde ini i blago riju van,
 a meni prosini ovaki vazda dan;
 družim um taj veli i znan'je i misal,
 ki znaju bog je li, što će bit, upisal:
 ovo je sva gizda, ovo je, što poju, 15
 pod nebom od zvizda najlipšu gospoju.

4

Ugledav njenu angjeosku ljepotu, bijah zanesen.

Kad vidih gospoju na rosnoj travici,
 okol nje gdi poju sve gorski slavici,
 angelskom lipotom pamet mi zanije,
 gdi vaze još po tom vjenačce da vije. 5
 Tada ja pristupih željom vas opojen
 ter glasom zaupih prid obraz gospojen:
 angelsko sunačce, reci mi ti tko si?
 jer moje srdačce tva liepos zanosí.

*Pj. 3: ak. 9, zad. 452 5 tko b' želil] tko želil zad. ak. 8 ovo j' cvit]
 ovo cvit zad. ak. 7 mimo] milo zad. 12 sr. Dell. s. v. nascere.*

*Pj. 4: ak. I. 36, zad. 114. Čita se takodjer u rkp. djelu Gjorgjićevu:
 Vitae et Carmina nonnullorum illustrium civium Rhacusinorum; za tim u
 rkp. fr. knjiž. dubr. br. 16 kao pjesma 21 i u rkp. iste knjižn. br. 22 na
 strani 407. U ova dva rkp. čita se stih 2 morski m. gorski.*

5

Dok sam živ, jednako ću slaviti tvoju ljepotu.

Pokli hoć, da slavi mlados ma va vike
 u pjesneh gizdavi tvoj ures i dike,
 angelski venče moj: dokli sam živ na svit,
 iz volje mnjet ne moj da ti ću ja izit;
 jer si ti sunačce i tvoja lipota
 jedino srdačce od moga života.
 Ali se te pravit ne mogu krieposti,
 da t' mogu proslavit podobno lieposti.

5

6

Gledajte njenu ljepotu, koja se ne može opjevati.

Kamo se ljuveni? pozrite boga dil
 gilj ovi rumeni i slavnu ovu vil,
 angelski ovi cviet, s koga je gizdami
 urešen slavno sviet, jak nebo zviezdami;
 ter scienim, da kriepos ni razum ni na svit,
 ki može nje liepos u pjesni postavit.
 Ar narav svu ima sunčane krieposti
 ter nie moć očima gledat nje lieposti.

5

7

Njezina je ljepota nebeskog izvora.

Svitovna po sebi izvrsna ni lipos,
 avo je, ka ne bi zgubila, mnju, kripas;
 jer medju angelska obličja u raju
 vidju, sva nebeska da se k njoj zbiraju.
 Skončan'ju ni slična, ne taji nje lice,
 po kom je pri vična ner ptica fenice.
 Misal ju srdačcem gdi more da obja,
 gdi ona sunačcem u pored grede sja?
 od koga da kola povlada za mal hip,

5

Pj. 5: zad. 614, ak. nema; akrostih PAJA.

Pj. 6: zad. 652, ak. nema.

Pj. 7: ak. 12, zad. 454. 8 grede] gre da ak.

toprv bi ohola nebesa i svit lip : 10
 ne bi bil manji strah, da zemlja ne zgori,
 kad malo vas u prah Fetont svit ne stvori.
 Dobiva svuda dvor, gdi pride, stvori raj ;
 tko želi razgovor, hod', veće ne krzmaj :
 ovo je cvit oni, od koga slavan glas 15
 po stranah svih zvoni ter njom svit ima čas.

8

Čudne je ljepote, još čudnije moći.

Čudne t' je liposti ovaj vil gizdava,
 čudnije kriposti nje lipos i slava !
 za č samo tko pozre angelski nje obraz,
 oni čas željom mre i kopni kako mraz.
 Ter mnokrat ja pravih : bez zel'ja ni ovoj 5
 i pamet postavih, da vidim je li toj ;
 nu liepos nje velju, ne mogoh još nigdar
 zamirit, po zel'ju da tvori koju stvar.
 Za toj mi otvori sad se svis i pamet,
 koja mi govori : što s' toli velmi spet ? 10
 što s' toli velmi slip ? što s' toli smanljen vas ?
 nu pozri za mal hip prisvital nje obraz,
 u kom ćeš nać ures pun rajske lieposti,
 ki veće vele jes od zel'ja krieposti.
 Ako li na pravu tko hoće da reče, 15
 i bil'je i travu kriepostju natječe.
 Za toj se svak čudi lieposti nje čudnoj,
 a čudo nasudi jer može tolikoj ;
 za toj se čudju ja, kako svit ne zgori,
 ljuveno sva gdi sja, jak sunce na gori. 20

10 toprv] topr zad. toprvi ak.

Pj. 8 : ak. 198, zad. 54 14 veće] veći ak. 18 nasudi] nasudi zad.
 ne sudi ak.

9

Ne čudite se, što vazda o njoj pjevam : takva je njena ljepota.

Za č ovu, ružan cvit, proslavljam svaki dan ?
 mniti će zlobni svit, da sam ja bezuman ;
 jer činim nje mlados vrh svega gizdavu,
 da svemu uze rados, vesel'je i slavu.
 Sve drugo jes brže ; ter se ja vas boju, 5
 da što dim ne vrže, veće reć dostoju.
 Ma nu li tko godi vire mi jur ne da,
 i veće sam hodi očima, da gleda :
 vidit će toj kruni liepos ku bog izda,
 da njom raj napuni i nebo od zvizda. 10
 Ne zna on zlat poraz ni u njem ljubavi,
 tko ne zna nje obraz i pozor gizdavi ;
 da kad ga kud svrne s ljuvenom kriposti,
 srci mom ockvirne sve ine liposti :
 osumnjen dotečem, da vidim, je li raj 15
 ali svit, ter rečem sam sebi : poziraj.

10

Njena se ljepota ne može izreći.

Mniti će tko godi, ovu vil gdi slavlju,
 da moj um zahodi, ar suncem nju pravlju ;
 avo se meni mni i takoj pravo jes,
 da trajah zaman dni, što slavih nje ures.
 Rajska je tolika nje lipos, moj bože, 5
 ku človik do vika izbrojit ne može ;
 a nego na bilig da će prit nje slave,
 koju cvit ali stig ljepotom svi prave.

Pj. 9 : ak. 10, zad. 453 6 veće reć] može biti veće rek (t. j. rekši) dostoju 8 da gleda] gdi gleda zad. 15—16 sr. Dell. s. v. dubbioso.

Pj. 10 : ak. 25, zad. 244 1 mniti će ak. mnite li zad. 2 suncem ak. sunce zad. 3 avo] a ovo ak. 7 prit] doć ak.

11

Slava njenoj ljepoti.

Slavi svak vil ovu, hvali svak nje ures,
 svak pjesan njoj novu da spjeva, pravo jes ;
 jer slavnom liepostju sunačcu dosiva,
 i vas svit kriepostju ljuvenom dobiva.
 Za č je sve veselo, radostju sve dahti, 5
 nje obraz i čelo kako raj gdi cafti.
 Mana se prolije, istok se otvori,
 u među sve plije, kad ona govori :
 vesel'jem proslavlja veselo nje lice,
 koje se ponavlja jaki no fenice. 10
 Na nebi Diana nje pogled na sviti,
 ta j' svitlos izbrana, podoba slaviti.
 Dragos t' je i dika, koje je sva puna
 jak cvitja razlika vjenačac i kruna.
 Odkud se izrazi, mnim, angel isteče 15
 i čuju svak : blazi meni, tuj gdi reče.

12

Ljubavi, gledaj njenu ljepotu : ima li joj jednake u svijetu ?

Stanimo, Ljubavi, gledati vil ovu,
 vrh naše naravi liepu stvar i novu ;
 još dobro nu pozri na slavnu nje mlados,
 iz ličca gdi joj vri bez izma sva sladost.
 Za što se pogledom ozire kako cvit, 5
 ter mi se mni medom da grezne vas si svit.
 More li tvoja vlas imati nju drugu ?
 nut slišaj sad nje glas, gdi poje po lugu !
 Vidj ter se veseli, koliko slavno gre ;
 bi rek cvit nju želi, neka ga stupom tre. 10
 Nut gledaj još vitar, okol nje gdi tvori
 od cvitja lip vihar, da joj se udvori ;
 deri cvit svaki stav, mni mi se, jer pravi :

Pj. 11 : ak. II 5, zad. 535.

*Pj. 12 : ak. 94, zad. 476 3 na slavnu] navlašnu zad. 10 cvit nju ak.
 nju cvit zad.*

ovdi je sva ljubav ter ures gizdavi.
 Ovo ja spovidih, što i sam vidit mož,
 li slike ne vidih ovoj ja ni ti još. 15

13

Ni Izrael ni sav sviet nema tebi jednake.

Što Judit, gospoja, kon tvoje lieposti,
 ku slavit svis moja ne ima krieposti?
 jer krasan obraz tvoj kad godi gdi pride,
 svak bude reć ovoj: eto raj izide;
 za č u njem ugleda tej slave za dosti, 5
 koja se još ne da ner tvojoj radosti.
 Mnju, da vas Izrael ne ima prilike,
 Suzana ni Rakel lieposti velike.
 Vas istok i zapad, spjevaje u pjesni,
 slavi tvoj pozor sad i lići uresni. 10
 Neka te slavi svak, neka te svak služi,
 jer liepa Abizak tebi se ne druži.
 Dim, vas svit u okol ne ima razum tvoj:
 Rebeka ter Mikol pri tvomu zgubi svoj.
 Ovo je, bože moj, na svitu što prave 15
 krunica od gospoj i venčac od slave.

14

Gledajte samo kako je liepa.

Pozri svak ureda na slavnu vil ovu,
 tko hoće, da gleda na svieti stvar novu;
 ter život svoj istraj, slaveći nje mlados,
 gdi nosi kako raj u liću svu rados.
 Nut, liepo koli gre! nut, slatko što gleda! 5
 tko za njom da ne mre? tko srca njoj ne da?
 er kada govori, bez sumnje oni glas
 človika satvori da podje vas u slas.

Pj. 13: ak. 99, zad. 478 8 velike zad. tolike ak.

Pj. 14: ak. 89, zad. 425.

15

Pravo je Slavom prozvaše : vredno je slaviti njenu liepotu.

Doj, višnji moj bože, veliku t' ina moć,
 poznati tko može, što će bit ali doć:
 kako jes on poznal, kad javi svit ovu,
 tko joj jes ime dal, da Slavom nju zovu.
 Za é bi rek krieposti poznal jes od zvizda, 5
 jer u nje lieposti zbrat će se sva gizda,
 koja se dostoja pripivat u slavi,
 i da se gospoja od slave još pravi.
 Ter će vik u viku i po sva vrimena 10
 sloviti za diku glas od nje imena ;
 za što ja ne vime, na svitu ko sada
 veće ner toj ime k djelu se priklada.
 Uresni nje uzras kako cvit izniče,
 od koga vas ukras k sunačcu priliče ;
 ter kako Diana medju vil od gore 15
 ona se izbrana visinom reć more.
 Kad vidim prislavnu nje liepos gdi hodi,
 mni mi se, po ravnu da tanac izvodi ;
 toliko gizdavo uzgrede nje rados
 ter mogu reć pravo : zamami svu mladost. 20
 Kada li obraz svoj u liepos postavi,
 svak bude reć ovoj : ovo raj gizdavi ;
 za č u njem ugleda svitlosti sunčan'je,
 koja se mnit ne da, da ina skončan'je.
 Pozrite nje čelo, u kom će svak vidit 25
 još ništo veselo, što čini zavidit,
 što hrlo človika s vidjen'jem razdili :
 svitloća tolika na njem se zabili.
 Gdi čista grimiza toli se dobavi,
 kim ličca naniza, ter gore ljubavi, 30
 ter bi rek, da prosu niza nje naredno
 bili gilj i rosu, da cafte zajedno !
 Kad ona otvori dva svitla pozora,

Pj. 15 : ak. 220, zad. 150 11 ko sada] oba rkp. do sada 12 veće ner toj] da veće tve zad. da veće toj ak.

- svitlje dan ne stvori istočna taj zora ;
 ter toli izročit pridragi ni kamen, 35
 ki more svidočit od očie nje zlamen.
- Tko da tuj ne susta u želji ljuveni,
 gdi cafti iz usta njoj koralj crveni
 purpustom van roze ; ter kada govori,
 jaki no od roze da se cvit otvori? 40
- U željah što hrlo on začne umirat,
 pribilo nje grlo tko staně pozirat ?
 Za č bi rek sve da je povito giljem još,
 za toj se gledaje, človiče, zabit mož. 45
- Stani svak misleći : ovo nje liposti,
 koje ja izreći ne imam kriposti ;
 jer vele veći jes, nego li govoru,
 prislavni nje ures, za milos ki dvoru.
- Nu kad bi postavil tko pamet na nje um,
 tadaj bi sam pravil : ovdj je vas razum, 50
 ovdj je vas razbor, koji bi dal odvit,
 ako bi gdi na zbor stekal se vas si svit.
- Za toj je, dim, ovu slaviti još pravo
 i Slavom da zovu nje ime gizdavo,
 ako bi Homero i Virgil na sviti, 55
 koji su jezero, liepu stvar slaviti.

16

U nje ima ljepote na izbor.

- Kako da na polju, kada je s prolitja,
 izbereš na volju vinačac od cvitja ;
 ali još najliše kako je izbrat moć
 u pisca, ki piše, pomasti koje hoć :
 tač se je nabrala lieposti ovaj vil, 5
 kojoj će bit hvala do vika, ja bih vil.
- Ako li pamet stav', tko ima razum svoj,
 ter ti ću biti prav, za što ćeš nać ovoj.
- Jošte ćeš praviti : ovdje je vas ures,

45 ovo *zad. ove ak.* 47 veći] *oba rkp.* veće.*Pj.* 16 : *ak.* II 37, *zad.* 125 3—4 *sr.* *Dell.* s. v. colore i pittore

ki slavom slaviti dostojno vinu jes, 10
 kad budeš viditi u ličeu nje rados,
 ku teče sliditi za čudo sva mlados.

17

Slava tvojoj ljepoti.

O slavna liposti, svitlja ner sunačce,
 koje tve kriposti ne čuti srdačce ?
 jer kad ti izide kako cvit bisera,
 mnih, neka vil pride ali zmaj s jezera.
 Misal mi sva podje, pamet se zamuti, 5
 za č take gospodje nigda stril ne čuti ;
 er kad se nasmija ali rič satvori,
 zavije, mnih, zmija ter angel govori.

18

Slava tebi !

O slava od gospoj, angelska liposti,
 ka nosiš vas opoj ljuvene kriposti !
 O slava i hvala, koja s' glas i pravu
 plemštinu svu dala našem naravu !
 O slava od svita koja si u tanceh 5
 vesel'jem povita u slavnih pjesanceh !
 O slava i gizda svakomu človiku,
 koja se nam izda za milos i diku !
 O slava i vjenčac, kojom je vas svit blag,
 jaki no prstenčac, u kom je kami drag ! 10
 O slava i rados, tvoju bog lipotu
 darova za slados našem životu !
 O slava i kruna skićena s mirisom,
 koja si sva puna bisera s grimizom !
 O slava od slave slavom te zove svak, 15

12 teče] reče zad.

Pj. 17 : ak. 218, zad. 341.

Pj. 18 : ak. 219, zad. 340. U ak. rkp. drugačiji je red stihova, nego li u zad. i to za drugim distihom dolazi osmi, za tim 3-5-4-6 ; za njima 9, najposlije 7 i 10 distih.

er ljudi svi prave, da ti je ime tak!
 O slava u družbi zazrit mi, čuj, ne moj,
 jer tebi na službi darovah život moj!
 Neka me pokripi gospodje gždava
 tvoj obraz prilipi, u kom je sva slava! 20

19

Pravo si Dražicom zvana.

Sličniju pod nebi, vilo, stvar ne vime,
 nego li gdi tebi Dražica jes ime;
 ako se još smije, ružice, reć ovoj,
 veće zna od zmije, tko t' ime stavi toj.
 Za što si sva draga, za što se sva ljubiš, 5
 za što si sva blaga ter među slas gubiš;
 za što si još draža ner zdravje i rados:
 za toj me poraža angelska tva mlados.
 Ter kako ljuvena i mila viditi
 takodjer skrovena imaju sliditi: 10
 takodjer za službu on će raj izdvorit,
 tko s tobom u družbu bude se satvorit.
 Ako mi što veliš da sudim iz nenad,
 ter ako znat želiš, ovi sud sliši sad:
 prisvitlo sunačće, narav taj stavi red, 15
 da kaže srdačće rić obraz i pogled.
 A pak vas grad zvoni od tvoje dobrote
 i da s' ti cvit oni od rajske lipote,
 ter imaš velik glas, ina bit veći stvor,
 ima bit veća slas tvoj slavni razgovor. 20
 Za toj mi dar jedan, gospodje, dopusti,
 da budem ja vriedan tvoj celov od usti;
 da budem dostojan razgovor, vilo, tvoj:
 inako pokojan ne će bit život moj,
 inako umiram i moja svis vene, 25
 dokli te poziram daleč ja od mene.
 Čin', da se u tvoj kril život moj ugleda,
 ako ćeš ljuven stril da meni smrt ne da.

*Pj. 19: ak. 97, zad. 477, dubr. 32 18 da s' ti ak. dubr. da si zad.
 21 dar ak. dubr. dan zad.*

20

Ovo je Venus!

Ovo je gilj bili, ovo je sva slava,
 ka lićcem umili oholas od lava.
 Gdi zdravje naziva svojemu brajenu,
 pamet mi uživa svu krieapos ljuvenu; 5
 a gdi rič i pogled jednaga ispusti,
 ja slatki, mnjah, da međ pada joj iz usti.
 Ovo je stvorena da bude, moj bože,
 za Venus dvorena, gdi ljubav što može.

21

Da imam sto oka, ne bih te se sit nagledao.

Sunačće, umiru nesmirnom željom ja,
 kad godi poziru, gdi ličće tvoja sja;
 za č mi se jezero učiniš lieposti,
 ku izreć Omero ne bi imal krieposti.
 Ter mnokrat budu reć iz glasa sam sebi: 5
 da oćić imam već, ner zvizda na nebi,
 ne bi mi za dosti, ne bih se sit ove
 nagledal radosti, po vas svit ka slove.

22

Za njenu ljepotu nema dosta hvale.

Skrila je taj za cvit dva ličća vesela,
 koja je vas si svit ljuveno vazela
 jadovnim pozorom, iz koga siva plan,
 sunačćem i zorom jaki no bili dan.
 Za toj tko pogleda ne ima akvile, 5
 stvori se od leda prid lićcem od vile,
 mlados kim izrani jaki no ptić sokol,
 ljubiti kad brani od gilja vrat ohol.

Pj. 20: ak. 149, zad. 363.

*Pj. 21: ak. 179, zad. 543. Sa stihovima 3-4 sr. st. 11-12 u pj. 98
 prve knjige.*

Pj. 22: ak. 39, zad. 459.

Obraz nje i glava istokom sve gori,
 vrh koga cti slava, kako cvit u gori. 10
 Napisa nje liepos bog svakom radostju
 tere joj da kriepos vladati mladostju ;
 da svak zna i vije, što može satvorit,
 kad grlom zavije, angelski govorit.
 Ona se u hvali ne more zabivat, 15
 koliko jur vali u miru pribivat

23

Rad sam slaviti tvoju ljepotu.

Glasom ja dan i noć prizivam krieposti,
 jer slavit za svu moć rad bih tve lieposti.
 Raju sja danica od zvizda najsvitlja :
 takoj ctiš a nica medj vilam svih lipja.
 Akvile krieposti nitko nas ne ima, 5
 ter se tve lieposti pozirat ne prima ;
 cječ ako tko gleda veseli tvoj obraz,
 stvori se od leda ter kopni kako mraz.
 Jer sjaje promineš i kud se ti ozriš,
 svitlostju prosineš ter suncem sva goriš. 10
 Od raja dar imaš, da t' ličca zorom zre ;
 liepos vil vazimaš, ka godi s tobom gre.
 Za to je svak vesel, obraz tvoj videći,
 za to je svak dresel, srcem ga slideći.
 Ar si drag viditi, moj venče gizdavi, 15
 nu jes trud živiti u željah ljubavi.

24

Ima li u rajju tolika ljepota ?

Kad vidim gdi rados od ove, ku služu,
 svapije ma mlados : što veće da tužu ?
 ar u nje liposti nahodim zlamen'je
 od veće kriposti, ner drago kamen'je.

U ak. rkp. stoji stih 10 pred 9.

Pj. 23 : ak. 225, zad. 181. 4 a nica] može biti Anica ?

Pj. 24 : ak. 372, zad. 76.

Tolikoj dobroti dva ličca ohola, 5
 kim plahe ukroti jak lovac sokola.
 Ako je u raju ovakaj lipota,
 ne ću već da traju, moj bože, života.

25

Ni sam Kupido ne vlada ljepšom.

Kupido, ki sklada poda se vas si svit,
 ne scienju, da vlada od ove lipši cvit.
 Ar kako jur vjenčac bez cvitka rumena,
 ali zlat prstenčac bez draga kamena : 5
 takoje sva mlados, gdi ni nje liposti,
 izgubi svu kripas ljuvene radosti ;
 ar kad moć koji hip Ljubavi polipše,
 ne more za nalip obličje nač lipše.

26

Na nebu nema ovake ljepote.

Ako je na nebi ovaka lipota,
 sada ću sam sebi prikratit života ;
 za č vidju u ove vesel'ja za dosti,
 obraz nje gdi plove pun svake radosti : 5
 i ličce i grlo sve cafti u ruži
 ter se njoj umrlo stvoren'je ne družī.
 Liepo t' je, gdi ovaj liepo se nahodi ;
 još ljepše, ures taj komu se prigodi.

27

Liepa si, gospodje, samo da još pristaneš uz ljubav.

Gospodje gizdava, puna sve radosti,
 raj se mniš i slava mojojzi mladosti :
 za to jes pravedno, da se tvoj svak pravi
 i da te za jedno sunačcem proslavi.

Pj. 25 : ak. II 22, zad. 93.

Pj. 26 : ak. 52, zad. 6 1 na nebi ak. pod nebi zad.

Pj. 27 : ak. 134, zad. 176.

Vazela s' ufan'je zemaljskoj lieposti 5
 ter s tobom iman'je ne ima krieposti;
 ar da t' je još drago u ljubav prikladat,
 volil bih ner blago svitovno sve vladat.

28

Kako da ne slavim tvoju slavnu ljepotu?

Ne mogu ne slavit tebe ja, sunačce,
 ne mogu ne pravit, što mni me srdačce;
 jer ako još ljubav ne vara mene toj
 ter ja smim reć uprav: ti si cvit od gospoj!
 Ti s' morska Serena, ti s' kruna i rados, 5
 ti si stril perena, ka ranjaš svu mladost.
 Kad usti otvoriš rozicom skrovena,
 koga tuj-ne vadriš, gospodje ljuvena?
 komu li ne zadje sva pamet i misal,
 tvoj razum gdi nadje, ki ne bih ispisal? 10
 od koga rič hitra s nas tira zle volje,
 kako moć od vitra maglinu niz polje;
 ter koga pogledaš prislatkim pozorom,
 koliko da ne daš budit ga prid zorom:
 las njeku očuti ter tebe, ružice, 15
 on čas lik svak sluti od željne tužice.
 Za č ures i lipos od tvoje mladosti
 ima vlas i kripos bit željnim s radosti;
 er človik od luga da vidi još tebe,
 neka ti je od sluga, tebi bi dal sebe, 20
 a neg li željan ja, koji sam stanovit,
 da svitlje sunca sja tvoj obraz darovit;
 ter kad na nj poziram za ljubav jur pravu,
 u njemu nabiram od hvale svu slavu,
 kojom će ime tve prosivat do vika, 25
 ar ti se vrime sve ne nadje prilika.
 Ah toj svis zanosil za toj se dostoja
 tebi svit i prosil, da mu si gospoja.

Pj. 28: ak. 105, zad. 295 8 vadriš] stvoriš ak. 25 kojom zad. kojim ak.

29

Ne umijem početi, tolika je slava ljepote tvoje.

Ne vim te odkli ja začet jur slaviti :
 tolika slava sja od tebe na sviti !
 angelskim vjenačcem bi rek se s' krunila,
 a bielim mjesečcem da s' čelo povila,
 iz koga sja zora, a pod njim jak zvizde 5
 dva svitla pozora, u kom su sve gizde.
 Za sineu i za hlad uzvila s' obrvi,
 kako se mjeseć mlad uzvije dan prvi.
 Kako da imena zabit mi ne stvoriš,
 kad godi rumena tva usta otvoriš? 10
 koralj se izgubi i razum Homera,
 u kojih cte zubi dva reda bisera.
 Ličće kad s kosama daruješ vesel'ju,
 veća je pomama, nego li u zel'ju ;
 gdi na njem procvata ružica rumena, 15
 uz koju od zlata lete dva pramena.
 Eleni ni Didu ime već ne slovi,
 vazela s' Kupidu vlas, kojom ponovi
 ljuvene kriposti, ke se svak varuje,
 a tvojoj liposti slugom se daruje, 20
 tom zgloda obraz tvoj, gdi cafti vrh grla
 ter vaze : ni ovoj, reče, stvar umrla ;
 za č vidi u tebi, što narav človika
 sam da da po sebi, ne može do vika.
 Ar da je Kasandra, tebe bi slavila, 25
 glas je tvoj kalandra od gore i vila ;
 vjetar ka razbijaš od glasa visinom
 ter more njim zbijaš, da stoji tišinom.

30

Slava razumu tvojemu !

Ne mnju, med od pčela da ima tuj sladost,
 krunice vesela, ku ima tva rados ;

Pj. 29 : ak. 111, zad. 296 18 ponovi] posvoji ak.

Pj. 30 : ak. 133, zad. 300 13 rit zad. reć ak.

jer slavni razum tvoj toliku ima moć,
 da človik vas čiu svoj ejeć njega bude oć.
 Kad prideš gdi na zbor, gospodje gizdava, 5
 tvoj razum i razbor vesel'je svim dava ;
 obični razgovor od tebe svak ima,
 želi te svaki dvor, rado te svak prima.
 Lav bi stal, mnju, krotom, ka je zvir ohola,
 gdi tvoj smih s dobrotom izmiešaš na pola ; 10
 er na svit ni človik toliko zlovoljan,
 tko našal ne bi lik kon tebe podoban.
 Ter veće rit ne vim : gdi godi ti pride,
 ondi se vidi svim, da sunce izide ;
 jer tuj rič ne veliš, koja se ne poje, 15
 za toj se sva želiš gizdava gospoje.
 Čić toga, tko tirit želi te ljuveno,
 ne moj mu zamirit tve ličce rumeno ;
 ako ti drago ni, okrivi razum tvoj,
 ki veće svak scini, nego li život svoj. 20

31

Ljepote na izbor, za kojimi ja čeznem.

Toliko ni polje uresno s prolitja,
 u kom je dovolje razlika jur cvitja,
 koliko vil ova, oči me ku vide,
 ku sciene stvar nova na saj svit da pride.
 Nje ličce pribilo kako gilj gdi cafti, 5
 sve se je zabilo, u željah sve dahti ;
 sve stoji u smami ter željom umira,
 nje obraz s kosami tko srcem razbira.
 Za č ova kosice kad pusti niz obraz,
 u cvitku rozice ni vidjet taj ukras ; 10
 kada li još venčac posvije kosami,
 bude t' zlat prstenčac, u kom je drag kami ;
 bude ti jak kruna biserom povita,
 koja je sva puna od roze jur cvitja.
 Za to ču u tužbi sve dni me provodit, 15
 dokli se u družbi ne budem nje zgodit.

32

U nje ima sav ures i nebeski i zemaljski.

Viditi tko žudi, što mogu nebesa
 i narav od ljudi, vidj ovu s čudesa!
 Sama je sunačce svitlostju istočno,
 ne na me srdačce ma svitu svidočno;
 i brzo jur hodi, za što bog dobrijih 5
 za sebe odvodi, a pušta zalijih;
 za č se ona s angelska kraljevstva jur napi,
 stvar liepa zemaljska utječe, ne trpi.
 Moć je rit: pamet tva ovo je vični vik,
 ovo je slava sva i tuzi svakoj lik. 10
 Vidivši nje pozor, ja mnju, će s' postaviti
 zabavu i zazor, tko hoće nju slaviti;
 neg ako dim Febu, još on bi utrudjen:
 ja mnju, bi na nebu nje ures začudjen.
 Da kada pride gdi, učini, da ljubav 15
 onuda vinu bdi, jaki no zviru lav:
 ovo je, dim uprav, vas ures, moj bože,
 ovo je, što narav na saj svit dat može.

33

Ti si slava ovomu svietu, a na čast nebu.

Kada bog ovi svit odluči proslavit,
 odluči tebe cvit na saj svit projaviti.
 Tadaj se zvizde sve zborahu dan i noć,
 kako bi ličce tve uresit lipše moć.
 Još narav s naravom dogovor satvori, 5
 da s većom jur slavom tvoj ures udvori;
 ter tašto, mnju, ne bi ni zaman govor taj,
 za č vidju u tebi očito višnji raj.
 Jer kad sam, ružice, kon tvoje mladosti,
 ne vim tej tužice, koja mi ne prosti: 10

Pj. 32: ak. 257, zad. 590 5-6 dobrijih-zalijih] dobrijeh zalijeh ak. 11 će s'] ćeš ak. 12 zazor ak. zahar zad. 14 začudjen] za č vidjen zad. (može biti zavidjen).

Pj. 33: ak. 291, zad. nema.

tobom se ter stvori plemenit svit ovi,
ki velmi udvori tvoj ures, ki slovi.

34

Koliko si liepa.

Ako ni ovo man rečeno, sunačce,
da kaže obraz van, što ima srdačce :
ima bit tva liepos bolja ner dobrota,
ter nosi svu kriepos od moga života. 5
Rajski vas jur posluh nahodim u tebi,
a nigda rič ne čuh, od međa ka ne bi ;
a nigda ne vidih tvoj pogled gizdavi,
ner da mu zavidih na veljoj ljubavi.
More se tva mladost, moj venče veseli, 10
imenom zvat slados, sam obraz toj veli.

35

Liepa je kao Elena tek što njena imena ne nosi.

Je li tko na saj svit zamjeril ikadar
ovaki gizdav cvit, ovaku ali stvar ?
ere se mni meni, štil što sam i vidil,
da svieme k Eleni slična je ovaj vil. 5
Lipostju i svime ista se mni meni,
neg samo što ime Elena jer joj ni ;
a za toj ures tvoj, svim vilam ki je cvit,
vas kolik život moj dvorit ću i slavit.

36

Hoću da proslavim tvoju ljepotu.

Sluga se tvoj volju neg car zvat u saj hip,
ter boga sve molju, da mi da razum lip :
jer bih rad staviti na nebo ime tve,

*Pj. 34: ak. 206, zad. 12 4 nosi] ima ak. 9 veseli] gizdavi ak.
10 toj veli] tvoj veli zad. toj pravi ak.*

Pj. 35: ak. nema, zad. 669, akrostih JELA.

Pj. 36: ak. 69, zad. 470.

- dostojno slaviti od raja hvalom sve.
 Bog tebe krunicu vrh gospoj satvori, 5
 jak svitlu danicu, medj zvizdam ka gori ;
 svim vase angelom izvrsne liposti,
 za tebe veselom uresit svitlosti,
 kom ovdj prisivaš svakojzi jur vili,
 liepos im još skrivaš, jak zvizdam dan bili, 10
 mogućim pozorom i ličci, ki gore
 sunačcem i zorom i rozom od gore.
 Kad svrneš tvu mlados toliko običnu,
 mnimo te svi rados k nebesom priličnu.
 U mramor, pravo jes, da pišu, dim uprav, 15
 angelski tvoj ures, u kom je sva ljubav ;
 er bješe poražen bez tvoje lieposti
 svit, kom je sad blažen i pun sve krieposti.
 Ni drugo dobro mni na zemlji tve lice,
 jaki no veće ni ner jedna fenice : 20
 ter ti se dava čas nad svaku gospoju,
 da t' ptice slave glas u pjesneh, ke poju.
 Di svaka : čudan dar bože da na sviti,
 ne javi toj nigdar ni, mnju, ćeš javiti.
 Ne mni pri proctit cvit, za vidit tvu slavu, 25
 i da bi tebi svit u venčac na glavu.
 O strilo perena, po moru svud plove
 za tebe Serena, ter ime tve slove.

37

Gizda se svojom ljepotom.

Prislavnu ovuj vil pogledaj hrlo svak,
 gdi nosi obraz bil jaki no sunač zrak :
 gizda se lipotom, jaki no snagom lav,
 i človik životom, kada se čuje zdrav.

11 ličci] licmi *ak.* ličcmi *zad.* 26 u venčac *zad.* vjenačcem *ak.*
Pj. 37 : *ak.* 195 ; *zad.* 400.

38

Bože, što osta tebi?

Višnji bog na nebi vladalac od zvizda,
što stvori sam sebi, kod ovo nam izda?

39

Njena je ljepota božanske naravi i dokazuje, da ima raj.

Kamo se, tko veli, da nije bog ni raj?

Tko li bilj znat želi, nu čelo poziraj,
nu liepos pogledaj od ove u koli
ter družim rit ne daj oholu rič toli.

Ar ćeš bit stanovit od ove da gizda,
stvorena ni na svit ni da ju svit izda;

ovaku za č lipos tko drugi da javi,
ner velja taj kripos, koja se bog pravi?

Da pokli moj bože toliko vele mož,
toj biti ne može, da nisi mudar još;

ter kako svemudar, što stvori, sve ljubiš:
za toj ni ovu stvar dostojno da zgubiš,
ma nu je prilično za liepos od ove,
da misto jes vično, što saj svit raj zove.

5

10

40

Kad je medju gospodjami.

Kad medju gospodje ova se prigodi,
po naprid svih podje gizdavo ter hodi.

Ali će da reče: da znate, tko sam ja;
ali se natječe, uresom neka sja.

Ter što mu drago bud, nje lipos i dika
postavi u nov trud ljuveno človika;
ar kako sunce gre medju svom mladosti,
ter moje srce mre u veljoj radosti.

5

Pj. 38: ak. 14, zad. 581.

Pj. 39: ak. 281, zad. 64.

Pj. 40: ak. I 45, zad. 131 6 ljuvena zad. ljuveno ak.

41

Najljepša u kolu.

Ozri se vil ova za diku u okol,
 jaki no od lova brzi hrt i sokol;
 ter tko toj ugleda, zaupi oni čas:
 za što se svak ne da i vas svit njoj na čas?
 Ar ne bih ispisal, što u njoj nahode, 5
 njeku rič i misal od rimske gospode;
 krunica prem isto ne lipša ina stvar,
 da reku na misto: ovo nam gospodar.

42

U kolu se oholi i gizda ljepotom.

Ovdi nam u koli niku vil bog izda,
 koja se oholi ljepotom i gizda;
 pozire još na se jak pozru pauni,
 gdi nosi sve vlase savite u kruni;
 ner zlata dva prama, koja su moj umor, 5
 gdi s bilim rukama zaliću nje pozor.
 Svrće se još ova za diku u okol,
 jaki no od lova brzi hrt i sokol;
 ter ni sam ne vidju, kad me nje stril rani,
 za toj dil još slidju nje obraz izbrani. 10

43

Hvala moja nije dorasla njenoj ljepoti.

Sunačcem vidju sja nika vil u tanci,
 koju bih slavil ja u mojoj pjesanci;
 nu sada tuj kriepos moj razum ne ima,
 jer slavna nje liepos kriepos mi vazima.
 Angelski nje ures obraz lip i kosi, 5
 veće me ner pjenez ljepotom zanosi;

Pj. 41: ak. I 43, zad. 360 7-8 u zad. rkp. ovako: krunica prem isto ovo nam ina stvar, da reku na misto ne lipše gospodar.

Pj. 42: ak. 104, zad. 336.

Pj. 43: ak. 288, zad. 514.

pozor nje gizdavi, liče, vrat i grlo
 tko vidi, svak pravi: ovoj ni umrlo.
 Usti nje ljuveni gdi nisu s umora,
 pokli su skroveni koraljom od mora, 10
 Nu za toj razumi svak i pamet postavi,
 jezik moj bi li jak, nje ures da slavi?

44

Da li je u vašem kolu ona gorska vila?

Veseli tanče moj, molim vas boga dil,
 meu vami je li toj, što prave gorska vil?
 er viju, nje lice ne ima priroka
 meu svietle danice, kad sine s istoka; 5
 oči nje gizdave ter usta medena
 pune su sve slave od cvitka rumena,
 a grlo pribilo, ostali vas uzras,
 komu da ni milo, jaki no sitan klas?
 Ter vilo kako mi blaženstvo dobiva
 i rados jur oni, u čij stan pribiva! 10

45

Njena ljepota potamnjuje slavu Elene i Lukrecije te naliči Veneri.

Svitlostju lipos prosinu, kad pride k tanci vila,
 ljuveno srce prominu od nje jadovna strila.
 Jer ona, ka gre ohola, s nebes angel Serafin,
 izrani mlados od kola jak ptić sokol peregrin.
 Svu Kupida ima kriepos, luk i stril nje dva lica; 5
 kada joj pogledam liepos, padne vid k zemlji nica.
 Moja moć ni od akvile, ne smim joj pozrit obraz,
 s koga lete zlate strile, u kih jes ljuven poraz.
 U slavnojzi, dim, Greciji nije njoj, mnju, prilike; 10
 vazimlju glas Lukreciji nje lieposti tolike.
 Navlaš ke hvale Serene, po sva mora plovući,
 ponize ime Elene, vrhu svih tuj pojući.

Pj. 44: zad. 601, ak. nema 9 kako mi] ako mi rkp.

Pj. 45: ak. 156, zad. 489 12 pojući] slovući ak.

Dil ke pristol naredjena s Venerom pored stoji;
 od ki čas je porodjena, angelski dvor dostoji. 15
 Ona pride lipos na svit, da ga uresi rajski;
 ne kažu vam, tko jes taj evit, za č ga držu otajski.

46

Slava njenoj ljepoti.

Jaki no tko venčac ružicom ukresi,
 ali zlat prstenčac biserom uresi:
 tako je ukresen vas tanac jur ovi,
 tako je uresen do vika da slovi. 5
 A sve tom od gospoj, koja je za slavu,
 kojojzi vas svit poj nje liepos gizdavu.
 Ona se jur gizda prisvitlim pozorom,
 jaki no taj zvizda danica prid zorom.
 Svega me zanose nje ličca rumena,
 ka bi rek od roze liskom su skrovena; 10
 česa dil još slavi kosi nje svaki vlas,
 svit krunom na glavi dobiva zlatu glas.
 Oh obraz i grlo za diku tuj nosi,
 za ku se njoj hrlo od svita vlas prosi;
 najliše crljena kad usta otvori, 15
 na kih se hvaljena koralja evit zori.

47

Tko ne bi bio zanesen ovim kolom uresne mladosti?

Tko nije vesel sad, kamen je ni človik;
 tko nije sada rad, ne će rad bit u vik.
 Er človik ako bi htíl umrit u saj čas,
 bez sumnje pravo bi, da je sad vesel vas,
 videći u okol uresne mladosti 5
 i tanac ov ohol, pun svake radosti;
 ter bih se viditi mogal ja u raju,
 ako će sliditi, da želje ne traju.

Pj. 46: ak. 315, zad. 233 9 rumena ak. ljuvena zad.

Pj. 47: ak. 139, zad. 565 8 u zad. rkp. ovako: dil ove radosti, ke vidju u tancu.

48

**Sve kako su ovdje skupljene, liepe su ali je ona najljepša, kojoj se
ja posvetih.**

Jeda je naredno nebeskom kriposti,
da su sad za jedno ovdi sve liposti ?
jer ako gdi prave gospoju na sviti,
koja jes od slave, ovdi je viditi.
Ja lipši nigdar sklad ne vidih, moj bože, 5
ni toli lud ni mlad, ki drugo reć može ;
ar svaka od broja može bit Eleni,
za ku se sad Troja travicom zeleni.
Ter kako Diana prilična sunačcu, 10
nika jes izbrana u mojem srdačcu,
za ku ja poštedil ne bih moć ni kripos,
za č joj sam odredil život moj za lipos.

49 a)

Koliko ih ima, a sve su liepe.

Kad pusti tko hrta za vele jur zviri,
na sve se hrt svrta, a ne zna ku tiri :
takodjer ovdi sja sunačcem svaka vil,
ter ne vim bože ja, kojoj bih pjesan spil.
Nika je stavila svoj obraz u slavu, 5
kojim je ranila svu mlados gizdavu ;
nika se ozire, jaki no sunačce
ter mmozim podire ljuveno srdačce.
A niku drugu vim, ka zmijam pozna drum,
ter vase pamet svim, toliki j' nje razum. 10
Ovu ću daleče toliko sliditi,
dokli mi doteče na svitu živiti ;
ovu ću još tirat za svu moć i kripos,
dokoli nazirat uzmagu nje lipos.

*Pj. 48: ak. 153, zad. 223 4 ovdi je viditi] u zad. na sviti viditi
7 svaka] zad. svrha.*

*Pj. 49 a): zad. 65, u ak. rukopisu nema početka, t. j. prva četiri stiha,
već sr. pj. 49 b) 4 kojoj] koju rkp.*

49 b)

Koliko ih ima, a sve su liepe.

- Ja ne vim koja čes toliku moć ima,
 da rajski vas ures sad vidim očima ;
 ter ako gospoja za liepos ka slavi
 i slavu dostoja, ovdí se sad pravi.
- Nika jest stavila pozor svoj u slavu, 5
 kojim jest ranila svu mlados gizardavu ;
 a niku drugu vim, ka zmijam pozna drum
 ter vase pamet svim, tolik jest nje razum.
- Nika se ozira jaki no sunačce
 ter mnogim prodira skorinom srdačce ; 10
 a nika život moj zanosi u lice,
 ka je cvit od gospoj, jak od ptic fenice.
- Ovu ću daleče toliko sliditi,
 doklem mi doteče na sviti živiti ;
 ovu ću ja tirat za svu moć i kriepos, 15
 dokole nazirat uzmagu nje liepos.

50

Gledajući po kolu, zanosi me ljepota svijju gospodja, najviše moje.

- Poziram po tancu, od koga gospoje
 lieposti pjesaneu za slavu dostoje :
 ja lipši nigdar zbor ne vidih u koli,
 ter se vas ovi dvor za rados oholi ;
 ar je sad blažen zvan, za č odkli postanu, 5
 nigdar mu bolji dan ni s jutrom ne svanu.
- Za što ga obasja svitloća od gospoj,
 ter se sam zabil ja i smamil život moj ;
 za što me zanose, jaki no sunce vid,
 gizardave njih kose, u kih je ljuven vrid. 10
- Najliše ovaj vil, koja je od slave,
 koja je venčac svil' od kosic vrh glave.
 Nosi dva pramena obje stran od zlata

Pj. 49 b): ak. 115, zad. 221, samo prva četiri stiha.

Pj. 50: ak. 118, zad. 393.

niz ličca rumena, na kih gilj procvata ;
 prisvitli svoj pogled obrati u rados, 15
 iz koga leti med i rajska sva sladost.
 Kad stanu govore nje usti rumeni,
 biser lip otvore i koralj erljeni ;
 nje ruci pribile, grlo, vrat i čelo,
 gilj su bil dobile : za toj grem veselo, 20
 za toj se zatekoh, da slidim nje družbu,
 odkli joj narekoh život moj na službu ;
 jer mi se ona cvit gospojam vidi svim,
 pokoli u vas svit prilike njoj ne vim.

51

Pjevam pjesmu u slavu njene ljepote.

Svi ki ste u tancu, tako vam radosti,
 slišite pjesancu od moje mladosti ;
 jer vam ću u koli spovidat gospoju,
 koja se oholi, gdi pjesni njoj poju.
 Izvila na glavi vjenčac je od vlasa, 5
 neka se proslavi nje liepos iz glasa ;
 za č mi se mni kruna na njojzi od blaga
 s biserom sva puna kamen'ja pridraga.
 Sama vil iz gore ona se mni meni,
 plamenkom gdi gore nje ličci rumeni, 10
 na kih gilj vidju ja i cvitje rumeno :
 za toj nje obraz sja sunačcem takmeno.
 Moj bože, kad pozri prikrasnim pozorom,
 u komu svitlos vri jak istok prid zorom ;
 tko da nju s angeli u broju ne zbraja, 15
 tko da nju ne veli, da pride iz raja ?
 Usti nje grimizom sva cafte kako cvit
 i slateim mirisom koga ni sad na svit ;
 ter kad se nasmije i reče što godi,
 mnim, cvitje da sije i biser da plodi. 20
 Nu biela nje grla pogledat svak pristup',

Pj. 51: ak. 322, zad. 521 5 izvila] iznila zad. 6 neka se] za toj se zad.

koje je prostrla jaki no kamen stup,
 koje se prozire, jaki no jezera,
 još bi rek razvire svitloćom bisera.
 Da nu se na bile nje ruci ozri svak, 25
 ke su snig dobile bjeloćom i giljak,
 ter na njih stav' misal; jer ja reć ne smiju,
 za č ne bih ispisal, što shitrit umiju.
 Oh uzras nje sada pozri svak, je li cvit, 30
 je li sva, da vlada za gizdu ovi svit?
 ter tanac uresa jak ljetu s prolitjem,
 kad polje ukresa travicom i cvitjem.

52

Tko vam dade, gospodje, tu ljepotu.

Tko vas je gospodje ljepotom napisal?
 jer meni jur podje za vami sva misal;
 jer meni zanosi s pametju srdačće
 vaš obraz i kosi, kako vid sunačće.

53

**Toli liepa kola gospodjâ ne vidjeh jošter, ali je moja gospodja
 najljepša.**

Mogu reć pravedno, od moje mladosti
 ne vidih na jédno tolikoj lieposti:
 koliko da zgovor imaju tej vile,
 ter se su na izbor ovdi sve skupile!
 Svaka sja sunačćem ter grede oholo, 5
 ter stoji srdačćem u zabit sve kolo.
 Jeda se jesu kad za liepos što srekle
 ter se su ovdi sad natjecat sve stekle?
 Jeda li još vele gdi godi gorsku zvir;
 za zvirju ter žele ove poč u potir? 10
 ali t' ih ki zove gospodin na službu,

30 gizdu] diku *ak.*

Pj. 52: ak. 321, zad. 571 4 vid] cvit zad.

*Pj. 53: ak. 324, zad. 276. 6 stoji] stojim zad. Stih. 11-12 stoje u
 ak. rkp. pred stihovima 9-10.*

ter gredu sve ove zahvalom u družbu,
 neka se proslave angelskom lipostju,
 a mlados da trave ljuvenom kripostju?
 Ter pune vesel'ja sve gredu, sve nose 15
 u misto od zel'ja pozor lip i kose;
 najliše kruna taj, nada sve ka slavi,
 gdi nosi kako raj svoj obraz gizdavi:
 ona je svim vidit gospodja i dika,
 ter slavit i slidit rekoh nju do vika. 20

54

U liepom kolu najljepša gospodja.

Mogu reć: odkola znam, što je svit ovi,
 ne vidih ja kola, ovoli da slovi;
 u kom su gospodje, ter svaka dostoja,
 da za njom dvor podje i sluga bez broja.
 Ino im ne lipše, nego vlas i kol'je, 5
 a svaka jur pripše za carsko pristol'je;
 najliše taj kruna medju svom mladosti,
 koja je sva puna s vesel'jem radosti.
 Ter dajmo njoj slavu svu gizdu i liepos,
 kako bog da lavu nad zviri svu kriepos; 10
 prem joj je prilično vas si svit da vlada,
 a lićece obično da k suncu priklada.

55

Kako da pjevam, gdje nema nje u kolu?

Što ćete da poju, koju li pjesancu,
 kad moju gospoju ne vidim u tancu?
 ona je sva dika, ona je cvit oni,
 komu se do vika život moj pokloni.
 Ona je moj venčac, ter mi se tanac mni 5
 jaki no prstenčac, u komu biser ni;
 i kako jur polje, kada je s prolitja,

Pj. 54: ak. 335, zad. nema.

Pj. 55: ak. 147, zad. 483 3 jest-jest ak.

u kom jes dovolje travice bez cvitja ;
 ter ovo ne poju, nu srce spovidih,
 kad moju gospoju u tanci ne vidih. 10

56

Njena ljepota u kolu i na igri.

Glas puštam, smiljeno velmi vas moleći,
 ne bud' mi zazreno, što vam ću sad reći :
 mni mi se ti tanac bez vile rumene,
 jaki no taj vinac, ki svasma uvene,
 i jako prstenak, komu se istruni 5
 pridragi kamenak, aj li biser puni.
 Ar kolo ni slavno bez vile gizdave,
 jak polje toj ravno, vrh koga ni trave ;
 i kako još gora bez cvitka rumena,
 na koj ni javora ni dubka zelena. 10
 Nu kolo uresa gizdava divica,
 jak velja nebesa prisvitla danica ;
 jer sine u tanci jak no dan općeni,
 kad svedre oblaci kroz vitar studeni ;
 jaki no kad zora razvrže rumen zrak 15
 s istoka vrh gora, skončav se noćni mrak.
 Najliše jasan glas kad zav'je u pjesmi,
 sve srce rajaska slas napuni ljubezni ;
 ki čuvši svi teku, želeći da vide,
 i vidiv da reku : ovaj s neba pride. 20
 Tako mi istinom kroz ljubav ne blidit,
 još meju družinom umom se ne stidit :
 ki bude viditi tancaje gospoju,
 mnim, on će praviti : istinu sad poju.

10 srce] srcem *ak.*

Pj. 56 : zad. 201, ak. nema.

57

Za što ode iz igre ?

Nu pamet postavi, gizdava gospoje,
 tvoj sluga što pravi u pjesni, ku poje :
 ili se oholiš, rači mi vilo rit,
 ili se što boliš, u tanac ter ne ć' prit ?
 Jer moje srdačće oćuti gorki jad, 5
 gdi tebe sunačće u kolu ne bi sad ;
 ter ako i spivam iz glasa za dosti,
 ne moj mnit, pribiram u nikoj radosti.
 Nu te htih gospodju uprosit, što bi toj ?
 i sam pak da podju iz tanca sluga tvoj, 10
 neka te sadružu u svem, što stvoriš kad :
 odkli te jer služu, umrit sam za te rad.

58

Za što te nema na igri? Bez tebe nema veselja.

Što je toj, gospodje, reci mi za rados,
 iz kola da podje gizdava tva mlados ?
 jere se začudih velmi ja, vidiv toj,
 ter rekoh i sudih, nova je stvar ovoj ;
 za što tvoj odkoli znam ures i mlados, 5
 vazda bi u koli vesel'je i rados.
 Molim te togaj rad, da mi se umoliš,
 ter da mi rečeš sad, jeda se što boliš ?
 velmi se za što sve ljuveno rasevili,
 koji čas ličće tve s tancem se razdili, 10
 na kom se zove svak ružjce bez tebe,
 jaki no gdi cvitak prid mrazom ozebe.
 Dilj toga poziram svuda ja po tanci,
 koga ću da spivam u mojoj pjesanci,
 odkole tebe ni u tanci s ljepotom, 15
 kojoj sam sve me dni daroval s životom.

Pj. 57: ak. 334, zad. 311 4 ili] ali ak.

Pj. 58: ak. 272, zad. 510 7 molim te] oba rkp. se 13 dilj ak. dil zad.

59

Slava tvojoj ljepoti.

Uresna krunice, sva dragi kamenak, u kom sja danice prisvitli plamenak, povita biserom i cvitjem od raja, izvrila 's jezerom jur u hip od zmaja, da vas svit poraziš ognjenom ljubavi	5
i da ga okrašiš, čim nebo bog slavi. Eva raj upušta zemaljski nehajstvom, opet ga dopušta ti mnogim otajstvom. Ki zna jur raspraviti tvoju moć i kripos?	10
ter vazeh ja slaviti s vesel'jem tvu lipos; tancem jer od svih vil zovu te gospoju, venčac t' se s krunom svil, pjesni t' se tuj poju, veće ner u Grecji Eleni cjeć Troje i u Rim Lukrecji, nad liepos ku broje.	15
Ružica rumena izbiljem zazire od hvale imena tvojega i vire, tere se ozira i s listjem k nebesom slovući primira tvu lipos k čudesom, u kojoj sva slava jes kako u raj ter gredeš gizdava jak vila po gaju,	20
svrćući pozorom prikrasnim veselo, vrh koga sja zorom jaki no dan čelo; na komu cafti cvit gilj bjelji od sniga, toj slidi vas si svit u mjesto od stiga.	25
Ar gdi si ti kruno, ino se ne želi, rados je na puno obraz tvoj veseli, iz koga plam gori svitlostju, koja sja jak sunce na gori, kad zadje oblak tja. Najlišno svak pravi, kad te smih obide, ono se pripravi, da k nebu otide;	30
er bil dan s istoka ni tvoje svitlosti, koja si pri roka dana raj milosti.	

Pj. 59: ak. 249, zad. 589. 7 nehajstvom ak. neharstvom zad. 9 zna jur] oba rkp. znaju 10 vazeh zad. vazda ak. s veseljem zad. sve želim ak. 11 zovu te] slovu te ak. 12 venčac t' se] venčat se zad. venčac se s' ak. 15 izbiljem] može biti i s giljem ? sr. st. 23 44 proza nj] kroza nj ak. 25 draža] draga ak.

- Da vidi, tko pomni, što ni čul u čten'je,
 u tebi gdi domni sve divno počten'je:
 liče tve, kom oganj ljuven se satvoril, 35
 da ni lis ruže na nj, vas svit bi izgoril.
- Od velje radosti, koje ni ni bit će,
 u tvojoj mladosti sada sva proctit će:
 jak ljeti perivoj, kad cvietje ishodi, 40
 tako vrat bili tvoj po kom se gilj plodi,
 ter se svak zasjeni, tko gledat na nj počne,
 za č vas vri u pjenu od zore istočne.
- Cti pored s njim grlo, koje se progleda,
 gdi proza nj gre hrlo uzdihaj od meda.
 Ali ti od mane draža je vonj toli, 45
 ka smami, tko stane da miris odoli;
 ar jes mil i sladak svakomu bludniku,
 jak ljeti jur hladak kad puhne putniku.
- A nego da bilos prsi t' se otvori,
 u kih je taj smilos, da tebe svak dvori, 50
 kako no vil onu, ke usti od roze
 u cvitju sva tonu ter koralj van rose.
- Kada ih otvoriš, vas se raj ukaže,
 a to li govoriš, vitri se utáže,
 hitreći romonom, u kom rič izlazi 55
 sladostju jur onom, da kami priblazi,
 a nego človika, o cvite pereni,
 koji ne é do vika sit biti Sereni,
 od tebe plovući ka spiva vrh vala
 ter ne da slovući da zgine tva slava; 60
 kojojzi ni čisal ni takoj prilike
 ter ljudska znat misal ne može tve dike.
- Raj di, ti da si cvit, svakomu očita;
 tekal bi vas si svit, da tebe počita,
 kako no stvar novu lieposti izvrsne, 65
 angelski ku zovu, komu jur iskrnsne
 u sreću tva gizda; koju kad obratiš
 k nebesom od zvizda, svitlos im prikratiš

64 tekal bi *ak.* rekal bi *zad.* *Ima još diljem u oba rukopisa mnogo krupnich gričšaka pisarskih.*

- kako no dan zori prikrasnim kosicam,
na kih se raj zori u zlatu s rozicam ; 70
najliše ti prami kada t' se rastrese,
tadaj se tvoj' krami svitlostju narese,
za č budeš jak vila, ka za stan opći lug,
dokli ih savila gojtanom nis' u krug,
jaki no venčac rus prihitrim rukami, 75
na kih cti gilja bus ter skriva drag kami ;
a ine sve ude toj ruho pričisto,
po kom te svi sude Lesandra na misto.
Eto svit da vladaš, razum tvoj jes dosti,
kojim se prikładaš k nebeskoj mudrosti 80
i k onim naravom jedine feniče
ter tebi medj travom sličan cvit ne niče ;
liepos jer, vjenačcu, tebi bog svu izda
jaki no mjesečcu izmedju svih zvizda,
kojih jes hitila lakomo kriepestju 85
tere si skitila ime tve liepostju ;
tere se podoba Homeru slaviti,
ako bi toj doba njemu sad na sviti,
i mudri jur Virgilj: u mramor da pišu
slaveći tebe gilj ljepotom najvišu. 90
Carstvo tve čas ima, ne mjesec s sunačcem,
kim se zrak vazima najmanjim oblačcem.
Tva liepos jes tvora, ka nigda ne gine,
jak zelen sa bora i listak s masline:
a toj se jur izrit ne mogu tve slave, 95
ni kakoj vlas izrit najmanji od glave ;
a neg li ostala lieposti, ku prave
da svitu je hvala dostojna sve slave ;
najliše kad podje tvoj ures, da hodi,
svak uzmni gospodje da tanac izvodi, 100
za što si uresna razlicim gizdami,
kako su ukresna nebesa zvizdami ;
ter tebe za diku imat će svit ovi,
i činit u viku tvoj ures da slovi.

60

Poniela bi se, da vidi lice svoje u ogledalu.

Kako me strah ne bi, gdje bješe stavila
 zrcalce sprid k sebi, gizdava taj vila?
 Ar se će ponit, rih, kad vidi svoj obraz,
 u komu ja uzrih od sunca vas izraz.
 Ter mi još istino na pamet dohodi, 5
 da joj se jaki no Narcisu ne zgodi;
 ali znam, ovi cvit dostojna ni trava,
 od koga po vas svit cafti glas i slava.

61

Ti si biser gizdavi, ali meni draža od bisera.

Bisere gizdavi, biser te svak zove,
 biserom svak pravi tve ime da slove;
 biser te svak veli, nu slavni tvoj obraz
 većma se poželi, nego li biser vas.
 Za toj me, ružice, molju te, zabrani 5
 od željne tužice, koja me sve rani,
 koja me sve cvili, koja mi smrt tač jes,
 ako me ne smili biserni tvoj ures.

62

Sva si biser, ne mogu te dosta nahvaliti.

Biserni cvite moj, biserom svak zove
 biserni ures tvoj, meu diklam ki slove;
 biser te pravi sve, bisernu imaš vlas,
 biserno ime tve, od koga cafti glas.
 Oh za toj sve žalim, ar ni moć ni kriepos, 5
 dostojno da hvalim tvoj ures i liepos;
 lje srce m', sunačce, ne lipše nikadar,
 za toj me srđačce podobi služben dar.

Pj. 60: ak. II 37, zad. 126. 2 s prid k sebi] pri sebi ak. sprid sebi zad.

Pj. 61: ak. 232, zad. 35 5 željne] želje zad.

Pj. 62: ak. I. 3, zad. 38, dubr. 32.

63

Njen slacki glas.

Kad ta vil uz pjesan na prozor izide,
 čudju se, gdi biesan život moj ne pride;
 ar mi se ova slas u pamet ukruti,
 gdi pušta slatki glas, ki rad bih ne čuti.
 Tolik je gnjiv, prave, ljuvena razbluda, 5
 ne ima lik od trave, ni pravde od suda;
 a ono bi zlamen, ki mojoj ljuvezni
 umnoži gork plamen ljuvene boljezni.

64

Slast njena pjevanja.

Slišite niki glas i čujte boga dil,
 mnite li svjetnu slas, što poje ovaj vil?
 slišite još pjesni i čujte boga rad,
 smite li ljuvezni ove zvat medom sad? 5
 er toli san sladak ni kad jes pri zori,
 ni ljeti jur hladak, kad sunce dogori;
 toliko još ne bi oćutil vesel'je,
 na smrti tko sebi nadje liek i zel'je:
 koliko no sam rad i vesel veće ja,
 slišeći ovdi sad, gdi grlom izvija; 10
 ter bi se izgubil od gore slavie taj.
 Oh, tko je tko ljubil ovaki ne bi raj?

65

Tko da se ne smami njenim pjevanjem?

More se zvat kamen i miramor studeni,
 tko godi sad plamen ne čuti ljuveni,
 angelski gdi poje ova vil gizdava;
 medju sve gospoje sunce jes i slava.

Pj. 63: ak. I. 30, zad. 100. 3 ova] ona ak. Stihovi 5-6 istrti su u rkp. zad. 7 ono] ona zad.

Pj. 64: ak. 113, zad. nema ove pjesme.

Pj. 65: ak. 210, zad. 264. 2 tko godi sad] ovdi sad tko ak.

Rieči nje i pjesni takoj su ljuvene, 5
 da človik uzbiesni i željom povene;
 jer kada pušta glas, što morske Serene,
 pravo bi lis ni vlas da vjetar ne krene;
 ar sve što ima duh (tu joj bog da kripos),
 sve stoji u posluh, kad spjeva nje lipos. 10

66

Koli sladko pjeva.

Slišite mladosti, slišite gospoje,
 s kolikom sladosti ovaj vil sad poje;
 jer tomuj tko sliši velmi se veseli,
 a želju utiši vesel'jem, tko želi. 5
 Za č ne čuh ja dosle spivan'je tač medno,
 za koje sve posle parjat bi pravedno.
 Moj bože sad ovi ako bih mogal glas
 ispisat ja slovi, čudnu t' bih stekal vlas:
 vas zapad, vas istok, činil bih da pride, 10
 činil bih na ov rok, što čuju, da vide.
 Nu tom bi dotekli, da nazru nje mlados,
 ne bi li još rekli: ovdj je sva rados?
 dim ovo na pravu: tako mi krieposti,
 dali bi njoj slavu vrhu svih lieposti, 15
 odkole uresa slična njoj ne sude,
 komu se nebesa s naravom sva čude.

67

Moja radost, kada te čujem pjevati.

Dugo ja pohodim u željah, gospoje,
 kada se prigodim, tva lipos gdi poje;
 za č mi svis i pamet zanese on glas tvoj,
 ter kako da sam spet, ne budem tada svoj. 5
 Nu se još u smami život moj zabiva,
 svoj obraz s kosami tva liepos gdi spiva;

*Pj. 66: ak. 167, zad. 494.**Pj. 67: ak. 136, zad. 146.*

to li kad postanu, da tvoj glas razbiram,
 mni mi se, jer manu u nov sud sabiram ;
 mni mi se, jer biser da nižu za rados,
 ka bi jad i čemer svrnula u slados: 10
 takvu slas nahodim, prisvitla gospoje,
 kada se prigodim, tva liepos gdi poje.

68

Moja radost, kad ti pjevaš.

Hoću se, gospoje, pomamit za slados,
 kad čuju, gdi poje angelska tva mlados ;
 ar mi se s neba glas učine tve pjesni,
 za koju vičnu slas pamet mi sva biesni. 5
 Za toj mi hotij reć, od kuda toj tebi ?
 za č toj svit ovi steć ne more po sebi ;
 jer kruno perena, tuj slavic od gore,
 tuj morska Serena čas imat ne more.

69

Moj ponos, dok ti pjevaš.

Prjedje će sunačce u istok zapadat,
 ner će me srdačce moć ini tko vladat,
 razmi ti gospoje, moj vienče gizdavi,
 angelski gdi poje tve grlo, ko slavi ;
 ter stoji, ružice, u zabit sve kolo, 5
 a tvoga služice srce je oholo :
 gdi se svak začudi, od kuda ova slas,
 ter te svak osudi : ovo je s neba glas.

70

Moja najveća slast, kada ti uspjevaš.

Kada se, sunačce, namirim u tvoj dvor,
 koji me srdačce ne ćuti razgovor ;

Pj. 68: ak. 173, zad. 217 1 hoću se] gre mi se *ak.*

Pj. 69: ak. 81, zad. 424 1 prjedje] pridje *ak.* 3 vienče] cviete *ak.*

Pj. 70: ak. II 15, zad. 83

ako se ka gizda tvoj obraz vidit mni,
 pod nebom od zvizda človiiku sladje ni ;
 to li su što pjesni, stvoren'je umrlo 5
 ni ko, me uzbisni, koliko tve grlo.
 Ar kada puštaš glas ter spivaš tvoj ures,
 oćutim ćudnu slas i njeku novu ćes.

71

Prolazeći ćuh milo pjevanje neke gospodje : ne znam tko bi.

Prislavna gospodje, molim te ovu stvar,
 moljen'je ti moje ne primi u nehar.
 Kroz drazih tvojih dvor jućer se zaputih,
 ter ljuven razgovor mom srcu oćutih ;
 za ć njeku gospodju ćuh s tobom pojući, 5
 ka ćini, da podju u plamen gorući ;
 ka ćini, da za slas moja svis uzbiesni,
 skladaje sladak glas a sladje još pjesni.
 Za toj te ja molju, kazat mi jur ne cknii,
 neka se ne bolju na tebe sve me dni : 10
 tko bješe od gospoj? za ć ono po grlu
 ne munjaše život moj do vik stvar umrlu.
 Ter mi se ćini ćut, što ne ćuh nikada,
 ter s cvitjem u moj skut, munjah, biser da pada :
 tuj slavu i rados imaše glas oni, 15
 koji mi svu mlados za sobom tja poni.

8 novu ćes] moju ćes *zad.*

Pj. 71 : ak. 95, zad. 390 i 423 1 Prislavna gospoje *zad. 423* primili
 Blažu moj *zad. 390 i ak. 2* moljenje me ne moj obrnut u nehar *zad. 390 i*
ak. 8 skladaje] sladjae *ak. sladje je zad. 390 i 423* još *zad. 390, ak. jur*
zad. 423 9 ja] još *ak. zad. 390 jur] toj zad. 423 ak. 13-14 sr. pj. 29 u*
I. knjizi st. 9-10. Pred 13. stihom ćitaju se u zad. 423 ova dva stiha :

jer mi se sva grkos u sladost zamuti,
 zaćuvši tuj lipos, gđi se sađ uzbiesni.

To su skrpljeni stihovi; što ne spadaju ovamo. Isto tako ne spadaju simo
pod konac pjesme u zad. 423 ova dva stiha :

ter da me od družbe od svoje ćini van,
 a virne sve službe sve pusti u zaman.

Po medu tadaj mnjah, da srce me plove,
 a koli san da snjah na krilu ka slove.
 Ter što se zvah blažen, er se tuj namirih,
 večma bih poražen kada se razdilih. 20

72

Sve pjesme ne pomažu ništa.

Čudim se, na milos gdi pjesni čine doć
 paklenu usilos i srčbe svaku moć,
 a ovu od gospoj ne može ni služba
 ni pjesni ni plač moj ni trudi ni tužba. 5
 Tajuci po tiho i voda našad put
 u vrieme zaliho iscrpe mramor krut;
 a ova proć meni tvrdja je svak čas vil,
 neg mramor studeni, a ne vim česa dil.

73

Za što nisam Homer, da proslavim njenu ljepotu?

Čudim se, na saj sviet gdi narav moć stvori
 toliko slavan cviet i ki dar izdvori;
 a u me gdi kriepos Omera ne stavi,
 neka se nje liēpos po meni proslavi. 5
 Togaj cić uzdišem i venem pak velim:
 čemu ja usišem i ovu stvar želim?
 a da sam jošte on, nje dike da slavim,
 prišlo bi napokon, da ne znam što pravim.

74

Ne mogu je nigda dovoljno opjevati.

Ako je tko na sviet van tebe, moj bože,
 proslaviti tvoj cviet u pjesneh tko može,
 neka se razdieli životom život moj,
 ki vene i cvieli cić ove od gospoj.

Pj. 72: zad. 655, ak. nema, akrostih KATA.

Pj. 73: zad. 656, dokaz isti akrostih, 1 moć] možda hoć.

Pj. 74: zad. 665, akrostih ANICA.

Jer slavnu nje liepos u pjesni stavit ja 5
 ne mogoh steć kriepos, stvar ka mi dodija;
 cjeć toga ljuveni, molim vas, stvorte sud,
 kolik je u meni togaj cić žestok trud.
 A za što? jere ja svieh mladieh želju van,
 da ova vil prosja krepčije svaki dan. 10

75

Tko je kadar opjevati njenu ljepotu?

Ah je li, moj bože, van tebe tko na sviet,
 u pjesneh tko može proslavit ovi cviet?
 navlašno nje oči, koje su vidjeti
 jak sunce s istoči, kad sine po svieti; 5
 i ličce gizdavo i pogled gizdavi,
 koji bi svak pravo u pjesneh da slavi.
 Cjeć toga noć i dan u plaču za dosti
 ja hodim sebe van, pun svake žalosti,
 a ona ne haje ni nje pak lipota,
 gdi moga nestaje po malo života. 10

76

Njen lik što proljeće sred zime.

Prolitje tko želi srid zime moć vidjet,
 pogledaj veseli angelski ovi cviet;
 angelski ovi cviet, ki žudim noć i dan
 na krilu moć vidjet, inako služu man;
 inako služu man i cvilih vas moj vik, 5
 nje lipos jedan dan, ako mi ne da lik;
 ako mi ne da lik, ures nje veseli,
 žudjet će smrt vas vik, prolitje tko želi.

Pj. 75: zad. 668, akrostih ANICA.

Pj. 76: zad. 617, ak. nema, akrostih PAJA.

77

Hoće li tko da zna uzrok moje radosti?

Ako mi tko želi od dražih čut rados,
znaj, da se veseli radosno ma mlados,
videći ovdi sad ovu vil gizdavu,
za ku sam živit rad slaveći nje slavu.
Kako zlat prstenčac urese kamenom,
krunicu i venčac ružicom rumenom :
tako jes okol vas uresil nje ures ;
nebeska hoti vlas, da jes toj moja čes.

5

78

Dobrota i ljepota.

Ako još dobrota nebeska raj stječe,
od ove ljepota ni raja daleče.

79

Kako boga moli.

Hrlo teci, svemog tko nije dosle vil
kako se moli bog, ter gledaj ovuj vil.

80

Ljubav bolest.

Ne mogu biti zdrav gospodje gizdava,
za što mi tva ljubav zdravu bit ne dava.

Pj. 77: ak. 252, zad. 13. U zad. rkp. imaju samo prva četiri stiha, a potonja četiri dodanu su iz ak. rukopisa, gdje su sa prednja četiri spojeni u jednu cjelinu, prem da baš ne spadaju strogo oramo.

Pj. 78: ak. 265, zad. 14.

Pj. 79: ak. I. 37, zad. 218.

Pj. 80: ak. 231, zad. 281 i 145 pridodano kao dva posljednja stiha pjesmi, koja je stampana u knjizi prvoj, br. 6; sr. ondje opazku.

81

Ne znam, što mi je; ali teka ne nađim.

Što mi je, ne vim ja, ni poznam, čim bolju;
 istom jur odnit tja ne možem zlu volju.
 Jedini moj bože, ako je ljuven blud,
 pravo se reć može, ljubav je velik trud; 5
 svega me uzboja a ne mnjah ja do vik,
 da može bez boja plakati mlad človik.
 Makar me oni dan skončahu boljezni,
 kad najpri poznah plan od gorke ljubezni;
 volj' da se ne budu na saj svit porodil, 10
 ne bih sad u trudu život svoj provodil,
 ni bih bil vesel'ja strastan ja, moj bože,
 ko s moćju od zel'ja vratit se ne može.
 Da gdi znam lik ovoj ljubavi ali svit,
 ne bih ja život svoj poštedil, obit svit;
 ovakoj za č veće ne mnju se veselit, 15
 za č hudje nesreće ne vim ja, ner želit.

82

Ne znam, što mi je, a bolan sam.

Ka mi je, ne vim, zled na srcu i nemoć;
 ma vidju kako led gdje kopnim dan i noć,
 a suzim noć i dan, a ne vim lje, koje
 bit ima tužni stan, gdje suze me stoje.
 Tužim se a ne vim na koga ni za što; 5
 nastupih na plač svim, ma ne vim reć, za što.
 A za što ne znam ja? Jaoh, jer je iz mene
 svies moja pošla tja želje cječ ljuvene.

Pj. 81: ak. 5, zad. 449. Stih 2 sr. Dell. s. v. malinconia 9 voljah da ne budu na svit se porodil ak. U zad. rkp. dolazi pod br. 804 pjesmica, u kojoj su prva dva stiha kao u ovoj pjesmi, na ime:

A ne viem, što mi je ni ćutim čim bolju,
 nu istom odnesti ne mogu zlu volju —

za tim idu ova dva stiha:

koli krat sta se klet meni tva ljepota,
 imat me na pamet od svoga života.

Pj. 82: zad. 650, akrostih KATA.

83

Moja odvažnost nestaje, kad se pred njom nadjem.

Pokli sam odlučen, od šta bog izbavi,
 sve dni me bit mučen od ove ljubavi:
 jednom ću stat na put ovojzi od gospoj,
 kojoj ću ja za skut uhvativ, reći: stoj; 5
 ter joj ću skazati me tužne boljezni,
 ke život moj pati cić gorke ljubezni,
 a pak ću puštat glas ter joj ću govorit:
 od kuda imaš vlas od mene toj tvorit?
 Ako t' sam jošte kriv, pravda je i nje sud,
 kroza č mi daješ gnjiv i smrtni ovi trud? 10
 Eto dim sad ovo; a prid njom kad budu,
 tad ne vim reć slovo, sam sebe zabudu;
 za č slavni nje obraz i grlo s kosami
 stavi me u poraz i svega zamami.

84

Tvoja ljepota obara moje odluke.

Koli krat uzbiesni, gospoje, moj razum,
 da veće ljuvezni ne slidim ni nje drum;
 da veće ja tirat ljuven stnil ne budu,
 ki čini razdirat život moj u trudu. 5
 Veće krat gospoje sam sebi govoru,
 da pjesni od tvoje lieposti ne tvorū;
 da pjesni ne pišu ni spjevam od tebe,
 jer za njih raždiju ljuveno sam sebe.
 Nu ova misal sva odlukom otide,
 kad slavna lipos tva kako raj izide, 10
 noseći obraz svoj jaki no sunačce;
 tuj se ja stvorim tvoj a ti me srdačce,
 i tadaj protrnu u željah ljuveno
 ter moje privrnu mišljen'je skroveno;
 a vazmu tvoj ures iz nova sliditi, 15
 ki sličan slavi jes svakojzi na sviti,

Pj. 83: ak. 51, zad. 383. 6 gorke] trudne ak. 10 smrtni] plačni ak.

Pj. 84: ak. 24, zad. 46.

i koji dostoja, da se ti praviš još
 od gospoj gospoja, pokoli toli mož ;
 pokoli svu moju privrnut mož misal,
 koju sam na tvoju zapovid zapisal. 20

85

Kad sam pred njom, ne smijem joj iskazati mojih težkih jada.

Mru željom živeći svaki hip a ne dan
 od ove videći pribiele prsi van.
 Ako toj diku mui, ino ja ne velju,
 meni se život ckni ter sebi smrt želju ;
 nu to li nastoji ter hoće još po tom, 5
 da koga razdvoji ljuveno životom,
 dopustih u ruke mojojzi mladosti,
 ja ću umrit bez muke, zadat njoj radosti.
 Ar veće odoliti ovi trud ne vim kad,
 neg joj se pomolit odlučih željno sad ; 10
 li znam, er taki dar zaslužil i milos
 nisam ja nikadar, nu mi jes usilos.
 Još prave pak veće : svak tko je slobodan,
 dozvan jes od sreće a strašiv izagnan ;
 eto prem čekaju taku stvar da kusim, 15
 neka se ne kaju kad ve se nasuzim.
 Nut ja sad što velim, a kad se s njom stečem,
 tad ne smim da želim, a neg što da rečem ;
 ar prid nje obraz lip koli krat izidu,
 toli krat svaki hip protrnem u stidu. 20

86

**Do sele nemah odvažnosti, al sad već ne mogu pretrpjjeti, da ti ne
 kažem ; umirem.**

Kad tvoju gdi lipos zamirim sunačce,
 postavim svu kripos da t' spovim srdačce
 da t' skažu sve tužbe, u kojih ja hodim,

Pj. 85 : ak. 125, zad. 251 1 hip] čas ak. 19 ar ak. a zad.

*Pj. 86 : ak. 37, zad. 47 1 zamirim] zamirih zad. 2 postavim] po-
 stavih zad.*

želeći od družbe da se tve čas zgodim.
 Nu sliši čudnu stvar, gospoje od gospoj, 5
 da jošte ja nigdar ne imah srce toj,
 a ovo tvoje dil velike liposti,
 prid kojom ljuven stril ne ima kriposti.
 Nu me sad ružice skončāše boljezni,
 skončāše tužice od željne ljubezni, 10
 ter veće trpiti ne mogu muku tuj,
 koju rih vapiti prida te, molim, ćuj:
 odkole ja tiram gospoje tvoj ures,
 umirem, umiram, umrieti meni jes;
 paće ja mru da mrem i želim smrt hrlo, 15
 želeći da uzrem uz moje tve grlo.

87

Dolazim pred tvoj sud, da se na tebe potužim.

Neka znaš diklice, želja mi dotuži,
 želeći tve lice život moj da združi;
 ter veće trpiti ne mogu tolik trud,
 došal sam vapiti na tebe prid tvoj sud.
 Ti pravdu ispravi ter mi rec' rič tvoja, 5
 za ċ u san i javi ne daš mi pokoja?
 za što hoć, da naga proždre me ljuven gnjiv?
 ako mi s' ti draga, jeda t' sam što ja kriv?
 Rad bih ja, bog svidok, da draga nis' meni,
 da nu je tvoj uzrok, tvoj obraz rumeni, 10
 koji se želi sam, koji se sam ljubi:
 za toj ċin', ljuven plam da mene ne zgubi.
 Smiluj se boga dil; ċin', da ja za službu
 vidim se u tvoj kril jedan dan u družbu,
 ako ćeš moj cvite, da poznaš što je drag, 15
 koji bi krozi te prionul za mač nag.

88

Ti si uzrok moje žalosti, možeš biti i radosti.

Gospodje, za č prosiš jer mi su tužice,
 kad ljubav ponosiš od vjerna služice?
 ar željno povenut potribno meni jes,
 kad godi spomenut budu ja tvoj ures,
 u kom se raj veli, gizdava ružice, 5
 ter se toj ne želi bez željne tužice.
 Ako li tuj želju ima tve srdačce,
 da se ja veselju, prisvitlo sunačce:
 stvori mi tuj milos, da te ja sadružu,
 ter mi će bit silos da veće ne tužu; 10
 za što je tvoj prirok, da se ja dreselju,
 takodjer bit uzrok mož, da se veselju.

89

Osladi čemernu moju mladost.

Žalosna ma mlados, ka pokoj ne ima,
 odkoli tvu rados obazrih očima;
 jer malo po malo hoće me želja strt,
 gizdava ma hvalo, da želim sebi smrt.
 A za toj ne dopust' toliku na svit zled, 5
 daruj mi tvoje ust, iz kih vri slatki med;
 iz kih cti drag biser i koralj crljeni:
 oh oslad' gork čemer moj cvite rumeni.

90

Koliko je liepa, još je više zavidna.

Da bude jur strasna lieposti ovaj vil,
 kako je ukrasna, ne bih sad prijal cvil;
 ar ne bih slidio ljuvenu ja kripos,
 kad ne bih vidio u licu nje lipos,

Pj. 88: ak. 240, zad. 183.

Pj. 89: ak. I 9, zad. 536.

Pj. 90: ak. 54, zad. 142. 1 strasna] strašna ak. sr. II, 81, 11.

ter momu životu moći su skončane, 5
 za č ima lipotu svitlosti sončane.
 Od koje slayna svis da ljubav kaže van,
 koliku nenavis, sad bih ja blažen zvan ;
 za č bih ja slidio gizdavi nje obraz, 10
 kad bih ga vidio, da je pun ljubve vas.
 Nu je tuj svaki jad, nenavis velika,
 za to ja nisam rad ni ću bit do vika.
 Onda ću i po tom ne plakat i rad bit,
 kad ljubav s lipotom bude se istakmit.

91

Ljepša si, nego li slavni glas tvoje ljepote, s koje toliko stradam.

Mladjahta diklice, pri nego bih uzril
 angelsko tve lice, pri me tvoj rani stril,
 a toj bi sve uzrok liposti tvoje glas,
 kom zapad ter istok u slavi cafti vas.
 Za koju ja slavu poželih tve lice 5
 i liepos gizdavu, mladjahta diklice,
 da vidim je li toj, što glas tvoj spovida,
 i da mi ures tvoj ljuven stril izvida.
 Ter vele jur slove tva liepos obična,
 koja se, dim, zove k sunačcu prilična ; 10
 nu mnogo veće jes, neg li se govori,
 angelski tvoj ures, kojim svit vas gori.
 Ter sad znam, da jezik ne more izriti,
 koliko sam človik očima viditi,
 za č kom te ja zgledah, smamih se u sebi, 15
 prilike ter ne dah pod nebom reć tebi ;
 ar vidih stvar novu, sunačce, tvoj ures,
 ku suncem da zovu, dostojno velmi jes.
 Za toj se zatekoh tvoj ures slaviti,
 za toj se tvoj rekeh do vika praviti ; 20

6 u *zad. rkp.* sončane, *ak.* sunčane 9 gizdavi] jak slidim *ak.* 10 pun ljubve]
 pun ljuve *ak.* pun i ljut *zad.*

Pj. 91: ak. I 13, zad. 278 1 nego bih] ner bih još *ak.* 10 k sunačcu
ak. k suncu je *zad.* 22 ne slučih *ak.* ne zručih *zad.* 23-24] u *ak. rkp.* 24-23.
Stih 28: sr. I, 54 st. 8.

za toj se odlučih strt kako jedan stril,
 ako se ne slučih skoro ja u tvoj kril.
 Od smrti daleče ne sećim život moj,
 ako se ne steče, da se ja zovu tvoj.
 Za toj lik naredi, krunice izbrana, 25
 pri ner se ozledi u sreci mom rana,
 koje se ja bojim, koja me skončava,
 koliko da stojim u nokteh od lava.

92

Njen ures poguban.

Sva rajaska gledajte u ovoj gospoји,
 ali se čuvajte, jer vas svih opoji.
 Za č prave, da jedna na svitu jes trava,
 ustom je sva medna a sreci nezdrava :
 takodjer nje ures pozrit je običan, 5
 ali vas naprid jes k toj travi priličan ;
 er suncem gdi sva sja, mniš, da ćeš bit blažen,
 da nu bi kako ja skoro bil poražen.
 Za č najpri kad vidih angelsku nje liepos,
 do sada ter slidih za svu moć i kriepos ; 10
 mnjah, biti blažen zvan, tuj se sad dreselim,
 a za toj ja zaman, što rekoh, ne velim :
 za što se nje ures né more ne želit,
 ka želja s trudom jes, ne da se veselit ;
 ne da se radovat, ne da stat u pokoj, 15
 dokoli darovat ne bude lik na toj.

93

Kakova je to sila njena ureda, da s njega pogibam ?

Ne vidju taj ures, ne vidju tuj lipos,
 kojojzi dana jes ljuveña sva kripos,
 moju svis i mene da more tač smutit,
 da želje ljuvene budu ja očutit.

Pj. 92: ak. 160, zad. 491.

Pj. 93: ak. 183, zad. 320. Što je od 13 stiha napried, ono se ne

Nu ova od gospoj kad samo što veli, 5
 učini život moj da željom smrt želi ;
 za č ima rič jednu u svojoj mladosti
 svu slatku, svu mednu, svu punu radosti ;
 ter mnokrat satvorit budu se kako mraz
 slišeci govorit prisvital nje obraz. 10
 Ako ja u nje kril ne budem skoro doć,
 mene će ljuven stril učinit život oć ;
 za što sam bez mire nju želit od zgor dan,
 ka želja razdire moj život svaki dan.
 Sada me svak žali, sad sa mnom svak tuži, 15
 veliki ter mali hod' plač moj sadruži ;
 jer pravo ja velju, ako jes tko ljubi,
 cviljen'je i želju tač zaman ne gubi,
 kako ju gublju ja i moje srdačce
 cječ ove, koja sja jaki no sunačce. 20
 Sve gore i luzi, ki znate život moj,
 koli krat isuzi srdačce me za toj ?
 koli krat mene smrt čuli ste zovući ?
 koli krat hotih strt sam sebe plaćući ?

94

Sakrij te tolike ljepote! ne mogu ih gledati a da ne budem nesretan.

Pribiela ružice, molim te ljuveno,
 povij tej kosice gdi godi skroveno,
 a stati tuj ne moj. još molju boga dil ;
 za što mni život moj, da s' nika gorska vil,
 ka ljudi otravit jedinim vlasom mož, 5
 posli ckníš ozdravit, otravljen tko bi još.
 Za toj podj ureda, neka se ne smami,
 tko tebe pogleda sa zlatim kosami,
 ter ti ne ć' bit prirok, mnju, tvoja lipota,
 da skratit budeš rok od moga života. 10
 Ar mramor i kamen tko je taj u sebi,
 ljuveni ter plamen pričekal sad ne bi ?

čita u zad. rkp., u kojem pjesma svršuje sa stihom 12.

Pj. 94: ak. 17, zad. 380 4 da s' nika] da njeka zad. 12 ter] tko ak.

- Tko ne bi život svoj u željah očutil,
 gdi se je obraz tvoj ružicom zamutil,
 ter kako sunačce sja medju kosami, 15
 da svako srdačce procvili s grozami ?
- Ne bih čul stvar novu, tve ime ko slove
 Serenom da zovu, po moru ka plove;
 za č se nje prilika u tebi sva vidi,
 lieposti velika, kojoj svit zavidi. 20
- Komu se ne trže s uzdihom jad hrlo,
 kada ti razvrže kosice niz grlo,
 ter ti se svaki pram po na se razdili ?
 Za to ja sada znam, najveće što cvili;
 za što vrat još bilji kroz vlase naziru, 25
 ner s bilom gdi gilji ružicom izviru.
 Opet mi misli sve na pamet još gredu,
 da smišljam kosi tve jak zlato što prednu :
 lipše su ner izreć mogla bi svis moja,
 draže su meni već, neg biser od broja ; 30
 draže su meni još, ner drago kamen'je,
 po licu momu mož toj vidit zlamen'je.
- Izreći sve ne ću, nu sam ja stanovit,
 za moju nesreću bog ti je darovit ;
 ar te je okrunil ljepotom od slave 35
 i takoj napunil radosti gizdave.
- Ter tako liepu stvar tko more ne želit,
 za ku se nikadar ne ću ja veselit ;
 za č mi je život ljut potribno sliditi,
 dokli se u tvoj skut ne budem viditi ; 40
 dokole stril onu ne budeš stvorit lik,
 ka čini, da tonu u željah vas moj vik ;
 ka čini, da traju u tužbi bez broja,
 kako val o kraju, u kom ni pokoja.
- Doj bože, tva kripos moljen'je usliši, 45
 ter ova čin' lipos da jad moj utiši ;
 inako umiram ljuvenom boljezni,
 ako liek ne zbiram bolesnoj ljubezni.

17 čul *ak.* vil *zad.* 34-35 *sr.* *Dell. s. v.* liberalo 43 u tužbi bez broja] u tuzi bez goja *ak., liepa varijanta.*

95

Ne ljuti se već s toga, što te gledam.

Kroza č mi toj veliš, drag venče poviti,
ali ti ne želiš stvar liepu viditi?
ako te očima pogledam, taki cvit
za to se ne ima u srčbu postaviti.

Togaj te cić molju, gilju moj rumeni. 5
da veće zlu volju ne nosiš proč meni;
ako ti počten glas ne tlači moj pogled,
i ako t' s mene vlas ne ima koju zled.

96

Tvoje liepe oči moji teški jadi.

Liposti tvoje cić, vrh svega cić oči
skoro ću na smrt prič, bog toj mi svidoči;
već ako na mene smiliš se ter moje
ugasiš plamene, svim vilam gospoje.

Jer da sam još kamen, mogu reć ali led, 5
još bi me u plamen obrnul tvoj pogled.
A za toj utaži tve oči, sunačce,
ter veće ne praži me njimi srdačce.

97

Hudi pogled.

Tko može da gleda nemilu ovu zvir,
prid kojom za č preda me srce, ne ima mir.
Bolje stan ostavit ter poč stat u goru,
ali se udavit samohoć u moru,
nego nje da pogled tko bude obazrit, 5
za č u njem veće red do vieka ne će bit;
er kako nazada od užbe mjesec gre,
tako jur odpada, obraz nje tko pozre.

Pj. 95: ak. nema, zad. 657, akrostih KATA.

Pj. 96: ak. nema, zad. 619, akrostih LUJA.

Pj. 97: ak. III 7, zad. 575 2 ne ima] ne imav ak. 7 od užbe] ispravak moj, u oba rkp.: od družbe.

98

Njen me pogled prevario.

Koliku stavi zled ova jur gospoja
 u slatki svoj pogled, u kom je smrt moja.
 Ar kada nje lipos najprvo ugledah,
 tuzi se za kripos ljuvenoj ja ne dah :
 ta č sladak ljuveni ukaza pogled svoj
 ter svapih u meni : ovo je vas svit moj!
 A sada učini čemerom svu slados
 ter takoj prihini razum moj i mladost.

5

99

Njene kose moj umor.

Onojzi, ku slidju, ne bi rek za dosti,
 obraz nje da vidju pun svake radosti,
 nu jošte iznosi svaki čas na prozor
 prosute tej kosi, koje su moj umor ;
 za što joj niz bil vrat na prame sve lete,
 jaki no preden zlat, kada se rasplete ;
 ter isto dim ovoj : ni način taj na svit,
 u koji vlasi svoj' ne stane ona vit.
 Pod nebom od zvizda ni, ni će bit po tom,
 od ove da gizda slaga se lipotom ;
 ja muju, da sunačcu puštala ne bi red,
 ter u svom srdačcu ne ima drugu zled.

5

10

100

Sladko lice gorko srce.

Ako je lip obraz u ove mladosti,
 ali je rič poraz i gorka nje dosti.
 Ja ne znah skroveno u sebi što nosi
 ter gledah ljuveno nje obraz i kosi,

Pj. 98 : ak. III 33, zad. 108.

Pj. 99 : ak. 235, zad. 342. 10 u ak. rkp. ovako : s nje da se ka gizda ispravi ljepotom. Stihovi 11-12 ne dolaze u zad. rkp.

Pj. 100 : ak. III 18, zad. 22.

a ne toj u zlobi nego li za slavu, 5
 za ku mnjah podobi svu hvalu gizdavu ;
 er kako uresnu vidjah ju obrazom,
 tako ju mnjah česnu razumnim ukrasom.
 Nu mi se privrnu na nice liće toj :
 za to ja vas trnu i vene život moj; 10
 za č ona svaku zled na mene iznese
 ter ne vim tomuj red, što čudno nanese.
 Ovako s na dvori zgodi se šipak lip,
 a kad se otvori, grči je ner nalip.
 Od sad znam, da trudi zamani svaki krat, 15
 tko srca od ljudi po liću mni poznat.

101

Kad te vidim, zlo; a kada te nevidim, još gore.

Kad te vilo draga na prozor gdi vidim,
 ljubav me primaga, da lićem problindim ;
 a kad te ne nazru me tužne očiće,
 srce me sve prodru željahne tužice. 5
 Tako sam u trudu osvojen stojati,
 u vieke da budu željahno plakati ;
 ako me tva lipos ne bude slobodit,
 meni je usilos život tač provodit.

102

Spominjanje ljubavnog prizora na prozoru.

Željno me povenut učini ljuven stril,
 kad godi spomenut onu ja stanem vil,
 ka jednom doteče kako gilj na prozor,
 ter željni daleče ne bi mi tuj umor.
 Za č prosu niz bil vrat svoje vlas' i kosi, 5
 ter ja mnjah, preden zlat na grlu da nosi ;
 nu kad se razbludno u okol obazri,
 željami pričudno srdače me vadri.

12 nanese *zad.* naveze *ak.* 14 grči *zad.* gorči *ak.*

Pj. 101: *ak. nema, zad. 683.*

Pj. 102: *ak. 19, zad. 456.* 5 svoje vlas'] svoji vlasi *zad.*

- Većma se smamih ja, nje ruci pribieli
 gdi vlase razvija po bielom tom čeli, 10
 ter obraz uresan onojzi gospoji
 mnjah biser povezan u zlatu da stoji;
 i takoj u slavu, kojom je svitu čas,
 svoj obraz i glavu podrža za mal čas,
 koliko razgovor nje liepos da ćuti, 15
 gdi se vas okol dvor mladostju zamuti.
 Ter ostah poražen, oh željo gorušta,
 da se zvati svak blažen u željah dopušta,
 gdi ona za diku sva sjaše u gizdah,
 kojojzi priliku ne vele u zvizdah. 20
 Još neko pozrien'je satvori tuj novo,
 koje mi da smien'je, da rečem : raj ovo.
 Za toj mi pogledat bi kako sunaćece,
 ter tko bi njoj ne dat mogal tuj srdačce ?
 Ter tko bi branil njoj sužnom se darovat, 25
 tko li bi život svoj mogal tuj varovat ?
 tko li bi mogal rit : ovo sam slobodan,
 mogući nje nazrit lieposti oni dan ?
 Kad mene zanose i moju svu pamet
 gizdave nje kose, za ke sam velmi spet; 30
 ke zače raspravljat, da život ja kunu,
 za što ih postavljat spravljaše u krunu.
 Tač bielim rukami hitraše nje liepos,
 da bi tuj tvrd kami ljuvenu ćul kriepos;
 ter kada poskupi kosice nje mlados, 35
 mnjah okol svak upi : ovdi je sva rados;
 za što ih sta zbirat nje lipos u venčac,
 a svuda pozirat, kako plah jeljenčac.
 Za toj mi zanese svu pamet i misal
 i čini, da veze od željnih u čisal. 40
 Ter u toj ljubavi od željne grozice
 i ne znah kad savi tej liepe kosice;
 istom ih ja vidih krunicom na glavu,
 otole ter slidih nje liepos gizdavu;
 otole ter venu bez rose kako cvit, 45

kad godi spomenu oni dan jadovit,
 koji me izmuči, koji me razmače,
 koji me nauči, kako se plač plače.

103

Tko da ne čezne za njenom ljepotom, koja meni muke zadaje!

Sunačce u ljetu ima vruć toli zrak,
 dogori ter cvietu, da želi noćni mrak :
 jur sunce otide, a pride slana noć,
 koja ga obide ter mrzal zgubi moć. 5
 Stječe se toj meni zlo, kada izide
 moj cvitak rumeni ; hudje, kad otide.
 Za č srce prostrili, a lika ne pušta
 nje obraz pribili iz lica gorušta ;
 milosti kih želje vazme me grozica,
 jaki no se sljelje pred vitrom rosica. 10
 Mnogo već ner človik za č budu poražen,
 imati mneći lik i željan bit blažen.
 U nečas mladosti mojoj bog da kriepos,
 da objat radosti mogu nje ter liepos ;
 u kojoj boljezni ne vidih ljuvene, 15
 za č ne znah, ljubezni kakve su skrovene ;
 prid kojom venu ja i svak bi, tko bi vil,
 ča u nje ličeu sja, — kruna je od svih vil.
 Nose joj sve zvizde zavidos s nebesi,
 videći nje gizde uresne čudesi, 20
 ke dvoru ja čisto, toj višnji tvorac vi,
 scieneći za ništo, ča žele ljudi svi.
 Da nitko ne sudi zazriet mi u zal hip,
 tko ne zna me čudi, kom želju pozor lip,
 i grlo od gilja ; najlišno tej vlase 25
 s prilikom od smilja kad pusti niza se.
 Oh kad se obazri jaki no sunačce,
 komu stril ne vadri ljuveno srdačce ?
 tko da ju ne želi u pored životom,
 obraz nje veseli gdi cafti lipotom ? 30

*Pj. 103 : ak. 59, zad. 465, dubr. 32 8 iz lica ak. i lica zad. dubr.
 9 u sva tri rkp. milos kih želje vazme me grozica.*

Usti nje, ka plovu u slavnoj radosti,
 za rados ter slovu prid svakom mladosti:
 ar u njih niki smih nahodim željama,
 izreći ki ne smih, da se svak ne smami.
 Od nje svit vazima ljuvenu svu milos, 35
 jak mjesec ki prima od sunca svu svitlos.

104

Ne pogledaj, ne govori toli sladko, ako ne ćeš, da me ubiješ.

Ako ćeš cvite moj za mene što stvorit,
 toliko jur ne moj, oh, slatko govorit;
 toliko jur milo, oh, ne moj pozirat,
 jer čini toj vilo suze mi otirat;
 jer čini mene toj, da živu željami 5
 i da se život moj u željah zamami:
 tolike sladosti, prisvitlo sunačce,
 u tvojoj mladosti vidi me srdačce,
 ter željnom gorkostju jad mi toj zadaje,
 jaki no kad s kostju duša se rastaje. 10
 Za toj te još molju, razumij ružice
 ljuvenu nevolju i željne tužice;
 ter ako jur ne mož ner slatko govorit
 i tako milo još pozor tvoj otvorit:
 a ti me svršeno skončati stavi red, 15
 neka ja ljuveno ne kopuim kako led;
 neka ja čemerom ne živim u gnjivu,
 moj venče biseran, čin' da već ne živu;
 jer možeš, ako hoć da t' bude taj slava,
 toliku ima moć tva liepos gizdava. 20
 To li još od mene satvorit ne ć mi toj,
 da mi svis ne vene: učini, da sam tvoj;
 učini u tvoj kril da se ja pobluju,
 za č hoće ljuven stril da gorku smrt žuju.
 A za to iz tuga izvadi život moj, 25
 neka se ja sluga mogu zvat u vik tvoj;
 neka se još upi ova rič do vika:

ono j' ka zastupi od smrti človika,
 ono j' ka ukloni život svoj zazora,
 ter slugu zasloni željnoga umora, 30
 za toj ga nadieli milosti ljuvene,
 da smrtno ne cvieli i željno ne vene.

105

Da te nisam nigda vidio, ostah sretan.

Pokli me u družbu, gospodje, ne ć nigdar,
 za moju svu službu stvori mi ovi dar :
 ne moj me ljuveno i slatko pozirat,
 neka ja svršeno ne začnem umirat ;
 i neka u željah ne stre se život moj, 5
 u kom se veseljah, čim ne znah ures tvoj,
 ter veće ner človik radostan ja idjah,
 i hodit htih u vik, da tebe ne vidjah.

106

Podaj lieka mojoj boli.

Kad godi ružice zamjerim ures tvoj,
 od svake tužice ozdravi život moj ;
 i ne vim ja pravit nedragos ali jad,
 od koga ozdravit ne budeš mene tad.
 Nu cvite izbrani ter svitlo sunačce, 5
 scin', da se ne stani na toj me srdačce ;
 za č drugo ma mlados i veće što ćuti,
 kad vidim tvu rados, ka mi svis zamuti ;
 koja mi srce sve proleti kako stril,
 a tomu lice tve uzrok jes i vrat bil, 10
 koji me pogubi, koji me skončava,
 pokli me ne ljubi nje lipos gizdava.
 Tere bih svaki trud trpiti volil ja,
 nego li željni blud ; za što mi ne prija,
 za što me ne sladi, za što me ne goji, 15

Pj. 105 : ak. 140, zad. 398 i 679 3 i slatko] ni slatko zad. 679.

Pj. 106 : ak. 145, zad. 50. 12 nje] tako rkp., može biti tva ?

ner bi rek sve radi, da mene razdvoji.
 Na se ćeš ter stavit krivinu i zazor,
 ako me ozdravit ne bude tvoj pozor ;
 koji lik lastan jes: čin', da me u kril svoj
 gospodje ter ures prizove obraz tvoj. 20

107

Daj lieka: život u tebe, smrt bez tebe.

Tome tvom liposti, diklice gizdava,
 sve moje kriposti ljuven plam skončava,
 od koli ja željah tvoj ures i diku,
 kojojzi reć ne dah pod suncem priliku.
 Molim se togaj cić, izvidaj ljuven stril; 5
 čini me skoro prić za milos u tvoj kril,
 ali me razdieli svršeno životom,
 da srce ne cvieli za tvojom lipotom.

108

Ne sudi čovjeka po licu.

Muil ne bih nigda ja, da oni lip obraz,
 iz koga sunce sja, nosi jad i poraz;
 ar kaže u sebi angelsku dobrotu,
 nu togaj sad ne bi mojemu životu.
 Razdor mi učini od srca, kako lav, 5
 koji čas procini, da želim nje ljubav;
 i pozor izbrani i liće veselo
 od mene sve brani: za toj grem dreselo.
 Ah mene zatrudi u ljubav bez lika,
 ter nitko ne sudi po liću človika! 10

Pj. 107: ak. I 18, zad. 574. 3 ures ak. obraz zad.

Pj. 108: ak. 233, zad. 268.

109

Sladko tvoje ime gorke jade zadaje.

Gospodje sliši me: toliku slas ima
 prislatko tve ime, jer mi svis vazima;
 ter kada ime čuh od tvoje mladosti,
 on čas ti dah posluh s velikom radosti.
 Za č rekoh u sebi, slatko se zove slas: 5
 nu togaj sad ne bi; a kad bi, što je glas?
 Ma neka sluga tvoj, moj cvite pribieli,
 još bude reć ovoj, česa dil sve cvieli,
 česa dil sve tuži, nego li jer prave,
 gospodji da služi, za ime ku slave; 10
 za č ime tve drže s naravom da sklada,
 toj držu, kad brže oholas ne vlada.
 Nu bi rek ljepotom da se ti oholiš,
 ter mojim životom ništa se ne boliš,
 ter za me ne pomni angelski obraz tvoj, 15
 videći gdi tamni u željah život moj;
 ter ako ć ne dobit rečen'je jadovno,
 ne mari tač zlobit tve ime ljubovno,
 nu k tomu imenu priloži srdačće,
 neka ja ne venu, prisvitlo sunačće; 20
 neka ja ne bolju, neka zlo ne slutim,
 neka ja nevolju toliku ne ćutim,
 i neka smrt ovu misli me ne žele,
 a tebe što zovu, istinu da vele.

110

Svaka tvoja ljepota moj poraz.

Molim te sunačće, ne moj mi zazriti,
 er ti me srdačće odlučih izriti.
 Angelski tvoj obraz i ličće biserno
 stavi me u poraz ljuveni čemerno,

Pj. 109: ak. 171, zad. 179. Stihovi 13-14 dolaze još jedan put u zad. rkp. pod posebnim brojem 322 kao odlomak. 16 tamni] domni ak. 18 zlobit ak. bolit zad.

Pj. 110: ak. 237, zad. 270.

rič svaka od usta, u kojih nosiš med, 5
 želju mi dopušta, da kopuim kako led,
 i slavni pozor tvoj, grlo, vrat i kosi
 činiše, život moj da željom smrt prosi.
 A za toj iz tuga vazeti ako me ć,
 učini, da sluga ja se tvoj mogu reć. 10

111

Želim a ne mogu.

Ovu vil sunačce mogu zvat i velit,
 koju me srdačce gdi more ne želit?
 pokoli ima čes, nada sve mladosti
 da slove nje ures, pun svake radosti :
 ter život u željah mui mi se smrtni trud, 5
 za toj se blag veljah, čim ne znah ljuven blud.
 A za toj moj bože odnesi želin'je,
 ali čin', da može što želi me htin'je.

112

Ne moj me još više mučiti: da i poginem, bila bi korist meni.

Draže ni človiku poslušat ner meni,
 nu što ćeš da reku, moj cvite rumeni.
 Ako bih tvu lipos proslavit hotil ja,
 ni moja toj kripas ter mi se ne prija ;
 toj li se potužu, što pati život moj, 5
 želeći da združu angelski obraz tvoj,
 ne ćeš mi virovat. Za toj te ja molju,
 kad mi ni mirovat za željnu nevolju,
 ne moj mi prikladat k tužicam žalosti,
 da mojoj smrt zadat ne budeš mladosti. 10
 A kad bi jur dala ti meni smrt prieku,
 komu će tuj hvala, ja ne vim da reku :
 koris bi li meni ; jer ne bih ja plakal
 u želji ljuveni živu smrt i pakal,

Pj. 111: ak. 28, zad. 331.

Pj. 112: ak. 228, zad. 153 8 kad mi ni mirovat *zad.* puštaj me mi-
 rovat u moju nevolju *ak. 12* će] bi *ak.*

koji me umara, koji me mori sve, 15
 koji me izgara, odkli znam ličee tve.

113

Mnogo možeš, ali ne možeš učiniti, da te ne ljubim.

Mnogo mož gospoje, moj venče veseli,
 nu ne mož, da moje srce te ne želi;
 ar se jes utvrdil ljuven plam, sunačee,
 koji je razgrdil željom me srdačee. 5
 Rad togaj u gnjivu ne drži život moj,
 ako ćeš da živu veselo sluga tvoj.
 Jeda li stvorit mož, da te ja ne želim,
 ali te molju još, hoć da se veselim :
 a ti mi dopust' toj, kad me ne ć' u družbu,
 ne ću t' ja htit za toj manju čas i službu. 10

114

**Sve te slavi, ali si ljepša od svačije slave: za to čeznem za tvojom
 ljepotom.**

Začuh, svak gdi slavi, diklice primila,
 tvoj ures gizdavi, da cafti vrh vila.
 Nu što će sliditi? postavih svu kriepos,
 kako bi viditi tvoju moć' gdi liepos; 5
 ter dobro tvoj ures glas velik da tvori,
 nu vele veće jes, neg li se govori.
 Jer kom te ja uzrih, diklice gizdava,
 u meni on čas rih: ovo je sva slava,
 ovo je sva gizda, ovo je oni cvit, 10
 koga će do zvizda uzvisit ovi svit;
 u tebi za č zgleдах lieposti tolike,
 kojojzi reć ne dah pod suncem prilike,
 ter tebe okrunih ljepotom vrh gospoj,
 a želje napunih ljuvene život moj.
 Otrole ja veće ne imam pokoja, 15

Pj. 113: ak. 234, zad. 269.

Pj. 114: ak. 230, zad. 500. Stih 12 sr. sa stihom 4 u pj. 107 iste knjige.

svaki čas želeće, da mi si gospoja,
 svaki čas cvileći u tuzi ljuvenoj
 i željom želeći, da bih zvan sluga tvoj.
 A toj se sve vidi u mojem obrazu,
 u željah gdi blidi, kako cvit na mrazu. 20
 Za toj te ja molim, ako ćeš ružice
 da se već ne bolim ni plaču tužice,
 daruj mi za rados tvoj obraz gizdavi,
 neka te ma mlados spjevaje proslavi; 25
 neka ja postavlju tve ime u pjesni
 i da ja ozdravlju od željne ljubezni,
 ku moćno ukriepi u moje srdačce
 tvoj obraz priliepi, prisvitlo sunačce.
 Za toj te još zovu, diklice, za svu moć, 30
 ne čin' me da plovu u željah dan i noć;
 ne čin' me da tužu ovako dan za dan,
 nu da te sadružu ter ću bit blažen zvan.

115

**Svak se veseli nada svojom ljubavi, ja sam čivilim i tugujem : je li,
 gospodje, to pravo?**

Što scieniš gospodje, reci mi za rados,
 gdi pjesni sad poje veselo sva mlados?
 Jeda ih njih vile ne gnjive ljubovno,
 jeda ih ne cvile ni more jadovno?
 Jak mene ti svak dan rascviljaš ljepotom, 5
 odkle sam tebi dan za slugu životom,
 ter medju svu družbu plaćan gre obraz moj,
 da li je za službu pravednu plata toj?
 Da li se dostoji, rači mi reć uprav, 10
 tolikoj gospoji nemilos za ljubav?
 u kojoj ljubavi iman'je ne želju,
 moj cvite gizdavi, ner da se veselju,
 kako se veseli ovdí sad svak okol
 ter brže, što želi jer ima, gre ohol;
 ar svemu gospodje na svitu jes uzrok, 15

*Pj. 115 : ak. 164, zad. 492 5 jak mene ti] jakno me ti ak. 7 obraz]
 ures ak.*

za darov svak poje, a cvili za prirok,
 jak cvili ma mlados, koja bi vesela,
 kad bi me tva rados u milos vazela.
 A za toj gospoje daruj mi obraz svoj,
 ako ćeš da poje veselo sluga tvoj. 20

116

Slušaj, da ti iskažem jade svoje.

Sliši me ružice, er ti ću sad praviti,
 koje me tužice još ne će ostavit.
 Kad vidih s kosami tvoj obraz uresan,
 toli me zamami, jer ostah zavezan ; 5
 ter ostah kako spet, za č tvoja lipota
 obujmi svu pamet od moga života.
 Ter kad se prigodi medj družbom bit meni,
 veći me jad shodi neg li trud pakleni ;
 za č drugo ne vime ni marit ni tvorit, 10
 ner slatko tve ime medju sve govorit.
 Za toj se uzboju, hoću se zadavit,
 da tebe gospoju ne budem projavit.
 More li taj misal meni bit bez truda ?
 za č druge ispisal ne bih ja do suda,
 za č ne vim broj ni red, koli me skončava 15
 prislatici tvoj pogled i kosa gizdava.
 Velmi bi pravedno togaj dil sunačće,
 da skraši zajedno me s tvojim srdačće,
 da moja ljuvena želja se utaži ;
 za č ljubav skrovena život moj vas sprazi, 20
 ne mogu ter veće odoliti ljubezni,
 dobro svis da ne će, nu pamet sva biesni.
 Odlučih tirat svit, koji me sili poč,
 gdi se ću ja izvit tolike želje moć.
 Dim ovo za tugu od plahe ljubavi, 25
 da nu drž stvar drugu, moj venče gizdavi ;
 za što bih volil sam život svoj izgubit,
 neg da ja družim dam me srce poljubit,

od koga dah posluh tvojojzi radosti,
 od ki čas ime čuh od tvoje mladosti, 30
 koje sam upisal u moje srdačce
 ter mi si na misal dan i noć sunačce.
 Volju rit pravedno : čas ni hip ne vime,
 kad sa mnom zajedno ni slavno tve ime,
 koje mi govori : služen'je dostoju ; 35
 dostojno tko dvori, dočeka čes svoju.
 Oh za tvoj zlatan stril, ružice, i za tvoj
 čin' da se u tvoj kril ugleda život moj,
 ako ćeš, kako se vidjeti raduje,
 tvoj obraz i kose komu se daruje. 40

117

Za što ne haješ za me ?

Kroza što, ružice, ne pomniš za mene,
 gdi me će tužice skončati ljuvene ;
 ar sve toj viditi more tva lipota,
 koju rih sliditi do moga života.

118

Pomisli, kolike mi zada jade ?

Pomisli, ružice, što stvori jučera,
 jer mi da tužice gorčije čemera ;
 jer želje ljuvene napuni život moj
 ter mlados sva vene, želeći da sam tvoj.
 Ar ono ljuveni procinih ja zlamen 5
 ter začuh u meni na srcu gork plamen ;
 a s druge li strane razmislih u sebi,
 jer moje lik rane imat će u tebi,
 koji lik ne nadjoh u travi ni zel'ju :
 toj čini, da zadjoh u čudnom vesel'ju. 10
 Za toj te ja molju i zovu ružicom,
 čin' da već ne bolju ljuvenom tužicom.

Pj. 117 : ak. 190. zad. 52.

Pj. 118 : ak. 243, zad. 407.

119

Što radim? pogibam od ljubavi.

Kruno ma povita, molim te boga dil,
 ako te uspita što za me moja vil',
 ako ćeš ikadar što stvorit za mene :
 najdraža tvoja stvar ljuveno t', rec', vene,
 tvoj sluga izbrani, ki kruno od svih vil 5
 izgubit ne brani život svoj tebe dil.
 A za to usili i prigni srdačce
 tere se posmili na njega, sunačce.

120

Čeznem za tobom.

Jak trudan jelenčac poželi vodice,
 tako ja za venčac želim te, ružice,
 neka se pogizdam, neka te poslužu,
 neka te ka zvizdam slaveći pridružu.
 Neka te postavim sunačcem upored 5
 i neka proslavim slaveći tvoj pogled,
 koji se dostoja u pisneh pripivat,
 a ti se gospoja od gospodj nazivat.

121

Svi mi vjeruju, samo ona ne će da vjeruje mojoj nevolji.

Koli sam u tuzi nevoljan ljuveni,
 a ne će toj družu vjerovat jur meni!
 Viruju svi ljudi, ner ovo sunačce,
 nada sve što žudi me željno srdačce.
 Liposti velika, male s' ti jur vire, 5
 videći človika gdi željom umire,
 ter mu ne ć' željami ni malo razumit,
 za toj ću suzami ličce me još umit.

Pj. 119: zad. 659, akrostih KATA, ak. nema.

Pj. 120: ak. I 10, zad. nema.

Pj. 121: ak. 192, zad. 53.

122

Ne će da mi vjeruje, da sam nesretân.

Razmi smrt jedinu ja ne vim zlo veće,
 ner meni istinu vjerovat gdi ne će;
 i cvilim i ćuću ter taj vil od gore
 mni, da se ja bludju : a toj bit ne more. 5
 Bez ognja dima za č ne vidi človik živ,
 takodjer ovi plač ne more bit laživ.
 Ako se otrok mlad pohiri u bludu,
 ja ve sam človik sad, ne cvilim za ludu ;
 tot ve mi želja taj ljuvena dotuži, 10
 koja mi zada vaj životu i duši.
 Jer kada tko pozre nje obraz veseli,
 želeći željom mre i željom smrt želi :
 tolike radosti u njoj se nahode,
 ke mojoj mladosti ne dadu slobode.

123

Smiluj se.

Makar tve da u vik ne vidjah mladosti,
 nada mnom živ človik ne bi imal radosti ;
 ar ne bih u željah za tvoju stal liepos,
 što vidit pri veljah u suncu ja sliēpos. 5
 Da kada čes moja toj hoće, sunačce,
 da mi si gospoja, pridaju t' srdačce :
 ali me smili ti, gizdavi cvite moj,
 ali me cvili ti, li sam ja sa svim tvoj.

124

Neiskazane muke patim : smiluj se.

Prisvitla od gospoj, da bude živiti
 u pisneh sluga tvoj sto godin na sviti,
 bilo bi ništa sve pri željnoj boljezni,

Pj. 122: ak. 127, zad. 440 7 otrok] u oba rkp. otrog.

Pj. 123: ak. 128, zad. 252 7-8 ali me] ali t' me ak.

Pj. 124: ak. I 2, zad. 417, dubr. 32

ku patim začječ tve jadovne ljubezni ;
 jer da je bridak mač, prišal bi umiljen, 5
 prišal bi za moj plač jadovno rascviljen.
 Za toj se jur moli tvoj sluga sunačee,
 pozri jad, kim boli željno me srdačee.

125

Za što sam na samu ?

Za ljuven razgovor stojah ja u sjeni
 pod jedan lip javor na travi zeleni,
 kad vidih vil jednu da k meni doteče,
 koja mi rič mednu iz glasa tuj reče :
 ali si na ovo sunačee izišal, 5
 ali je što novo, što si tuj sam prišal ?
 Pomni me srdačee, da ovo učini,
 za što se sunačee sama jur procini ;
 za to joj rekoh ja : moj cvite rumeni,
 sunce me obasja, kad pride ti k meni ; 10
 a što mi još veliš, što sam ja ovd i sad
 ter ako znat želiš, tebi sam kazat rad :
 svak, koga jur tište ljuvena služen'ja,
 on, prave ne ište od ljudi združen'ja,
 da cjelje gospoju razbira od službe. 15
 Za toj ja sad stoju sam ovd i bez družbe.

126

Bježite zao običaj.

Zlo t' je zal običaj, na viru zlo velje,
 nije zlo nego vaj i vično dreselje,
 ter koga človika tej stignu nesreće,
 ne more do vika sčekati zlo veće :
 jer svoje zlo vidi, a parjat ne može, 5
 tko se je da slidi naučil zlo bože.
 Ja sam tuj istinu očito iskusil,

6 rascviljen] ucviljen *zad.* rascviljen *ak. dubr. Stih 4 sr. Dell. s. v. patire.*

Pj. 125 : ak. 227, zad. 499 i 718.

Pj. 126 : ak. 357, zad. 529. 1 zal ak. zla zad.

za ku sam jur vinu do sada sve suzil ;
 za što se naučih sliditi tuj ljubav,
 u kojoj izmučih život moj, dim uprav, 10
 ter mi je trudno već, gdi javi zlo vidju
 a ne vim jur uteć onoj zlo, ko slidju.
 Ma nu ja samohoć natjeću svaki čas,
 natjeću dan i noć, gdi je plač i nečas ;
 ter tko je dozvati komu rad boljezan, 15
 zov' da ga uhvati taj željna ljubezan :
 veće dim ni hudje osvete ne želi,
 za što ćeš bit tudje osvećen, svak veli.
 Netom se tko vidi za ljubom da podje
 i ljubav da slidi od svoje gospodje, 20
 ne more do vika parjati toj veće,
 i togaj človika vidjet ćeš smrt hteće ;
 za č mira ne ima, tko slidi ljubezni,
 ner suze očima a sreu boljezni.
 Da jošte izdvori što hoće svaki dan, 25
 ljubav se govori nikoji čudan san :
 odasvud strašan glas mniš da ćeš ugledat,
 i gdi se krene vlas, čini te jur predat.
 Oh vidj sad tko milos u željah ne ima
 ali ku usilos od dražih usprima, 30
 bude li muka toj, bude li žestok vaj :
 a za toj, tko je moj, bježi zal običaj.

127

Bijah ti zavidan !

Prsvitla gospodje, neka znaš u viku
 pamet mi ne podje zavidit človiku ;
 a tebi zavidih i tvomu životu,
 kon tebe kad vidih onu vil gizdavu ;
 kad vidih kon tebe onu vil gizdavu, 5
 ka slove od sebe, dostojna za slavu ;
 tere se veselih, vidiv tvoj obraz lip,
 i moćno poželih vidit se u tvoj hip.

KNJIGA TREĆA

1

Novo obećanje ljubavi.

Za vele vrimena od moje mladosti
ovaj moć ljuvena ne poni radosti,
jer mi tač domori ter bi reć toj njeka
milos bi, ka stvori, odahnem ja neka.
Sad svoju da silu osvete taj Ljubav, 5
spravi luk i strilu ter pride kako lav ;
meni li u taj hip ne more vrha doć
ter vase obraz lip od ove u pomoć,
u komu vidih ja angelski ures taj,
ljepotom vas gdi sja jakino svietli raj. 10
Netom toj ugledah, drugi bih satvoren ;
sužan se li ne dah, da budu govoren,
dokli mi ne reče: da znam luk i strilu
iskršit u peče, bit ćeš njoj u krilu.
Ovo ja kako čuh gdi moćno priseže, 15
on čas mu dah posluh, neka me zaveže ;
velmi se priručių njegovoj krieposti
i služit odlučih angelskoj lieposti.
A koli dotecih prid slavni nje obraz,
u svako ja recih : gospodje tvoj sam vas ; 20
recih još : sunačce, ti si cvit od gospoj,
ti si me srdačce i ti si život moj,

Pj. 1: ak. I. 1, zad. 531 1 vrimena] zad. rkp. brjemena Stih 9-10 izostavljeni su u zad. rkp. te mjesto njih umetnuti na isto mjesto 17-18. Stih 13-14 sr. Dell. s. v. pezzo. Stih 17-18 stoje u zad. rkp. kao 9-10.

i ti si sva misal, ti s' pamet, ti si vid ;
 sve sam toj zapisal na tvoju zapovid.
 Časno te togaj dil ružice ja molju, 25
 osladi gorki striil, u željah kim bolju.

2

Oči plačite, zaslužena je kazna.

Oči me tužite, jer vam se plač prima,
 ter srce združite, ko za vas smrt ima ;
 jere je po vas dan ljubavi put prvi,
 gdi kako u svoj stan s naporom još vrvi.
 Mnjah, da će pri slipos obujmit sunačca, 5
 ner će imat on' kripos vrh moga srdačca ;
 evo vidim ima ! Ovako svak, bože,
 gre, ki se vazima veće jur, neg može.

3

Ptice žalostnice nosite mojoj gospodji glasove o mojoj patnji.

Svakoja ptičica, žalostno ka poje,
 padni sad prid ličca od moje gospoje,
 tere joj skazati stan' moju boljezan,
 koju no sve pati željna ma ljubezan,
 jeda još odoli srdačcu nje mlados 5
 tere se umoli, da meni da rados ;
 za č meni dodija, tuže se svaki hip,
 kako no taj zmija, ka cvili u procip.

Stihova 23-26 nema u zad. rkp., nego samo u ak. rkp. Ali oba posljednja stiha 25-26 dolaze u zad. rk. na po se pod br. 70.

Pj. 2: ak. 6, zad. 328 1 vam] vas ak.

Pj. 3: ak. 360. zad. 530. U ak. rkp. preinačena je svaka prva polovica stiha tako, da ima po jednu slovku manje 1 svaka ptičica 2 padi prid lica 3 ter joj skazati 4 koju sve pati 5 jeda odoli 6 ter se umoli 7 za č mi dodija 8 kako taj zmija.

4

Srce mi povenu, kao cviet od mraza.

Nigdar me, sunačce, ne će jad ostavit,
 dokli mi srdačce ne budeš pojavit,
 koje mi povenu kako cvit od mraza
 za liepos ljuvenu od tvoga obraza;
 ter cvilim ter tužu ter želim smrt meni, 5
 želeći da združu tvoj obraz rumeni,
 koji me otravi i koji ima moć,
 da željnu ozdravi boljezan i nemoć.
 Za toj me, sunačce, molju te, smili sad,
 neka me srdačce ne pati gorki jad. 10

5

U mojem srcu tvoja slika.

U ruke ti sam dan jednom srce moje,
 da činiš od njega, što hoćeš gospoje;
 da srce razrežem, našla bi svoj obraz,
 za kojim ja venem i stinem kako mraz.

6

Paklene muke.

Ako je paklen trud s tolikom boljezni,
 s kolikom željni blud od gorke ljubezni,
 da ke su sve tuge toj mucii pakleni,
 kojozji ni druge nego gnjiv ljuveni?

Pj. 4 : ak. 27, zad. 291.

*Pj. 5 : zad. 599, ak. nema. 1 u ruke ti sam dan] to je po svoj prilici
 iskvaren tekst, jer se i ne sriče s drugim stihom. 3 razrežem] razrježem rkp.
 bi svoj] bih tvoj 4 kako mraz] kako i mraz.*

*Pj. 6 : ak. 359, zad. 15. 1 paklen ak. plačen zad. 3 toj mucii] f toj
 mucii ak.*

7

Nema veće muke od ljubavne boljezni.

U velih jes tugah, tko je bil prjedje blag
 u zlatu i slugah, a za tim grede nag ;
 nu muke ni veće ljuvene nesreće.
 Veliku prave stvar bojazan i tugu,
 kada se gospodar rasrdi na slugu ; 5
 nu tim ni spomena kon gnjiva ljuvena.
 Velika jes nemoć, nevolja i muka,
 kada ti dat pomoć ne može tva ruka ;
 nu toj ni boljezan uz željnu ljuvezan. 10
 Od svake nesreće trudne su boljezni,
 nu muke ni veće od željne ljubezni,
 ter mi se sve smrt mni, gdi mi se ljubav ckni.

8

Bože, budi milostiv te dokini uzrok moje žalosti.

Doj bože, pogledaj, ki dieliš radosti
 ter cvilit tač ne daj mojojzi mladosti ;
 jer od kud pravo bi, da mi sja sunačce,
 od tuda sve znobi mraz moje srdačce,
 ter živit na saj svit ni milo veće čas, 5
 na kom će kako cvit svenut moj život vas.
 Za toj te pomolit odlučih još bože,
 za č ov trud odolit veće se ne može :
 ali me slobodi ovogaj života,
 ali me što godi smili tva dobrota ; 10
 ter pravdu opravi a prosti krivinu,
 neka svak jur slavi tvoju moć jedinu,
 jer vele tva silos za svaku stvar slove,
 najveće za milos, kojom te svak zove.
 Za toj zled i prirok tko t' more potajat ? 15
 ter tko je toj uzrok, daj mu se pokajat.

Pj. 7 : ak. 307, zad. 593.

Pj. 8 : ak. 363, zad. 158 11 prosti ak. pusti zad.

9

Zar zbilja moram tako mladjahan poginuti ?

Sliš' moju svak mlados, gdi cvili svaki čas,
 zgubivši svu slados jaki no tužan glas.
 Jur bi mi gojnije, u majke utrobi
 da put ma skopnije kako mraz ki znobi,
 za č ne bih sad hodil u ovih nevoljah, 5
 da bih se još roditeljenkom, ja voljah.
 Makar ja da zginih po način neredan,
 kad najpri procinih, što je noć što li dan,
 vid ne bih osudjen živiti plakaje,
 ni bih bil utrudjen skončan'ja čekaje. 10
 Nebeski Isuse, svakoja ti vidiš,
 a gorke me suze ne hoćeš da slišiš ?
 da li me ć' izgubit toliko mladjahta,
 er se ja sam ubit odlučih sadjahta ?
 On tko je taj uzrok, da se ja dreselim, 15
 oni ga vik i rok, koji mu ja želim.

10

Što mi je sudjeno ?

Kuf kako pribili, koji se pojeći
 životom razdili u vodah stojeći,
 ako se gospoje tač prid tvom lipotom
 ne budu ja poje razdilit životom :
 toj ti sam odlučen, krozi te da budem 5
 tolikoj bit mučen, dokli te zabudem ;
 ali ćeš na me prem tve smilit srdačće,
 videći prav gdi mrem tebe cić sunačće ?

Pj. 9 : ak. 299, zad. 515 5 u] va ak. 16 oni ga] ovi ga ak., ali je na okrajku pripisano istom rukom : oni ga.

Pj. 10 : zad. 622, ak. nema, akrostih KATA.

11

Što si toli kivna? već pogibam od nesretne ljubavi.

Kroza č se gniewaš tač još na me, moj bore,
 da li te ni moj plač pridobit ne more?
 a što mi mož veće, kad mi si za službu
 sve dala nesreće, da mi su za družbu?
 Tlačim se dresela ter hodim bried i suh, 5
 sve kad mi s' vazela, vazmi mi jošte duh;
 ako li t' niesam kriv, smili se na mene,
 jer hodju jedva živ cječ tebe kamene.

12

Što te sili, da budeš toli nesmiljena spram mene?

Ka te, ma gospoje, pravi mi, sili stvar,
 da svrćeš tač moje služen'je u nehar;
 ali ma, sunačce, nesreća, rec' mi prid,
 ali tve srdačce, koje je kako hrid?
 Ter svitlja sunačca, sada si proč meni 5
 tvrdjega srdačca, neg mramor studeni;
 a taki ako tvoj bit hoće napridak,
 vazmi mi život moj, vazamši mač bridak.

13

Bože, poštedi moju mladost, ili me pretvori kladencem vodice.

Moj bože, bože moj, molim te za rados,
 izgubit još ne moj oh moju tač mladost,
 dokli se ne budu naljubit gospoje,
 a posli da zbudu volje se sve tvoje;
 to li me ć' izgubit, velika kriposti, 5
 pri ner se naljubit budu nje liposti:
 stvori me tebe dil kladencem vodice,
 gdi ona ruci bil' umiva ter lice.

Pj. 11: zad. 636, ak. nema 8 hodju] *moj ispravak, u rkp. hoću.*

Pj. 12: zad. 653, ak. nema, akrostih KATA.

Pj. 13: ak. 63, zad. 246 i 370, dubr. 32 8 ruci] *dubr. ruke.*

14

Da se pretvorim bosiljkom.

Sve bi se človikom vazelo govorit,
 a ja bih bosiljkom vazel se satvorit,
 ki ova vodicom svaki čas proliva,
 a vlasi ter licom jak sunce obsiva.

15

Ne ljubim već umirem.

Ne ljubim, dim uprav, ner venem, sunačce,
 nego mre za ljubav tvoju me srdačce.

16

Umriet ću ali ti ne haješ za to.

Kročahta diklice, stiru se, dim uprav,
 kako bih tve lice izdvoril za ljubav ;
 ali ti za moj trud ne pomniš ni malo,
 da t' vidi višnji sud, gizdava ma hvalo.
 Ar ću ja umriti, želeći u družbu
 tvoju se viditi za moj trud i službu,
 koju ja svu gubim, koja me skončava,
 tvrdju stvar za č ljubim ner srce od lava.

5

17

Ili me ljubi ili me pogubi.

Koli krat gospoje virno ti poslužih,
 za č ličce još moje i tvoje ne združih ?
 za što li smrt meni tva lipos zabranja,
 pokli me rumeni tvoj obraz tač ranja ;

Pj. 14: ak. 221, zad. 497. 2 bosiljkom] bosilkom zad.

Pj. 15: ak. I 22, zad. 317.

Pj. 16: ak. I 20, zad. 82 1 kročahta] mladjahta ak. 3 stih sr. Dell.

s. v. adoperare i attendere.

Pj. 17: ak. 119, zad. 49.

*

pokli me rascvilja angelskom lipotom, 5
 i mene nadilja čemernim životom?
 Ako me sunačce ne htješe obljubit,
 bješe me srdačce na pospih izgubit,
 neka se ne bolim toliko željno sad,
 za č umrit još volim ner trpit ovi jad. 10

18

Ili me oprostí ljubavi ili me primi u društvo: inače pogiboh.

Molim te sunačce, promisli što godi,
 da moje srdačce cvileći ne hodi;
 ar obraz tvoj slavni i ličca sunčana
 mene su pripravni viditi skončana.
 Rad togaj još molju, moj cvite rumeni, 5
 čin' da se ne bolju u želji ljuveni:
 ili me od službe ljuvene slobodi,
 ili me od družbe od tvoje čas zgodi.
 Ako mi tuj milos ne stvoriš, dim uprav,
 meni jes usilos, umriti za ljubav. 10

19

Ili me rieši ljubavi ili daj da sam tvoj.

Vidjte, me srdačce želeći umira,
 gdi kako sunačce tvoj obraz pozira.
 Ili me obaruj ljuvene kriposti,
 ili me sad daruj tom tvojom lieposti;
 ter veće ne krzmaj izvidat ljuven stril. 5
 Čin', da se kako zmaj svijem ja u tvoj kril,
 ako s' ne ć kajati; za č momu životu
 do sada tajati hti tvoju ljepotu.

Pj. 18: ak. 239, zad. 272. 3 ar ak. a zad.

Pj. 19: ak. 146, zad. 586 1 vidjte] vite ak. 7 s' ne ć'] ako se ć' ak. ako ćeš zad.

20

Pokloni mi ljubav; ako poginem, izaći ćeš na zao glas.

Molim se jednu stvar tvojojzi radosti,
 da mojoj ljuven dar ne tajiš mladosti ;
 ar meni ni veće inako života,
 za č ljubav toj ne će i tvoja ljepota.
 Rači me uslišit, ali te još molju, 5
 da budeš utišit ljuvenu nevolju ;
 jer ako daš umrit za pravu još ljubav,
 poslidjnji, mogu rit, er sam bil sluga prav,
 a ti se ć ozlobit ter žalim ja veće,
 gdi ćeš glas zal dobit lieposti hoteće. 10

21

Umoli mi se, da se ne kaješ.

Pomisli ružice, moj cvite svih gospoj,
 jesu li tužice skončale život moj ?
 er da sam satvoren od mora kamenom,
 dosle bih rastvoren ljuvenim plamenom :
 tuj imam nalogu od željne ljubezni 5
 ter veće ne mogu trpit nje boljezni.
 Rad se ću tvojemu obrazu pomolit,
 ne moj se mojemu prošenu oholit :
 vazmi me u družbu, ako t' sam podoban,
 za vjeru i službu, ku vidiš svaki dan. 10
 Nu to li još moga služen'ja ne haješ,
 ozri se na boga, da se pak ne kaješ ;
 jer ako prav umrit budu ja za tebe,
 što ti će vas svit rit ? nu stani vrh sebe.
 Eto te cić toga još molim, sunačce, 15
 ozri se na boga, smili mi srdačce.
 Lav kad je za zviru ter ka se pridava,
 onu već ne tiri, toga je narava :

Pj. 20: ak. 238, zad. 271 8 poslidjnji] u oba se rkp. piše posligni.

Pj. 21: ak. 62, zad. 385, dubr. 32. Stihovi 13-16 dolaze samo u zad. rkp. a stih. 19-20 stoje u dubr. ispred stihova 17-18. 21 umilja] primilja dubr.

i ja se liposti tvojoj dah za ljubav,
 koja si kriposti još veće nego lav. 20
 Cić toga ne rani on, ki se umilja ;
 a ti mi ne brani tve grlo od gilja.
 Eto ti jošte rih : ne zgubi život moj,
 ar će bit tebi grih, meni mir i pokoj.

22

Zla volja ubija moje srce.

Jak travi od polja prituži sunačce,
 ta č ovaj zla volja skonča me srdačce.

23

Da znaš, poginut ću, ako se ne odazoveš mojoj ljubavi.

Kako mož ružice odoliti srcem toj,
 gdi željne tužice skončaju život moj ?
 a toj sve za ures od tvoje liposti,
 u kojoj sva moć jes ljuvene kriposti ;
 ter da t' je na znan'je, er ću ja umriti, 5
 er me će zdihan'je ljuveno razdriti,
 er me će boljezan životom razdilit,
 ako me ljubezan ne bude tva smilit.

24

Ako toliko želiš, reci, te ću se sam ubiti.

Molim te ljuveno, moj venče gizdavi,
 da mene skroveno tva lipos ne travi :
 ako t' su radosti život moj izgubit,
 rec' mojoj mladosti ter se ću sam ubiti,
 da tvoje podhibno ne stvaráš gizdan'je, 5
 za č je zvat potribno takuj stvar izdan'je ;
 ar da ja znat mogu, er navlaš tvoriš toj,
 obitam toj bogu : žalil' bi ures tvoj.

Pj. 22 : ak. 187, zad. 224.

Pj. 23 : ak. 181, zad. 56 i prva dva stiha 719.

Pj. 24 : ak. 152, zad. 256.

25

Koja ti je radost, što mladost moja propada? Ako išteš, sam ću se ubiti.

Što tebi za rados, da moju vidiš prit
na svrhu sad mlados, ka za te gre umrit?
jer da znam, da nać mož u tomu koju slas
ali pak takoj još njekoji vični glas:
sam bih se ja ubil, da vidiš ti kruno, 5
neka znaš, jer ljubil tebe sam na puno.
Ma pokli t' sunaće ni koris moja smrt,
ne daj me srdaće ljuvenoj želji strt;
vazmi me za roba, ako me slugu ne ć',
u svako ja doba da se tvoj mogu reć; 10
neka se do vieka ovaj rič govori:
gledajte človjeka, ki se sam rob stvori.
Da još smrt dostoju, krunice vesela,
na mlados tać moju ne bi gnjiv vazela;
odkli se tvoj daju i kad smrt od tebe 15
i život gledaju, ne prim' gnjiv vrh sebe.

26

Ljubav je lažljiva; čuvaj se je, tko je još nije iskušao.

Zakon je ljuveni, da virno tko služi,
da obraz rumeni od gospoj sadruži.
Ja togaj ne vidih, za č virno ku služih
i pravo još slidih, liepos nje ne združih.
Za toj se on bljudi, svakomu ja velju, 5
tko ne zna od ljudi ljuvenu tuj želju;
mnógo je medena i slatka, kad je sprid,
da nu je ledena i gorka u naprid:
uvede človika ter ga pak odbigne,
da veće do vika pokoja ne stigne, 10
ni da se veseli za svoje mladosti,
nego smrt da želi u misto radosti;

Pj. 25: ak. 85, zad. 475. 16 gnjiv] grih zad.

Pj. 26: ak. 73, zad. 472.

da jošte govori pod gorkim plamenom :
 što me bog ne stvori od mora kamenom,
 odkoli ufan'je ne imam vas moj vik, 15
 čemerno zdihan'je da ljuven prija lik ?

27

Sve, što imah, donesoh joj na dar, ali ona prezire moju službu.

Bog mene človikom na svitu satvori
 ter čestju razlikom život moj udvori ;
 tri stvari na izbor medju sve da menie :
 na puno vas razbor, svu pamet i htien'je, 5
 i sve ja toj donih prid ovu od gospoj,
 kada joj poklonih na službu život moj.
 Otolu ja naprid ne željah rič inu,
 nego li zapovid obslužit nje virnu;
 ali mi toj na har nje liepos ne stavi,
 pokli mi brani dar od svoje ljubavi. 10
 Oh žalos i tužba veća se ne ima,
 ner prava gdi služba služi se ne prima.

28

Već od rane mladosti sva moja služba zaman.

Stavil sam sunačce ime ja toj vili,
 koja me srdačce i mlados rascvili.
 Jošte zled od dobra ne znah ja razvidit,
 me srce kad obra nju slavit i slidit.
 Služih ju na moj dan za svu moć i kripos 5
 i život bogom dan donih joj za lipos ;
 milos joj u zlatu ne pitah ni vas svit,
 ni činih za platu s njom cinu ni uvit :
 volju nje ja dvorih svaki rok čekaje, .
 sam sebe izdvorih ter ostah plakaje; 10
 najmanji moj uzdah ne plati mogući,
 a neg trud, ki uzdah, zamini pojući.

Pj. 27 : ak. 174, zad. 33.

*Pj. 28 : ak. 8, zad. 451 3 sr. Dell. sr. v. discernere. 6 lipos] milos ak.
 9 volju nje ja] u volju nje ak.*

31

Nisam mislio, da će mi služba zaman biti.

Za velju dobrotu, ku scienjah u ovoj,
 mojemu životu rekoh ja: služi njoj;
 jere ni prilično, on pozor izbrani
 i liče obično da mi se zabrani. 5

Za toj ja dan i noć vazeh njoj služiti,
 želeći da bi m' moć, od nje dar združiti;
 ma nu je sve tašto, ma nu je sve mani,
 kad meni navlašto vidit se još brani. 5

Vide mnjah pri umrit i skopnit kako mraz,
 neg li će ona krit od mene svoj obraz. 10

Ni moga življen'ja u nikoj radosti,
 kad ni nje smiljen'ja vrh moje mladosti.

Da se ja ne uzdah u slavnu ovu vil,
 ne bih sad za uzdah ljuveni potamnil.

Ovo ću li tamnit svaki čas, svaki hip, 15
 dokli mi uzbranit bude svoj obraz lip.

32

Da li je pravedno, za vjernu službu toliko trpjeti?

Kad ima za svoj trud bit plaćen tko dvori,
 koji je ovo sud, razum tvoj ki tvori,
 ako je za službu da patim pravedno,
 plač, želju i tužbu — sve troje u jedno? 5

Tako mi života, patit ću sunačce,
 tva neka lipota nasladi srdačce;
 ako li pravo ni toj patit za službu,
 gilju moj rumeni, prijaj me u družbu.

Pj. 31: ak. 107, zad. 482 1 scienjah] scinih ak. 3 jere ni ak. jer nije zad. 4 obično ak. biserno zad. 7 mani] s mani ak. 9 vide mnjah pri zad. vid ću pri mnjah ak.

Pj. 32: ak. nema, zad. 628.

33

Prevarena vjernost.

Prjedje mnjah umriti, prisvitla od gospoj,
 neg li će još priti na ovo sluga tvoj;
 er ljudi za krasan svit ovi jur prave:
 drž staru prijazan i čuvaj do glave.
 Rad toga ja držah tvoje se mladosti, 5
 rad toga ja mržah sve ine radosti;
 jer toj zna tva lipos, koja sja sunačcem,
 da najpri tvu kripos očutih srdačcem.
 Cjeć togaj ja uzdah ter što znah satvorih,
 kad gorki moj uzdah prida te otvorih; 10
 ali ti ni malo ne haja za mene,
 gizdava ma hvalo, ter život moj vene.

34

Zaman sva moja dvorba.

Kami bi od gore još imal smiljen'je,
 da jednom čut more gorko me cviljen'je;
 a ova od gospoj rados je spravila,
 budući život moj ljuveno ranila;
 ter mi je veći trud neg li se može reć, 5
 na niedan za toj sud jer ne vim ja poteć.
 A što se ne brine mnom, toj se ne bolju,
 neg dvorba jer gine ma, imam zlu volju.

35

Valjda ne zna, da joj se za roba predajem: inače ne bi tako
 odporna bila?

Ne mnju, da poznaje još ovaj od gospoj,
 er joj se predaje za roba život moj,
 odkoli umaknut ne će stril ljuveni,
 ki s mirom odahnut ne prašta čas meni;

Pj. 33: ak. 351, zad. 415. 1 prjedje zad. prije ak.

Pj. 34: ak. nema, zad. 638.

Pj. 35: ak. 88, zad. nema. 4 prašta] može biti pušta?

er kad bi poznala, procienih u sebi, 5
 grozno me skončala u željah tač ne bi ;
 ni bi me mučila jaki no da sam kriv,
 nu bi me učila, kako ću biti živ.
 Ako li poznaje, er joj se daju rob,
 ali stril puštaje, ne scienju dobru kob: 10
 da će me jur ubit, odluči ljuveno ;
 da će me izgubit, namisli svršeno.
 Dake bi još bolje, da niesam ni začet,
 er ću s te nevolje izgubit još pamet.

36

Prezrena vjernost prekasno kajanje.

Zlo ne vim ja veće, nego li služi kad
 služba se nameće, jaki no meni sad ;
 jer onaj, ku služu, sve bi reć govori :
 ne vad' mi tač dušu, podj indi ter dvori.
 Za toga sve radi bogu se ja molju : 5
 iz mene izvadi ljuvenu nevolju.
 Ma će toj bit nigdar, za č je man i tašto
 po roku svaka stvar, ljuvena navlašto ;
 u koj se ne pušta, tko naprid razbori,
 er človik kad susta, zaman se sve mori. 10
 Nitko se ne pravi, da se još slobodi
 od ove ljubavi, ner s prva tko godi,
 dokle je u snazi, po tom ni spomena ;
 za č s dušom izlazi takimo stril ljuvena.
 Oh za toj svak muči ter imaj strpljen'je, 15
 i mučat odluči ljuveno željen'je.

37

Prekasno uvidjam, da sam ti zaludu služio.

Mneći ja gospodje, da ne će potužit,
 pravedno tko podje i virno poslužit,
 ter tvoju tuj lipos, sunaćcem koja sja,

Pj. 36: ak. 56, zad. 464, dubr. 32 9 razbori] razbiri dubr. očev. pogr.

Pj. 37: ak. 120, zad. 250.

za svu moć i kripos poslužih vjerno ja.
 Ter ovo li tužim, ter ovo li venu, 5
 pravedno jer služim tvoju moć ljuvenu;
 ku pravdu u nehar tva lipos obrati,
 ter mi je nova stvar toj čudo gledati;
 ko čudo da ja vih, ne bih sad žalovan,
 od ljudi ne bih svih prstom sad kazovan; 10
 ni bih bil prilika paklenoj boljezni,
 ka čini do vika svis moja da biesni.
 Nu ne mnih, da će toj satvorit tvoj pogled,
 za to ja ovi moj privrnut mišlju red:
 pokli mi do sade za dobro bi nehar, 15
 jeda me dopade za zlobu ljuven dar.

38

Svačija vjernost bi koristna, samo moja meni ne pomože.

Kad život moj podje na službu ljuvenu
 od ove gospodje, srce mi povenu,
 želeći nje diku, kojojzi u vas svit
 ne nadjoh priliku, jaki no rusi cvit;
 ter stavih svu kripos i pamet, želeće 5
 kako bih nje lipos udvoril ja veće;
 i začuh, da vira nada sve jur slavi,
 želin'je tko tira od ove ljubavi:
 za to joj pravedno u viri poslužih,
 ter s virom zajedno i pravdu sadružih. 10
 Nu vidju, pomože svakomu virnu bit,
 a mene, moj bože, vira će pogubit;
 jer što se zatekoh, ovo ja sve slidim
 ter smrtni trud stekoh, gdi hari ne vidim.
 Pravednoj za č viri angelski nje ures 15
 po tegu ne miri, koja svit vriedna jes;
 ter obraz i kosi nje lipos gizdava
 od mene ponosi, neka me skončava,
 neka me rasuzi, neka me rascvilja,
 neka me u tuzi životom razdilja. 20

Pj. 38: ak. 23, zad. 45 10 sadružih ak. razdružih zad. 13 zatekoh] zarekoh ak. 16 vriedna ak. mirna zad. možda ka na svit mira jes?

Koji čitiš, znati mož, česa dil toj tvori,
 neg da me većma još u željah izmori ;
 i da jad vrh mene umnaža svaki dan,
 od koga spomene odbiše meni san,
 vazeše moj pokoj, vazeše mir meni, 25
 ter skonča život moj u tuzi ljuveni.
 Ovo ja umiru, ovo ja smrt prosim
 za pravdu i viru, gospoji ku nosim.

39

Zaman moja vjernost, ali ne ću da odustanem.

Za virno služen'je prid onom od gospoj
 sćekal sam tužen'je i vični nepokoj.
 Ja ne znam u zlobi koji bih imal red,
 odkoli podobi služen'je virno zled.
 Sve što mu drago bud, za toj ja li ne ću 5
 poštedit virni trud i službu još veću.
 Makar da mladosti mojojzi do vika
 ne stvori radosti, smiljen'ja ni lika,
 vazda sve moje dni hoću nje da sam zvan,
 dokli mi smrt uekni i pride konac dan. 10
 Ni toj mi ni zaman, er ću bit za nje dil
 daj pravo viran zvan, a to je svit vidil ;
 daj mi će družba rit ku godi jur slavu :
 ovi se da umrit za službu jur pravu,
 ovi je kamenom žestocim prilika, 15
 ki gori plamenom ter trpi do vika.

40

Ne mari za moju vjernu službu, misleći time se proslaviti.

Ovu ja od ljudi čuju rič svaki čas,
 gdi vele : tko trudi, za trudom čeka las ;
 još prave, da ljubiš tvrdju stvar, ner je lav,
 da vrime izgubiš, ne će sud ni ljubav.

Pj. 39 : ak. 70, zad. 471 12 pravo] prvo zad. pravo ak.

*Pj. 40 : ak. 44, zad. 333, dubr. 32 5 ruda ak. ruka zad. dubr. piše
 ovako . . . uda (t. j. nije sâm znao, što bi mu valjalo pisati.)*

Meni se taj ruda izvratila na nice, 5
 ter srce od truda povenilo i lice ;
 er ova, ku služu, mni da se proslavi,
 kad vidi, gdi tužu u željah ljubavi.

41

Besplatan joj sam sluga — nagrada: plać i suze.

Kolicih vidit jes, koje bih mogal reć,
 ki slugu na pjenez ne mogu virna steć ;
 to li se gdi steće, mjeri se na zlatu,
 ter mu se, ner reće, veće da za platu.
 A ovoj od gospoj bez plate služu vaj, 5
 ka da mi reće: podj, ter za me dušicu daj,
 ne bi nje život moj zapovid porekal,
 ter službi niesam toj „zahvaljam“ još stekal ;
 a nego dar koji, a nego združen'je,
 koje se dostoji za virno služen'je. 10
 Nu da me izbrani ter slavni nje ures,
 odieva i hrani i plaća na pjenez,
 satvoril što bi tad? nu mi svak govori,
 kad službi vjernoj sad ku milos ne stvori.
 Mnju, bi me satrla nje čudna neljubav, 15
 mnju, bi me razdrila kako zvir gorsku lav,
 mnju, bi me činila životom da plaću,
 i što je stratila, samosto da vraću.
 Moji su dni gori nego li od sužna,
 pokli me tač mori ni kriva ni dužna; 20
 ter plačem odolih do sada ja ovoj
 i mnokrat još polih suzami obraz moj ;
 a veće trpiti ne mogu ovu zled,
 neg rekoh vapiti ovoj zlo upored ;
 ter koga stizati budu ja i srjetat, 25
 svakomu kazati ovoj zlo rekoh stat.
 Er da me za roba gdje godi zaplini,
 još joj se podoba da virnos procini ;
 a nego o mucu o svojoj gdi služu.

U kamen zatuci, tko sluši da tužu, 30
 ter sluga po dobroj volji se ne daj reć,
 kad prava ni na broj brojena služba već.

42

Za sve moje službe, koju mi poda platu?

Je li ma gospoje ti smisli pravo toj,
 za službe za moje da skončaš život moj ?
 Toj li bi plata toj za pisni, u kih ja
 postavih ures tvoj, vrh sunca ki nam sja, 5
 zorome raneći jak ptice iza gor,
 tebe ja služeći, pojuće prid tvoj dvor ;
 a pisni mi su sad za službu za moju
 čemerni plač i jad po svak čas što poju.
 Toj li bi oh moj dar, nadari kim me ti,
 da niednu sad satvar ne imam na sviti, 10
 neg želit sebi smrt, rumeni moj cvite,
 ka me će brzo strt, a sve toj krozi te.

43

Proklinjat ću joj ljepotu, jer ću za nju poginuti.

Nikako ljuveni ne mogu po vas sviet
 ne smišljat u meni, za č dvorim ovi cviet ;
 jer ova od gospoj ne haje za mene,
 u željah život moj videći gdi vene. 5
 Kroz toj ću za svu moć od sela i kriepos
 čemernu dan i noć proklinat nje liepos.
 Jer ako smrt meni poraz da pri roka,
 ne sciente ljuveni inoga uzroka ,
 cić koga život moj na manje hoće doć,
 nego vil jer ovoj man služih dan i noć. 10
 A za toj stekši cvil tko ne će da tuži,
 nikako ne moj vil neharnu da služi.

Pj. 42: ak. nema, zad. 680 sr. opazku kod pjesme I, 20.

Pj. 43: ak. nema, zad. 670.

44

Pomozite mi cviliti.

Pomoz' mi cviliti svak želje ljuvene,
 kad ova smiliti ne će se na mene;
 er meni svit družbe u tugah ne ima,
 gdi moj trud i službe nje liepos ne prima.
 Razmišljam sunčanje nje ličece ter venu, 5
 ter zovem skončan'je uz tugu ljuvenu;
 ako se još smilit ne bude lipotom,
 uskora razdilit mene će životom.

45

Smiluj se mojemu životu, da ne odgovaraš pred bogom.

Pokli plač sunačce vidiš moj i tužbu,
 zovi me srdačce jedan dan u družbu;
 er ako ja skončan ovako budem bit,
 tvoj obraz vas sončan koju će čas dobit?
 Rada li s' prid boga dat za me odgovor, 5
 da mene željnoga rastvoriš, boži stvor?
 ar gasne srdačce me kako cvit s rozom,
 ku ne sja sunačce ni sladi daž s rosom.

46

Ne brani se ljubiti, da se ne kaješ, ako skoro poginem.

Ako me ne ljubiš, moj venče izbrani,
 neka me ne izgubiš, ljubiti se ne brani;
 er ću ja iscvilit život moj njeki dan
 ter me ćeš htit smilit, ali će bit zaman.

Pj. 44 : ak. 17, zad. 386 5 sunčanje] suončanje zad. sončanje ak.

*Pj. 45 : ak. 61, zad. 426, dubr. 32. 4 sončan] suončan zad. sončan ak.
 8 ne sja] ne obsja ak. ne obasja dubr.*

*Pj. 46 : ak. 82, zad. 7 1 venče] cviete ak. 2 ne izgubiš] ne zgubiš ak.
 3 moj] svoj ak.*

47

Za me nema radosti.

Za mene cvitak ni, ni druge radosti,
 pokli se ljubav ekni sad mojoj mladosti;
 ni mi tko nazivaj dobar dan ni večer,
 jer gdi se zove vaj, dobro ni ner čemer.

48

Za me je smrt.

Što veće da živu? sad je smrt za mene,
 pokli sam u gnjivu od želje ljuvene;
 gorča je ner pelin, mogu reć, živa smrt,
 ku ćuti plah jelin, kada ga stiže hrt.

49

Ljubav i nesreća: dvie nevolje.

Kupido sam da je, — da nu je još veća,
 što mi trud zadaje, zove se nesreća;
 ar mnokrat i ljubav na me se posmili,
 da nu me jak zvir lav nesrića rasevili.
 Ter dvjema služiti tko ima na svit moć,
 za toj se tužiti odlučih na sud poč;
 ako mi ljubavi odložiti jur ne će,
 da me daj izbavi od hude nesreće.

5

50

Ljubav s nesrećom.

Nesreća s' ljubavi kad komu pridruži,
 sam sebe udavi ter veće ne tuži;
 manje stoji umriti jednu smrt prijavši,
 nere smrt želiti, smrtno živ ostavši.

Pj. 47: ak. 53, zad. 462, dubr. 32 4 ni dobro ner čemer dubr.

Pj. 48: ak. 58, zad. 463, dubr. 32. Sa stihovima 3-4 sr. pj. I, 2, st. 15-16.

Pj. 49: ak. III 35, zad. 116 2 nesreća] nesrića zad.

Pj. 50: ak. nema, zad. 327.

A toj znam po sebi, koji sam tim nezdrav, 5
 jur sa mnom pokle bi nesreća i ljubav ;
 najliše još k tomu neharstvo gdi s' združi,
 ja velim svakomu : sam sebe zaduši.

51

Vaj svakomu, koga progoni ljubav.

Gdi možem da poju noseći srdačce
 od svita gospoju jaki no sunačce!
 Sustal bih, ja vime, da sam moć od zmaja,
 toliko jur vrime, koje se ne zbraja
 jak vali na moru ; a rad bih, da pišem 5
 po bielom mramoru, za koga uzdišem.
 Svak neka govori od nje toj do vika :
 ovo, ka umori neharo človika.
 Milos joj zasluživ, ne taji ma mlados,
 ovo sam istom živ, želeći nje rados. 10
 Vaj budi svim ljudem, ki ljubav tiraju ;
 da je se ja bljudem, živil bih u rajju.
 Nebeski Isuse, pokoli takoj hoć,
 da oči me suze evileći dan i noć :
 daruj mi, ovi dar molim te, smrt hrlo, 15
 da obraz nje nigdar ne vidim ni grlo.
 Odko se podobi nemilos za službu ?
 li ona zlo kobi, bog čuje svu tužbu.

52

Daj lieka, jer ako poginem, ne ćeš iskajati grieha.

Perenu strilicu obrati u milos,
 ka nosiš pri ličeu od sunca svu svitlos ;
 er me je ljubezan stavila u nemoć,
 ljuvenu boljezan trpeći dan i noć.
 Razbi se po meni, gizdava gospoje, 5
 taj nalip ljuveni, na srce da poje ;

Pj. 51: ak. 45, zad. 174 17 Odko se ak. odkole zad. 18 zlo kobi ak. što kobi zad. jamačno pogrješno.

Pj. 52: ak. 4, zad. 379. Stihove 5-6 sr. Dell. s. v. spandere.

*

ako mi ne daš lik, život mi ć' zatajat
ter ne ć' moć vas svoj vik prirok taj iskajat.

53

Nema lieka bez tvojega lica.

Da scienim, jer mene slobodit more smrt
od želje ljuvene, sad bih se pošal strt;
sad bih se sam ubil, sad bih se skončal sam,
sada bih obljudil, sam sebi smrt da dam.
Nu me je strah velik, da nu je strah mene,
da drugo ne bi lik od želje ljuvene,
nego li sunačce tvoj obraz izbrani,
koji me srdačce bezmile sve rani.

5

54

Ne daj, da od željne ljubavi umrem.

Molim te ružice, pogledaj na mene,
gdi me će tužice skončati ljuvene;
gdi me su boljezni navele u nemoć
cječ tvoje ljubezni, ku želim dan i noć.

Za toj te ja molju, gospodje, pogledaj
smrt i nje ter volju napunit mnom ne daj;
za što ja umiram od željne ljubavi,
kad godi naziram tvoj obraz gizardavi.

5

55

Što me toliko mučiš? ako sam krivac, skрати mi život.

Čudim se, jer sam živ, kolik si sunačce
spravila na me gnjiv i na me srdačce.

Ako ku krivinu ti ne znaš u meni,
prav ne moj da ginu, cviete moj rumeni;

Stih 8 sr. Dell. s. v. pentirsi.

Pj. 53: ak. I. 48, zad. 160 4 sad bih se obljudil zad. 8 bezmile ak. bez zmiije zad.

Pj. 54: ak. 309, zad. 275.

Pj. 55: ak. nema, zad. 631.

to li t' sam u čem kriv, a tva zna lipota, 5
 ne čini da grem živ, skrati mi života.
 Ali ću do mala poživjet i bez tač,
 jer me je skončala tva lipos i moj plač.

56

Tko je uzrok, što me ne gledaš?

Česa cić vilo ma ter kruno biserna
 ne ć pozriet očima na mene čemerna?
 Ako je uzrok moj, drag venče zlatom vit,
 inako i ne moj stvoriti za saj svit; 5
 toj li ti niesam kriv, a tva zna lipota,
 ne čini da grem živ, skrati mi života.
 Ako li ustavit srca ne ć toli tač,
 na te ću grieh stavit, a prsi na nag mač.

57

Što sam skrivio, te se zlovoljno od mene odvraćaš?

Da bi mi govoril, molju te, cvite moj,
 jeda t' sam satvoril koju zled sluga tvoj?
 jeda li mač ubi od tvojih koga moj,
 jeda li što zgubi za mene razum tvoj,
 ter ne ćeš jur k meni obrnut tvoj ures, 5
 tvoj obraz rumeni, život moj u kom jes?
 Ma neka istinu svršeno budu rit:
 čas liepos jedinu ne puštaš obazrit.
 Reci mi boga rad, kroza č mi činiš toj,
 ako nis s mene kad imala nepokoj? 10
 Moj venče biserni, ne znaš li jer sam tvoj?
 ne znaš li, jer vjerni tvoj sluga jes ovoj?
 Ne znaš li, er sam ja on, kruno povita,
 za koga t' ime sja po stranah od svita?

Pj. 56: ak. nema, zad. 637.

*Pj. 57: ak. 185, zad. 147 8 ne puštaš] ne praštaš ak. Nakon 14.
 stiha umetnuta je u zad. rkp. ova kitica:*

Ne znaš li, gospoje, pjesnivac er sam ja,
 za pjesni cić moje po svitu t' ime sja;

od mene ter skrivat ne moj tve radosti, 15
 pust' liepos uživat za svoje mladosti ;
 a ne moj zbrajati u zaman mlade dni,
 neka t' se kajati po roku sila ni.
 Ar svitla gospodje, ovoj zna tvoja moć,
 oni dan ki podje, ne more veće doć. 20

58

Za što ne će da me gleda?

Ovo sam zapamtil, da vazda uteče
 od mene nika vil, vidiv me daleče,
 a ne znam niednu zled, za ku bi pravo bil',
 da skriva svoj pogled, ni da j' ovo satvoril'.
 Tim uzrok rad bih znat, za č liče rumeno 5
 za rados pozirat ne da mi ljuveno ;
 brže zna, kad pozre nje lipos na mene,
 oni čas da uzmre ma mlados i vene ;
 jer ne će da steče jur sebi prikori,
 ni pak tko da reče : onoga vil mori. 10
 Ako je uzrok toj ter skriva svoj obraz,
 ne hteći život moj da pati gork poraz,
 za što ne izvida ranice ljuveno,
 odavna ke mi da nje lipos skroveno ?
 za što se ne smili na mene čas jedan, 15
 videći gdi cvili ma mlados svaki dan ?
 za č ljubav ne tvori, neg misli ljuveno,
 da mene umori jedan dan svršeno ?
 Ne bivši krivine satvoril nikada,
 ma mlados da zgine gospodje ka s' rada : 20
 ozri se na dušu, što hoće, vidj razlog
 ter ne čin' da tužu sve dni me ja nebog.
 Ako li s' odlukom svakako mene strt,

za č ovo oni jes, ki te će proslavit,
 koji će tvoj ures kon sunca postavit.

Ali ova četiri stiha bit će ovamo krivo umetnuta iz pjesme I, 3.

Pj. 58 : ak. nema, zad. 713. 4 da ovo satvoril rkp. 12 poraz moj ispravak, u rkp. pogrješno kripos 13 za što ne izvida] za što se ne izv. rkp. 14 dodano ke, u rkp. nema.

zapovijđ mom rukom da sebi ja dam smrt;
to li ne ć, cvite moj, krudela bit toli, 25
ućini sluga tvoj da ti se umoli.

59

Umrijeti ću, a ona će se kajati, kad bude prekasno.

Za veći dati cvil i veće žalosti
gizdava ovaj vil mojojzi mladosti,
najprije m' obasja pogledom ljuveno
pak pogled svrnu tja od mene svršeno ;
a sve mi toj ćini angelski nje ures, 5
da me prie rasćini tužica i boles.
Ćić togaj ovi svit skoro ću oći ja,
pokli mi već živit ne dava gospoja,
neka ga tko godi srećniji užíva,
komu se prigodi u sreću vil ova. 10
Ma nu se meni mui, kad mlados ma svene,
u javi i u smi žalit će vik mene ;
er ne će vik sužna nje lipos steći moć,
jak mene pritužna, ki dvorih dan i noć.
U drugom veću moć ona će moći nać, 15
ma vjere ne će moć' ; sunce će bit i zać.

60

Dugo me držiš uhvaćena, ali ne ćeš okrutnice da ubiješ.

Kad godi zvire hrt rasrćen uhvati,
taj hip mu zada smrt i moć mu prikrati ;
a mene tva lipos uhvativ jak zvir hrt,
ni mi će strt kripas ni mi će zadat smrt.
Togaj te molju ćić, ali stvor', da sam tvoj, 5
ali stvor', na smrt prić najbrže život moj ;
ar koga usile žalosti i praže,
od smrti nemile ništo mu nie draže.

Pj. 59: ak. nema, zad. 748 3 m' dodano, u rukopisu samo najprije obasja.

Pj. 60: zad. 642, ak. nema; akrostih KATA.

61

Zlobom bih prije nego li vjernom službom izdvorio tvoju ljubav.

Što ću reć, ružice, pokli me ne ć' slišit,
 ni mi ćeš tužice ljuvene utišit?
 Jer što ja govorih sva moja godišta,
 i službu ku stvorih, ti scieni za ništa. 5
 Za toj me ostavi, izbrani cvite moj,
 kad za lik ljubavi ne ć' mi dat obraz tvoj.
 Može bit da tebe ne poznah ja do sad,
 ne bih sad od sebe videći konac rad;
 Volja još da zlobom budem ti služio,
 mnju, moju da s tobom ljubav bih združio. 10
 Nu jer bih prav sužan prid tvojom lipotom,
 togaj dil ja dužan, bi reć, sam životom.
 Da vidiš ti bože, jer ovu človik živ
 trpiti ne može nepravdu i nje gnjiv :
 ovo ja na svit saj ne imam stvar inu, 15
 nego li gorki vaj za družih krivinu.

62

Dokini muku, koja već tri ljeta traje.

Jedina ma vilo, biserna krunice,
 ne moj da za bilo ja cvilim tve lice.
 Jedini cvite moj, prisvitlo sunačce,
 ne čin', da ures tvoj uvriedi srdačce. 5
 Jedina lieposti, ka s' puna sve slave,
 molim te krieposti i dike gizdave,
 da bi se smilila na slugu tvojega,
 dosta ga s' cvilila, pogledaj na njega:
 jurve je do sada tri ljeta sunačce,
 er mi se raspada u željah srdačce; 10
 ere mi vesel'je srdačcu ne će prit,
 nu gorko dresel'je, ko me će umorit,

Pj. 61: ak. 226, zad. 498 7 poznah] oba rkp. poznam 8 videći zad. viditi ak.

Pj. 62: ak. nema, zad. 812 9 sunačce] u rkp. srdačce 11 prit] u rkp. prič.

pokli sam obljubil tvoj ures biserni,
 za ki sam utrudil moj život čemerni. 15
 Molim te nu za toj, gospodje od gospoj,
 ljuveni da trud moj obratiš u pokoj,
 neka mi zla volja ne skonča srdačce,
 jak travi od polja kad stuži sunačce.
 Za toj ti život moj, gospodje, bud' pridan, 20
 a da sam sluga tvoj od sada svaki dan;
 er si ti život moj, od srca vesel'je,
 i slatki vas pokoj, u kom ni dresel'je.

63

Čuj, već pet godina zaman služim.

Krunice povita, nu me čuj, gdi tužu :
 jurve su pet lita, ja tebe da služu,
 a podje vas trud moj i služba u zaman,
 jaki no sluga tvoj da niesam nigdar zvan. 5
 Toj li me ufan'je i ljubav dostoja,
 željahno skončan'je da plata bi moja?
 Ah vilo ne tvori tolike krivine,
 er virno tko dvori, nie pravo da gine.

64

Daruj mi za radost lice, za kojim već sedam ljeta čeznem.

Tako mi mladosti, gospoje od gospoj,
 za tvojom radosti vas vene život moj;
 za tvojom lipotom meni je sve cvilit,
 meni je životom sila se razdilit. 5
 Meni je za ljubav za tvoju umrieti,
 koja mi, dim uprav, srce će podrieti.
 Sva mi su skončana, ner samo što tužim,
 ako dva sunčana tva lica ne združim;
 ako ja ures tvoj ne vidim u moj kril,
 od koga, jes ovoj, sedam lit nošu stril, 10

Pj. 63: ak. nema, zad. 674.

Pj. 64: ak. 32, zad. 562 6 podrieti] u zad. rkp. razdrieti, istom na kraju pridodano podrieti 8 sunčana] zad. sončana, s ispravkom na u.

ter se htih ljuveno u željah umorit,
 ne hteći skroveno me srce otvorit.
 Nu tolik veće jad ne mogoh odoliti,
 ter ti se kruno sad odlučih pomoliti:

15

daruj mi za rados tvoj obraz priliepi,
 ako ćeš da mlados moja se pokriepi;
 ako ćeš željna smrt da me se odreče,
 koja me kako hrt jelinka zatječe,
 koju sam u mukah želeći požudju,
 želeći u rukah da ti se pobludju.

20

65

Sedam ljeta zaman joj služim; da mi srce vrati!

Moć, misal i viru i ljubav svu stavih,
 ovu vil da tiru, ku služih i slavih;
 ali bi jak kamen i mramor od gore,
 u komu bit plamen ljuveni ne more.

5

Dvorih ju i služih, sedam lit sada jes,
 a nigdar ne združih prislavni nje ures.
 Ah samo da vrati srce mi, ko uze,
 a makar ne plati nigdar plač ni suze.

66

Zar se ne čudiš, što još živim?

Molim te gospodju, ne budi srcem lav,
 ter ne daj, da podju skončat se za ljubav;
 za č pamet razdiru u želji ljuveni,
 kad godi poziru tvoj obraz rumeni.

5

Ar u njem meni sja prisvitlo sunačce,
 za toj sad venem ja i moje srdačce;
 za toj mi zamjeru ne imaj svršeno,
 ako te ja tjeru i slidim ljuveno.

Rači se čudit još, gdi sam ja do sad živ
 ter mi rec: kako mož odoliti tolik gnjiv?

10

Pj. 65: ak. nema, zad. 677.

Pj. 66: ak. 154, zad. 266 9 rači] reci zad. do sad] došal zad. 10 ter mi rec] tere mi zad.

ki trplju s trudom sve, moj cvite izbrani,
 želeći liče tve, ko mi se sve brani.
 Jer sama viditi toj moreš ružice,
 što bude sliditi od tvoga služice;
 ar svaki čas i hip ličca mi poblide, 15
 kad godi obraz lip tvoj od kud izide.
 A za toj još molju, gospoje od gospoj,
 ne čin' tač da bolju u tuzi ljuvenoj:
 ja drugo ne želim, moj venče gizdavi,
 ner da se veselim kon tvoje ljubavi. 20

67

Ako hoćeš, da živim, daj mi radosti!

Ako ćeš ružice, da jošte poživu,
 tvogega služice ne drži u gnjivu:
 stvori mi tuj rados, koju bi ti htela,
 ako bi tva mlados ljuven lik želila.

68

Čuvaj se zla jezika, te uslišaj moju ljubav.

Molim te sunačce, da me ne izgubiš,
 da moje srdačce za ljubav obljubiš;
 jer je toj naredno od boga ter ljudi,
 tko služi pravedno, da zaman ne trudi.
 Za toj čuj čas tvoju ljudskoga jezika, 5
 čin' mlados još moju da ne gre bez lika;
 ar hudju ne vim stvar jezika zla na svit,
 za toj te molju, var postavi na moj svit.

69

Daruj mi srce, da ozdravim.

Gizdava diklice, tako mi zdravu bit,
 tako mi tve lice ljuveno poljubit,

Pj. 67: ak. 151, zad. 11.

Pj. 68: ak. 148, zad. 254 1 me ne izgubiš zad. mene ne zgubiš ak.

Pj. 69: ak. 26, zad. 173 2 sr. Dell. s. v. baciare

tako mi u družbi imati dobar glas,
 tako mi na službi slobodu steć i vlas:
 kako ja sve ginu, kako ja kopnim vas 5
 za liepos jedinu, kojom sja tvoj obraz,
 u kom je viditi angjelska dobrota ;
 ter te rih sliditi do moga života,
 i dokli ja mogu sam sobom obladat,
 objetam toj bogu : tvoj se ću sluga zvat. 10
 Za toj se ja molju sve kako ružici,
 ne čin' me, da bolju u željnoj tužici ;
 ne čin' me da tužu u željah čemerno,
 želeći da združū tve lice biserno, 15
 želeći da grlim tve grlo pribielo,
 za koje ja hrlim dušu dat i tielo.
 A za toj sunačce, tako ti radosti,
 daruj mi srdačce od tvoje mladosti,
 neka t' ja ozdravlju od željne boljezni,
 a tebe da slavlju i tvoje ljubezni. 20

70

Ukaži prebielo lice, da ne umrem od želje ljuvene.

Ako ćeš da sam zvan, gospodje, blažen sve,
 ukaži malo van pribielo ličce tve ;
 daj mi se viditi, neka se veselju,
 neka ja umriti u željah ne želju.

71

Izvidaj sokola.

Perice u krilu izvidaj sokola,
 ti ka mu sla strilu iz ličca ohola ;
 er mi je tuj rana ranila srdačce,
 i tuj će bit shrana, ako ćeš sunačce.

7 dobrota] lipota *ak.* 13 tužu *ak.* sužu *zad.*

Pj. 70: ak. 138, zad. 10 3 veselju] u zad. rkp. nema smisla ne velju.

Pj. 71: ak. 101, zad. 392 1 sr. Dell. s. v. pennuccia 2 sla zad. zda ak.

72

Nudjam ti svoju službu.

Gizdava ružice, tako ti života,
 čin', da ni s tužice meni tva lipota,
 ter ne daj, da moj plač prid boga bude doć,
 ako ćeš da ni za č pogrdit tvoju moć. 5
 Neka ti dobro viš, ne scienju veći dar,
 neg da mi zapoviš jak služi gospodar ;
 i veću još milos ako ćeš dat služi,
 što mi je usilos, u tom me iskusi ;
 to li se ne stvori tvoja rič, sunačce,
 tadaj rec' : ne dvori pravo me srdačce. 10

73

Volim poginuti nego toliko stradati.

Meni je bolje, znaj, život oć na službi,
 neg patit sve dni vaj, želeći tvoj družbi ;
 ali znam, za što toj ma vilo sve tvoriš :
 jer trudan život moj hoć željom da moriš. 5
 Razderi svršeno me tužno srce sad,
 da veće ljuveno ne patim tolik jad ;
 ako li jaoh služim, kruno, tebi verno,
 ne čin' već da tužim u željah čemerno.

74

Možeš li biti toli nesmiljena ?

Mož li već, vilo ma, odolit srcem toj,
 videći očima gdi vene život moj ?
 a sve toj za ures prislavne lieposti,
 pri kojoj sve možeš ljuvene krieposti.

Pj. 72: ak. 11, zad. 172. U ak. rkp. stoje samo prva četiri stiha ; šest potonjih ima rkp. zad. I zbilja to ne spada baš strogo ovamo. 4 pogrdit] porazit ak.

Pj. 73: ak. nema. zad. 710; akrostih M A R A 4 jer] u rkp. ter.

Pj. 73: ak. nema, zad. 709, akrostih M A R I ili ako se u stihu 7 čita ar mjesto jer, tada M A R A 4 sve] u rkp. sva.

Rad toga da znaš toj, er ću ja umrieti, 5
 ako me ures tvoj ne bude pozrieti;
 jer me će životom boljezan razdilit,
 ako me lipotom ne budeš pomilit.

75

Slušajte moju tužbu te joj sudite.

Slišite ovi sud, molim vas za ljubav,
 tere vam ne bud' trud vidjeti tko je prav.
 Istrajah svu mlados, služeći tuj vilu,
 ka nosi svu rados u ličcu pribilu, 5
 želeći nje obraz i u san i javi,
 u kom je vas poraz od gorke ljubavi.
 Stvoriti jur nigdar ne hti mi milosti,
 mogući raj nje dar napunit svitlosti,
 razmi jur sam pogled, prid kim me srdačce 10
 staplja se kako led na gorko sunačce.
 Moje sve ljubezni videći i službu,
 s tolikom boljezni da želim nje družbu,
 nigdar joj ne pušta ime zvat me sree,
 toliko jer susta sad željno do smree.
 Veli je toj uzrok, kroz ki se sad tužu, 15
 ter zgubljam u mal rok život moj i dušu,
 svaki čas cvileći u željah pritužan,
 a toj sve želeći, da bih s njom sadružan.
 Nebeska da želju, koliko cvitak taj,
 istinu vam velju, imal bih dosle raj; 20
 ar svrhu da rečem, početak i sridu:
 odkoli k njoj tečem, u milos da pridu,
 dan i noć i još dan ne bih se ustavil
 od muka, ke zaman dosle sam postavil,

Pj. 75: ak. 15, zad. 455. Prva dva stiha u ak. rkp. ovako: Slišite za ljubav, upijem pred vaš sud, ter vidjet tko je prav, ne moj vam biti trud 5 sr. Dell. s. v. vegliare 6 gorke] željne ak. 9 jur] još zad. 10 staplja se] stvara se ak. Što je od stiha 11 do konca, dolazi u zad. rkp. još jedan put pod br. 243, ali da samo za sebe ne znači ništa, dokazuje već i akrostih SISMUNDO. St. 11 moje sve] sve moje zad. 455, ali to se protivi akrostihu; moje sve ima i zad. 243 17 sve želeći zad. 455 se želeći zad. 243 se sileći ak.

slaveći gospoju, gdi kako sunce gre, 25
 u pjesneh ku poju a srce plačem mre.
 Okrivte tko je kriv, opravte tko je prav :
 ovo sam istom živ, ginući za ljubav.

76

Prispodoba.

Svi lovei, ki zviri za koris ne love,
 što ju već hrt tiri, lipši se lov zove :
 tač ima taj rados, kada me zamiri,
 što moju već mlados s ljubavju protiri.

77

Ako u tome slavu nahodiš, skрати mi život.

Čemerni život moj želje cić ljuvene,
 želeći ures tvoj, jaki no cvit vene ;
 a za to od gospoj kraljice i svieh vil
 ne čini život moj da vene tebe dil.
 Tebe cić jer ako vazme mi smrt kriepos, 5
 slavan glas nikako steć ne će tva liepos ;
 ako li možeš steć u tomem slavan glas,
 ne krmaj pače već, skрати mi moć i vlas.

78

Mladost i vrieme potratih u nenagrađenoj ljubavi.

Zec tjeran od hrta, po poljih jur biže,
 često se obrta, jeda ga hrt stiže :
 ja se tač ozirem, prid vilom kad budu,
 a željom umirem, kom je se izbudu ;
 za što me nje ličece ljuveno ucivil, 5

25 ku] gdje *zad. 455* ne *zad. 243*.

Pj. 76 : ak. 106, zad. 481 2 ju] ovi *zad.*

Pj. 77 : ak. nema, zad. 654.

Pj. 78 : ak. 65, zad. 467 i 545 1 zec tjeran] sliedjen zec *zad. 467.*
Ovo je očito popravljjanje, da bi bio bolji akrostih po polju] po poljih *ak.*
 4 kom] kad *zad. 545.*

jaki no grlice kad sokol razdili.
 Mlados se i vrime u željah istraja,
 slideći nje ime i liepos od raja ;
 u dvorbi mnogo lit toj vili jer stoju,
 ter hoće odolit da ništa dostoju. 10
 Ni drugo u meni želin'je, ni sam rad,
 ner da bi ljuveni na sviti sudac sad,
 da prida nj za mal čas željno se potužu,
 jer svital nje obraz zamani sve služu. 15
 Ovo se li tužu, sliši me okol vas,
 jer zgublja m' jur dušu, a sebi slavan glas.

79

Moj život bez mira i pokoja.

A što je život moj, odkli znam ljubezan,
 ner smrtni nepokoj i trudna boljezan,
 ka čini da traju svis moju po sve dni,
 kako val o kraju, u komu pokoj ni.

80

Koliko ljeta zaman slavim tvoju ljepotu ?

Prislavna gospodje, rači mi reć ovoj:
 koliko ljet podje, da slavim ures tvoj ?
 koliko vrieme jes, prisvitlo sunačce,
 da želi tvoj ures željno me srdačce ? 5
 koliku ja službu tebi sam satvoril,
 želeći u družbu da bih te izdvoril ?
 Jer pravo govoru, poštedih las meni,
 da većma udvoru tvoj obraz rumeni ;
 da većma ja tebi proslavim ljepotu,
 ne dah mir sam sebi ni svomu životu. 10
 A sada bezbrže, gospodje gizardava,
 u zabit sve vrže, koja t' jes toj slava ?
 sve sa svim zajedno, uzdih sam ne plati :

16 zgublja m' jur *zad. 467* izgubi mi *zad. 545* zgublja mu *ak.*

Pj. 79: ak. 132, zad. 9.

Pj. 80: ak. 91, zad. nema.

- je li toj pravedno, da ću prav plakati?
 Je li toj nemilo, da željom umiru, 15
 kad godi pribilo tve ličće poziru?
 kojim me izrani angelska m' radosti,
 pokli se još brani mojojzi mladosti.
 Ako smim reć uprav, kamen te mogu zvat,
 pokoli na ljubav na moju ne ć' pristat; 20
 pokoli još tužbe razumit moje ne ć'.
 S početka od službe bješe toj meni reć,
 bješe daj na znan'je onada dat mani,
 neka ja ufan'je ne trajem zanani;
 neka zlo ne rečem na tvoju ljuvezan, 25
 za koju ja stječem žestoku boljezan.
 Ar ljudi govore, da huđe nikadar
 stari se ne tvore nego li za nehar;
 ter što htih biserno tve ime proslavit,
 sad mu ću čemerno ime ja postavit. 30
 Sada ću krunice, govoru na pravu,
 izvrnut na nice svu službu i slavu:
 toliko dotuži mojojzi mladosti,
 bez plate gdi služi tvojojzi radosti.
 Ako li platu još od tebe izdvoru 35
 vidjeti tada mož, tko se ja govoru;
 jer liepos i gizda od tvoje radosti
 slovit će do zvizda, tako mi mladosti!
 A za toj ja molju tvojoj se lieposti,
 razberi nevolju ljuvene krieposti. 40

81

Ne pjevam već cvilim.

- Molim te cvite moj, jaki no gospoju,
 gdi cvilim, čuj, ne moj procinit da poju;
 istinom da vapim iz glasa ovdj sad.
 Nu za te što trpim, gdi mogu bit rad?
 gdi li mi može doć od srca da spivam, 5
 pokoli dan i noć u željah pribivam,

Pj. 81: ak. 72, zad. 247.

kom željom sve gori me tužno srdačće,
kako cvit u gori, kad plane sunačće.

82

Nije mi do pjevanja.

Prisvitla gospoje, koja sjaš sunačćem,
ne moj mnit da poje tvoj sluga srdačćem ;
ar ti mi jur pjesni na pamet nisu još
cječ željne ljubezni, koju znat i ti mož. 5
Za to te ja molju, moj cvite gizdavi,
razberi nevolju od željne ljubavi,
ter milos meni sad ku godi satvori,
da me tač ljuven jad ne skonča ni mori ;
ar velje radosti, ke ne bih ispisal, 10
od moje mladosti zanose svu misal.
Togaj dilj umiru u želji ljuveni,
kad godi poziru tvoj obraz rumeni,
u komu nahodim svu gizdu ka slove,
ter da se, mru, zgodim od družbe njegovje ;
ar si ti vas ures i rajska lipota, 15
u kojoj srce jes od moga života.

83

Ne mogu pjevati, već plakati.

Gospodje, za mene govorit ni pjesni,
ar život moj vene cječ tvoje ljubezni,
ter meni proplakat većma jes obično,
većma jes uzdihat i cvilit prilično. 5
A toj znaš i sama, da tvoje radosti
velja su zamama mojojzi mladosti ;
ner ako ne haješ i znat se ne činiš,
ter mene puštaješ ljuveno da hiniš.
Ako jur odluči navlašto činit toj, 10
dokli se izmuči ljuveno život moj :
da ti bog satre moć i tvoju odluku,

Pj. 82: ak. 75, zad. 387.

Pj. 83: ak. 229, zad. 182.

ku činiš, dan i noć da patim tuj muku.
 Nu to li ne znaš još me željne ljubavi,
 neka ju znati mož, nu pamet postavi:
 ovo ti dim uprav, prisvitlo sunačce, 15
 za tvoju da ljubav vene me srdačce;
 za tvoju još rados život ću izronit,
 ako me tva mlados ne bude zaslonit;
 ako me tva liepos ne bude pomilit,
 ljuvena znaj kriepos smrt mi će udilit. 20
 Hotij toj virovat ružice boga rad,
 neka ja mirovat za mal hip budu sad.
 Reci mi takodje, ako me ne ć' ljubit,
 prisvitla gospodje, da mi ni dni gubit;
 da te daj ne slavju, ka slavu, mnih, da hoć 25
 zaplatit ljubavju i da me ne ć' tač oć.
 Li da te ne želim, činit ja ne mogu;
 da nu se man, velim, ne služi ni bogu.

84

Nekoč mogoh pjevati, ali sada ne mogu.

Ćud imah pjet nekad, jak slavie u lugu,
 a ovo cvilim sad, jak zmiija u krugu;
 are se svrnuše sve pjesni me u plać,
 koje mi zgrnuše žalosti prijav mać, 5
 tere sad od pjesni kad se ja spomenu,
 svies moja uzbiesni a jak cvit povenu.
 A za to, venče moj, kako hoć, da spivam,
 pokli se sluga tvoj u mukah snebivam.

85

Tko ne služi ljubavi, ne zna što je plać.

Sve človik što tuži, govore da je tać:
 tko ljubav ne služi, on ne zna što je plać.
 Jer samu smrt zovu najveći da je trud,

Pj. 84 : ak. nema, zad. 658. 4 prijav] možda pri jak ?

Pj. 85 : ak. 77, zad. 473.

i ljubav tač ovu nada sve žestok sud';
 za č u njoj ni reda, jaki no srid pakla 5
 svak drugu smrt gleda da bi ga razmakla.
 Ma ću reć neludo: vidih sva čudesa
 i vidih za čudo uskrsnut telesa;
 veće bi još vidil, prislavni moj bože,
 da vidim, ljuven stril izvidat tko može. 10
 Ne mni se vam novo, koji me slišite?
 Meni se mni ovo. Za toj me tišite,
 dajte mi razgovor, molim vas boga cić;
 jer mene ljuven dvor na konaç čini prić,
 odkole ovaj vil ne haje moju smrt, 15
 videći ljuven stril život moj gdi će strt.

86

Odakle smažem toliko uzdisaja, toliko suza!

Ne vim ja, gdi stoje uzdisi bez broja,
 koje cječ gospoje podira svis moja;
 takodjer što tužu, od kud mi jes kriepos,
 želeći da združu angelsku nje liepos,
 od kud li imam moć ter nisam još skončan, 5
 cvieleći dan i noć za obraz nje sončan?
 Na svietu ni muke, koja me ne davi,
 odkli sam u ruke dan ovoj ljubavi.

87

Bojim se umrieti, jer će me i onamo ljubav progoniti.

Ne vim ja ini lik ovojzi ljubavi,
 ako će ki človik da je se izbavi,
 nego li umriti. Još me strah ter velju,
 i tamo da priti ne vidi nje želju.
 Za č stoji u kosti, gdi je svis i duša; 5
 koga čes ne prosti, zaman se sve kuša.
 Togaj se dil človik svaki njoj priloži,

7 neludo *ak.* na ludo *zad.*

Pj. 86: *ak.* 87, *zad.* nema.

Pj. 87: *ak.* 43, *zad.* 292., *dubr.* 32 i *zad.* 803 od stiha 9 napried

za č tko već ište lik, većma ju umnoži :
 jaki no jur oganj, u kom je taj zlamen,
 što puhaš tvrdje na nj, veći mu daš plamen. 10

88

Za što ne umrieh prije, nego tebe ugledah!

Za što ja ne umrih, gospodje od gospoj,
 najprvo kad uzrih angelski ures tvoj?
 Ter ne bih patil sad gorušte ljubezni,
 s ke mi je žestok jad i tužne boljezni ; 5
 jer slavni tvoj ures, moj venče gizdavi,
 razgoril mene jes goruštom ljubavi,
 ka ljubav satvori, da cvielim, da sam spet,
 u željah da gori život moj i pamet.
 Za to ja pravedno htih, da te poslužu,
 da s mojim zajedno obraz tvoj sadružu, 10
 jeda bih životu odmakal što roka,
 i da ti ljepotu ne kažu s priroka ;
 ali ti ne hvališ pravedno služen'je,
 i takoj ne žališ ljuveno tužen'je,
 pokli ne ć' da sam tvoj, pokoli ne ć' k meni 15
 svrnuti pogled svoj i lići rumeni ;
 pokoli smiliti ne će me tvoj ures,
 za kojim cviliti usilno meni jes.
 Oh ja mujah, da slava virnos je satvorit,
 i služba da prava milos će izdvorit! 20

89

Na licu mi gledaj trag nevolje.

Da možem ja tebi izreći sunačce,
 što pati u sebi me željno srdačce :
 ne tebe, ma kamen, činil bih još smutit,
 činil bih još plamen ljuveni očutit.
 Da nu mi, ružice, toliku boljezan, 5

8 umnoži] uzmnoži *dubr.*

Pj. 88 : ak. 121, zad. nema.

Pj. 89 : ak. 30, zad. 141 1 možem] mogu ak. 2 pati] éuti ak.

tolike tužice zadaje ljubezan,
 ar skončah svu misal ter želim smrt združiti;
 u ti sam ja čisal, da ne vim ni tužiti.
 Ne znam red ni čelo, od kuda da začnu
 živin'je dreselo i muku jur plačnu; 10
 nu tako t' živiti, pogledaj moj obraz,
 u kom ćeš viditi, kakav je tvoj poraz;
 u kom ćeš viditi, koje su boljezni
 svaki čas sliditi stril tvoje ljubezni, 15
 ter mene čim godi nadil' tva lipota,
 ali me slobodi gorkoga života.

90

Sve su se muke sabrale u mene.

Koliko jes ljudi, za svih je meni vaj,
 nitko se ne bljudi od brige ni čuvaj;
 ar se su u mene sve muke zbrale sad,
 najliše ljuvene, u kih je gorki jad. 5
 Ter kako kopni led na gorko sunačce,
 tako sad svaka zled skonča me srdačce;
 ar ona od gospoj na me se razgnjivi.
 Za toj dim sebi: poj ter veće ne živi,

91

Bože, podielit muku ljubavi izmedju nje i mene.

Ovu rič svak bože more čut i riti:
 tko veće ne može, pušta se umriti.
 Ja veće ne mogu ljubavi odoliti,
 ner tebi jur bogu jošte se pomoliti:
 ne da se odlože trudi mi ljuveni, 5
 jer toj znam ne može do vika bit meni;
 nu slavna onaj vil, koja gre ohola,
 da sa mnom ljuven stril razdili na pola.

8 želim] želju *ak.* 15 *sr.* *Dell. s. v.* donare.

Pj. 90: *ak.* III. 39, *zad.* 130.

Pj. 91: *ak.* 16, *zad.* 329. 4 tebi] momu *ak.*

92

Svi žalostni ajte k meni, da nam u društvu odlahne tuga.

Ako je ono stvor razumni, što scine,
 da tužnim razgovor imat je družine:
 tko ima nevolju ali ke boljezni,
 hod', gledaj gdi bolju u želnoj ljubezni;
 ter ako poslišit bude me svis tvoja 5
 scien' da se ć' utišit on čas mnogom zla svoja.
 Pače ću reć drugu: kad budeš toj vidit,
 za moj plač i tugu većma se ć' povridit;
 većma se ć' pobolit, žaleći mene sve,
 ter ne ć' moć ne polit suzami ličee tve, 10
 kako se sad moje poljeva svaki hip
 ejeć ove gospoje, za ku sam jak nalip.
 Kažući jur ka mni vazda se vesela,
 ter me je u tamni laberint zavela,
 iz koga izljesti ne more ma mlados, 15
 dokli me izvesti ne bude nje rados.

93

Pomozite mi tugovati.

Pomoz' mi svak tužit, kad ovu od gospoj
 ne more sadružiti ljuveno život moj;
 er da zna tko godi, što sam ja vidil sad,
 da veće ne hodi, na smrt bi pošal rad.
 Rekoše, da gori jezik jes od mača,
 kojim me izmori tač deri do plača: 5
 ah njeka nenavis ovo sad nastaje,
 ka zlobom moju svis i pamet skončaje.

Pj. 92: ak. 34, zad. 3. 5 tvoja ak. moja zad. 8-9 se ć' ak. ćeš zad. 15 izljesti ak. izlisti zad.

Pj. 93: ak. 188, zad. 399. 2 ne more ak. ne može zad. 5 kojim me] u oba rkp. koji me.

94

Moja muka!

Mnogo sam u tuzi razlici ja bolil,
 nu nisam ja suzi tač goricih još prolil ;
 nu nisam takove oćutil boljezni,
 jaki no od ove proklete ljubezni, 5
 koja mi ne da san, koja mi ne da mir,
 koja me svaki dan razdira, jak lav zvir ;
 razdira jak zvir hrt, ter bi mi sad blazi,
 u majke moje smrt da mene porazi.

95

Nema mi utjehe izvan smrti.

Na sviti ni s većom što sunce obasja
 slidjena nesrećom, koliko tužna ja ;
 jer mogu reć bogu : odkle su nebesa
 taj, koja sve mogu od našieh telesa : 5
 koliko jes zvizda, toliko za svu moć
 svaka me jur izda, kako zna dan i noć.
 Od moje mladosti, istinu možem rit,
 ne prijah radosti ; ovo ću i umrit,
 lasti čas ne ćuti život moj ni mira,
 ni s dušom ni s puti, tolik me trud tira. 10
 Er da sam ja kami, dosle bih skopnila,
 tolicim mukami, koje sam trpila ;
 ter molbom ja molju, da me svak žaluje,
 ako tko nevolju i moj plač viruje ;
 ar ini ne ćutim razgovor ko li smrt, 15
 ku zovem i slutim, jeda me bude strt.

Pj. 94: ak. 131, zad. 253 1 razlici ja bolil *zad.* ljuvenoj bolio *ak.* 2 nu] da *ak.* ja suzi] još suzi *ak.* još prolil] prolio *ak.* 3 nu] da *ak.* oćutil] ja kusil *ak.* 8 u majke moje *ak.* u majci mojoj *zad.*

Pj. 95: ak. III 19, zad. 684 1 sviti] svitu *ak.* 2 slidjena *ak.* sreć-nija *zad.* 3 jer mogu] i možem *ak.* odkle] ako *ak.* 10 s dušom] s duhom *ak.* tolik] toli *ak.* 12 trpila] strpila *ak.* 16 slutim *ak.* ćutim *zad.* da me prie *zad.*

96

Po danu zlo, po noći još gore.

Po vas dan ja plačem, a kad noć ugledam,
 malo je da mačem sam sebi smrt ne dam ;
 er pridu na mene jaki no na trudna
 sve želje ljuvene i misal razbludna.

Rad toga umiru ter na se poziram, 5
 gdi suze izviru, svak čas ke podiram ?
 a za toj utišit ne će se svis moja,
 dokli me uslišit ne bude gospoja.

97

Nemam mira ni ob dan ni ob noć.

Molim te, ružice, ozri se na me sad,
 da vidiš tužice, ke patim tebe rad ;
 jer žimi život moj, kako mi noć i dan
 ne da mir ni pokoj u željah ljuven plan,
 želeći da združu tve liće pribielo, 5
 za koje ni dušu ne branim ni tielo.

A za toj sunaće smiluj se na mene,
 neka me srdaće u željah ne vene.

98

Poginut ću od nesretne ljubavi.

Molim te ružice, moj vinče gizdavi,
 razmisli tužice od željne ljubavi,
 koja mi ne da san do sjutra od večer,
 ni pokoj, kad jes dan, ner uzdih jak čemer.

A tomuj uzrok jes tva lipos gizdava, 5
 koje kras i ures do zvizda prosjava ;
 ter molim i zovu ja tvoju ljubezan,

Pj. 96: ak. 42, zad. 381, dubr. 32. 1 a] ma zad. 8 uslišit] pomilit dubr.

Pj. 97: ak. I 46, zad. 283.

Pj. 98: ak. 93, zad. 248 3 do sjutra od večer ak. od sjutra do večer zad. 6 tva lipos i gizda zad. 7 prosiva do zvizda zad.

odnes mi jur ovu ljuvenu boljezan.
 Odnos mi ovu smrt, koja me sve vridi,
 koja me kako hrt jelinka sve slidi; 10
 ali mi pokloni za ljubav tvoj obraz,
 neka se ne roni život moj kako mraz;
 neka te podvoru, neka te poslužu,
 neka se po moru i gorah ne tužu;
 neka te proslavlju, prisvitlo sunačee, 15
 jer vjeruj, što pravlju: vene me srdačee.
 Jošte mi boga dil viru daj tva ljubav,
 kako me ljuven cvil razdire kako lav;
 ter ću ja umriti, neka t' je na znan'je,
 ako mi sad riti ne budeš ufan'je. 20
 Za toj mi satvori gospodje ljuven dar,
 neka t' se govori ovoli slavna stvar:
 blaženi nje obraz, blaženi nje ures,
 koji lik na poraz satvoril željno jes.

99

I san me ostavlja!

Ovo je niki dan, slobodno mogu rit,
 na moje oči san ne može nigdi prit:
 nu pamet postavi, česa dil paću toj,
 nego cječ ljubavi, ka mrazi život moj?

100

Moja mladost žudi smrt.

Oh što se ne čudi zajedno sa mnom sad,
 ako jes od ljudi ovu tko vidil kad;
 ar samo ne čudi moja se sad mlados,
 nu željnu smrt žudi, odkli zna nje rados.
 Od ke stril jak mačem život moj proleti, 5
 ljuveno da plačem sve dni me pameti;

24 željno] željnu *ak.*

Pj. 99: ak. 116, zad. 338 1-2 rit-prit] rić-prić zad.

Pj. 100: ak. 157, zad. 339 6 me pameti] ma pameti ak.

jer kada izide, uzمني me srdačce,
s nebesa da pride na saj svit sunačce.

101

Na što me dotjera ljubav!

Tko želi, novu stvar da čuje, sad hodi
ter sliši, što nigdar meni se ne zgodi.
Koliko da živu na trudni ovi svit,
sve dni sta u gnjivu život moj jadovit ; 5
sve dni me nesreće, sve dni me žalosti
tjerahu najveće od moje mladosti :
do sad mi živ človik ne vidi suzice,
i ne bi još do vik suzilo me lice,
da mene namirit ne bude, dim u prav,
nesreća, ka tirit čini me tuj ljubav, 10
za koju umirem, za koju ja ginu,
za koju razdirem svoju moć jedinu.
Jer me tač izmuči ova vil, ku služu,
koja me nauči da cvilim i sužu,
bez ke se veseljah kad godi sobom sam 15
i takoj ne željah, da život smrti dam.
Za što se sva ina mogla bi zla ponit,
ner ljubav jedina, ka me će izronit ;
ter sudih po meni sve tuge od pjesni
pri želji ljuveni i pri nje boljezni. 20
Za toj rih : umiru, za č muke ni veće,
nego li ku tiru punu sve nesreće ;
ter život moj pravi : blaženi človik taj,
ki željne ljubavi ne pozna ni nje vaj ;
za č ne zna što je plač, za č ne zna što je gnjiv, 25
za č ne zna bridak mač, ki ne da, da sam živ,
za što mi srca srid ostavi za nalip
nikoji žestok vrid ter venu svaki hip.
Na što ti još ljubav ne čini mene doć?
bolje bi, gdi je lav, da ja na nj budu poč ; 30

Pj. 101: ak. 22, zad. 561 6 tjerahu] tjeraše ak. 15 veseljah ak. neželjah zad. 16 ne željah ak. ne veljah zad. 19 sve tuge] svaki trud ak. 21 muke ak. tuge zad.

bolje bi, da ja srit budu smrt na puti,
 nego li ljuven stril me srce da čuti.
 Ar će bit još uzrok ovi stril ljuveni,
 da skratim sebi rok : toj da dam smrt meni;
 za č veće ovi trud ne mogu trpiti, 35
 a ljuven ne bi sud, prid kim bi vapiti.

102

Ne će da sluša moju tužbu već odvrća rumeno lice.

Zmija se nahodi, ovo jes istina,
 kada se prigodi, da ju tko zaklina,
 jur kudom zavije, tuj uho neka glas
 od rieči ne čuje, ka bi joj strla vlas : 5
 sve meni gospoja, ku služu, toj tvori.
 odkole hti moja da mlados nju dvori.
 Mnokrat se stah molit nje liću ter veljah :
 ne čin' me tač bolit gospoje u željah ;
 vinu mi bi zaman, za č ona procini 10
 me rieči kako san, živ je bog istini :
 na stranu rumena dva ličca obrne,
 da ju rič ljuvena na milos ne svrne.
 Dil togaj ova reć zmija se ne more,
 nego li kamen već i mramor od gore,
 odkoli ne daje, da sam s njom u družbu, 15
 i takoj ne haje za moj plač i službu.

103

Nikada više ne odoh daleko od tebe.

Veća se, mnju, rados gospoje ne veli,
 ner tvoju tko mlados ljuveno ne želi ;
 za č ne zna što je trud, za č ne zna što je smrt,
 za č ne zna gork osud, koji će mene strt.
 Ter komu hoću zled, ino mu ne budi, 5
 ner slatki tvoj pogled do malo požudi,

Pj. 102: ak. 102, zad. 479 4 ke bi joj strle ak.

Pj. 103: ak. 142, zad. 583.

kako ga ja žudih u tuđjih stranah sad,
 ter se vas utrudih, pateći željni jad.
 Za toj se od sada zatječu gospodje,
 da daleč nikada ma mlados ne podje; 10
 ter volju ja želit i mriti za ljubav,
 ner se još veselit bez tebe, dim uprav.

104

Oдох u tuđe strane : moja muka bijaše još veća.

Scieneći u meni, tko zadje daleče,
 da želji ljuveni svršeno uteče,
 ja za toj otidoh u tuđe jur strane
 ter nadjoh, gdi pridoh, veći trud i rane.
 Za što prie u željah samo noć provedih, 5
 a dan se veseljah, što želih za č gledih ;
 ma sada noć i dan i s jutrom vas večer
 meni je jadovan, jak nalip i čemer,
 vazdi se ozire, gdi mogu viditi
 onu, ka umire srce me vriditi. 10
 Nigdi još priliku lieposti gizdave
 ne vidih ni diku, dostojnu nje slave ;
 dil togaj hoću reć, toj svaki znaj človik,
 ljubavi jer uteć ne moreš vas tvoj vik :
 ovo ja sve kusih, jeda bih slobodan, 15
 znam, da se nasuzih ; ali bi sve zaman.

Pj. 104: ak. 90, zad. 544 6 što želih, za č gledih] za č što htih, što (valjda to) zgledah zad. za č vidjah što želih ak. Stihova 9-16 nema u zad. rkp., premda ih akrostih SISMUNDO ište, nego su ondje nadovezana druga četiri stiha, na ime:

er me sve nesreće od svita tiraju
 i tuge najveće, ke život skončaju ;
 da će bit još bolje da niesam ni začet
 ter ne bih ja sade izgubil još pamet.

Prva dva od ovieh stihova gled. I, 101 st. 1-2, a druga dva gled. III, 35, st. 13-14.

105

Nema ni u tebe lieka, Zadre grade.

Ovo čuh, govore, gdi veli star i mlad,
 da suho ni more ne zdrži Zadar grad ;
 nu da su u tebi Zadre sva iman'ja,
 a ljubav gdi ne bi, tuj ljudem ni stan'ja, 5
 ni zvirem ni travi, koja se, moj bože,
 bez skladne ljubavi umnožit ne može.
 Ištu ja njeki dan ljubavi mojoj lik,
 ter hoće ljuven plan, da skonča vas moj vik :
 ne mogu razgovor nać, kako srid gore,
 koliko da mramor srce vam govore. 10
 Aliti oholos, aliti visok um,
 jedna je toj bolos, ka je svim štetam drum.
 Za toj ni Zadar grad sve, što se govori,
 od koga star i mlad toliki glas tvori.

106

Zar me misliš ostaviti? umrieti ću bez tebe.

Kako se odpravljaš, prisvitlo sunaće?
 kako li ostavljaš me željno srdaće?
 Ako me ć' ostavit, neka se ja mučim,
 rec' mi prem, udavit da se sam odlučim.
 Takoj za č do vika ne mnju bit u tvoj kril, 5
 tako li ć' bez lika zadriet mi ljuven stril ;
 ako ter budem živ bez tvoje liposti,
 neka znaš, smrtni gnjiv ne ima kriposti.

107

**Nije čudo, što svjetujem ne podati se ljubavi, kad već osam godina
zaman čeznem.**

Svak meni zabavi, gdi daju svit ljudem
 ne služit ljubavi, a sebe ne bljudem :

Pj. 105 : ak. II 10, zad. 356.

Pj. 106 : ak. I 24, zad. 94.

Pj. 107 : ak. 33, zad. 458.

ja srca dim s dobra po roku naučen,
 da tko li toj obra, kako ja bit mučen,
 strah me je, do malo on da se ne kaje, 5
 trud nad sve ostalo milosti čekaje.
 Makar ja ne kušah krieposti ljuvene,
 ter sada ne sužah, život moj da vene.
 Vim da bi oćutil tko moju boljezan,
 ja mnju bi ni slutil na sreću ljubezan. 10
 Ne imaj li pokoja život nje, živeći
 kako moj jur, koja skonča ga gnjiveći.
 Da bi se oni dan u broju ne našal,
 kad najpri ljuven plan mene je obasjal. 15
 Ona jur da mista travicom ne zenu,
 na kojih godišta osam gre da venu,

108

Ti si mi nada sve, za tebe dajem i život.

Ti s' moje srdačce i ti mi s' gospoja,
 u tvoje, sunačce, ruke su sva moja ;
 er te tač ja ljubim, kako zna višnji toj,
 za tebe da zgubim, ne štedim život svoj ; 5
 ter ako služen'je što virno more steć
 i željno tužen'je, imaš se moja reć ;
 za č virno poslužih tve ličce sunčan'je
 i željno potužih, a za me skončan'je

109

Koliko sam već godina u tvom milom sužanstvu ?

Koliko jes godiš, da ljuto i vrlo
 ti mene jur vodiš svezana za grlo !
 Sužanstvo ah ovoj toli mi jes milo,
 er drugi ja pokoj ne želim, ma vilo.
 Ti s' moje želin'je, ne želim ja ino, 5
 nego tve hotin'je udvorit jedino ;

8 suzah (*valjda sužah*) *zad. sudjah ak.* 10 bi ni slutil] *možda* bi on sl. ?

Pj. 108 : ak. nema, zad. 573. 6 imaš se] rkp. imase.

Pj. 109 : ak. nema, zad. 673.

ti s' moja sva misal, ne marim inu stvar,
 tebi sam zapisal život moj vas na dar.
 Još vilo znaj ovoj: samo je život moj,
 i sam je moj pokoj gizdavi ures tvoj. 10

110

Ne moj da plačem.

Prisvitla gospodje m', prisvitlo sunačce m',
 ne moj da ja podjem cvileći srdačcem;
 ne moj tač da podjem suzice roneći,
 a tebi gospodje m' na službi stojeći.

111

Prava je zagonetka.

Prije bih znal bože, što je sad na nebi,
 što znati ne može živ človik po sebi,
 ner ću znat moć misal onojzi od gospoj,
 kojoj sam zapisal na posluh život moj;
 za č slatko pogleda nje liepos sve k meni, 5
 a združiti li ne da svoj obraz rumeni.
 Ako me ne želi za svoga nje ukras,
 za č k meni veseli obraća svoj obraz?
 To li me još ljubi, za č svojoj mladosti
 i mojoj dni gubi, s kom biše radosti? 10
 ne zna li nje ures, što se jes kajati,
 i koja rados jes dobre dni zbrajati?
 Ne zna li, što će čuti u svojoj pameti,
 kada joj drag u skut kako stril doleti?
 Ne pozna mogu rit ništa toj, kad ljubav 15
 ne pozna, koja nrit čini me, dim uprav.

Pj. 110: zad. 427, nema je u ak. rukopisu, čini se kao da je samo odlomak.

Pj. 111: ak. 214, zad. 404 3 nego ću znat misal ak. 7 za svoga] za ljubav ak. 9-10 oh svoju za č mladost i moju tač gubi, s kom biše sva rados ak. 13 što će] tko će zad. što jest ak.

KNJIGA ČETVRTA

1

Pjesmice nosi joj pozdravlje.

Pjesance kad budeš na skutu toj fravi,
ne moj da zabudeš: nje liepos pozdravi,
tere joj zahvali priklono na milos
i trud nje požali, kim joj dah usilos.
Er ako ne mogu zaplatit tolik dar,
objetam toj bogu: imat ću daj za har,
imat ću na misal tej tvoje boljezni,
od ke sam napisal bez broja ja pjesni.

5

2

Nagradi jednom moju ljubav.

Toliku boljezan gospoje od gospoj
za tvoju ljubezan oćuti život moj!
Vas gredu za toj spet u željah smrti rad
ter stanu mene klet i moga srca jad ;
a želju li tebi i život i liepos,
dokole u sebi čuju moć i kriepos.
Nu pamet sada stav', tako ti radosti,
jesam li tvojoj prav i vjeran mladosti,
pokle ti ružici sva dobra želim ja,
u željnoj tužici koja mi ne prija :

5

10

Pj. 1: ak. 330, zad. 410 1 na skutu toj fravi] u zad. rkp. najprije bijaše na skutu toj pravi, za tim nad pravi zapisa ista ruka fravi, najposlije dopisa ista ruka još i ovo doć prid nje ljubavi 7 boljezni zad. ljuvezni ak.

Pj. 2: ak. 161, zad. 567 1 toliku] veliku ak. 4 jad] trud ak.

- što bih tuj satvoril, mladjahta diklice,
 kada bih izdvoril tvoj obraz i lice ?
 Kada bih u družbu tvoju se ja brojil,
 koju sam za službu veće krat dostojil : 15
 poštedil ne bih tad za tebe život svoj,
 ne štedim toj ni sad, kako zna ures tvoj ;
 ne bih ja poštedil skončati sam sebe,
 za što sam odredil život moj za tebe,
 do smrti jer sluga mišlju ja biti tvoj,
 da bih znal od tuga istrajat život moj. 20
 Da bih znal dan i noć patit jad i muke
 i da znam još svim doć nesrećam na ruke,
 i da znam jer uzrok svemu s' ti tomu još :
 ne ću zled ni prirok da me se prijat mož'.
- Za toj te kako prav molju ja diklice, 25
 daruj mi za ljubav tvoj obraz i lice,
 daruj mi za rados tvoj ures veseli,
 neka mi smrt mlados u željah ne želi ;
 a da tvoj stanovit razum se pohvali,
 ter moj trud jadovit tva liepos požali. 30
 Za što zna liepos tva, kako jes svemu red :
 hvale se dobra sva, a huli svaka zled.

3

Oдох da joj se potužim.

- Jurve mi ljuvena boljezan dotuži,
 ka je smrt paklena životu i duši,
 a veće trpiti ne mogu trud ovi,
 otidoh vapiti prid onom ka slovi ;
 otidoh pomolit gizdavu onu vil, 5
 jeda ju dobolit bude plač i moj cvil ;
 jeda li pokore razumi za dosti,
 da mene u skore napuni radosti ;
 ter da se posmili nje liepos na mene,
 jeda me nadili milosti ljuvene ; 10

jeda me od družbe od svoje satvori,
od željne da tužbe mene plač ne mori.

4

Ne marim umrieti, tek da mi je prije tvoja ljubav.

Neka smrt u mukah oćutim do mal hip,
u mojih kad rukah vidju tvoj obraz lip,
za kojim umiru i ki bih uhvatil,
tač da me razdiru, ne bih se obratil;
ni bih ja hajal gnjiv od smrti prihude,
bud mrtav, budi živ, bud što će da bude;
li bih se blag na svit i čestit govoril,
kad bih ja taki cvit ružice izdvoril.

5

5

Život za njenu ljepotu.

Da mogu životom izdvorit ovuj vil,
skoro nje lipotom plač bih moj utišil;
za č nisam pripravan dat samo život svoj,
za ures prislavan ovejzi od gōspoj,
nu dušu i tielo ne branju ja zgubit.
da mogu pribielo nje ličce poljubit,
koje me zanosi ter tužna ma mlados
u željah smrt prosi, želeći nje rados.

5

6

Moj život za tvoju ljubav.

Ni dušu ni tielo ne branim izgubit,
tve ličce pribielo da mogu poljubit;
za č Sokrat govori, da ni služba veća,
neg služit ljubavi po sunce koje sja.
Cječ togaj sunačce sliši me, molim te,
pridrago tve ličce, daruj mi, želim te;

5

Pj. 4 : ak. 159, zad. 303.

Pj. 5 : ak. 163, zad. 149 2 nje ak. s nje zad.

Pj. 6 : ak. nema, zad. 808. Nekoji stihovi ne sriču sa svim.

*

to li mi uzbrani budeš toj, ma kruno,
 znaj, jer ću poč umrit, žimi tve bil' grlo;
 za što sam uciviljen, pun svake žalosti,
 za toj grem uhiljen cječ tvoje mladosti. 10

7

Nema mi lieka bez njezine podpune ljubavi.

Dokole ja željah viditi vil ovu,
 ino jur ne veljah, ner da se nje zovu :
 toliku držah čes u milos priti njoj,
 jer slavni nje ures zamami život moj. 5
 A sad me govorit može nje sluga svak,
 kad od nje izdvorit može rič moj žitak ;
 ter kad mnih sve sa svim da živim u pokoj,
 gdi se nje sluga vim a venčac ona moj :
 tadaj mi ljubezni zadaše žestok jad 10
 i željne boljezni, da nisam živit rad ;
 jer vidju da služu, gdi sam ja obljubljen,
 ter jošte ne družu : za toj sam izgubljen.
 Ar kad me za zdravje nje liepos uprosi,
 grlo mi nje slavje svu pamet zanosi,
 ter ino od sela ne želim ni tužu, 15
 nego nje vesela da ličca sadružu.
 Pravlju još u meni : ne ću ja imat lik
 u želji ljuveni po sve dni, po vas vik,
 dokole u rukah onuj stvar ne vidim,
 ka čini, u mukah ljuvenih da blidim. 20

8

Ne okitevaj, jer ti propada mladost i ljepota.

Angelska ma slavo ter venče poviti,
 ures je tvoj pravo u pjesneh slaviti.
 Nu liepos tva i moć i ures i dika
 gine ti dan i noć i bježi jak rika ;

Pj. 7 : ak. 213, zad. 151 6 nje žitak zad. 8 vim] mnim ak. 15 od sela] od čela ak.

Pj. 8 : ak. nema, zad. 666, akrostih ANICA.

jer nis' cvit ki niče povenul iz trave, 5
 nis' ptica feniče, gork oganj ku prave,
 cviete, da ponovi, na staros kom dodje.
 Togaj cić sviet ovi uživaj gospodje,
 ako se kajat ne ć; jer se dan gospodje
 ne može nigda već stić, koji mimodje. 10

9

Što dangubiš, što krzmaš?

Kraljice od svih vil, što tvoriš? ne stoj man,
 vidiš li, kako stril gdi za dnem leti dan,
 a gdi je vas saj sviet i liepos i dika,
 jaki no litnji cviet i magla i rika?
 Tu vidiš prolitje, tu ljeto, tu jesen, 5
 tu zimu, tu cvitje, tu draču sve jak sjen;
 a ti se ne haješ, što poznam ja, ništa,
 videći gdi traješ u zaman godišta.

10

Ne dangubi, pjesni će te moje proslaviti.

Kročahta diklice, ako ćeš slaviti,
 ako ćeš, tve lice da slove na sviti:
 poteci sad hrlo, veće dni ne gubi,
 ter mene za grlo uhvativ poljubi;
 za što sam oni ja, za koga na saj svit 5
 od mnogih ime sja i cavti kako cvit;
 za što sam pisnivac i pjesni za č tvorū,
 od kojih jur vinac ljuveni zadvoru.

Pj. 9: ak. nema, zad. 639, akrostih KATA.

*Pj. 10: ak. I 12. zad. 74 1 kročahta]gizdava ak. 3 poteci]doteci ak.
 Stihove 5-8 sr. sa III 57 st. 13 i op.*

11

Daj da se blažen zovem!

Moreš li sunačce izustit rič jednu,
 ku moje srdačce ne seieni svu mednu ?
 ar slavni pogled taj obrnut tač ne mož,
 kad ne mnum, da jes raj na svitu drugi još. 5
 Rači me togaj cić, gospodje, jedan dan
 u tvoju družbu prić, neka sam blažen zvan ;
 ar ovi ljuven stril mira mi čas ne da,
 dokli se u tvoj kril život moj ne zgloda.

12

Samo jedan dan u tvom društvu!

Pokoli gospoje ne ćeš me za slugu
 i takoj zlo moje ne žališ ni tugu,
 za moju svu službu mogu li izdvorit,
 jedan dan u družbu s tobom se satvorit?
 Mimo to ja veće ne haju život oć, 5
 sve makar nesreće da na me budu doć ;
 dat samo skažu ja velike boljezni,
 ke život moj prija cjeć tvoje ljubezni,
 cjeć tvoje liposti slavnoga obraza,
 u kom su kriposti ljuvena poraza. 10

13

U tvoje krilo!

Mladjahta diklice, tako ti ljuvezni,
 tako se tve ličce spjevalo u pjesni,
 kako me ć' ovoj čut, čin' da ja u tvoj kril,
 čin' da ja u tvoj skut doletim kako stril.
 Neka se potužim, koliku patim zled, 5
 želeći da združim angelski tvoj pogled ;

Pj. 11: ak. 211, zad. 265 2 koju me ak.

Pj. 12: ak. 126, zad. 394 2 žališ] vidiš ak.

Pj. 13: ak. I 47, zad. 284,

želeći da malo s tobom se pobludim.

Ah za toj ma hvalo želeći smrt žudim!

14

U tvom krilu hoću da ti iskažem jade svoje.

Pribiela ružice, moj gilju gizdavi,
i moja tužice u željnoj ljubavi,
pokli će ljuven stril, tvoj ures da slidju,
čin' da se u tvoj kril neki dan ja vidju ;
učin' tuj da zbrojim me tužne boljezni,
u kojih ja stojim cječ tvoje ljubezni,
u kojih ja venu kako cvit od mraza
za liepos ljuvenu od tvoga obraza.

5

15

Što želim?

Život moj ne želi, gospodje, inu čes,
ner jednom veseli da združu tvoj ures ;
ter kad mi sunačce satvoriš tadi dar,
ne ću, me srdačce da misli drugu stvar.

Još milos da stečem bit s tvojom lieposti,
dokoli ja rečem : jurve je za dosti :
brže bi svitu rok i konac dotekal,
nego bi bil uzrok, da bih ja toj rekal.

5

Bez mire za č velim tvoj ures diklice,
nesmirno ter želim tvoj obraz i lice,
koje se meni sni, koga se ne bih ja
nagledal po sve dni : tolikom slavom sja.

10

Za toj trud i želju razumij ružice,
jer mi ni, što želju, bez željne tužice ;
ter milos htij stvorit mojemu životu,
da tvoju izdvorit mogu ja lipotu.

15

Pj. 14: ak. 197, zad. 754 1 gizdavi ak.] rumeni zad. 2 tužice ak.] dušice zad. 3 pokli će ak. pokle je zad.

Pj. 15: ak. 182, zad. 495 stihovi 1-8, a stihovi 9-16 zad 34 16 misal mi ponovit za tvoju dobrotu zad., ovaj je stih zapao ovdje na krivo mjesto.

16

Ispuni obećanje.

Ako se na puno mnom brineš i boliš,
 molim te sad kruno, da mi se umoliš ;
 toliko malu stvar satvori za mene,
 neka ti imam har do vječne spomene.
 Ali me sad sprži i skončaj jadovno, 5
 ali mi izvrši rečen'je ljubovno,
 koje mi obeća praveći : nut ne moj
 koja bit nesreća a zvat se ć' vas vik moj.

17

Umoli mi se, zapovjedi, da dodjem u tvoj dvor.

Nu mi se umoli, prisvitlo sunačce,
 neka se ne boli na te me srdačce,
 neka se ne tuži, želeći ljuven dar,
 nu da te sadruži, jaki no dragu stvar.
 Nikada u tvoj dvor zapovidj prit k meni, 5
 neka ja razgovor oćutim ljuveni ;
 neka ja ne venu, neka ja ne tužu,
 neka ja ljuvenu tvu liepos sadružu ;
 da se još veselim kon tvoje mladosti,
 za koju smrt želim u mjesto radosti. 10

18

Dokini već jednom moju muku.

Pribiela ružice, tako ti radosti,
 odnesi tužice od moje mladosti.
 Tako ti ljubavi, gospoje od gospoj,
 kad godi izbavi žalosti život moj ;
 kad godi izajmi iz tuge svis moju, 5
 neka se ne smami : za ć se toj sve boju.

Pj. 16 : ak. I 21, zad. 19 4 vječne] vieka ak.

Pj. 17 : ak. 141, zad. 301.

Pj. 18 : ak. 137, zad. 397.

Ali čin' smrt prika da mi da skončan'je,
 ali mi daj lika tve ličce sončanje;
 ter dopust' u tvoj kril neki dan mene prit, 10
 neka me ljuven stril ne čini željno mrit,
 neka dni ne traju u gorke ljubezni,
 koje me skončaju jaki no boljezni;
 koje me sve znobe, jaki no slana cvit,
 i meni smrt kobe pri nego hoće svit, 15
 ter svitlo sunačce, želeći tvoj obraz,
 željno me srdačce topi se kako mraz.

19

Uviek tvoj.

Ne moj da se bolim, ne moj da se tužim,
 ne moj da smrt želim, da se njom sadružim;
 ne moj da mi je plač u mjesto radosti,
 ne moj, da grem tužan tako ti mladosti.
 I bogu i ljudem kunu se na svak čas, 5
 da nigdar ne budem ostavit tvoj obraz;
 ne ću te ostavit, bog da mi svidoči,
 neg te ću ja ljubiti kako no me oči.

20

Nikada bez tebe.

Pokli me tiraju nesriće najprvo,
 još mnom udaraju jak vali u drvo:
 niesam te pozabil, bog da mi svjedoči,
 nu te sam ja ljubil, koliko me oči.
 Ako me ne smjeri nesrića naprida, 5
 još ljuto protjeri kako no jur bieda:
 ja bogu i ljudem kunem se svaki čas,
 da nigdar ne budem ostavit tvoj obraz.
 Iz tvoga jur krila veće me ne izgub',
 jer me si savila kako no brštan dub. 10

Pj. 19: ak. nema, zad. 323.

Pj. 20: ak. nema, zad. 428 sr. predj. pjesmu, osobito poredi st. 7-8 sa st. 5-6.

21

Dodje li jednom rok ?

Jeda je daj sada prišal rok sunačce,
 da izmeš iz jada me željno srdačce ?
 jer ti se užudih tej tvoje radosti,
 želeći istrudih, tako mi mladosti.

22

Nadam se.

Kad vidi ovaj vil, koja je sunačce
 da komu od nje stril izrani srdačce,
 angelskom ljubezni uresi još obraz,
 da s većom boljezni željnomu da poraz ;
 ter k tomu vazme moć, a reče još služi : 5
 ovi će dan i noć skončat se u tuzi.
 Ovo čuh od sluge, a za tim od nje znah,
 od take jer tuge i mene stiže strah.
 Za toj mi mnozi još : parjaj strah, sve prave,
 izdvorit pokli mož nje ličca od slave ; 10
 ter ovo ja velju, pokli mni diku toj :
 ne prid' joj u želju, more strt život moj.
 Da bi me satrla ! nu je zlo život zal ;
 tko želi nje grla, on ima vas pakal.
 Tko liepos nje žele, mnogih sam vidil ja, 15
 smrti se vesele, a tire život tja ;
 za što im da poraz, a pak lik zabrani,
 za č za me svoj obraz i ličce još hrani.
 Ter ako uzmože ovako bit, velju,
 do vieka moj bože, da t' ino ne želju ; 20
 er kada ja stečem u družbu nje mlados,
 iz glasa tuj rečem : ovo je sva rados.
 Za č bi me u raj u scinil svak, dim uprav,
 da vidi gdi traju u milos i ljubav.

Pj. 21: ak. 68, zad. 219 3 užudih zad. izžudih ak.

Pj. 22: ak. II 36, zad. 124 1 ovaj] onaj ak. Oba posljednja stiha ne dolaze u zad. rkp.

23

Prevareno očekivanje.

Neka znaš, sunačce, očito umiru,
 očito srdačce za žalos razdiru,
 koli krat moj razum oni dan spomene,
 kad s tobom sam u drum ugledah ja mene;
 koja me za ruku tač prija obično 5
 tere mnjah za muku vesel'je steć vično,
 ter začeh govorit sam sebi skroveno :
 sada ću izdvorit nje družbu ljuveno.
 Ovo je dan oni, od vika ki želim,
 koji mi bog doni, neka se veselim ; 10
 ovo je, kad blažen zvat ću ja ljuven stril,
 kim stoju poražen, dokli sam van nje kril.
 A sad je na vrime prišal rok, čas i vik,
 da slavno nje ime meni se da za lik.
 Još pravljah : ovo čes, koja me namiri, 15
 koja sad uzrok jes, želje me da smiri.
 Da nu taj misal sva neka znaš ružice,
 neka zna liepos tva, meni bi s tužice ;
 za što mi sva rados kako smrt pomrče,
 za što mi sva slados srid grla ogrče ; 20
 za što mi vesel'je u plač se obrati,
 ter je toj dresel'je, život moj da skrati,
 pokli me za straža ti ne hti sunačce,
 koja stvar poraža me željno srdačce.

24

Što je uzrok ?

Ali je nesreća, ali je uzrok tvoj,
 da što ti obeća, ne sčeka život moj ?

*Pj. 23 : ak. 216, zad. 305 6 tere mnjah] ter mnjah zad. tač er ak.
 11 zvat ću] znat ću zad. Stihovi 19-22 stoje u zad. rkp. ovim redom : 22,
 21, 19, 20.*

Pj. 24 : ak. III 11, zad. 21.

25

Prevareno nadanje.

Pritrpih velik trud za tvoje počten'je,
 kako zna višnji sud, ki vidi mišljen'je;
 er scienjah, da za har imat će tva milos,
 ter dosle nikadar ne stvorih ja smilos.
 Rih mnokrat i vazda: još ću bit u nje skut, 5
 ako mi bog sazda ki način ali put.
 I sad se prigodi po srići, dim ovoj,
 da more što godi bit vesel sluga tvoj:
 car se mnjah u sebi svemu, što sunce sja,
 on ki se čas tebi kon ličca vidih ja; 10
 ali ti ni službe ni moj plač ne haja,
 tvoj obraz od družbe od moje zataja.

26

Zlo i gore.

Ni mi sad život moj na pamet ružice,
 za toj mi k zlu ne moj prikladat tužice.

27

Ne smijem te vidjeti, ne smijem te sliditi.

Gorči je život moj, oh vinče biserni,
 nego li bil'je toj i nalip čemerni,
 cvileći ljuveno, smišljaje svaki čas
 tve ličce rumeno, od koga slove glas.
 Svak ima razgovor, gdi tvoja liepos sja, 5
 i minut kroz tvoj dvor svak more, nego ja
 ne smim te viditi; da nu sam sam uzrok,
 da t' za me sliditi ne bude ki prirok.
 Ar smišljam, kad prije sve bješe rič tvoja:
 boga dil da ti je pridana čas moja; 10

*Pj. 25: ak. 350, zad. 414 2 vidi] pozna ak. 7 i sad se] i da se ak.
 Stih 3 sr. Dell. s. v. grazia.*

Pj. 26: ak. 300, zad. 308.

Pj. 27: ak. I 31, zad. 191 1-2 biseran-čemeran ak.

takodjer ja pravljah : neka sam vilo tvoj
 ter život postavljah u ruke tvoje moj.
 Počten'je tve ne bi pridano meni man,
 a ne znam, da tebi jesam li ja pridan ?
 Neka t' se još pridam, čin' da se ne zgubim, 15
 čim te se nagledam i ličca naljubim.
 Ovo on ki obita ime tve proslavit,
 komu ti da svita, da ga ne ć' ostavit.

28

Moja je ljubav skrovita.

Vim, da moj razgovor Kupido sam ne vi
 ni Venus, u kih dvor vezimo zlatom svi :
 toliko skroveno gospodji toj služu,
 od koje ljuveno još liepos ne družu.
 Ako mi što veliš, kad inu pogledam, 5
 ne moj reć : toj želiš, za ć srca njoj ne dam ;
 komu sam ja mene daroval za sužna,
 za toga dil vene mlados ma pritužna.

29

Pravdanje.

Kad taj vil odluči smilit se na mene,
 snim' s mene, poruči, magije ljuvene ;
 ar se sam smamila ljuveno tebe cić,
 ter čini taj sila na konac mene prić.
 Toj mene uzbiesni, na dvor nje potekoh 5
 ter ov joj u pjesni dah odvit i rekoh :
 ako bih otravil gospodje ja tebe,
 skoro bih ozdravil i tebe i sebe.
 Nu sam ja otravljen, za što me zamami
 tvoj obraz proslavljen i grlo s kosami. 10
 Za toj me ne tvori tom tvojom kripostju,

17 ovo on ki *zad.* oni ki *ak.*

*Pj. 28 : ak. I 32, zad. 597, dubr. 32 4 ne družu] ak. dubr., ne
 združu zad. 6 srca ak. srce zad. dubr. 7 sam dubr. se zad. ak.*

Pj. 29 : ak. I 33, zad. 105.

da nu me satvori vesela lipostju ;
 jer vidit, ako hoć, mož blažen život moj,
 istom me čini doć gospodje u kril tvoj,
 ter ću ja reć tada : ovoj su radosti, 15
 koja se da sada sva mojoj mladosti.

30

Sladko je gledati, još sladje uživati njenu ljepotu.

Kamo se, ki žude liepu stvar gledati ?
 kamo se, ki trude ljuvenu moć znati ?
 ar ovo sva lipos va ovoj gospoji,
 ar ovo sva kripos ljuvena gdi stoji.
 Ter da je stril blažen i liće rumeno, 5
 kojim sam poražen želit ju ljuveno ;
 ar zaman ne služi, komu se da vidit,
 to li ju tko združi, komu će zavidit ?

31

U raju sam, kad gledam tvoju ljepotu.

Koji su u raju, čudno se vesele,
 sve boga gledaju, a drugo ne žele :
 gledat jes tać meni, gospodje gizdava,
 tvoj obraz rumeni, u kom je sva slava.
 Ter kada izidu, gdi tvoja liepos sja, 5
 on čas mi otidu sve ine misli tja ;
 a sve, što poželju u mojoj mladosti,
 u liću tvom, velju, nahodim radosti.

32

Da sam ja tebi drag, koliko ti meni !

Kad bih ja tebi drag, kako si ti meni,
 zval bih se dosti blag u družbi ljuveni ;

Pj. 30: ak. II 38, zad. 127.

*Pj. 31: ak. 262, zad. 60 3 a gledat tać mani zad. gledat jest tać
 mani ak. 4 rumeni zad. izbrani ak. 8 radosti] s radosti ak.*

Pj. 32: ak. I 23, zad. 86.

ar bih se uz ličce, uz tvoje, sad vidil
 ter bi mi diklice vas si svit zavidil;
 ter bi mi govoril : gledajte človika, 5
 ki se je blag stvoril i čestit do vika.
 A za toj, diklice, ako je i što toj,
 čin', tvoje da lice očuti život moj.

33

Savi mi vienac i stavi na glavu.

Nikoje vesel'je ovi svit sad ima,
 od koga svak vel'je radosti vazima.
 Ovo ja napokon tuj budu gospodje,
 ter svaka pod zakon vinačce vit podje, 5
 za stavljat vrh glave mladim ter veselim,
 za zlamen toj prave, koji sad ne velim.
 Jednom se namirih na takoj radosti,
 ter krunu zamirih od moje mladosti.
 Stojaše zajedno s gospodjam u družbi,
 kojim bi pravedno da je svit na službi. 10
 Togaj dil pristupih, kako plah jelinčac,
 ter glasom zaupih : svijte mi jur vinčac.
 Svaka njih poteče, za toj se nadjoh rad,
 najliše gdi reče : veselo majde sad.
 Radosno čuh dosti me srce ljuveno, 15
 gdi se tej mladosti natječu skroveno,
 koja će brže svit i lipše vinčac moj ;
 er da im gre o svit, dosta bi bilo toj.
 Ja boga li moljah, da ga pri taj sav'je,
 ku željah i voljah, ner pokoj i zdravje ; 20
 ter mi se umoli vladalac od zvizda,
 za toj se oholi život moj i gizda.
 Ar ga taj pri savi, ku dvorim za slavu,
 i meni postavi još sama na glavu.
 Tada ja protrnuh ljuvenom kriposti, 25
 ter se vas obrnuh protiv nje liposti ;

Pj. 33 : ak. 208, zad. 302 3 ovo ja zad. ovo jest ak., može biti ovo sve? 19 savje ak. sviije zad.

i tuj joj zahvalih priklono s ljubavju,
 ter od svih ostalih čestit se ja pravju.
 Za č meni jur trpe još one radosti
 ter na me sve vape iz glasa mladosti, 30
 moleći ljuveno, da im ja kazuju,
 toliko svršeno za što se raduju?
 Ja za to uzvelim: hoć' da vam sve rečem,
 za što se veselim i rados svu stječem.
 Prvo im govoru, kako se zgodi toj, 35
 a posli otvoru ljuveno vjenčac moj,
 ter pravim: gledajte, za č mi su radosti
 i tugu ne dajte reć mojoj mladosti;
 jer ona čudna stvar veliku ima moć,
 da mene nikadar ne bude rados oć. 40
 Ovo tuj tko vide, svaki njih uzbiesni
 i moćno zavide mojojzi ljubezni.
 Još ondi što reku, ovo ću praviti:
 ovomu človiku ni druga na sviti.
 Za toj se uzvišu u mojoj mladosti, 45
 ter kažem i pišu od ove radosti;
 jer bih rad na sebi nje slavu postavit,
 koja se po sebi dostoja proslavit,
 kojojzi od prave da ne gre ljubavi,
 ne bih čul od slave venačac na glavi; 50
 ni bih sej radosti oćutil nikadar,
 da od nje mladosti ne sčekam ovi dar.

34

Moje blaženstvo, kad mi stavi vienac na glavu.

Meni ja kad stavljen oćutih na glavi
 venčac bil i crljen, vas ostah u slavi;
 ar me njim okruni onaj vil od gospoj,
 ka s vrhom napuni vesel'ja život moj.
 Rado joj pohvalu na tadi dar stvorih,

27 i tuj joj]i tvojoj *zad.* s ljubavju] s ljubavlju *ak.* 28 pravju] pravlju *ak.*
 33 hoć' *zad.* hod' *ak.* 39 jer ova čudno stvar *ak.* 49 kojojzi pri prave *zad.*
 kojoj se od prave *ak.*

Pj. 34: ak. 209, zad. 263.

za č vidih ne malu da milos izdvorih ;
 jošte se obazrih na slavnu nje mlados,
 ter malo ne zamrih za ljubav i rados.
 Ar se mnjah u broju ne jedan, nu prvi
 od Grka, ki Troju puštaše u krvi. 5

35

Cviece ljubi.

Što ima bit bože, da ova, ka je cvit,
 bez cvitja ne može stojati za vas svit?
 Jeda se njim zdravi ? aj li je što vele,
 da s družbom naravi svi svojom bit žele? 5
 Zima jur s jeseni i ljeto s prolitjem
 ne more s zeleni rastat nju i s cvitjem.
 Makar mraz i slana, u nje je vinu cvit ;
 milos je njoj dana, koje ni u vas svit.
 Vidi se toj meni, da svitlim obrazom
 ona cvit rumeni i brani prid mrazom ; 10
 ne bi čas da ni hip, kada me ugleda,
 kada mi cvitak lip ljepota nje ne da.
 Dosta joj ni toj ni, nu moju još mlados
 veće krat cvitkom ekni da pospe za rados.
 Ovo se na svitu ne nadje do sada, 15
 za toj se sva k cvitu nje liepos priklada.

36

Što znači jabuka, koju mi na dar posla ?

Česa mi ima dil ovu stvar poslati
 gizardava ova vil, može li tko znati ?
 ar sumnjim, cić ove ja jošte jabuke
 boljezni da nove ne patim pun muke ;
 ter naglo i hrlo gdi smagnem na nju sad, 5
 vazel bih me grlo pridobit kroz nje jad.
 Adam s nje jere vaj i Eva steče hud,
 a ja ću na svit saj poginut kako lud.

Pj. 35: ak. 316, zad. 518 6 zeleni-cvitjem bez s u zad. Sr. pj. I, 62.

Pj. 36: ak. nema, zad. 643 ; akrostih KATA.

37

Što njeni pogledi znače.

Kako svak ne hvali tej obraz umiljen,
 ka bi rek da žali, er sam s njom razdiljen?
 Ar mene pogleda milo nje pozor lip,
 za toj me od meda satvara svaki hip, 5
 ter kako da pravi: ako ja što mogu
 tvojojzi ljubavi, rec' neka pomogu.
 A za toj ja pravlju, ovojzi gospoji
 da liepos proslavlju, za č slavu dostoji.

38

Pogleda me kao da reče: ti si moj.

Misli se zloj ne dah, makar smrt da vidim,
 kad ovo ugledah od one, ku slidim;
 ar k meni veseli tač svrnu pogled svoj,
 koliko da veli i pravi: ti si moj. 5
 Razmisli ljuveni, prijah li koju slas,
 prijah li u meni za to ja oholas?
 jer podjoh daleče od ljudi togaj dil,
 da mi tko ne reče: Gismundo što s' vidil?
 Ar velje radosti ukrotit ne bi kad
 u mojoj mladosti od taj čas još do sad. 10

39

Sladko me gleda.

Slatko me za dosti onaj vil pozire,
 prid kojom radosti svis moja umire,
 za kojom me oči istregah svaki čas,
 jeda gdi iskoči sunčani nje obraz,
 jeda se napojim nje rajske lieposti, 5
 u sreju ku gojim od moje mladosti;

Pj. 37: ak. II, 21, zad. 91.

Pj. 38: ak. 207, zad. 262 4 koliko zad. ter ja mnjah ak. 10 otaj čas zad. ka trpi ak.

Pj. 39: ak. nema, zad. 559.

koja mi na saj svit ponavlja srdačće,
 jak rosa ljetnji cvit a zimnji sunačće.
 Er mene zamami i k sebi priveza,
 jak čudan on kami, ki gvozdje priteza; 10
 još ako nosi toj srcem, što kaže van,
 čestit bi život moj i blažen vinu zvan.

40

Sladko me gleda.

Slatko me ovaj vil pozire očima,
 koja slas ljuven stril iz mene vazima;
 jer bi rek sve slavna nje liepos da pravi:
 ovo sam pripravna za lik tve ljubavi.

41

Njeno sladko poziranje.

Kada se obazre ovaj vil okolo,
 srdačće me vadre nje ličće oholo;
 ar s nikom radosti satvori stvar onu,
 ter u srid sladosti, mni mi se, vas tonu. 5
 Tu doli, tu gori, svrće se pozorom,
 jaki no u gori jelinčac prid zorom;
 a mene kad nazri, oni čas nje mlados
 sva smihom uzavri. Misli svak tuj rados!
 Ter da se zaputim sto krat ja prid nje dvor, 10
 u svako oćutim ljuveni razgovor;
 za č obraz veseli i slatko pozrin'je,
 sve bi reć, da veli: ti s' moje želin'je.

42

Žalost prelazi u radost.

Ako je i s štetom i s veljom boljezni
 pod ovom prokletom živiti ljubezni:

Pj. 40: ak. 242, zad. 501.

Pj. 41: ak. I 42, zad. 119.

Pj. 42: ak. 46, zad. 5 1 s štetom oba rkp. bez s.

k tomu je i rados, za č ona, ku služu,
tač pozri mu mladost, daj da sad ne tužu.

43

Sladko me gleda, i većemu se nadam.

Slatko me za dosti ovaj vil pozire,
za kojom sladosti moja svis umire;
ar na me gizdavi kad svrne pogled svoj,
uzmnim ja, da pravi, da veli: ti si moj.
Toliko veselo satvori svoj ures,
svoj obraz i čelo, da mene smamil' jes.
Oh što ja vidju van, da srcem nosi toj,
skoro bi blažen zvan i čestit život moj.

5

44

Od kada ne skriva obraza svojega, podpunomu se blaženstvu nadam.

Sada se zvat mogu i čestit i blažen
i hvalu dat bogu, što sam bil poražen;
jer ovaj od gospoj, ku stavljam na nebi,
ne skriva obraz svoj, što nigda pri nebi.
Sad mi da ufan'ja, da se ja pojavim,
i da se zhihan'ja željnoga izbavim.
Mimo sad ne žudju u mojih odlukah,
ner da se pobludju malo njoj u rukah;
volja da u moj kril postavi pristol'je:
inako ljuven stril izvidat ni kolje.
Ne moj mnit tko godi, malu stvar da želju,
da mi se sve zgodi sad ovo što velju;
da kad me za dosti pozire ljuveno,
još čekam s radosti nje liče rumeno,
od koga bože kad oćutim družbu ja,
onda ću reći: sad sunačce meni sja.

5

10

15

*Pj. 43: ak. 212, zad 487 6 svoj obraz i čelo da mene smamil' jes]
svoj obraz i čelo, deri me smamil jes zad. nje obraz i čelo da mene smamil
jes ak.*

Pj. 44: ak. 200, zad. 486 12 sve] rkp. sva.

45

Nadam se potpunij sreći.

Odkole ne skriva ovaj vil svoj ures,
 pamet mi uživa njekoju vičnu čes,
 i niku slas novu. U kojoj sladosti
 čestit se ja zovu među svom mladosti ;
 za što sam stanovit, nje liepos da radi, 5
 da svoj stril jadovit milostju osladi,
 ter da mi pokripi srdačce ljuveno,
 koje mi rascipi nje ličce rumeno.

46

Slast svake njene rieči.

Kad pusti ovaj glas iz usti jak grimiz,
 misli svak koju slas ne ćutim i miris ;
 ar uzmnim, da gore ljuvenim plamenom
 nebesa ter gore i zemlja s kamenom.
 Toliko ostanu zabiven ; još uzmnim, 5
 med pijem i manu ali san njeki snim ;
 ar onu rič stvori s razumom takmeno,
 ka bi reć govori : ne umri ljuveno.

47

Njene sladke rieči.

Kad grlo jur slavje ovaj vil prostri van
 ter mene za zdravje uprosi niki dan,
 ako slas od svieta najveću govore,
 što pčele iz cvieta nose, med kad tvore :
 toj scienuh kako san pri svakoj istini, 5
 gdi se svis moja van za rados učini ;
 ar medju angeli mnjah da je život moj,
 još ona gdi veli : daj cvilit sad ne moj.

Pj. 45 : ak. 244, zad. 344.

Pj. 46 : ak. II 28, zad. 101 2 ćutim] kusim ak.

Pj. 47 : ak. II 33, zad. 122.

48

Kada govori sa mnom.

Kad ta vil doteče, za milos ku dvoru,
 čudi se ter reče : gdi s tobom govoru ?
 Avoj me, ja rekoh, prisvitlo sunačce,
 jednu stvar, ku stekoh dražu ner srdačce,
 ter da se začudju, gdi sa mnom govori, 5
 najveće što žudju i život moj dvori !
 A da sam u družbu s tobom sad, pravo bi
 za posluh i službu, od mene ku dobi.

49

Njen odgovor moje sladko nadanje.

Onojzi, ku ljubim, rekoh ja uz tužbu :
 ne čin', tač da gubim posluh moj i službu ;
 jer ću ja iscvilit sve moje dni zaman,
 ako me pomilit ne budeš niki dan. 5
 Tada se obrnu nje lipos ljuveno,
 za toj ja vas trnu i venem skroveno ;
 za toj mi svaki čas još pamet utječe
 spominat slatki glas, „ne boj se“ kad reče.
 Misal jes toj veća, ka me će ispržit, 10
 što mi se obeća, kad se će izvršit ?
 za što se ma mlados tim pase još na svit,
 želeći nje rados jak sunce mrzal cvit.

50

Njene rieči sladka utjeha i nada.

Ne mogu ne slavit dan i noć vil ovu,
 ni mogu ne praviti nje ures stvar novu,
 gdi smihom obrnu na mene svoj obraz
 ter čini, da trnu i kopnim kako mraz ;
 ter čini da želim do vika nje slavu, 5

Pj. 48 : ak. 1 41, zad. 118.

Pj. 49 : ak. 241, zad. 343 7 za toj] za što ak. 10 što] za što ak.

Pj. 50 : ak. 245, zad. 307.

- i nad sve da velim nju slavom gizdavu.
 Jer mi se satvori sunačce nje mladost
 i suncem mnjah gori angelska nje rados,
 kojojzi prilične ne nadjoh liposti,
 za č u njoj sve vične procvicu kriposti: 10
 za toj se pouzdah nje lipos još molit,
 da željni moj uzdah ne pušta već bolit.
- Tada ja od vel'je radosti vas zadjoh
 za čudno vesel'je, što tuj čuh i nadjoh,
 kad reče: cvite moj drž' ovo skroveno 15
 ter cvilit već ne moj ni tužit ljuveno;
 za č me tva primaga ljubav, ku ne kažu,
 za toj sam sad naga, tvoj da jad utažu.
 Ako ti jur blidiš cić moje ljubezni,
 skoro stoj, da vidiš konac tej boljezni. 20
- Hrlo će svrha doć tvojemu porazu,
 ako ka bude moć u mojem obrazu;
 za toj već ne želi, tko ti će čut tužbe,
 nego se veseli izmedju sve družbe.
- Rano ćeš bit u skut od moje ljubavi, 25
 ako me budeš čut, moj cvite gizdavi:
 za malo pokrzmaj, molju te boga dil,
 a po tom kako zmaj doleti u moj kril.
- Tuj se ćeš izvit moć ljuvene boljezni
 i tuj ćeš na lik doć od željne ljubezni. 30
 Kad sam ja toj slišil, tko čuješ, što t' se mni,
 jesam li utišil tuge tuj od svih dni?
 jer ništa u željah o sebi ne znah ja,
 nego li sve veljah: ovo, ka suncem sja;
 ter hvalu i slavu gdi imah njoj povit 35
 a obraz i glavu do zemlje priklonit,
 istom rih: gospodje, vidju ja da sam tvoj. —
 Tuj liepos nje podje, nasmijav obraz svoj,
 i tuj se veće još očuti ufan'je.
 Tko sliši, znati mož, što je me uzdan'je. 40

Moje nadanje.

Želeći ovu vil ljuveno da združu,
 od ke mi ljuven stril skonča put i dušu :
 ličeće mi povelu sve hješe u tuži,
 dan i noć dreselo ne lipše da suzi.
 Ter da tač ne hodju, odlučih ne mučit, 5
 nu tom se s njom zgodju, prem joj se prueručit ;
 ali vlas nikadar me srce ne ima
 za niku takuj stvar, za ku se ne prima.
 Jednom joj li rekoh po način otajski
 za oblas, ku stekoh prid obraz nje rajski ; 10
 vazе me nje rados usilno uprašat :
 što ima tva mlados, hotij mi sad kazat,
 jer oto sam vidiš, da gredeš istom živ,
 ter veneš i blidiš, što je taj na te gnjiv ?
 U mukah ondi ja najprvo za mal hip 15
 pozirem, gdi nje sja sunačcem obraz lip,
 ter htih reć, jer sam zdrav u snazi i puti,
 ner samo za ljubav srce me što ćuti ;
 sta ter me izruči moj niki ki reče :
 sve ono, znaj, muči za ljubav i steče. 20
 Ljuvena tad krie pos srce me protrnu,
 kada se nje liepos na mene obrnu,
 i reče tuj meni nje obraz ljuveno :
 boga dil ne veni tolikoj svršeno. —
 Tuj kako gospoji svapi me srdačće : 25
 u meni ne stoji prisvitlo sunačće.
 Cjeć toga još sta rit : da u kom stoji toj ?
 tko takoj čini mrit i skončat život tvoj ?
 Ja rekoh oni čas : u slavi od svita,
 koja je meni čas i kruna povita ; 30
 a to sve stoji toj u tojzi, ku rekoh.
 Eto ja sve ovoj za liepos nje stekoh :
 na vas moj odgovor još reče : ne veni !

Pj. 51: ak. 217, zad. 496 19 niki]njetko ak. 21-22 u ak., drugim redom u zad. 22-21 21 tad] u oba rkp. ter 30 povita] savita ak.

Za toj ja razgovor očutih ljuveni,
za toj se još uzdah, da slavna nje mlados 35
gorki će moj uzdah obratit u slados.

52

Dobri znaci.

Ner tko jes kamen'je, a svak bi mogal rit,
jer ovo zlamen'je na dobro ima prit:
za toj se vili toj odlučih pomolit,
da ne da život moj ljuveno već bolit.

53

Blaženi trenutci.

Kad ta vil pristupi na mjesto skroveno
ter mene zaupi iz glasa ljuveno:
ah što mi drago bi, najliše gdi reče:
ljubav me tva dobi, ljubav me tva steče;
ar pamet sva biesni misleći dan i noć, 5
kako bih ljubezni tvojoj dar našla moć,
ter da se željno mrit za mene t' jur ne daš,
puštah se ovd i prit, da me se nagledaš.
Kad ovo ja dočuh, on čas se zatekoh,
ne mogši u posluh veće stat ter rekoh: 10
kako toj govori meni moj dragi cvit!
A da te bog stvori po sridi kako svit,
a meni da izda očica tolikoj,
koliko jur zvizda kriposti nebeskoj;
ter da ja od svih stran vas gledam tvoj ures, 15
kako je svit gledan od zvizda iz nebes:
prisvitla ma kruno, ne bi mi za dosti,
ne bi toj podpuno mojojzi mladosti;
a ner tvoj obraz lip, za sunce ki ne dam,
koga hoć u mal hip da se sit nagledam. 20

Pj. 52. ak. 236, zad. 306 3 pomolit] još molit ak.

Pj. 53: ak. II 30, zad. 111 6 tvojoj dar ak. tvojojzi zad. 7 za mene t' zad. za mene ak. Stih. 11-16 spominje Ranjina u posveti svojih pjesni te kaže, da su prevedeni iz Platona.

A za toj govorit veće mi toj ne moj,
 ner ako satvorit što moreš, stvor' ovoj :
 pritvor' me u sebe a tebe u mene,
 ako ć' svis za tebe da moja ne vene ;
 ako hoć moje dni viditi u rajju, 25
 što činit mož, ne ekni, za što se dni traju.
 Kad joj se toj reče, slatko se nasmija
 ter on čas uteče, pruživ se jak zmija,
 za što joj bi uzrok. — A sada mladosti 30
 mislite, oni rok bi li mi s radosti?
 er kad se razdiljen s nje lićcem ugledah,
 malo tač rascviljen sam sebi smrt ne dah.

54

Moja radost!

Za ljubav od ove smamit se gdi ne ću,
 kada mi nazove dobru čas i sreću ;
 ter kad rič izušta, takmeno svoj pogled
 iz lica gorušta satvori kako med ?
 Na me se ter svrne jaki no sunaće, 5
 koja stvar protrne željom me srdaće ;
 kojojzi za isto reku ja : vesela
 utroba i misto, gdi se si začela.

55

Nekoč bijah nesretan, sad sam sretan.

Kroz tvoju lipotu mnokrat sam gospodje
 smrt k momu životu požudil da dodje ;
 ar njegda čemeran vas bješe život moj,
 moj venče biseran, želeći ures tvoj ;
 ter ni čas pokoja u meni ne bješe, 5
 smrt mlados neg moja zagrlit želješe :

*Pj. 54 : ak. II 2, zad. 533. Rkp. zad. ima kasnije istom rukom pri-
 pisano ovo :*

i da je stril blažen i liće rumeno,
 s kojim sam poražen, žele te ljuveno.

Pj. 55 : ak. nema, zad. 646, akrostih KATA.

a sad mi ne podje ni misal na tužbu,
pokli me s' gospodje vazela u družbu.

56

Nekoč i sada.

Kad te vil od gospoj mene stril porazi,
mnih veće život moj vesel'ja ne skrasi;
ar gdi nje obraz sja i ličce sunačcem,
nastupih željan ja neznano srdačcem.

Ter da se osveti, vase me nje lipos,
da bude vazeti meni moć i kripos;
ali me pak obra, da sam nje ljuveni
ter scinjah sva dobra i rados pri meni.

5

57

Što je drag dragu?

Dva draga, dim uprav, jedan se mogu rit,
ne može ter ljubav taj nego s neba prit;
za što se nahodi ritkovja takva stvar,
ter gdi se prigodi, zove se boži dar.

A veće ne ću rit. Tko ima razum svoj,
dobro t' mu može prit, što hoću reć ovoj;
li znam ja, ne može bit čestit tač ni blag,
koliko, moj bože, on tko je dragu drag.

5

58

Drag dragu.

Oni se veseli, oni se zove blag,
čestit se još veli on, tko je dragu drag;
a to je dar boži, kim darom, mogu toj
reć, da bog umnoži najveće život moj.

Pj. 56: ak. II 25, zad. 98 8 scinjah] scinjah ak.

*Pj. 57: ak. 294, zad. 155 3 ritkovja] u zad. rkp. nerazumljivo rit
človik 6 dobro t' ak. lasno zad. 7 tač ak. taj zad. Stih 1-2 i 5-6 dolaze u
pjesmi zad. 682 pod konac s malimi razlikami onoga teksta od ovoga, n. pr.
stih 6 glasi ondje: lasno mu more prit na pamet, tko je taj.*

Pj. 58: ak. 251, zad. 345.

59

Drag s dragim.

Sladju stvar na sviti ne vidih, dim uprav,
 ner s dragim živiti u milos i ljubav;
 a toj znat ne može, ner draga tko ima,
 kako ja, moj bože, komu se znat prima.

60

Ljuveni razgovor.

Pravi mi, cvite moj, pokle mi s' gospoja:
 li sam ja sa svim tvoj, da jes' li ti moja?
 Evo sam ja tvoja sokole gizardavi,
 veće jur ner svoja, srce mi toj pravi.
 Rači mi jošte rit: ako je isto toj, 5
 u tvoju družbu prit da kad će život moj?
 Ako ćeš u ov čas; nu to li ma hvalo
 meni ku nosiš čas, potrpi još malo.

61

Sretan sam.

Za drugo vil ovu život moj ne obra,
 ner da se nje zovu: toj scienjah sva dobra.
 Još da se pogizdam takodjer nje slavom,
 jak mjesec medj zvizdam i cvitak medj travom.
 Za č u nje mladosti nahodjah taj ures, 5
 kim biše za dosti blažena moja čas.
 Mnjah da sam u rajju, prida nju kad pridjeh
 a život da traju, kada ju ne vidjeh.
 Vidj ovdi svaki mlad ter stani misleći,
 pokli bih toli rad liepos nje videći: 10
 nu što ću satvorit, pokli mi dopušta,
 da možem izdvorit nje ličca gorušta,

Pj. 59: ak. II 7, zad. 539.

Pj. 60: ak. I 19, zad. 419.

*Pj. 61: ak. 259, zad. 507. 7-8 pridjah-vidjah zad. 8 život]vrime ak.
 Stiha 10 nema u ak. rkp., nego je za nj ostavljen prostor.*

da mi su na volju, da mi su na oblas? —
 ter boga sve molju za ljubav i nje vlas,
 odkole u družbu s ovomzi mogu bit, 15
 koja mi za službu da ličca poljubit.

62

Ljubav nam zavidi milovanje.

Luk ljubav nemila i strile ljuvene
 bi reć je slomila od jada ter vene,
 videći, ružice, gdi me su tebe dil
 parjale tužice i svaki ljuven cvil;
 i gdi se s' na mene smilila, da veće 5
 mladost ma ne vene, ures tvoj želeće.
 Ali je sunačce ljubav prem za službu
 stavila srdačce me s tvojim u družbu.

63

Bit će pira!

Angjelski tanca medj nami jedna mladjahta vila,
 koja meju svim vilami gizdav je lov dobila,
 na svit uresna sokola, komu rani srdačce,
 noseći ličca ohola, kako raj ter sunačce.
 Veće ne hti općit luge, slideći gorske vile, 5
 raspusti sve svoje sluge, odpasa luk i strile.
 Hitro krunu od bisera izni na rusoj glavi,
 ter kako zmaj od jezera ovdj gnjizdo postavi.
 Lieposti doni za stražu, da joj sokola hrane 10
 od lovaca, koje kažu bez broja po sve strane.
 Je li nje ličce rumeno puno slavne lieposti?
 je li sunačcu takmeno u ljuvenoj krieposti?
 Čić togaj sokol dostoja daj čestiti luk i stril,
 pokli ovakaj gospoja prijat ga će u svoj kril;
 još mu će venčac poklonit, bjelji od sniega biela, 15
 koji mu odluči donit, kad ga rani nje striela.

16 ka mi da za službu nje ličca poljubit *ak.*

Pj. 62: ak. nema, zad. 618.

Pj. 63: ak. 11 9, zad. 18 5 općit] stat u ak.

64

Usluge moje spominje a grieha zaboravlja.

Koli je obično, gdi se je stavila,
 sve ime da vično učini taj vila!
 Ar kada od mene ku službu ugleda,
 često se spomene, u zabit nju ne da;
 ter mene ne plati na način od svita, 5
 nu moj trud pozlati liepos nje savita.
 Ako li kada grih stvoru ja po ki put,
 obrati sve u smih, ne da se znat ni čut;
 ter da njim ni veće spomene učini, 10
 jak u dno da meće sve morskoj pučini.
 Za to je prilično ovu rič vazdi reć:
 da ničim ni vično ime nje lašnje steć,
 koliko služen'je često krat spominat
 i takoj zgrišen'je u zabit vazimat.

65

U mojem društvu nahodi blaženstvo!

Kad ta vil doteče, pruživ se jak zmija,
 koja se s daleče iz glasa na smija,
 avoj me, rekoh ja, boga dil polako,
 er se čut ovo tja mogaše daleko.
 Ter čezah, da vas dvor ondi se ne steče, 5
 što mi tvrd odgovor nje lipos tuj reče:
 ako se ja smiju, daj se ti radosti,
 a tko mi što smiju kon tvoje mladosti?
 koga li ja hajju, kad si ti kon mene,
 u kom sva gledaju lik želje ljuvene? 10
 Ar da je sva sila, od svita ku prave,
 veće t' bih scienila jedan vlas od glave. —
 Ter svak stan' u posluh, misleći za mal čas,
 kad ovo ja začuh, ostah li vesel vas?
 Ar moja rih mlados da vrime ne gubi, 15
 pokli me nje rados scieni tač i ljubi.

Pj. 64: ak. II, 32, zad. 121. 12 nje zad. jur ak.

Pj. 65: ak. 369, zad. 109.

66

Pokriva svoju ljepotu, da budu manje želje (muke) moje.

Koliko da rados zgodi se toj vili,
 kad vidi ku mlados nje dilja da cvili;
 a za toj isteče, da kako sunce sja,
 koliko da reče: da znate tko sam ja!
 Tom vidi koga je ranila lipotom, 5
 veće se ne haje njegovim životom.
 Još od nje ja ovoj iskusih skroveno,
 gdi meni ukras svoj ne resi svršeno,
 cić da ja ne cvilju ljuvenom kriepestju
 kada se razdilju s nje slavnom liepostju. 10
 Ali je sve zaman! Za č u njoj stvari ni,
 kom javi i u san život se moj ne ckni.

67

Njena sjajna ljepota moj ponos.

Kad ova izide istoku protiva,
 svak bi mnil, er pride da sunce nadsiva;
 a toli oholo nosaše svoj obraz,
 da tko bi okolo, ljuveni ču poraz,
 ter svapi: boga dil ješmo li sad na svit? 5
 za č takmen još vidil na svitu nisam cvit!
 A ja se skroveno uzvisih u meni,
 za č družu ljuveno nje obraz rumeni.

68

Mojom se vilom ponosim!

Kad ta vil izide, jaki no sunačce,
 nika mi obide oholas srdačce;
 ar kako ružan cvit sva cvitja dobiva,
 tač ona vas si svit lipotom prisiva.
 Toliko gizdavo oh obraz gdi nosi, 5

Pj. 66: ak. III, 36, zad. 120 2 dilja ak. djela zad.

Pj. 67: ak. 269, zad. 61 2 nadsiva] prisiva ak. 5 svapi] zaupi zad.

Pj. 68: ak. II 29, zad. 102 3 sva cvitja] sve cvitje ak. 5 gdi] svoj ak.

ter mogu reć pravo, da se zvat raj prosi.
Ako ju tko pozre, još veće tko druži,
veselo na smrt gre, jer u vik ne tuži.

69

Uviek da mi je ovako.

Kako ja nisam rad i vesel za dosti,
kad vidju ovdi sad sve moje radosti?
ar ni taj boljezan, što sunce obasja,
ku ne bih u pjesan obratil sada ja :
toliko vesel'je kon mene gledaju
ter se mnim od vel'je milosti u raju.
Ako li sve človik, što reće, steć može :
daj meni bit u vik ovakoj o bože.

5

70

Uviek ovako.

Pod nebom stvar veću ne želim ni pitam,
ner vazda da sreću ovaku susritam.

71

Ne zovi me cvietom što si ti meni.

Ka je toj pomama, pravednih da tvoriš
ter ono, što s' sama, da meni govoriš?
ako ć' zvat mene cvit, da što s' ti gospoje,
kojojzi po vas svit slavan se glas poje?
ti s' moja sva misal i svitlo sunaće,
koje sam upisal u moje srdačće ;
ar kad te ugledam jak rosu po polji,
oni se dan ne dam veće ja zloj volji.

5

Pj. 69 : ak. II 19, zad. 87 8 o bože ak. moj bože zad.

Pj. 70 : ak. 223. zad. 405.

Pj. 71 : ak. II 18, zad. 85.

72

Ima li tko sretniji od mene?

Rači mi reć uprav, tko slišiš mene sad,
 jes li čes i ljubav ovaku združil kad?
 je li tko zvati se blag od mene more već
 i drazim tko se drag toliko ima reć,
 koli se ja rekoh prid ovom mladosti, 5
 prid kojom sad stekoh nesmirne radosti?
 ter svu čes i sreću uhvatih sprid za pram
 a veće reć ne ću, pokli svak vidi sam.
 Nu toprv znam na svit, od šta se med tvori,
 kad ona kako cvit medne ust' otvori, 10
 ter zbroji uz pjesan svoj ures gizdavi
 i moju ljubezan spjevaje proslavi.

73

Što željah, sve stekoh.

Ako sam komu drag, sa mnom se veseli,
 za č ona, kom sam blag, sve steće što želi,
 ter gdi taj slišah glas, prijah med iz sride,
 za č nigda taka slas na moj um ne pride;
 ar ne znah gdi sam ja, toli se veseljah, 5
 sva mi svis zadje tja ter ne vih što veljah,
 kako no taj človik, ki nadje što žudi,
 što ni mnil po vas vik nač ter se začudi.

74

Prstenom sam zvan.

Imam ja sad smilos, prsten zlat da sam zvan,
 pokli sam za milos i ljubav darovan.

Pj. 72: ak. II 16, zad. 444 1 slišiš ak. sliši zad. 2 združil ak. stvoril ak. 11 uz pjesan] u pjesan ak.

Pj. 73: ak. II 14, zad. 20. 3 oba rkp. i-sride.

Pj. 74: ak. II 12, zad. 232.

75

Teška služba sladka nagrada.

Velmi je trudna stvar za ljubav služiti,
ali je boži dar, dragu stvar združiti.

76

Nagrađjena ljubav.

Gdi se je sada dil svak, da mu govoru,
što sam čul i vidil od ove, ku dvoru ;
za č tko je ustriljen od želje ljuvene,
ni većma nadiljen milostju od mene.
Ovoj gre pet godin, er sam nje sluga ja 5
ter se mnim gospodin svemu što sunce sja :
još ne vim izriti nje darov prislavan,
za koji umriti vinu sam pripravan.
Za č kad sam u nje dvor, vrh sebe bude stat,
kako bi razgovor mogla mi veći dat : 10
hita me za lice, kada me pozdravlja,
ka miłos diklice život moj ponavlja ;
za što me poljubi s tolikom sladosti,
da med slas izgubi kon moje mladosti.
Često krat obtječe me grlo s rukami, 15
a nigda rič reče, koja me zamami ;
a nigda u pjesan nje ures gizdavi
svu našu ljubezan spivaje proslavi ;
nigda svoj ukras još tuj začne pripivat, —
tko sliši, znati mož gdi budem pribivat! 20
Za č meni u raju uzmi se, dim uprav,
ter se tuj ne haju skončati za ljubav,
misleći oni glas, koji me zavodi
i koji svaku slas od svita nadhodi.
Ter se ja začudju milosti tolikoj, 25
a sve, što požudju, oćutim srei toj ;

Pj. 75: ak. II 27, zad. 596.

*Pj. 76: ak. II 1, zad. 190 5 sr. Dell. sv. anno 6 mnim] mnih zad.
14 sr. Dell. s. v. al paragone 19 a nigda svoj uzras još začne pripievat zad.*

a sve što poželju, sve mi se ispuni,
 za toj se veselju prikrasnoj toj kruni ;
 za toj se blag zovu u družbi ljuvenoj,
 najvećna kad slovu prid ovom od gospoj, 30
 koja se govori na moju zapovid,
 neka mi ne stvori njeku zled ljuven vrid.
 Ter kad se namiru zlovoljan prid njom ja,
 ne može u miru jedan čas da prija,
 dokli mi nadje lik zlovoljnoj boljezni ; 35
 svaki bi mnil človik, nje lipos da bisni,
 toliko srčano i milo poradi
 nje lićece sunčano, da jad moj osladi.
 Za toj čuj, tko sliši, svakoga još molju,
 čim ona utiši tuj moju zlu volju : 40
 nigda mi uhvati srce tma tolika,
 ter ja bih smrt zvati pripravan do vika ;
 za č mi zled u kosti stojaše nikoja
 ter u toj gorkosti ne imah pokoja ;
 za č svaki razgovor od mene tja prodje, 45
 nego li poč na dvor od moje gospodje,
 ter pravljah sam sebi : skončan je život moj,
 ako mi lik ne bi tužici koji toj.
 Da kada dotekoh smiljeno u nje kril,
 do mal čas ja rekoh : blaženi ljuven stril ; 50
 do mal čas još velih : blažena boljezan,
 u kojoj poželih nje slavnu ljubezan.
 Za č netom ugleda moj obraz u tuzi,
 ni malo cknit ne da, da željno ne suzi ;
 zač mi prinašat svoj obraz uz lice, 55
 a mene uprašat : što cviliš svilice ?
 što boliš ? što brineš ? što ti je ? koja zled ?
 što takoj sad gineš i kopniš kako led ?
 da li mi tvoj rekal veće krat ni jezik,
 da s' rados mnom stekal i tuzi svakoj lik ? 60
 Za toj te još molju, hotij mi govorit,
 hotij mi nevolju i tvoj trud otvorit ;
 za č vidju tužicu, da skonča sad tebe,

- kako mraz ružicu željno kad ozebe.
 Ako t' bih jošte lik ne mogla nać sada, 65
 da sam daj dionik od tvoga sad jada;
 ako li ja tebi budu lik cvite moj,
 rados prim' u sebi, a tužit već ne moj.
 Na tvoju zapovid sva moja lipota,
 izni taj željni vrid iz tvoga života. 70
 Pomisli ljuveni, bih li ja vesel tuj,
 i koje u meni vesel'je prijah, čuj!
 Za č ono gdi veli ljuvena nje mladost,
 poznah ja da želi meni dat svu rados;
 jer netom zgovori, što bješe začela, 75
 oni čas satvori mene tuj vesela,
 pokli nje pribile ugledah ruci ja,
 život moj gdi mile, koja mi stvar prija;
 jer velmi ljuveno grliše mene tad, —
 je li vam skroveno, bih li ja tada rad? 80
 Jer se vas u slasti ljuvenoj zamutih,
 u mojoj kad vlasti nje liepos očutih,
 za koju prionuh sve kako za ljubav,
 za koju utonuh ljuveno, dim uprav.
 Takoj s ujom čas velik zagrljen postojah, 85
 razgovor ali lik koji tuj ne svojah!
 i koje vesel'je ne prijah tada ja!
 jer mi svis od vel'je milosti zani tja.
 Najliše kad prosu uresni nje ures
 niz grlo tuj kosu, s kom zlato gubi čes, 90
 ter mi bi viditi jak angel iz raja,
 koju rih sliditi životu do kraja.
 Takoj čas od mene moj biser odstupi
 i k tomu ljuvene sej riči zaupi:
 od svita blaga sva radostju nadhode, 95
 kada se draga dva zajedno prigode;
 ter našoj mladosti tko brani tolikoj,
 da se sad radosti ne damo razlikoj;
 da se sad vesel'ju na puno ne damo
 a gorkos da vel'ju osven nas gledamo. 100

77 ugledah *ak.* u željah *zad.* 86 ne svojah] ne voljah *zad.* 100 osven]
 osvenj *zad.* osvienj *ak.*

Kad ovoj doreče nje liepos gizdava,
 oni čas doteče kako raj i slava
 ter čini, da sjedu, — a sama sta dvorit;
 za č njeku besjedu začē mi govorit,
 ku ne ću da kažu, za što bih uzrok bil, 105
 da željnih poražu ljuveno kako stril;
 ar bješe sva medna, sva puna ljubezni,
 koja slas neredna život moj uzbiesni,
 ter svapih : gospoje dostojno po vas svit
 ime se tve poje i cafti kako cvit. 110

77

Uviek da sam uz tebe.

Ne znaš li tužice, meni su s boljezni,
 meni su s tužice ovake ljubezni;
 za č koji dan tebe ne vidi sluga tvoj,
 ne vidi sam sebe ni takoj život svoj:
 toli grem, rumeni da združu tvoj obraz, 5
 čini se jur meni sto godin svaki čas.
 Kad li se u tvoj dvor, moj venče, vidju ja,
 gdi svaki razgovor meni se steć prija:
 tada ja začnu vas srdačcem jur cvilit,
 koli krat mišlju čas, ki nas će razdilit. 10
 A za toj ružice, jesu li s boljezni,
 jesu li s tužice ovake ljubezni?
 Jer kad se ja s tobom, moj cvite, razdilju,
 jaki no sam sobom razdiljen uscvilju,
 ter veće trpiti ovi jad ne mogu, 15
 nego li vapiti odlučih prem k bogu,
 jeda kad od usti od mojih sliši glas
 ter meni dopusti za milos ovuj vlas,
 za milos ovu čas, da duhom satvorit
 mogu se, kad ures želim tvoj podvorit; 20
 neka se vazda ja, kad hoću, namiram,
 gdi tvoja lipost sja, ku k suncu primiram.

109 svapih] zaupih *zad.*

Pj. 77: ak. I 8, zad. 313 1 ne znaš li] neka znaš *ak.* 21-22 *sr. Dell.*
s. v. confrontare i s. v. paragonare.

Nu kada tko s tobom ne bude u dvoru,
 da s' opet sam sobom isti ja pritvoru,
 neka se u tvoj kril pobludim ljuveno, 25
 neka mi ljuven stril izvidaš svršeno,
 koji me sve vridi, koji me skončal jes,
 kad godi po sridi ne vidih tvoj ures.

78

Zapoviedaj mi kao gospodar sluzi.

Neka toj dobro viš, ne scinju veći dar,
 neg da mi zapoviš, jak sluzi gospodar ;
 i veću još milos ako ćeš dat sluzi,
 što će bit usilos, u toj me iskusi.
 Kada se ne stvori rič tvoja sunačce, 5
 tadaj rec: ne dvori pravo me srdačce.
 Avo t' je život moj, pribila ružice,
 poštedit jur ne moj virnoga služice.

79

Ne moli već zapoviedaj.

Ne moj da govoru moj gilju veseli,
 nego li da stvoru, što milos tva želi ;
 ez mi je sve tvoje moljen'je zapovid:
 za toj me, gospoje, ne moli još naprid.

80

Tvoje sam zapoviedi pripravan vršiti.

Izbrana gospoje, moj cvite rumeni,
 moljen'je toj tvoje zapovid jes meni :
 za toj mi jur otvor' misal ter srdačce,
 a veće ne govor' prisvitlo sunačce.
 Tvoju sam izvršit zapovid pripravan, 5

24 pritvoru] satvoru *ak.* 28 vidih] vidim *ak.*

Pj. 78: ak. 332, zad. 310. 7 avo] oba rkp. ovo.

Pj. 79: ak. 314, zad. 309. 4 za toj ak. za što zad.

Pj. 80: ak. 298, zad. 228.

da bih se znal skršit za tvoj glas prislavan;
 ner mi sad utječe gospodje pamet sva,
 da prjedje izreče, što želi liepos tva.

81

Zapoviedaj: sve će biti ispunjeno.

Istom mi zapovidj a ne mol', cvite moj,
 nego li samo vidj, slušam li sluga tvoj.
 Ako ni druga stvar, nego li samo toj,
 toj mi se mni ništar, gospodje od gospoj: 5
 toj ti će sve biti, da se zna sluga tvoj
 togaj dil ubiti i skončat život svoj;
 za č mojoj ljubavi u tebi lik imih,
 moj cvite gizdavi, za milos, ku primih.
 Za toj ja neharstvo ne mislim satvorit, 10
 neharstvom još carstvo da bih znal izdvorit;
 i da znam potribe sve moje ostavit,
 bez nidne podhibe toj mišlju opravit.

82

Je li zaman?

Pozri svak, dim uprav, medj nami sunačce,
 koje mi za ljubav darova srdačce,
 ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
 jesam li moje stril istrajal ja zaman? 5
 Pozri svak jur obraz slavne nje mladosti,
 od koga dim poraz meni bi s radosti,
 ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
 jesam li moje stril istrajal ja zaman?
 Pozri svak nje pogled plamenom gdi gori, 10
 meni bi kako med: za milos toj stvori,
 ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
 jesam li moje stril istrajal ja zaman?

8 prjedje] pridje *ak.*

Pj. 81: ak. 286, zad. 226 1 istom mi] *oba rkp.* isto mi 7-8 imah-
 primah] imih-primih *ak.*

Pj. 82: ak. 331, zad. 412. 6 bi s radosti] da radosti *ak.*

- Pozri svak nje kosi, u kojih za diku
očito svu nosi od zlata priliku,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan, 15
jesam li moje stril istrajal ja zaman?
- Pozri svak nje grla, sva cafte u ruži,
kojoj se umrla biloća ne družī,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman? 20
- Pozri svak rumeni nje ličci gdi gore,
ružici takmeni i cvitku od gore,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman? 25
- Pozri svak biserni nje usti za rados,
ki bi jad čemerni svrnuli u slados,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman? 30
- Pozri svak jošte ćeš, pozri svak još kripas,
kojom svu mlados jes dobila nje lipos,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman? 35
- Pozri svak nje čelo, na komu gilj cafti,
ko nosi veselo, gdi za njom svak dahti,
ter mi rec' boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman?

83

Ne čudi se nitko, tko je vidi, što se ponosim.

- Molim vas svih okol, ne mojte zazriti,
ako sam ja ohol i vesel viditi;
ar moju gospoju nazirem u tanci,
lieposti ke poju u mojoj pjesanci. 5
- Rusi vlas' i kosi svila je u vjenčac,
za diku ke nosi kako zlat prstenčac;
istom je pustila dva prama niz čelo
ter pozri jak vila iza njih veselo.
Ružicom od gore i cvitkom od gilja

Stihovi 13-16 izostavljeni su u zad. rkp.

Pj. 83: ak. 329, zad. 277.

ličca nje sva gore od sniga još bilja; 10
 jer kad ih obteče plamenak ljuveni,
 oni čas svak reče: ovo raj svršeni.
 Radosnim pozorom gizda se i slavi,
 jaki no prid zorom jelinčac po travi;
 ter kad se obazre nje liepos gizdava, 15
 sunačce uzmiš gre i rajska sva slava.
 Razbiral tko ne bi nje usta rumena,
 koja su po sebi koraljom skrovena,
 iz kojih med i slas od cvitja isteče,
 kad godi pušta glas, da koju rič reče. 20
 Za toj se za ljubav svakomu još molju,
 čuj meni ne zabav', gdi se ja oholju;
 za što sam nje liepos izdvoril na službu,
 koja mi da kriepos nač se s njom u družbu.

84

Sve sam tuge zaboravio uza sadašnju radost.

Sve zabih tužice od moje mladosti
 kon tebe ružice i tvoje radosti;
 i sve ću zabiti; a tebe nikadar:
 toli si viditi radosna meni stvar.
 Jer ki te vidju dan, procafti život moj, 5
 ter sam ja blažen zvan, čim nazrem obraz tvoj:
 koliko veće sad, koliko veće još
 sada se zovu rad, toj sama vidit mož,
 videći u moj kril gdi svitlo sunce sja
 ter pravlju: blažen stril, kojim sam ranjen ja. 10

85

Kako me tješi u tuzi?

Svu tugu priljutu od svita zabudem,
 kada se na skutu gospodji ja zbudem;

17 rumena *ak.* ljuvena *zad.*

Pj. 84: *ak.* 328, *zad.* 524 2 kon tebe *ak.* cječ tebe *zad.* 5 ki]kad *zad.*
 6 čim] što *zad.* obraz] ures *ak.*

Pj. 85: *ak.* 325, *zad.* 522.

jer s nikom radosti pričekaja tuj mene,
 u koj su sladosti od vječne spomene. 5
 Zgodih se u tuzi njeke dan velikoj,
 ka tuga da suzi učini obraz moj ;
 ma tom se vidih ja na krilu gospodje,
 od mene ona tja tužica sva podje.
 Vaze me uprašat : što cviliš, svilice, 10
 a k meni prinašat svoj obraz i lice.
 Ni to joj još ne bi za dosta što stvori,
 ter sama po sebi prsi bil' otvori ;
 da gdi se nadjoh tad od velje radosti ?
 da bih li tadaj rad u svojoj mladosti ?
 od sad se ja uvik ne haju od zledi, 15
 pokli nju za moj lik višnji bog naredi.

86

Kakav liek, kakovu li utjehu mojoj tuzi podaje.

Kad vidi ovaj vil, ueviljen da sam ja,
 stavi se, da mi cvil vesel'jem odslje tja.
 Ne bih ja ispisal ni mogal k tomu rit,
 ni bi mi na misal moglo toj u vik prit, 5
 ni sam tej smilosti, da vam se spovida,
 ke sčekam milosti, da mi cvil izvida.
 Ar kada sve stvori za svršit vesel'je,
 prsi bil' otvori, ke su lik i zel'je,
 kojim sam veće rad nego li pjenezu, 10
 neg da me svega tad biserom povezu ;
 tere ja ne ganu za velik čas mene,
 kad lićcem jur panu na prsi ljuvene,
 u kojih ma mlados očuti vični vik
 vesel'je i rados i tuzi svakoj lik. 15
 Ter vidju, poznavaja angelski nje ures
 i liepos gizdava, jer mi lik u njih jes,
 ter mnokrat uzbrani vidit ih jur meni,

U zad. rkp. dodana su četiri stiha, što ne spadaju ovamo, a to su oni isti stihovi koji su već napried štampani kao posebna pjesma, u knjizi trećoj, broj 79.

Pj. 86 : ak. 295, zad. 66 6 sčekam ak. čekam zad. 15 ter ak. er zad.

neka ih toj hrani, mni, za lik ljuveni
 i za stvar ne inu, ner da su od ciene,
 neka im tuj scinu ne zgubi kon mene. 20

Ter ako misli toj, malo se ne vara,
 za č bih ja život moj tuj da se rad stara,
 i ne bih nikadár mogal rit već dosti,
 da trpi u vik dar taj mojoj mladosti;
 često se ter stvorim zlovoljan kon vile, 25
 da čestit izdvorim nje prsi pribile,
 od kojih tko slados videći ne prima,
 videći s njih rados gdi sama vazima?

87

Kako tješi moje uciviljeno srce?

Kad vidi ovaj vil, koja je sunačce,
 jer meni ljuven stril skončaje srdačce,
 angelska nje lipos svu pamet postavi,
 postavi svu kripos, da mene ozdravi. 5

Obrati u rados svoj obraz i čelo,
 na moju ter mladost pozire veselo.
 Ako li još nalip toliki bude kad,
 da se taj čas i hip ne stvorim prid njom rad:
 iz grla pušta glas, angelski da spiva,
 a prospe zlati vlas, kim suncu dosiva; 10

prsi bil' otvori, najveće što želju,
 ter kako ne stvori da se ja veselju?
 ter kako ne čini, u raj u da sam ja,
 moj cvite jedini, iz koga sunce sja?
 pače se za rados pamet mi zamuti, 15

toliku gdi slados za ljubav očuti,
 tolikom gdi mene milosti nadili,
 kom ne da da vene život moj ni cvili.
 Za toj sam stanovit, da ova od gospoj
 boli se, jadovit kad vidi život moj. 20

*Pj. 87: ak. 275, zad. 63 5 obrati u rados ak. ter svrnu u rados zad.
 14 cvite] cvietak ak. 16 za ljubav] uz ljubav ak.*

88

Za što sam radostan?

Velmi se čudju sad, kako me prosiš toj,
 za što sam sada rad, znajući život moj,
 znajući da sad ja nisam rad, neg rados
 gdi sunce obasja moju sad svu mlados,
 pokli me veselo ovaj vil pozire, 5
 ke obraz i čelo rozicom razvire.
 Ter kako u gori, kada je s prolitja,
 gdi gora sva gori izborom od cvitja:
 takoj sad nje ures, takoj sad nje obraz,
 u kom je vična čes i rajski vas ukras. 10
 Ter što me ljepotom ljuveno otravi,
 tolikoj jur po tom život moj ozdravi;
 za što nje slavni kril, kad hoću, da združu,
 a toj hti ljuven stril, neka se ne tužu,
 neka ja ne venu, neka ja ne želim 15
 nje liepos ljuvenu, nu da se veselim.
 Uzdrži moj bože od ove liposti,
 da slavit svak može moć tvoje kriposti,
 pokli nam ovoli dopusti slavnu stvar,
 da se svit oholi, a da t' ja imam har. 20

89

One dvie i mi dva!

Ovo su dvi zvizde, ovo dva sunačca,
 vidit su njih gizde jednoga srdačca.
 Ovo su dva cvita, ovdí je na zboru
 sva lipos od svita u slavnom razboru.
 Ovdí je dobrota angelska i razum, 5
 s počten'jem lipota u jedan grede drum.
 A mi dva brajena, kroz ove radosti
 u ljubav stavljena od svoje mladosti!

Pj. 88: ak. 319, zad. 595 1 prosiš ak. pozriš zad. 3 neg ak. na zad. 6 rozicom zad. zoricom ak. 13 kad hoću, da združu] kad hoću, sadružu ak.

Pj. 89: ak. 317, zad. 348.

90

Darova mi svoj obraz!

Ako je koji trud, što želim, imati,
 na svit ni gorči sud od mene tko pati;
 to li je las koja, ne prija, dim, človik
 sladjega pokoja od mene po vas vik.
 Jer ona od gospoj, u koj su radosti, 5
 darova obraz svoj mojojzi mladosti:
 za toj se veselim, za toj sam velmi rad,
 ar sve, ja što želim, u moju vlas je sad.

91

Što znači ptica, koju mi posla?

Onaj vil, ku ljublju, poruči jedan dan :
 vidj kako ne gublju moje dni ja zaman —
 ter po toj poruci pticu mi jur posla,
 za koju u mucu život je moj dosla. 5
 Jer pamet uteče na ovu zlu misal,
 jeda će da reče: u ovi s' ti čisal,
 ovako, rekući, uhvatih tebe ja,
 do vika da ući ne budeš meni tja.
 Sprva vas povenuh ter ne znah reć slovo,
 a pak se spomenuh : što činju ja ovo ? 10
 ako bi bil sužan dostojan tko meni,
 neka bi stal tužan ne mal čas ma sve dni ;
 nu vili toj služu, koja svit podoba,
 za ku bih dal dušu u svako jur doba;
 u koje ne tužim ni zaman dni traju, 15
 nu lipos nje družim ter živem u rajju.
 Sva mi se daruje, gđi družim za liku
 pogledat varuje svoj obraz i diku.
 Za toj rih ovuj stvar svršeno ostavit,
 a tuj vil s veći var i služit i slaviti. 20

Pj. 90: ak. 301, zad. 27.

Pj. 91: ak. 323, zad. 349 1 onaj] ovaj *ak. 4* dosla *t. j.* do sela.
 9 vas *zad.* ja *ak. 11* bih bil *oba rkp.* 12 neka bih *ak. neka* bil *zad.*

92

Njeno uzdarje.

Ako se istina vjeruje sad moja,
 i pravda jedina, ku stvori gospoja,
 ne može veći dar naći se jur u vik,
 ner ako ovu stvar satvori ki človik, 5
 kako ja ku stvorih za jednu stvar malu,
 onozi ku dvorih za milos i hvalu.
 Ar pitah nje celov, ka reče: što za toj?
 ja rekoh: u darov budi ti život moj.
 Tuj pozri ovaj vil, mnjah da je sunačće,
 kad reče: još vidil' nisam toj srdačće. 10
 Dosta bi Lehsandar, komu bi svit u čes,
 da stvori tolik dar, što vridan život jes.
 Toj rekši otvori svoje ust' medeno
 ter meni satvori uzdarje ljuveno.
 Za toj sad misal svak i pamet postavi, 15
 bih li ja tada rad za milos ljubavi.

93

Mudar savjet.

Nika vil cvit vidi u mene žut, za toj
 reče mi: otidi, ni za te cvitje toj;
 za koju jošte stvar hti me se varovat,
 da joj taj cvit u dar ne budem darovat.
 Ja za toj čuh tugu pak svapih u sebi: 5
 može bit stvar drugu ona mni, te s' snebi;
 za što jes niki cvit, ki se reć ne prima,
 za č zlamen na saj svit za dosti grub ima.
 Kad se s njom pak stekoh, ovo mi sve reče,
 za to joj ja rekoh: istine s' daleče. 10
 Nu ona još s kojom živiti rad uzdah,
 i da će pokojom namiirit moj uzdah,
 odvraća od mene dva ličca pribila,

Pj. 92: ak. 297, zad. 16.

*Pj. 93: ak. 361, zad. 312 6 te s' snebi] ter sve bi ak. te snebi zad.
 11 s kojom] kojom ak. u zad. bez smisla iom.*

- bi reć je ljubene sve službe zabila ;
 ter navlaš oni cvit pronosit utrgoh, 15
 neka zna vas si cvit, er ljubav povrgoh.
- Ludosti od ove ljubavi mišlju strt,
 ku ljubav svak zove a brž je druga smrt. —
 Kad začu od mene nje lipos ovoj rit,
 vidih sva gdi vene ter začu mene prit : 20
 eto t' se ne hvalim ljubavju, znaj, ni ja,
 nu vilu tuj žalim, ka za te slavom sja,
 i za ku ti sloveš, slaveći do vika,
 pokli se nje zoveš, u koj jes sva dika ;
 ter da ju ostaviš za toli stvar malu, 25
 a sebi da spraviš malu čas i hvalu.
 Čuj, togaj ne satvor ! da li nje sva dobra,
 s kih prija razgovor, u zabit vré obra ?
- Ja stojah u čudu, ter nje svit potvrdih
 a moju svu ludu odluku pogrđih ; 30
 jer da me nje razum ne bude tač propral,
 do vika hudji drum ne budih ja obral.
- Cić togaj njoj na svit zahvalih jak na dar,
 i čim sam na saj svit, imat joj rih za har.
 Za toj se zatekoh proslavit nje lipos, 35
 još ovoj tuj rekoħ za svu moć i kripos :
 ako se tko zove razuman, svak mući
 ter pridi, od ove da tva svis naući ;
 za č nigdi svit bolji ne mogoh čut ni znat,
 jer pri zloj nevolji mogla bi život dat. 40

94

Dariva mi pelinak !

- Kade me zaupi taj vila jelinkom
 ter mene pristupi darovat pelinkom :
 ah što mi zla pade, od šta bog ne daj toj,
 jer u mir do sade ne stoji život moj.
 Tač se je oni hip u pamet upisal, 5

31 propral *zad.* probral *ak.* 39 nigdi] nigda *ak.**Pj.* 94: *ak.* II 8, *zad.* 77.

ter nošu jak nalip na srci tuj misal ;
ar uzmnim, htiše rit : razmisli bil'je toj,
tako će skoro prit čemeran život moj.

95

Kitice, podji k njoj !

Kitice ti podji, dokole podju ja,
k onojzi gospodji, ke lipos suncem sja,
tere me pridaj njoj, jeda me ne zgubi,
dokli se život moj nje ličca naljubi.

96

Moje želje.

Čestit ti prstenčac gospodje od svih vil,
da bih ti još venčac s biserom čestitul ;
da bih te ja vidil u svakoj radosti,
kako bi zavidil svak tvojoj mladosti.
A to će biti sve za velju dobrotu
za slavno ličce tve, ter čudnu ljepotu,
kojojzi dostoji svaki dar od svita,
jaki no gospoji ka slavom proevita.

5

97

Moj darak.

Za ljubav jur vel'ju, gospodje, i za har
tvojemu vesel'ju poklanjam ovi dar ;

Pj. 95 : ak. 215 zad. 57. Zad. rkp. dodaje još ova četiri stiha :

Ja niesam svezana, svezan je nu oni,
ki vilo gizdava mnom ti se pokloni ;
s mene ćeš tuj uzu od zlata razdriešit,
njegovu nu suzu hoć li kad utješit ?

Pj. 96 : ak. 264, zad. 134. U zad. rkp. prva dva stiha ovako : Čestit ti gospodje prstenčac na ruci, da bih ti čestitul i vjenčac na glavi 1 čestit ti] čestit mi t' ak. 4 tvojoj] mojoj zad. Stihovi 5-8 ne dolaze u zad. rkp.

Pj. 97 : ak. 282, zad. 512.

nu ti se molju pri, gospoje od gospoj,
da mi toj ne zazri angelski obraz toj.

98

Što hoće, da joj za ljubav učinim?

Imam ja gospodju punu sve radosti,
za koju da podju umrit, mi ni dosti ;
ar svitli nje ures ter obraz gizdavi
nadaril mene jes nesmirnom ljubavi.

Togaj dil mir prijat ne mogah nikadar, 5
dokli joj ukazat ne budem za toj har ;
ter mi se u nje dvor zgodi tač meni prit,
gdi mi da razgovor, da ne vim sam izrit.

Za toj rih : sunačce, molim te ljuveno,
hoć li me srdačce radovat svršeno ? 10
hoćeš li, da hodi veselo po dvoru :
rec' da ja što godi za tebe satvoru,
kako ti svaki hip satvaraš za mene,
ljuveni da nalip život moj ne svene.

Kada rič jur ovu dosliši nje obraz, 15
čini me da plovu po medu tadaj vas ;
za č pozor i čelo, grlo, ust i lice
stvari se veselo od one diklice,
koja me uprosi : ali je malo toj,
koji trud ponosi za ljubav život toj ? 20

Deri ni mislit moć toliko mučan put,
kada ti velim doć i priti u moj skut :
mni mi se za dosti, mni mi se od veće,
od tvoje mladosti taj posluh videće.

Za što mi odgovor ovi sta ona rit ? 25
za č bješe u nje dvor s velicim trudom prit.
Za toj svak sliš' sada, gdi se još zatekoh,
ter ovu rič tada gospodji ja rekoh :
toj mi je velja las, toj mi je slatki trud ;
ar kad taj sčekam glas, stvorim se kako lud 30
za rados jur vel'ju, što želim k tebi prit

Pj. 98: *ak.* 293, *zad.* 227 6 ukazat] uskazat *ak.* 20 život toj *ak.*
život moj *zad.* 29 velja las *ak.* velik las *zad.*

ter u tom vesel'ju ne mnim se kamo dit.
 Za to ja kažu još tvojojzi radosti,
 od mene da sve mož i moje mladosti,
 ter cvite rumeni, htij mi se umolit: 35
 zapovidj toj meni, što mi će s trudom bit.
 Kad ovo ja rekoh, slišite ljuveni,
 za strahom ko stekoh vesel'je tuj meni.
 Na vas moj odgovor ovoj ja od nje čuh:
 nu za me ovo stvor' izbrani tvoj posluh. 40
 Ter ja mnjah niku stvar da mi će govorit,
 koju ja nikadar ne ću moć satvorit:
 toli se pripravno na mene obrnu
 nje ličce prislavno, ter čini da trnu;
 ter čini daleče od mene moju svis, 45
 li željah, da reče tuj svoju zapovis;
 za što bih odluku u meni odredil,
 ne znam trud i muku da bih njoj poštedil,
 nu da znam izgubit svu moju vlas i moć,
 ali se sam ubit, ne rih nje volju oć. 50
 Misleći ja ova, k meni se upusti
 tere me darova celovom od usti;
 jošte mi otvori ovu rič nje rados:
 oto toj satvori za mene tva mlados;
 oto tuj učin' još, molju te, meni har, 55
 učinit kada mož, stvorit mi ć' dragu stvar.
 Kad ovo izreče, stvori se sunačce
 ter tadaj obteče rados me srdačce,
 i tuj se nasmija veselo život moj,
 pruživ se jak zmija ter padoh na kril njoj. 60
 Za bielo nje grlo rukami prionuh,
 za rados ter hrlo u slasti utonuh:
 toli se veseljah, da srce sve biesni
 ter ne znah što veljah od vel'je ljuvezni.
 Za toj se gospoiji darovah životom, 65
 za č me tuj opoji angelskom lipotom,
 tere se zabih vas i smamih čudno ja,
 zrčeći nje obraz gdi rajskom slavom sja,

36 zapovidj *ak.* zapovid *zad.* 48 ne znam]ne sam *ak.* 58 obteče *ak.* op-
 teče *zad.* 62 u slasti *ak.* u lasti *zad.*

koja mi da smilos, da se blag mogu reć
 i svaku da milos mogu ja prid njom steć; 70
 ar bi rek, drugu stvar nje liepos ne radi,
 nego li stavljat var, da mene sve sladi.

99

Zahvalnost.

Tko sčeka s darom dar, moj cvite veseli,
 ter po tom ne ima har, kamen se taj veli :
 za toj ti, gospodje, poklanjam život moj,
 dokli mi duh podje, zvat se rih sluga tvoj.

100

Propali naši zavistnici.

Prisvitlo sunačce, višnji bog učini,
 da s mojim srdačce tvoje se sjedini.
 Neka se udavi on, ki toj ne htješe,
 ki našoj ljubavi omrazu želješe.

101

Veselo sve kolo sa mnom.

Moj tanče ljuveni, velmi te ja molju,
 ne zamir' čuj meni, ako se oholju,
 pače se čud' mlados, ka sliša sej pjesni,
 ako sad za rados život moj ne biesni ; 5
 za č vidju medj nami gospodju moju ja,
 ka nad svim vilami jaki no sunce sja :
 toliku ima čes u svojoj mladosti,
 da slove nje ures vas rajskom sladosti.
 Ako smim reći toj, izmedju svih sluga
 ona je život moj obrala za druga ; 10
 ne da mi da služu, nu hoće služiti,

*Pj. 99: ak. 292, zad. 570 1 s darom ak. darom zad. 2 taj] zad. do-
 dao iznad redka on.*

Pj. 100: ak. 290, zad. 721 3 ki] tko zad.

Pj. 101: ak. 287, zad. 274.

za toj ja ne tužu ni mišlju tužiti.
 I možem još reći : blaženi ljuven stril,
 pokoli doteći mogu ja u nje kril ;
 pokoli u družbu mogu se zgodit njoj, 15
 koja mi za službu darova obraz svoj.

102

Gospodja, kojoj obrah služiti, primi me u svoje društvo.

Niku sam gospodju izabral služiti,
 na službi ke poju, za č ne da tužiti ;
 ka vidi da moj trud smiljen'je zadvori,
 ne da se zvat na sud, da ni me čas mori,
 nu kako ona stvar, koja me jur ljubi,
 postavi svaki var, da mene ne zgubi : 5
 izmiri na zlatu želin'ja i službe
 ter mi da za platu da sam njoj od družbe.

103

Sad su ispunjene moje želje.

Dokli te, sunačce, mlados ma ne združi,
 željno me srdačce u mukah potuži ;
 željom te ja željah, gospodje od svih vil,
 hoću li ter veljah kad biti u tvoje kril ?
 Ovoj mi tuj želju višnji bog dopušta, 5
 za toj se veselju, danice gorušta ;
 za toj se rad zovem i rados uživam,
 po kojoj vas plovem, čim s tobom pribivam.
 Još mi se sada mni, da tečem po raju,
 vazel bih da sve dni ovakoj istraju ; 10
 od mene ter blažen većma se ne pravi,
 tko je bil poražen od željne ljubavi.

12 služu-služiti *zad. očev. pogrješno; isto tako 16 ljubav m. službu.*

Pj. 102 : ak. 285, zad. nema ove pjesme.

Pj. 103 : ak. 284, zad. 154.

104

Kad sam u tvom krilu, zaboravljam na sav sviet.

Što ima bit ovo, pravi mi za tvoj stril,
 da ne vim reć slovo, kad sam ja u tvoj kril?
 Jeda me tva liepos ljuveno čim smami,
 ali t' je taj kriepos u liću s kosami?
 za č ne bih ispisal, kad sam zvan u tvoj dvor, 5
 što misli ma misal za ljuven razgovor;
 ma kom te gospodju kon sebe vidju ja,
 od mene jur podju sve one misli tja;
 veće ja nisam još sam sebi na pamet,
 toj sama vidit mož, gdi stoju kako spet. 10
 Nu za toj sunačće daj ti rič otvori,
 daj tvoje srdačće u smami ne gori.
 Dobri smo bezbrže svi se jur zabivat,
 neg pozor, ki strže, u sladje celivat:
 oh samo toj djelo spomenu ne skriva' 15
 i ličće pribielo, koje toj sčekiva.

105

Hoćete li da znate, za što sam sad veseo?

Gdi si ti, kamo si, koji znat sve si rad?
 da nu me uprosi: što sam ja vesel sad?
 jer žimi ljubezan, dni moji dostoje,
 da svak čas u pjesan život se moj poje.
 Za č kojom ja slovu, slaveći od nje glas, 5
 niku mi sad novu očutit čini slas;
 milos mi dopušta za službu i za trud
 dva ličća gorušta, u kih je ljuven blud.
 Veće mi naprida razum rič ne veli,
 neka ni s povrida onomu, tko želi; 10
 nu pamet tko ima i razum sobom svoj,
 tomuj se znat prima, što hoću reć ovoj.
 Drago t' bi li toj čut, a vele draže još,

Pj. 104: ak. 283, zad. 513 7 kom zad. tom ak.

Pj. 105: ak. 280, zad. 184 13 drago t' bi ak. drago bi zad.

ko slišiš u drag skut, da drazih vidit mož,
o drugom gdi mlados istrajat ne hti čas, 15
ner kako u sladostvorit će život vas.

106

Ne bih se kajao, da ovako do vieka živem.

Slatko se veseli život moj, sunačce,
slideći što želi me s tvojim srdačce;
jer da steć mogu sve, što godi zareku,
sve dni bih lice tve zarical da steku,
za kojim svis dahti i pamet životom, 5
uresom gdi cafti i rajskom lipotom.
Moja se zvat mlados može sad na nebi,
ka ništa za rados ne zna sad o sebi,
već samo, jer ne mni, da bih se ja kajal,
ako bih sve me dni ovako istrajal, 10
na krilu od tvoje prislavne lieposti,
za koju strt svoje ne štedju krieposti.
Da meni reku sad: spravi se ter hodi,
ustani ter zapad s istokom gospodi,
on čas bih ja rekal: vam sve tej radosti, 15
meni sam ja stekal vesel'ja za dosti.

14 od drazieh u drag skut da drazih vidit mož *ak.* 15 gdi mlados *ak.* kih mlados *zad.* 16 ljuvenu neg rados da mi da i nje slas *ak.*

Pj. 106: ak. 278, zad. 511.

KNJIGA PETA

1

Sad sam blažen.

Sto tužih, toj dosta; — odkoli život moj
na slavni svit posta, ne prija dobro toj;
jer suncem ku zovem od moje mladosti,
čini me da plovem po rajskoj sladosti.
Sad ino ja bože ne želim ner zdravje, 5
pokli mi bit može na ličcu uzglavje;
makar mi ova vlas može bit na svitu,
da shodim nje obraz jak pčela po cvitu.
Vazmi svak za svoj trud tuj platu od zlata,
meni jes za moj blud u krilu sva plata. 10
Neka ti svak žudi iman'je veće steć,
i moj mu dil budi, slobodno mogu reć:
dosti se zovu blag po srići ljuveni,
pokli sam tomu drag, tko no jes drag meni.
On ki znat sve želi, što me sad ne kuša, 15
što se tač veseli život moj i duša?

2

Što ću sada od prevelike radosti?

Prisvitla od gospoj, tako mi života,
odkli zna život moj, što je tva lipota,
u svojoj mladosti ne scienjah veću čes,
ni veće radosti ner nazrit tvoj ures.

Pj. 1: ak. 248, zad. 504 1 život moj] ma mlados *ak.* 2 dobro toj]
tuj rados *ak.* 4 sladosti] *zad.* žalosti! 6 dokli me *zad.* 8 shodim] sha-
djam *ak.* 11 iman'ja *ak.* 12 moj im *ak.* 14 onomu kad sam *zad.*

Pj. 2: ak. 279, zad. 411 3 scienjah] scinih *ak.*

Za toj vidj sunačce, kad je toj bilo tad, 5
 što će me srdačce ovdika biti sad?
 što će bit ma mlados ovdi sad kon tebe,
 ka ne vi za rados što stvorit od sebe?

3

Kolika je njena napram meni odanost!

Jednom se ja spravljah na niku rados poč,
 gospoiji ter pravljah, da sa mnom bude doć:
 ka mi se odprosi toliko ljuveno,
 jer mi svis zanosi nje razum svršeno. 5
 Za toj joj još rekoh: da družbi reć što ću,
 kojoj se zatekoh da s tobom doć hoću?
 ter ako taj obit ne bude imat stvor,
 neka znaš, jer dobit hoće mi ugovor.
 Da znate mladosti, kad ovo dorih ja, 10
 od vel'je radosti pamet mi zadje tja,
 za č on čas doteče na srce jur moje
 s rukami, ter reče: reci im, ovo je;
 ter tako tvoj obit imati može stvor,
 i tako mož dobit svaki vaš ugovor.
 Er ako istinu govori mlados tva, 15
 imam ja bit vinu kon tebe, viruj, sva:
 za što se draga stvar u sreću, dim, nosi,
 ako li stavi var ter sebe uprosi.
 Ter meni rači reć: koli krat imena
 od draziéh čuti ne ć za mnogo vriemena, 20
 ali ti dragi tvoj misal sprid zatječe. —
 Svidoči život moj, kad me si daleče:
 ali noć ali dan, vazda te ja vidju,
 i javi i u san srcem te sve slidju;
 ter da bi tako moć vidit se očima, 25
 kako se dan i noć u sreću drag ima:
 ne bih te želila, za što bih pri meni
 što želim vidila u želji ljuveni.

Pj. 3: ak. 276, zad. 225 2 bude ak. budeš moj zad. 8 hoće mi ak. hoće me zad. 9 dorih ak. rekoh zad.

Postavi svak pamet, ter misli skroveno,
ostah li tada spet i smamljen ljuveno? 30
ar gdi sam, sam ne znah od velje ljubavi,
kojojzi hvalu dah, dostojno da slavi;
i veće ner Adam da budem živ biti,
do vik se ne nadam ovu stvar zabiti,
ni bih ja nikadar zabiti mogal toj, 35
za č od nje dražu stvar ne ima život moj.

4

Tvoj me darak uzradova i usreći.

Od tebe sunačce kada ja sčekah dar,
mnjaše me srdačce, svitu sam gospodar:
tuj ljubav i rados tvoj sluga očuti,
da mi se sva mlados u slasti zamuti,
za č je stvar velika, da mi zna ime reć 5
gospodja tolika, kojoj ni slike već;
a neg li gdi radit stire se ures tvoj,
kako će osladit većma se život moj;
ter vidju sva dobra da cafte u moj kril,
odkli te još obra srce me za svoj stril. 10
Za toj ti odslužit stavih ja razum svoj,
još veće jer družit puštaš mi obraz tvoj.

5

Veoma se veselih ovomu danu.

Velmi se veselih ovomu dnevi ja,
veće ga poželih, ner trudan pokoja;
jer kada imah glas, da će te ovdi prit,
očutih jednu slas, za rados mnjah umrit:
toliko bi vel'je mojojzi mladosti 5
veliko vesel'je, još veće radosti.
Da kad se u ov dvor očito ugledah,
ne vim taj razgovor, komu se jur ne dah;

Pj. 4: ak. 274, zad. 346 9 da cafti] ka cafti ak.

Pj. 5: ak. 271, zad. 591.

jer dobro ufaje svak se nas veseli,
 još veće gledaje kon sebe što želi. 10
 Ter ovo za rados pamet mi sva biesni,
 toliku čuh slados cječ tvoje ljuvezni,
 cječ tvoje milosti, koja me tješi sve,
 ter imam s milosti poljubit ličce tve.
 Prisivitla diklice, ne samo da smim ja 15
 poljubit tve lice, jak sunce koje sja ;
 nu vidju jer meni na svu sad volju jes
 tvoj obraz rumeni i njegov vas ures,
 koji mi ljuvene sve želje ukroti,
 kad vidih ja mene pri tvojoj dobroti, 20
 ter kad me uhvati tva lipos za grlo,
 rekoh se ne zvati rečen'je umrlo ;
 za č mi svis otide, grleći stvar onu,
 ku mnosi da vide, u željah sve tonu.

6

Malene usluge velike zasluge.

Zapovid od vile obslužih, stvar malu,
 ka reče: sad svile dostojiš svu hvalu,
 jer mene počita prislavni posluh tvoj,
 ter sam ja očita, svršeno da si moj.
 Život moj uzbiesni ter svapih : gospoje, 5
 da li se u pjesni ova rič ne poje !
 Malo je tko ljubi za ljuven stvoril plam,
 tko život ne zgubi jak Tisbe i Piram.
 Veće rič ne rekoh, toliku u sebi
 oholas ja stekoh, mnjah da sam na nebi. 10
 Nu misli, tko pozna, komu tuj zavidih,
 jer zorom nigdar sna sladjega ne vidih.
 Da kada okruni i vinča me grlo,
 radosti napuni život se moj hrlo.
 Ostalo tko ne vi ? da mi se istraju 15
 ovako danci svi, živil bih u raju.

Pj. 6: ak. 270, zad. 509 5 svapih] zaupih zad. 10 ter se muih na nebi zad.

7

Nadam se u boga, da ću dugo s tobom sretan biti.

Sokole gizdavi, priliepa ptičice,
 tvojoj se ljubavi veseli me ličee;
 jer imaš taj ures izmedju svih gizdav,
 jaki no ima čes nada sve zviru lav.
 Za toj te ja želim u mojem srdačeu, 5
 za toj t' se veselim kako cvit sunačeu.
 Mnim, kad te vidju ja, da s' poljska rozica,
 sunačee kojoj sja i pada rosica.
 Veće ja iman'je ne scinim prid sobom,
 ner imat ufan'je sve dui me bit s tobom, 10
 neka se živući tobom ja pogizdam,
 jaki no sjajući misećac medj zvizdam.
 Doj bože od slave, velika silosti,
 pokli te jur prave da si pun milosti: 15
 ovi mi u zdravju, molju te, zdrži cvit,
 neka te proslavju, da vidi vas si svit.

8

Tvoj obraz daje mi života, tvoj govor radosti.

Moj cvite izbrani, imam ti har nosit,
 veće ner Diani prilipi Hipolit;
 ar svaki čas i hip život mi jur dava,
 vilo, tvoj obraz lip i ličea gizdava.
 Reć mogu, er ne daš umrit mi dreselo, 5
 dokole pogledaš na mene veselo.
 Jer kako da rukom odnosiš boljezni,
 ke trplju ja s mukom od željne ljubezni;
 ako li govoriš što s slugom gospodje,
 život mi satvoriš u rados da podje. 10

Pj. 7 : ak. 268, zad. 508 6 cvit ak. svit zad. 7 rozica ak. ružica zad.
 Pj. 8 : ak. 266, zad. 273 9 s slugom] oba rkp. slugom.

9

Zna, čime može zanieti sviest moju.

Bi rek zna ovaj vil, jer zlate nje kose
 i takoj pozor lip svis moju zanose,
 ter meni dohrani vinu cvit za kosom
 i prsi ne brani, ke cafte sve rozom.
 Pomisli sad mladi u srcu skroveno, 5
 gdi se tuj osladi život moj ljuveno :
 budem li vele rad, budem li vesel ja!
 ar kad se smišlju sad, zadje mi pamet tja.

10

Nju gledaj, tko hoće raj da vidi na zemlji.

Tko želi, svital raj da gleda na sviti,
 na vilu poziraj, koju ću slaviti.
 Krunu je savila glavici od kosic,
 ter ju je stavila u mjesto od rozic ;
 u kojoj cte vlasi jaki no venčac zlat : 5
 toj mene porazi ter od nje bili vrat,
 vrh koga obraz sja sunčanom svitlosti,
 tere na nj gledat ja ne imam kriposti.
 Ar pozri okolo u tanci vesela,
 a na me oholo pogled je vazela ; 10
 očice nje gore jaki no sjaj zvizda,
 ter kako iz gore vila se taj gizda.
 Ličcem joj ružan cvit izniče s gilji van,
 ter stvara bilji svit, nego li zora dan.
 Govor te gospoje ishodi meden glas, 15
 a to li kad poje, strne mi svaki vlas.
 Hladak lip ishodi, kad usta otvara,
 po kih se jur plodi koralj, cvit od mora.
 Angelom svu milos bi rek je vazela,

Pj. 9: ak. 260. zad. nema, prem da je u kazalu prvi stih napisan.

Pj. 10: ak. 258, zad. 569 4 u mjesto od rozic ak. miste dil od rozic zad. 11 očice nje gore] očima ke gore zad. sjaj] u oba rkp. po starinskoj navadi sja t. j. sja' 13 s gilji ak. gilji zad. 14 ter] da ak. 17 hladak ak. hladac zad.

ter misec mnju svitlos vazima s nje čela. 20
 Za grlom utiče, tko liepos nje želi,
 koje joj izniče kako gilj, svak veli ;
 jur kroza nj uziru, uzdihe ljuvene
 tolikej podiru za njim ja skrovene,
 želeći nje rados srdačcem svaki čas, 25
 jer ima mu mlados sapetu u zlat vlas,
 ljuveno ter bludi jak ranjen jelinćac ;
 li vrhu svih ljudi izbira me za venćac,
 a ja nju za dušu i za moj cvit ružan, 30
 privirno ku služu jaki no prav sužan,
 i mišlju služiti po sve dni po vas vik :
 toj svi će viditi, za č mi da rani lik.

11

Pokloni mi zlatan darak i samu sebe.

Sladju rič čut ni reć ljubavi ner prave,
 ni blago veće steć ner tugam zabave.
 Ja mnju, vas u meni da ljubav stavi dvor,
 k tomu lik ljuveni svim tugam razgovor ;
 za č liepos od one, za kom mnjah dni trajju, 5
 učini da tone život moj u rajju.
 Milos mi dopušta toj za trud ljuveni
 dva ličca gorušta ter obraz rumeni :
 volju rit pravedno, vaze mi svu želju
 ter čini na jedno da se ja veselju. 10
 Napokon dar doni zlatom vas uresan,
 koji mi pokloni pojući s njim pjesan.
 Dosta joj toj ne bi, nu reče: dokli sja
 sunačce na nebi, tvoja ću biti ja.
 Od sade ja veće ne gledam ni česa, 15
 ner za me nesreće da za me ne čeza.

20 ter misec]ar sunce *ak.* 20 vazima *ak.* vazinlje *zad.* 22 koje joj *ak.* tere joj *zad.*

Pj. 11: ak. 256, zad. 506 16 same nesreće, da za me ne teza *zad.* za me nesreće da za me ne čeza *ak.*

12

Što željah gledati, sada grlim.

Što samo ja željah očima viditi,
 kad vidju ter veljah vesel ću živiti:
 toj sada ja grlim, toj mene grli sad,
 ter ni već umrlim družit se meni kad.
 Do vika ter ne će ovoli biti blag,
 za č blago ni veće, ner dragu biti drag
 kako ja, gdi prima meni se pobludit,
 ter srcu s očima ni veće šta žudit.

5

13

Što je moj posao?

Kad ličee rumeno ovojzi od gospoj
 sadružu ljuveno, što jes tuj posal moj?
 ne drugo ner bljusti nje pozor očima,
 a celov od usti, da broja ne ima;
 i ruci me hrlo pospjeha napunjat,
 gospodji ter grlo i venčat i krunjat;
 i sve tuj drago što satvori ma mladost,
 za svaku jednu što vrati mi nje rados

5

14

Zavidniče, slušaj sad moje blaženstvo.

Sliši ti, ki ne mož slišat me radosti,
 koju ćeš rados još čut mojoj mladosti,
 ter se sad samohoć životom razluči,
 neka te dan i noć zavidos ne muči.
 Jer tvoja što zavis ter jezik prokleti
 željaše skončat svis od moje pameti,
 sve milos od vile napravi, dim uprav,
 da željno ne cvile me oči za ljubav.

5

Pj. 12: ak. II 10, zad. 537 5 ter ak. jer zad. 7 koja jaki prima meni se pogubit zad. očito pogrješno.

Pj. 13: ak. 255, zad. 59.

Pj. 14: ak. 250, zad. 505.

Slava nje i razum za pravdu od službe
 ukaza meni drum da sam njoj od družbe, 10
 ter ako sto godin žive nje lipota,
 sve dni ću gospodin bit od nje života.
 Mlados nje hoti toj, da vidi tko ni rad,
 a da se sa mnom moj raduje takmo sad,
 i da se veseli, dokli mu teče vik; 15
 a tko mi zlo želi, da bi zlu dionik.

15

Ljuveno uživanje.

Za službu svaki čas pogledah radosti
 od te, ka ima vlas vrh moje mladosti;
 za što se zateče smilit me nje obraz
 ter svrši što reče: za toj sam vesel vas;
 jer imat mogah dar, kojim bih odlučen 5
 plaćen bit, što igdar ljuveno bih mučen.
 Ar gdi grem dreselo, vidi me jedan dan
 ter svapi veselo: svrši zlu volju van,
 za što se podobe ljuvene kriposti,
 ne ću već da znobe moje te lieposti; 10
 pri nego iskoči na goru mjesećac,
 prid' da ti dam oči, jer si moj vjenaćac.
 Misli svak ljuveni, taki dar tko ima,
 kolika jur meni rados se tuj prima!
 koli krat spomenih toj vrieme prikrasno, 15
 u svako povenih, želeći pri kasno!
 U toj se oni lip približi k vrimenu,
 taj čas se spravih lip k rajskomu imenu.
 Pun idoh radosti, a kad bih u nje kram,
 mojomzi mladosti ne bih ja voljan sam; 20
 ne mogah naprid poč, toli se stideći,
 toliku scienjah moć, nje liepos videći,
 da nu bi srce lav, ko se pri bojaše,
 ter podjoh gologlav, gdi vila stojaše;

Pj. 15: ak. 247, zad. 503 1 s radosti zad. 2 od tebe zad. 9 za toj se podobe zad. 15 vrieme] brime ak. 20 mojomzi ak. mojojzi zad.

dvorno se poklonih, u darov za time sebe joj sam ponih, slaveći nje ime.	25
Goraše svital raj u ličcu toj fravi ; pride, mnjah, sleti zmaj kada me pozdravi.	
Oh život zavinu, kom pusti slatki glas, kij smišlju jur vinu ; strne mi svaki vlas.	30
K sebi me primili ter vinčac svi hrlo rukami pribili i kruni me grlo ; celov mi ne brani na moje tužice, u kom slas dohrani od rajske ružice.	
Tač ne sta velik hip, nazva me jelinka : je li ti već nalip na srci pelinka ?	35
Ja imah smilosti u obraz gospojen ter čudnom milosti bih kako opojen, ter na rič prizlatu, ka zide s rozami, odgovor podah tu s željnim grozami :	40
o kruno gizdava ter venče zeleni, komu je sva slava, što bješe Eleni, na svitu ni meni vesel'jem prilika, moj cvite rumeni i moja sva dika.	
Blažene one dim, ovako ki traju ; evo se sad vidim i sećinim u raju.	45
Tko bi bil ustriljen ljuvenom kriepostju pak da je nadiljen ovakom liepostju, ne bi li ranici lik imal u mukah, vidiv se daniei ovakoj u rukah ?	50
jaki no ja tebi, ke liepos suncem sja, zavidim sam sebi, er se tvoj zovu ja.	
Na tadi odgovor vesel snih satvori. ter sinu vas nje dvor, mnjah : raj se otvori.	
Za toj se još hrlo upustih tada ja ter prijah nje grlo, za č ona me prija :	55
toliko jur drago, toliko obično, koliko tuj blago da nam je sve vično.	
Ne more znat se red, tko veće nas ljubi, pri kojoj ljubvi med svoju slas izgubi ;	60

27 fravi *ak.* slavi *zad.* 33 celov mi ne brani *zad.* celova ne brani *ak.* 40 s željnim] *oba rkp.* bez s 51-52 tebie-sebie *ak.* 60 ljuvi *ak.* ljuven *zad.*

- ter misto ne ima ni grlo ni lice,
 što celov ne prima od one diklice,
 ka meni ni malo ne prosti za milos.
 A naprid ostalo kazat mi ni smilos,
 za što bih uzrok bil od željne boljezni, 65
 komu bih spovidil ostale ljubezni.
 To li bi tko pozrit mogal nam tuj mlados,
 mogal bi dobro rit: ovdj je sva rados;
 i tko se jur blazi mogu zvat pravedno,
 ner mili ter drazi, kada su zajedno, 70
 gđi čase sve traju u slatke celove?
 Ja scinjah, po raju da život moj plove:
 toli se zovih rad, er pravljah sam sebi:
 jesam li na svit sad? ali sam na nebi?
 Da kada nje liepos svoje ust' otvori, 75
 božja me mnjah kriepos vičnoga satvori;
 za č reče: vinče moj, uresan ružicem,
 cviliti već ne moj ljuvenom tužicom:
 ti si moj razgovor, ti si cvit veseli,
 ovi t' se veće dvor zatvorit ne veli. 80
 I tvoj bi od pri plač utješēn po meni,
 nu se jes moglo tač, moj gilju rumeni;
 er sam ja takoj još cvilila za ljubav,
 toj i sam znati mož, ako ćeš reć uprav.
 Kad spivah ja pjesni, što u njih tad veljah, 85
 neg da t' me ljubezni otvorim, ke željah?
 ter iskah pute sve, kako bih u kril moj
 vidila ličce tve: oto bi sada toj.
 Oto se zgodi sad, oto se sad zgodi,
 u željah da gork jad život vas ne vodi. 90
 Kad ovo izreče nje ures gizdavi,
 oni čas doteče s velikom ljubavi,
 uz moje ter lice prinese obraz svoj;
 za toj rih, svilice sliši me čas ovoj:
 gospodje, toli reć mogla mi još ne bi, 95
 što ne bih mnogo već vjeroval ja tebi.
 Za toj ti imam har, hvaliti u slavi

85 u njih *zad.* uz njih *ak.* 90 vas *zad.* može biti naš? 97 hvaliti *zad.* i hvalit *ak.*

- ne ću stat nikadar tvoj ures gizdavi.
 Za tim s njom provratih minuto sve vrime,
 ko zaman ne stratih, kazat ga ne vime. 100
- Po tom vas protrnuh, videći blizu dan,
 ter rieči obrnuh : vrime je meni van.
 Toj vila čuv reče: moćno t' me ucveli,
 kuda mi uteče oh gilju pribili!
- Raskriliv ruci pak, padeše na me sva; 105
 za grlo stasmo tak velik čas oba dva.
 Još da me udvori i darom daruje,
 prsi bil' otvori, ke sunca varuje;
 nu za svoj razgovor meni se stvori, mni,
 neka se u nje dvor opet jur meni kni. 110
- Li jur toj zamami svu misal i pamet,
 i čini željami ljuveno da sam spet.
 Reče dan: ovo sam; za toj se bojasmo.
 Nu misli svaki sam, kako se rastasmo!
 Ove li danke ja ne prijah s pokojom, 115
 želeći da prija vidim se s gospojom.

16

Uviek tako.

- Što živih u mukah, namirit mišlju ja,
 pokli mi u rukah od ove liepos sja.
 Iman'je od svita za moju ni rados;
 za č pčela od cvita ne prija tuj slados,
 što prijah od ove angelske lieposti, 5
 za koju čuh nove u sebi krieposti.
 Meni se nje oči i s grlom ne brane,
 kim višnja svidoči, koja se nam hrane.
 Veće ja za ništa ne marim ni haju,
 makar sva godišta ovakoj istraju. 10
- Ne mogu još ne rit: udlji bog ovi trud,
 za ki se ne ću prit ni takoj iskat sud.
 Dosti sam pravedno nadiljen za službu,
 pokli sam zajedno s gospodjom u družbu,

105 padeše] možda pade se.

Pj. 16: ak. 313, zad. 517 10 makar] jeda zad.

od koje ne želim do vika stvar inu,
ner da se veselim ovakoj ja vinu. 15

17

Njena nestrpljivost dokaz ljubavi.

Kad ta vil ugleda, gdi gredu ja hrlo,
sladji bi od meda obraz nje i grlo.
A sve to, muju, stvori, za što ja one dni
postal bih na dvori, koja stvar drazih ekni,
ter se još čini tja nikomu tuj rieti: 5
mogla bih dosle ja, neka znaš, umrieti.
Ah što mi bi drago, da svak zna, ovo čut,
od svita jer blago mujah da je u moj skut.

18

Listak masline.

Ovo je prišal rok, kad ću reć: blažen dan,
koji je bil uzrok, da sam ja blažen zvan;
ter nitko ne govor', da pati hudji sud
ni sladji razgovor, ner li ja za moj trud.
Ar koju moja svis i život moj obra, 5
masline posla lis za bilig od mira,
koliko da veli: parjaj plač i tužbu,
život te moj želi pričekat u družbu.

19

Kako da se sada ne veselim, komu da zavidim?

Kako ja za rados ovo sad ne venu,
kako ja za sladost ne bišnjim ljuvenu?
Ar ovo u rukah u mojih sunačce,
ko bolit u mukah ne da me srdačce;
ter komu zavidim, kad imam u družbu, 5
što željah da vidim za moju svu službu?

Pj. 17: ak. II 26, zad. 99.

Pj. 18: ak. II 31, zad. 359.

Pj. 19: ak. II 34, zad. 123.

Ar se mnju začudi svit, ovu kad stvori,
koju van svih ljudi život moj izdvori.

20

Nema blaženijega od mene.

Ako se blag zove i čestit još pravi
on, tko je od ove nadieljen ljubavi:
toj blažen ni veće na svitu kazovan,
ni većma od sreće, neg li ja darovan.
Ar ljubav u ruke moje se dopusti,
hteći me od muke ljuvene sabljusti,
kad ova od gospoj, u pjesneh ku poju,
ne štedi život svoj za jednu rič moju.

5

21

Ja sam zadovoljan ovako.

K onoj se odpravljam, koja me tač obra,
da prid njom ostavljam vidin'ja sva dobra;
ar kad sam u nje dvor, zla volja ni na svit,
kojojzi razgovor ne nadju ali svit.
Togaj dil ovoli sada se veselju,
a mlados oholi, ter ne vim što velju;
ako li još bolje tko ima, on raduj:
meni je dovolje, ništa mi ne daruj.

5

22

Spominjanje ljuvenih zgoda i nezgoda.

Kako čuh, da podje gospoja na zelen,
po sliedu gospodje otidoh jak jelen;
za što bih stanovit, da ću bit darovan,
da ću bit darovit, kad nam se zgodi van.
I toj će sve biti; tko će znať, počekaj
ter liepo ljubiti, čuvaj se, čuj, ne kaj:

5

Pj. 20: ak. II 35, zad. 26.

Pj. 21: ak. II 20, zad. 89 2 vidin'ja sva dobra] vid ina sva dobra zad.

Pj. 22: ak. II 40, zad. 132 2 sr. Dell. s. v. eguitare.

- kako ja vil onu, lik željnoj mladosti,
ka čini da tonu u rajskoj sladosti.
- Ar sama gdi stoji i ja bih osamljen,
rih : ovo t' nastoji da ne grem zamamljen ; 10
ter kad me oćuti, oćutih razgovor,
za č podje sviv skuti ter sjede prid svoj dvor.
- Još kako sunačce pozri me nje mlados,
za toj me srdačce uzbiesni za rados ;
ar oči nje slavje puštaše tuj kripas, 15
da jedva za zdravje uprosih nje lipos :
toli me zamami on pogled obični,
a zani kosami ka zlatu prilični.
Nu lipos nje mene slobodna satvori,
kad slatko rumene svoje ust otvori, 20
ter zač raznašat kosice niz čelo,
a mene uprašat iz glasa veselo,
govore nje slava ovu rič gizdavo :
ovo sam ja zdrava, jesi li ti zdravo ?
- Da svak zna, ovo kad od nje ja usliših, 25
ljuvene želje tad za rados utiših ;
razmišljam još, rekoh, gospodje ja sinoć
kroz tvoj dvor protekoh, mneći te vidit moć.
- Kada rič ovu rih, istom se zabi sva,
plamenkom ter uzrih nje ličca oba dva ; 30
za č bi rek požali nje liepos skroveno,
er se tuj sastali nismo jur ljuveno.
- Za toj mi, znaj, reče, tadaj me san dobi,
ter ti se ne steče vidit me u toj dobi ;
nu mi rec' boga dil i daj mi odgovor : 35
da što si ti činil, kad minu kroz moj dvor ?
- Ja hotih tada rit : lipos je tva uzrok,
da nitko ondi prit ne bude na taj rok ;
cječ togaj skroveno satvorih njoj odvit
pak rekoh ljuveno : ostani s bogom cvit. 40
- Još ona procini, da nije stat veće
ter poklon učini, podj s bogom veleće.
Nad tim se rastah ja, pozire svaki hip,

18 a zani *ak.* rusiemi *zad.* 27 razmišljam *zad.* razmislav *ak.* 28 mneći
te *zad.* ne bi te *ak.* 31 liepos *ak.* ličce *zad.* 34 u toj dobi *ak.* toj dobi *zad.*

- da vidim gdi nje sja sunačcem obraz lip ;
 ter inud, nego pri, onda put vazeh ja : 45
 za toj mni, kad uzri, da ću poč nikud tja.
 Još ne bih daleče, čini me opet prit ;
 u toj se svak steče ter ne smi ništa rit.
- Za toj dil otide na misto skroveno,
 gdi opet izide ter svapi ljuveno : 50
 vidj ovih u okol, očima gdi slide
 ptičicu jak sokol, da kažu što vide.
- Za toj se sada rit ino mi ne prija,
 ner ako opet prit mož, kako s' bil prija ; 55
 rači mi praviti sad hrlo da vijem,
 jer za stvar na sviti veće stat ne smijem.
- Misli svak, koju slas ne ćutih ja tade,
 kad vile slatki glas na srce me pade :
 za rados povenuh ter me bi deri sram,
 gdi jedva spomenuh odgovor, da joj dam ; 60
 ter rekoh : sunače, za tvoju ja milos
 ne štedim srdače pod svaku usilos ;
 a nego jednu stvar da ne ću obslužit,
 u kojoj meni dar do viek je ne tužit.
- Na toj se nasimija pak reče : stoj s bogom, 65
 pruživ se jak zmija ter podje svemogom.
 Misli svak ljuveni, željno li ostah ja
 ucviljen, kad meni pozajde sunce tja.
- Jer da mi razgovor ne daje nje obit,
 ondi se prid nje dvor hotijah sam ubit. 70
 Da nu se obratih k sebi ter vazeh drum,
 ter sobom provratih nje liepos i razum.
- I za toj još trnu, misleći što reče,
 kako se obrnu kad k meni isteče ;
 i kako ljepotom caftiše nje slava, 75
 ka tada i po tom želji bi zabava.
- Tej stvari i druge razbirah tako ja,
 ter mira od tuge pamet mi ne prija ;
 mlados mi ne zgrija jur mista s pokojom,
 želeći da prija vidim se s gospojom. 80

50 svapi] zaupi *ak.* 55 rači mi praviti] reci mi priviti *zad.* reci mi praviti *ak.*, *možda* reci mi pravi (*t. j.* pravě) ti?

- Ter kada ugledah, da je rok prišal prem,
veće se cknit ne dah, spravih se, da k njoj grem.
Otidoh veselo i hrlo, jak jedan
ki ufa u selo da more imat stan.
- Kad pridoh ja tamo, ali ti taj vila 85
za togaj dil samo bješe straž slavila;
ki me straž s daleče vidi ter ne podje
nu tiekom poteče do svoje gospodje.
- Bi rek čas ne stoja, opet se povrnu 90
i s njom bi gospoja, ka čini da trnu.
Kad vidih vil da gre, tekući još hrlo,
bojah se da ne stre svoj obraz i grlo:
toliko naglo sva k meni se upusti,
vesel'jem ličca dva uresiv ter usti.
- Tuj podjoh protiv njoj ter joj se poklonih, 95
i željni celov moj na ličce nje ponih.
- Za velik čas usta ne odnih, jak oni
u putu ki susta ter se pit dokloni.
Takoј stah velik čas, deri mi tuj reče:
bi rek ti moj obraz nikuda uteče; 100
nu mi rec', jes' zdravo ovuda jur prošal?
i kaž' mi još pravo, sad ovdi što s' došal?
kako smiš ovdi doć, ne znaš li tko sam ja?
ne znaš li moju moć po svitu koja sja?
- Kad ovo najprijia izreče nje mlados, 105
pamet mi ne prija vesel'ja ni rados;
jer ja mnjah, toj veli iz srca, moj bože,
da nu smih veseli održat ne može,
ter imah ja smilos učinit ovi sud,
da ono za milos satvori i za blud, 110
za veći razgovor ukazat i ljubav. —
Tu joj dah odgovor i rekoh, jer sam zdrav;
začeh joj još pravit: neka znaš sunačce,
došal sam opravit željno me srdačce.
Ovo ja sve rekoh, za č ki njoj bješe svoj, 115
kad liepos nje stekoh, ozlobi mene njoj.
Tuj slugom zavapi: našli smo, da si prav,
nu muči i trpi sve stvari za ljubav;

- nu za me odoli od inih jur prirok,
 za što se već boli, tko tomuj bi uzrok, 120
 ter ovo sve stvori, jer ga se varovah,
 jer ono što dvori, sve tebi darovah,
 što tebi narekoh i tvojoj mladosti,
 kad najpri istekoh na prozor s radosti,
 kad najpri pogledah na tvoju dobrotu. 125
 Ondaj ti ja pridah svu moju ljepotu,
 onda ja posvedih, da tebe posvoju,
 onda ja odredih mene zvat za tvoju ;
 ondaj se odluči u meni skroveno,
 da veće ne muči srce tve ljuveno ; 130
 ter neka svak suzi i čuti ljuven vrid.
 Veće toj ne kusi ni prašaj u naprid.
 Kad ovo sliših ja, za on čas stah krotom,
 gledaje, gdi sve sja angelskom ljepotom ;
 pozrih joj još grlo i venčac od vlasa, 135
 ter ovu rič hrlo zaupih iz glasa :
 najveće što želim, da mi bog vidjeti,
 za toj se veselim još naprid živjeti ;
 za toj ja u meni zvat čestit i blažen
 mogu stril ljuveni, kojim sam poražen. 140
 Za č ljubav sve muke obrati u rados,
 jer mi da u ruke, što želih svu mladost ;
 jer mi da na volju uživat ljubezni,
 ter se ja oholju, a pamet sva biesni ;
 ter se svis veseli i moje srdačce, 145
 a život ne želi inu rič, sunačce.
 Kad ovo izrekoh, što stvorih, svak stoj čut :
 oni čas potekoh veselo njoj na skut,
 ali pri uhrli od mene nje lipos
 tere me zagrlj za svu moć i kripos ; 150
 celunu mene još celovom od usti :
 tko slišiš, znati mož, ku mi slas dopusti !
 Er se ja tada vas u slasti zamutih,
 misleći koju slas i rados oćutih.
 Tuj stasmo provratit ljuvenu svu želju, 155
 ku sada za skratit ne kažem ni velju ;

- ar kad bih u pored, sve što bi zgovoril,
ni mrzal toli led, ki ne bih rastvoril
od želje ljuvene, ku stavši mislit ja,
mlados mi povenu a pamet zadje tja. 160
- S tolikom radosti procinih život moj,
gdi mojoj mladosti darova obraz svoj,
od koga u čudu pozirah lieposti,
ter stah vas u bludu ljuvene krieposti;
ter se ja radovah u sebi svršeno, 165
i mene darovah gospodji ljuveno,
govore rič ovu: ako ćeš život moj,
neka se tvoj zovu, gospodje od gospoj;
neka se tvoj velim, neka se tvoj pravlju,
da se ja veselim a tebe da slavlju. 170
- Kad ovo ja veljah, nje liepos sva tada
biesniše u željah, odgovor da mi da,
ter reče: toj ne moj veće mi govorit,
ako ćeš biti moj i za me što stvorit;
za što si moj vinu i moj ćeš vazda bit, 175
kako mož istinu sada sam uhvatit.
- Jer da nis' moj sa svim i da nis' drag meni,
ne bih ti dala vim moj obraz rumeni;
ne bih ti prinila me usti celivat,
ni bih te činila u moj kril pribivat. 180
- Nu si moj ljuveno i bit ćeš do vika,
istom drž' skroveno oda zla človika.
Kad ovo izreče nje liepos gizdava,
mene smih obteče, vesel'je i slava.
- Da strasi ne zdrže oh moju tuj mlados, 185
mogah ja bezbrže smamit se za rados:
toli se veselo obrati sva k meni,
liće, glas i čelo i pozor ljuveni.
- Ter ondi, gdi stojah, prem bješe na puti,
togaj se dil bojah, da nas tko ne čuti: 190
za toj mi još reče i mjesto čini znat,
ako tko isteče, podj' ondi ter ćeš stat;
i dokle bilig moj ne budeš koji čut,
za život, čuj, ne moj iziti još na put.

- Ja rekoh : sve tako da bude sunačee ; 195
 ali sve inako stvori me srdačee.
 Jer dobro ne reče nje liepos ovu stvar,
 kad nitko isteče blizu nas iz nevar :
 otidoh s tužicom na jednu stranu ja,
 na drugu s služicom nje liepos podje tja. 200
 U želji ja ne znah najmanju stvar na svit,
 ter vele tuj ne stah, ni slišah od nje svit,
 ni bilig čekah koj ; opet se povratih
 ter sve bi uzrok toj, kim rados prikratih.
 Za što bih zapažen ter se htih udavit, 205
 ter ostah poražen, ne smih se pojavit ;
 najliše kada vil ugledah gdi teče,
 bijući prsi bil ter ovu rič reče :
 oh što toj učini ? voljah se sada ja
 u morskoj pućini, neka me poždre tja ! 210
 Da li ti ne rih toj : ne pridi na ov put,
 dokole bilig moj ne budeš koji čut ?
 A ti se ne haja ni malo za mene !
 Toj li je potaja od službe ljuvene ?
 toj li je obit tvoj ? Nu se sad spomeni, 215
 u kom si život svoj obećal dat meni,
 u kom se odlučit tebi dim podoba
 ter mene izručit od ljudskih jur zloba !
 Da t' nisam skazala, koji ćeš držat red,
 sada se skončala ne bih ja kako led ; 220
 za što bih krivila nesreću i sebe,
 a ne bih gnjivila ni grizla sad tebe.
 Istom ja pozirah, koli se pržaše,
 i srcem umirah, gdi prste kršaše ;
 ter i sad povenu i ćutim gork nalip, 225
 kad godi spomenu i smislim oni hip.
 Malo se rukami ne ubih sam tada,
 malo se u kami ne stvorih od jada.
 Za toj rih : gospodje kriv ti sam, koli hoć ;
 da nu stvar taj podje, vratit ju nije moć. 230
 Togaj t' se dil molju diklice najveće,

206 ne smih *zad.* ne mnih *ak.* 208 bivši jur *zad.* 214 *sr. Dell. s. v. se-gretezza.*

zabud'mo nevolju od ove nesreće;
 dajmo se vesel'ju i svakoj radosti,
 zamin'mo svu vel'ju gorčinu s' sladosti.
 A za što ovo rih? za č malo tada ja 235
 od tuge ne umrih, ku hotih odnit tja.
 Ter ondaj, čuj ovoj, otidoh vas u jid,
 za č stvori obraz svoj jaki no pepel blid,
 ter svapi oni čas: ako t' je me drago 240
 počten'je ali čas, što volim ner blago,
 molim te, podj' s bogom, a jutri vidiv dan
 opet se svemogom povrati na moj stan,
 ter ću ja imat put s tobom čas posidit,
 gdi ne će živ duh čut, takodjer ni vidit.
 Ja rekoh: gospodje, kako mož toj rieti? 245
 toj veliš, da podje tvoj sluga umrieti;
 jer život moj more skončat se po sebi
 u željah do zore, kad veliš prit k tebi.
 Ini mi odgovor nje lipos ne stvori,
 nego li reče: stvor' što ti se govori; 250
 za život ino, čuj, ne moj da učiniš,
 jer ti ću skazat tuj još stvari, ke ne mniš.
 Ja rekoh oni hip: koje su stvari toj?
 a željno obraz lip pogledah nje uz toj;
 na usta nje hrlo ponesoh celov moj, 255
 a ruke na grlo, u kih svih venčac njoj,
 ter joj se primilih i mene njoj pridah.
 Nu kad se razdilih, za žalos sam ne znah;
 istom se u stanu u mojem ugledah,
 i dokli ne svanu, očicma san ne dah, 260
 misleći nje lipos i slavne radosti,
 ke nose svu kripos vrh moje mladosti.
 Još pamet uteče, da mislim po tanku
 onu rič, ku reče na samom rastanku;
 tere rih, da ju toj najprijia iskušu, 265
 kad godi željne njoj lieposti sadružu.
 Tej stvari misleći i liepos ljuvenu
 želin'jem želeći, srce mi povenu.
 U toj se stvori dan ter podjoh s daleče

237 ter ondaj *ak.* ter ova *zad.* 250 stvor' toj što se govori *zad.*

- gledati, kada van nje lipos isteče ; 270
 ali bi sve s mani, za č nigdi ne vidih
 nje obraz izbrani : za toj vas problindih,
 i vele takoj stah, neka još govore,
 ter oči istregah zrčeći nje dvore.
- Kada je prem ne bi, zavapih : o bože, 275
 pak rekoh sam sebi : to t' joj se ne može ;
 ter od tud podjoh tja, žalosno cvileće,
 tuže se grozno ja vrh moje nesreće.
 Opet još donikle prominuh kroz nje dvor,
 ter ondi medj dikle vidih moj razgovor ; 280
 velmi se nadjoh rad, da nu tej radosti
 podjoše sve u jad kon moje mladosti.
 Jer tadaj od mene ne čini jur scinu,
 daj da se spomene, da pozri gdi minu ;
 a ni nje običaj, da stoji tač mukom. 285
- Za toj ja u čas taj s čudnom bih odlukom,
 sam sebe ražalih jaki no za nehar,
 ter se još zahvalih učinit čudnu stvar :
 namislih u nje kram da pridem na silos,
 puštavši strah i sram, vazeh moć i smilos, 290
 ter netom vidih noć da saj svit obuze,
 potekoh s veću moć ner jelin iz uze.
- Kad pridoh na nje stan, po srići uzrih ovo
 jednoga od stražan, ki bljudu perivoj ;
 u dobar ter se čas on za me namiri, 295
 za što bi uzrok vas, želje me da smiri.
 Najprija ustupih, stah se pak spomenom,
 za toj ga zaupih slobodno imenom ;
 za č bješe meni znan, ter netom more čut,
 oni čas hrlo van isteče na moj put. 300
- S kojim ja podhibno začeh tuj govorit,
 nu mi bi potribno srce mu otvorit ;
 ar znaše svu želju od moje ljubavi,
 koju mnjah, još velju, človiku ni javi.
 Za toj mu skazah ja, cvileći što želim ; 305
 reče : cvil parjaj tja, učini što t' velim ;
 ter mene postavi u misto skroveno još :

- tuj, reče, pribavi za malo kako mož,
 ar mi je sila poč od tebe za mal čas,
 nu ću sad opet doć da se znam zatrt vas. 310
 Nu mi je mnogo žal, er od pri do mene
 toj mi reć nis' došal, daj za cić spomene.
 Sve stvari ostavi, ter se vas sta pržit
 cjeć moje ljubavi, da će se mnjah skršit;
 ter podje kako hrt, tuj sam ja vidio, 315
 da se za nj budem strt, ne bih mu platio.
 Za č opet doteče, spravivši niku stvar,
 što imaš, čin', reče, sad ali nikadar;
 ar ne bdi živi duh, sanak je sve vazel. —
 Kako ja ovo čuh, idoh rad i vesel, 320
 ter čudno za rados pozadjoh malo put:
 tuj moju on mlados uhvati sam za skut,
 ter mu se dah vesti; posli ga odslah tja,
 za što me naviesti, što ne znah uvik ja.
 Jošte bi stvar veća, jer nadjoh sve volje, 325
 ter ne znam ta srjeća komu bi za bolje:
 ali ti jur meni i mojoj mladosti,
 koja lik ljuveni očuti s radosti;
 ali ti gospodji. Za što moj dogovor
 veljaše: prem podji na silu u nje dvor; 330
 ter da se ne zgodi namirom ono tak,
 satvorah što godi, što bih se kajal pak.
 Ter ovo bi, velju, za nje glas izbrani,
 a za me, jer želju od jada sahrani;
 a za me, da podju i da se veselim, 335
 kad nadjoh gospodju jaki no sam želim.
 Bješe san vazeo angelsku nje lipos,
 i san nje veseo imaše još kripos;
 još ctiše njoj tada na ustih sladak smih,
 ter malo od jada željnoga ne umrih, 340
 ter malo ne svenu u želji život moj,
 i kad se spomenu, povenem još za toj;
 jedva me deri tja tuj sree ostavi,
 koje bih vazel ja protiv nje ljubavi.

- Za toj stah gledaje, zrčeći za slavu, 345
 kako štruc u jaje nje liepos gizdavu ;
 ter začeh razbirat sve usta, sve lice,
 sve kraju primirat od one diklice.
- Još gdi se nje rados od mene celiva,
 mnjah, rajska da slados na me se proliva. 350
 Ne bi mi toj dosti, nje prsi pribile
 otvorih s radosti, koje me još cvile,
 koje me još groze, za kojim umiru ;
 za što mnjah iz roze da gilji izviru,
 za što snig ni kamen ne vidih bil toli, 355
 ter meni jur plamen ljubeni odoli.
- Za toj mi ne zabav', tko bude čtit ovo,
 ako tuj za ljubav satvorih što novo.
 Ar moje srdačee razbludom otravih,
 kad na toj sunačee ruku ja postavih, 360
 koja mi poželi taj mista skrovena,
 u kih se jur veli sva slados ljuvena.
 Nu ludi, mnju, drže bezumnu tuj misal,
 u kojih broj brže ja se bih upisal,
 da godi potlačil ne budem htin'je toj, 365
 u kom se raslačil nerazum bješe moj ;
 ter hotih ja tvorit, što je sram spovidit,
 što je stid govorit, a veći još vidit ;
 bogu se ter molju, koji me pogleda,
 koji mi tuj volju izvršit jur ne da. 370
 Za toj ga ja slavim, za toj ga ja slovem,
 za što se blag pravim i blažen sad zovem.
- Onda htih da podju za gorko srce tja,
 togaj dil gospodju razbudih on čas ja ;
 ter kad me očuti, vas obraz rasrdom 375
 i čelo zamuti jadovnom i tvrdom.
- Ter velik strah stekoh, vapiti jer uče ;
 nu kad se ja rekoh, oni čas umučee.
 Ter kad se utaži, nadjoh se vele rad,
 gdi reče: nu kaži, kako si prišal sad ? 380

345-346 sr. *Dell. s. v.* affisare, fisso, struzzo 354 za što] *oba rkp.* za č, *ali stih hoće* za što 355 ne bi bil tolie *zad.* 358 stvorit će *zad.* *Stihova* 369-416 *nema u zad. rkp.*

- A za č me bezmile ovako uprosi ?
 za č srce od vile sve staše u grozi,
 za što ju neredno uhvati bješe strah,
 ter ja s njom za jedno za cić nje strahom mrah.
- Kojojzi ne rieħ ja istinu za uzrok, 385
 da meni ne prija o ničem u prirok ;
 nego li tuj reħoh : neka znaš sunačće,
 ovdi što dotekoh, poslušah srdačće.
- Ar mene želin'je toliko uhvati,
 koje mi da smin'je ovu stvar ufati; 390
 ter mi se dobrom kob po srieći ispuni,
 za toj se tebi rob dah kako sve kruni ;
 za toj se ja sužan dah tvojoj mladosti,
 za što si cvit ružan, pun rajske sladosti.
- Ne čuh ja rič drugu nje liepos govorit, 395
 ner svoju gdi slugu začće toj sve tvorit ;
 a ja se zakleh tuj : neka znaš ružice,
 za život tvoje, čuj, ne tvori služice.
 Tako mi ljubavi, ni svisna ni česna
 u tomuj, što pravi tva liepos uresna ; 400
 nu kako pri reħoh, moj venče gizdavi,
 na srjeću dotekoh, a sve dii ljubavi.
 Tuj deri virova mojojzi mladosti,
 i tuj me darova s celovom, s radosti,
- i tuj se udruži nje ličće i moje 405
 ter svapi : ne tuži, jer tuge ne goje ;
 ter svapi : ne boli uz moju ljubezan,
 nu svaku odoli i parjaj boljezan ;
 za što si sa mnom sad, sa mnom se veseli,
 i sa mnom budi rad on, tko se moj veli. 410
 Za č rečće venčac moj ovu rič, svak me čuj,
 procinit ter ne moj, da se ja plakah tuj.
- Za što se veseljah, gdi milos izdvorih,
 ner malo u željah što s jadom govorih ;
 ter ona požudi, da mi da srcu vlas, 415
 i da se pobludi sa mnom tuj za mal čas.
- I tada ja stekoh slobodno srdačće
 ter svapih i reħoh : prisvitlo sunačće,
 da nu mi još pravi one tve stvari sad,

- za ke me postavi u sumnju i tvrd jad, 420
kad reče: ino, čuj, ne moj da učiniš,
jer ti ću kazat tuj još stvari, ke ne mniš;
jer i dan osvnanu, ne stah toj misleći,
i kom se sastanu, ovoj ti rih reći.
- Ter ako ja stekoh prid tobom ku milos, 425
što prašah i rekoh, kaži mi tva svitlos.
Svak ter znaj, ma mlados gdi ovo govori,
velik smih i rados nje liepos satvori;
ljuveno još reče: ono t' rih s jutra prit,
nu mi se ne steče, ne moj mi ter zazrit; 430
jer mi se ne more zaradi zlih ljudi,
koji zlo govore — i ti me ter bljudi —
jer za njih ne smih prit, da t' budem kazati,
ovo sad što ću t' rit, ako me ć' slišati:
odkli ja znam tebe, ne prijah još pokoj, 435
ter veće ner sebe željah te, da si moj;
prislavno tve ime toli sam ljubila,
veliko ter vrime danke sam gubila,
želeći svaki hip gdi te ću viditi,
ljuveni za č nalip ne mogah trpiti. 440
- Ki li te vidjah dan kroz moj dvor kad proći,
ne mogah imat san u dne ter u noći;
za što se napunjah sva želje ljuvene,
u kojoj svit kunjah, er nisi kon mene.
- Ter mnogo naglosti dosle sam stvorila 445
cić tvoje mladosti, kad te sam vidila;
i moju za te čas potmiše zli zlobom,
svaki se hip i čas gledaje ja s tobom.
- Ako ćeš reć uprav, dobro znat i sam mož,
za tvoju da ljubav satvorih veće još; 450
jer mnokrat stah, pjesni da spivam na prozor,
neka dam ljubezni tvojojzi razgovor.
- Za toj te ja molju za moje počten'je,
što veće još volju nego li življen'je,
neka t' sam pridana, budi ti boga dil, 455
neka si ti hrana od moje časti dil.

Jošte joj ne bješe toj reći za dosta,
 nu što kad recješe, na svaku rič posta,
 da mi se pridava. Za to joj još rekoh :
 gospodje gizdava, odkli te ja stekoh, 460
 volih ti počten'je nositi a tužit,
 ner tvoje smiljen'je s prirokom sadružiti ;
 a toj znaš i sama, jer tvoje radosti
 vel'ja su zamama mojojzi mladosti.
 Nu ja toj ne gledah, voleći trpit trud, 465
 ter srci vlas ne dah kako zna višnji sud ;
 i za toj ne stvorih voljnu stvar sunačce,
 nit komu otvorih željno me srdačce.
 I naprid takodje, znaj, da će pridana
 bit meni gospodje tvoja čas izbrana ; 470
 makar bih tač predan ružice ja tebi,
 da sam ja blažen zvan, seinil bih u sebi.
 Za toj se predaju, gospodje od gospoj,
 i život puštaju u ruke tvoje moj,
 vjerom se ter kunu, da te ću uzvisit 475
 jak vjenčac i krunu, daj mi bog poživiti.
 Veće joj bi drago, da svak zna, čut ovoj,
 ner niko da blago darovat budem njoj ;
 ter u toj radosti sta, da mi govori,
 cječ moje mladosti veće krat što stvori, 480
 i ki trud i brige za me je dobila,
 kažući bilige, er me je ljubila.
 Za to joj ja pravljah : zahvaljam ružice,
 ter obraz moj stavljah na slavno nje lice ;
 posli ga odklonjah za milos i ljubav, 485
 za koju ja ronjah suzice, dim uprav :
 tolik me stiže blud, er ne znah reć slovo,
 ter pravljah kako lud : što činju ja ovo ?
 Ar ondi vas zadjoh u njekoju radosti,
 nje razum gdi nadjoh pun rajske sladosti ; 490
 od usti li celov ne mogah zabiti,
 ki voljah ner darov u zlatu primiti :
 toliku slas kušah od one gospoje,
 kad godi sadružah nje ličce i moje ;

461-462 sr. *Dell. s. v. pregiudicio.*

- kada li mom grli nje ruci ugledah, 495
 onda se umrli mom srci reć ne dah.
- Ar se mnjah okrunjen vjenačcem, ki slavi,
 za toj bih napunjen medene ljubavi
 ter pravljah : sunačce, diklice primila,
 ovo s' me srdačce i misal smamila ; 500
 ovo mi ć još vazet s ljuvenom kriposti
 i razum i pamet tom tvojom liposti.
 Za toj te ja molju, skićena ružice,
 razumij nevolju od virna služice,
 ter jošte kad godi čin' mlados da moja 505
 s tobom se prigodi, da mi si gospoja.
 Ako li ne mož toj gospodje satvorit,
 neka se sluga tvoj ne bude umorit :
 a ti mi skroveno ukaži zlamen daj,
 er sam tvoj ljuveno, da mi je manji vaj. 510
 Dobro ja ne rekob, ondi sve što htijah
 za rados, ku stekoh, oni čas ja prijah.
 Za č od nje svitlosti ovo čuh, gdi reče :
 od moje milosti ne ćeš bit daleće,
 objetam toj bogu, kako ćeš viditi, 515
 sve što ja uznogu, ne ću se štediti.
- Još način skaza mi, kako bit more toj :
 za toj me zamami i zani razum moj,
 ter se ja zazirat u liepos nje začeh,
 po kojoj izbirat sladosti tuj vazeh. 520
 Njegda joj ja ponih celov moj na čelo,
 njegovda se naslonih na grlo veselo ;
 njegovda ju celunjah u pozor gizdavi,
 a njegovda i kunjah za milos ljubavi.
- Njegda joj ja panih na nje kril za mal čas, 525
 a njegovda postanih ter zračah nje obraz ;
 a njegovda potecih na lićce nje s mojim
 iz glasa ter recih : što zaman ja stojim ?
- Ter na nje rumene svoje ust ponesih,
 za koju stvar mene svak bi mnil da vezih ; 530
 za što ja prionih kako mož velik čas,
 bez bi rek ter tonih u slasti tada vas.
 Najliše ruci moj kad spravih skroveno,

- koje ja ponih njoj na prsi ljuveno,
od kojih veću slas oćutih ner mednu, 535
od kojih oholas stekoh ja nerednu !
- Pozirat potekoh nje prsi pribile,
iz glasa ter rekoh, da bi gilj dobile ;
ter ona iz nevar ozri se na mene,
jaki no njeku stvar da tadaj spomene. 540
- Jošte mi tuj reče : koliko u mal čas
veliku tuj steče u tomu srci vlas !
Kad ovo zgovori, u meni ne bi red,
ter mi se satvori srdačće kako led,
i željno uzgrozi moj obraz i lice, 545
za toj me uprosi : što cviliš svilice ?
što takoj povenu ? onoj ti ja rekoh
za milos ljuvenu, u bludu ku stekoh.
- A ku bih ja smilos imala u sebe,
što želiš za milos, da čuvam od tebe ? 550
da tebi zabranju, što ni zled ni zazor,
mnogo lit što hranju ja za tvoj razgovor ?
- Rumeni moj cvite, koga t' sam želila,
gdi bih ja krozi te život moj štedila ?
kad imaš tuj želju od prsi jur moje, 555
neka te veselju, nu ličće daj tvoje.
- Ter -ovo gdi pravi, začeh ja uživat,
začeh ja u slavi u rajskoj pribivat ;
začeti ter vazeh pozirat nje pogled,
a pak se još začeh stvarati vas u med ; 560
za što rič ne reče, nu se sva raskrili,
ter k meni doteče s rukami pribili,
ter s vel'jom ljubavi uhvati obraz moj,
koji se zabavi u slasti velikoj,
- jer u dar oćuti nje prsi ljuvene, 565
što pamet zamuti, za ljubav tko vene.
Tuj se ja stah opit radosti velike,
i mnjah se rastopit od želje tolike ;
- i cječ tej ljubezni istinu govoru :
svis moja uzbiesni, da ne vim što tvoru, 570
ter ja mnjah, da plóvu po rajskoj sladosti,
najliše rič ovu čuv od nje mladosti :

ni ovdí ělovika, tko me ěe ugrabít,
 a tebe do vika ne mislim ja zabit ;
 jošte ěu bit tvoja, jošte ěu tvoja bit, 575
 liěca ěeš još moja malo ekniv poljubit ;
 još se ěeš, budi zdrav, pobludit u kril moj,
 ovo ti dim uprav, drugo mnit, ěuj, ne moj.
 Za toj rih : sunaěce, milu t' mi stvar veliš ;
 jer moje srdaěce objetom veseliš. 580
 Jošte joj zahvalih na darih veěe krat,
 nu moěno požalih, er mi se bi rastat ;
 i da su tvrd kami od ljudi srea sva,
 tuj bismo suzami žaljena obadva.
 Najliše gdi meni svoju ěas pridava 585
 ovi cvit rumeni i liepos gízdava,
 takoj ja gdi veljah : neka sam vilo tvoj,
 ne dopust', u željah da zgine život moj ;
 ter gdi se rastavljah, ne pristah ljubiti
 nje lica ; još pravljah : ne moj me zabiti. 590
 Da kad se razdilih, satvorih velik plać,
 i grozno procvilih, jak da me vadre mać ;
 ter ostah kako jad, ter ostah kako vrid,
 želeći željom tad smrt gorku sristi sprid ;
 ter zaćeh vapiti iz glasa i zvat : voj ! 595
 Za to me trpiti srdaěce ne hti toj,
 oni ěas podje tja od mene gospoji.
 Svak misli, kako ja i život moj stoji
 bez moga srdaćca ; jer dokli ne združih
 srdaćcem sunaćca, oh željno t' potužih ! 600

23

Milo je ljubiti i ljubljen biti.

Drago t' je drag biti, drago t' je mila stvar,
 milo t' je ljubiti, komu si drag na har :
 kako ja, ki smilos imam reć, dim uprav,
 da nitko za milos ne steće tuj ljubav,
 ku steće život moj od ove radosti, 5
 ka je cvit od gospoj medju svom mladosti ;

ka meni veli sve : hoć' da se veselim,
čin' da ja ime tve u željah ne želim.

24

Nema blaženstva nad moje.

Još mogu rit ovoj : jes mene tko ljubi,
kad pri tom od gospoj mućan'je ne gubi ;
za rajsko počten'je slavne nje liposti
parjal bih služen'je ljuvene kriposti.
Ona toj ne gleda, ma način kad vidi, 5
stavi red ter ne da obraz moj da blidi ;
poruči po služi rič, koju ne velju,
za č ne bih rad k tuzi priložit vam želju.
Još mogu rit ovoj : jes mene tko želi, 10
kad onaj od gospoj meni se veseli,
pokli me dočeka toliko ljuveno,
ter ne smim reć, neka ostane skroveno.
Ar bi se zabil svak, da tko zna ovdi sad,
koliko moj žitak ondaj se nadje rad ;
ter trpit onu slas, je li toj prečudno, 15
imaje u oblas nje liće razbludno ?
Još mogu rit ovoj : ni na svit mladosti,
koja se jur k mojoj slikuje radosti ;
za č vidih još ljubav tuj niku medj nami,
ku ne smim reć uprav, da se svak ne smami : 20
gdi se sva miluje, jaki no otrok mlad,
gdi se sva siluje, kako bih veće rad ;
a drugo u naprid ne ću vam ja pravil,
neka vam ljuven vrid ne budem pojavit.

25

Nenadan sastanak, koji mi pribavi vjerna sluga.

Mogu reć : tač sluga ova me udvori,
jer nigda za druga toli drug ne stvori.

*Pj. 24: ak. 312, zad. 231 2 pri tom] oba rkp., može biti prid tom
15 prečudno ak. prilično zad. 21 otrok] oba rkp. otrog.
Pj. 25: ak. II 44, zad. 282.*

- Ar kad se pomili gospodja na službu,
ona se usili, stat me s njom u družbu.
- Rados tuj u sebi toliku ja stekoh, 5
ter ime na nebi postavit nje rekoh,
gdi k meni doteče jedan dan kako lav,
veselo još reče: vazmi lik za ljubav,
er ona ku služiš tolikoj vrimenta,
želeći da združiš nje ličca rumena, 10
tomuj sam našla put, neka se veseliš,
neka se u nje skut gospodin sam veliš.
- Ako ćeš ovi moj slišat svit što godi,
veće sad cknit ne moj, spravi se ter hodi.
Nu misli svak samo, gdi način govori, 15
što imam znat, tamo kad budem u dvori:
istom stah ter gledah hitros nje mladosti
a željom vas predah od vel'je radosti.
Svapih ja: tvoj sam vas, ino tuj ne rekoh,
ter za njom oni čas nazorom potekoh. 20
- Netom se očuti život moj u njih stan,
otidoh van puti pjan želje i ne zvan;
za toj me uhvati za ruku ljuveno,
tere me obrati u mjesto skroveno.
- Reče mi: postoj tuj, tolik trud pribavi, 25
za život, tere čuj, nikomur ne javi,
što ne bih ja ista dotekla k tebije;
ovoga za č ništa gospodja ne vije.
- Rekoh ja: molim se, pravi mi za milos,
ter mnogo bolim se, za taku usilos 30
da vam se koja zled boga dil ne zgodi; —
jer sam mnil, ovi red s gospodjom ishodi.
- Reče mi: ti ne haj, meni je potribno,
iznači način taj toliko podhibno,
kako se ć' u nje skut bez brige viditi, 35
ako ćeš mene čut i moj svit sliditi.
- Kako toj sliših ja, obslužit sve pristah.
Tuj ona podje tja i tuj ja sam ostah.
Razmišljah i veljah: kad će bit vrime toj?
K tomu se veseljah, mnjah da je vas svit moj. 40

Ter kada vesel'ja pričekah tadi rok,
 kon mene, mnjah, da sja i siva vas istok ;
 kon mene mnjah vas raj i drago kamen'je,
 za č pride sluga taj ter mi da zlamen'je,
 da vidim gospodju gdi grede, ter hrlo 45
 skočih ja, da podju prijat ju za grlo.
 Nu kad me ugleda, otide jak sokol,
 još vidit svoj ne da obraz lip ter ohol ;
 za č mene ne sudi, er pridoh iz nevar,
 za toj se začudi, koja je ovo stvar. 50
 Nu kad nje dobroti pride svis, da sam ja,
 oni čas ukroti srce zlo i parja.
 Cvileći li začu pozirat na slugu,
 ter ja mnjah da plače očito za tugu.
 Za toj se stah bolit i hotih prošten'je 55
 proseći pomolit, da prosti zgrišen'je;
 nu slušah srce tad, gdi mi sve govori,
 ljuvena bluda rad sve ono da tvori.
 Toj ne bi rečeno ner misal jedina,
 nego li stečeno i prava istina. 60
 Jer velik ne sta hip, ono s njom cviljen'je
 privrnu obraz lip na svako smiljen'je;
 k meni se upušta ter joj se poklonih
 i celov od usta na lice nje ponih :
 toliko jer vas dvor u rados obrati 65
 i svaki razgovor od mene ne krati.
 Gdi smieha napuni taj usta rumena,
 svega me okruni nje liepos svršena ;
 svega me još nika obide tuj slados,
 koja bi človika smamila za rados ; 70
 najliše svoj obraz kad na moj nasloni,
 ter ljuven vas poraz od mene tja poni,
 kojim bih grozno spet pri ner me pomili ;
 ter bi rek svu pamet nje liepos usili,
 i razum postavi, da veće radosti, 75
 da veće ljubavi da mojoj mladosti.
 Zače se u skut moj uvijat nje slava,
 a svrtat pozor svoj i ličca gizdava,
 ter bi me vazela još smirat ljuveno :

- za toj me vesela satvori svršeno. 80
 Za č tako pozirah nje liepos tada ja,
 ku k suncu primirah i sunce mnih da sja ?
 ctieše joj kruna taj od kosic na glavi,
 kojom se kako raj nje slava proslavi ;
 kojom se kako cvit uresom sve gizda, 85
 za to ju vas si svit uzdviže do zvizda.
 A tko su, tko hrlo ne bi se zabili,
 gdi cafti nje grlo kako gilj pribili ?
 gdi cafti vrat visok ružicom od cvitja
 jaki no sam istok zoricom s prolitja ! 90
 Kad godi pogledah nje obraz rumeni,
 vas trnih i predah za rados u meni ;
 za č bi rek da skupi svu liepos, ima čes,
 ku vidjah gdi upi : ovdı t' je vas ures.
 Prislatke nje oči svitljega pozora, 95
 nego li s istoči gorušta taj zora,
 meni se vidjahu i momu srdačcu
 dvi zvizde da sjahu u svitlom sunačcu.
 Kada li potecih razbirat nje liče,
 vječni se ja recih, jaki no fenice ; 100
 za č bih slas očutil s pametju i s dušom,
 gdi bi se gilj smutil na ličcu nje s ružom.
 Tko zabil tuj ne bi sam svoga imena,
 smišljaje u sebi nje usta rumena ?
 Jer bi jad i čemer svrnuli u slados 105
 a koralj i biser dobili za rados.
 A tko bi sve izreć mogal nje lieposti,
 a tko bi mogal steć tolike krieposti.
 toliko smilosti, da uzda govorit,
 kolike milosti mogah ja izdvorit ? 110
 skazati ke ne vim, ni znaju spovidit,
 li ne ću veće svim ljuvenim zavidit.
 Za toj se veseljah u mojoj mladosti
 i rieči tej veljah od vel'je radosti :
 gospodje ter ures ljepotom od slave, 115
 koju te glas i čes ljuveni svi prave,
 koju te svak veli prisvitlo sunačće !.

- Za toj se veseli sad moje srdačce,
 za toj se oholi život moj i duša,
 pokli te ovoli ljuveno sadruža ; 120
 pokli te u rukah u mojih ja vidju,
 da t' veće u mukah od želje ne pridju ;
 da t' veće zavidit ne budem človiku,
 kade sam ja vidit, za tvoj glas i diku,
 kade sam dostojan obraz tvoj veseli, 125
 za koji pokojan sluga se tvoj veli ;
 za koji život moj poštedit ne ću ja,
 gospodje od gospoj, ke ličce zorom sja. —
 Slišite ljuveni, gdi ovo govorah,
 što godi u meni poželjah, izdvorah : 130
 toli joj drago čut tuj moju bi rados.
 Za toj me u svoj skut priblazi nje mlados,
 tere me oda svud rukami obujmi,
 kako lov strilac, bud da mu se ne ujmi ;
 a gdi me celiva, mnjah, moja da mlados 135
 u među sva pliva : toliku čuh slados,
 toliku čuh milos, er kazat ne znaju ;
 reć imah li smilos : ovoj sam u rajju.
 Za č na svit ne bi slas, koju tuj ne stekoh,
 ter ovo još u glas zavapih i rekoh : 140
 ovo je vesel'je, ovo je tuzi lik,
 što trava ni zel'je ne može dat u vik ;
 ovo je sva ljubav, ovo je bože moj,
 ako ću reć uprav, gospodja od gospoj.
 Ovo je što prave, spivaje u pjesni, 145
 krunica od slave i venčac uresni ;
 ovoj se govori ljepota od svita,
 ku višnji bog stvori, da slavom procvita.
 Za toj me srdačce blago se naziva,
 pokoli sunačce kon sebe uživa. 150
 Kad ovo zgovorih, još rekoh : je li toj,
 ter se vas med stvorih u slasti ljuvenoj,
 za č obraz veseli dobrote napuni,
 koliko da veli : bog me tim okruni.
 Pomisli ljuveni, pri ner bih tuj prišal, 155

- imah li pri meni ke tužbe na misal?
 Imah se šta tužit do moga života;
 nu kad se sadružiti more nje lipota,
 ništa mi veće toj na pamet ne dodje,
 videći život moj u rukah gospodje. 160
 Kad se još vidih ja u kril nje radosti,
 sunačce mnih da sja kon moje mladosti:
 toliku ćućah slas, ar ne znam izrieti,
 ter uvik onu las vazel bih trpjeti.
 Ako je trud onoj, najvećma bih skončan, 165
 ponosit usti moj na obraz nje sončan;
 ako li dar celov od milih scinit jes,
 tko ima u darov od mene veću čes?
 Deri bih neredan za celov od usti,
 nu mi sto za jedan nje liepos dopusti; 170
 ter ne vim tomuj broj izreći ni čisal,
 za č drugo mimo toj ne bješe na misal.
 Toj bjehu sve muke, a često i hrlo
 pribiele nje ruke primaje na grlo!
 Tko liepos nje dvore, ako im ni rados, 175
 gdi slatko govore, ne dvorte nje mlados;
 za što je rič jedna slavne nje liposti
 sva slatka, sva medna, sva puna kriposti.
 Svaka rič, ku reče, pamet mi zamuti,
 svu ter svis obteče, da rados očuti; 180
 u kojoj radosti vidjah ja gdi plovu,
 tuj od nje mladosti sliševići rič ovu:
 koga si još ljublju, je li toj pravedno,
 da moje dni gublju ovako neredno?
 Gospodjam tko dvori, sliši me u pored 185
 ter ne mnij, da stvori nje lipos toj za zled,
 nego li za ljubav i da joj uzrok jes
 ukazat, jer uprav ljubi me nje ures:
 kako znat i ti mož, ki ovo čtiš sada;
 za što ja ovu još poznah rič onada, 190
 jer slavna nje mlados ne umi srčno rit,
 za č ljubav i rados mučno je ličcem skrit.
 Navlaš se za toj već puštah ja volji zloj,

Stihovi 189-216 ne nahode se u zad. rkp., nego samo u ak. rkp.

- da vidim što će reć ljepota nje za toj ;
 ter kad me ugleda, oni čas doteče, 195
 veće se cknit ne da, ter ovu rič reče :
- tko ti je zlo rekal, izročna svilice,
 tko te je pocjekal ter tuži tve lice :
 veće je smilosti, nego li tvrdi lav,
 u kom ni milosti, smiljen'je ni ljubav. 200
- Ti si cvit rumeni, ti s' moja razbluda,
 ti s' moj stril pereni, koji si vas svuda ;
 ti si zlat prstenčac, ti s' kruna od slave,
 ti si gilj i venčac, ki nošu vrh glave ;
 ti si trak grimizan, ti s' gojtan prierljen, 205
 ti s' biser nanizan i zlatom vas pleten ;
 i ti si bosil moj, ti s' rajska dobrota,
 ter cvilit već ne moj, tako ti života,
 er sam ja tvoja sva, vas vik, znaj istinu,
 i moja ličca dva tvoja će bit vinu. 210
- Kad ovo zgovori uresna nje mlados,
 sve mi se pritvori srdačce u rados,
 ter mi se učini, za milos i ljubav,
 po rajskoj pučini da plovu dim uprav ;
 jer malo tač posta, za što joj govorit 215
 ne bi toj za dosta, nego li satvorit.
- Svoj obraz nakiti razlike lieposti,
 posli moj uhitu ljuvenom krieposti,
 u krilo ter svoje mene tuj postavi ;
 još reče : ovo je lik tvojoj ljubavi. 220
- Tuj kako gospoји na ličce padoh ja,
 za č mene opoji i zani pamet tja,
 ter začē tuj tvorit nje liepos i dika,
 što ne smim govorit ni kazat do vika.
- I toj sad misli ti, kad se ja osamlju, 225
 čini me cviliti i da se zamamlju,
 ter ne smim sve tebi, koji ctiš, spovidit,
 neka mi u sebi ne budeš zavidit ;
- ne samo zavidit, ni da ti u željah
 ne bude jad slidit : toli se veseljah. 230
 Razber' svak ovi blud ter stavi misal sad,
 bi li mi velik trud, kad se s njom rastah tad ?

er gorki on uzdah htiše me porazit,
 da godi ne uzdah s njom družbu još skrasit. 235
 Nu svoje biserno ličce mi obeća,
 da veće čemerno ne tre me nesreća:
 za toj se veselju, za č veće ne tužim,
 za č ovu, ku želju, još ufam da združim,
 mojojzi ter sluzi odlučih haran bit, 240
 ka ne da u tuzi meni se pogubit,
 nego me pomože ovoli ljuveno,
 da mi se odlože sve želje svršeno;
 ter dobru ne gine nikadar imena,
 i dobra tko čine, ne gube vrimena.

26

Sladko spominjanje ljubavi.

Čuda su skrovena, čudne je naravi
 ova moć ljuvena, ter kara i zdravi.
 Koju stvar ne taj u cić one, ku služim,
 za ku sam u raj u, nje liepos kad združim;
 i za ku mnokrat ja oćutim gorki vaj, 5
 za što me ne prija na milih običaj.
 Nigda se sva nalip na mene učini,
 ter stoju oni hip u morskoj pućini:
 za toj se sve tužah onomu skroveno,
 ki znaše, da služah nje liepos ljuveno; 10
 ter ki se dan reće ova rić prave njoj,
 čudno se zateće namirit mene toj.
 Čini me čas oni da pridem u nje dvor
 ter mi cvit pokloni za ljuven razgovor,
 a grlo prislavje otvori medeno 15
 ter mene za zdravje uprosi ljuveno.
 Jednaga pusti glas i ruci pribile,
 vidih se tadi čas na skutu od vile,
 ter kako na darov začeh joj hvalu dat;
 ali me nje celov učini mukom stat, 20
 ter ja mnjah, da med gust, ali ka slas ina

*Pj. 26: ak. II 4, zad. 72, stihovi 1-16 takodjer zad. 814 6 sr. Dell.
 s. v. accogliere 21 slas ina ak. slaćina zad.*

- po sridi mojih ust topit se začina :
 toliku jur ljubav očutih s prijazni
 za mili nje celov, jer deri ni skazni.
- Pak ličca gorušta ukrasi sunačcem, 25
 tere glas ispušta, zvat mene srdačcem,
 prislatko nje ime začē mi praviti još :
 tribuje da vrime spominat ovo mož.
- Tom ovo izreče angelska nje mladost,
 svega me obteče vesel'je i radost ; 30
 svega me obuže razgovor, dim uprav,
 i čini da suze oči me za ljubav :
 toliko veselo obrati na mene
 svoj obraz i čelo ter oči ljuvene.
- Nu stavi dobro var, koji čitiš ovo sad, 35
 je li ka na svit stvar koju bih volil tad !
 Er bih tuj parjal ja, da mi se dat reče,
 što sunce obasja i more obtječe ;
 najliše gdi meni darova za milos
 usti svoj' rumeni i u njih svu milos. 40
- Da kada na moje grlo doč još vidih
 ruci bil' gospoje, sam sebi zavidih
 ter vazeh ljubezni razlike uživati,
 koje bi u pjesni dostojno pripivat.
- Sva staše u željah većma me udvoriti : 45
 sad se će, ja veljah, sva medom satvoriti ;
 ter svapih : ružice, pravi mi za lipos,
 za č mnokrat tužice meni da tva kripos ?
- Ovako za č vazda ne sčekaš jur mene,
 odkle ti bog sazda sve dare ljuvene, 50
 odkle te nadili da moreš poblaziti,
 i željno tko cvili, vesel'jem ukrasiti ?
- Kad ovo doupih, recte mi mladosti,
 kako ja otrpkih tolike sladosti ?
 kako li odolih moć držati razum moj 55
 za milos, ku volih, nego li život svoj ?
- Kada se zateče nje liepos i slava

22 topit se začina *ak.* topi i rasčina *zad.* 24 jer deri i sasni *zad.* (*očev. pogrvj.*) 25 *sr. Dell. s. v. ornare* 30-31 *sr. Dell. s. v. abbracciare i s. v. consolazione* 47 svapih] zaupih *zad. ak.* 53 doupih *zad. dovapih ak.*

ter ovu rič reče: o hvalo gizdava,
 kako mi toj veliš? Jer žimi lipota,
 odkli se drag želiš od moga života: 60
 sve srce dah tebi, jednako kim ljublju;
 život moj za č ne bi stal, da te izgublju,
 i vazda imam ja jednako srdačce,
 jednako kako sja nad oblak sunačce.
 Od tebe rič dražu ne imam kon sebe, 65
 ter ne mnij da mražu ovoj se na tebe;
 neg li se uzbojim našojzi ljubavi,
 tuj ljubav da mojim tko godi ne javi.
 Ter kad se što smuču, ono t' mi prilože
 zle sumnje, ke sluću, da s' ino ne može. 70
 Kad toj čuh od nje rit, rih razum od ove
 človika može prit, koji se prav zove;
 mogla bi još ova za krivca dat odvit
 i zlatom sva slova upisat, gdi da svit.
 Tej stvari smišljaje ostah ja zabjen vas, 75
 kako struc u jaje, zrčeći nje obraz.
 Još mućah, kad reče: što mućiš, govori;
 odkli me ter steče, život vas otvori.
 Zače mi praviti: neka znaš svilice,
 prjedje ner slaviti ti vaze me lice, 80
 prjedje još ner pozna me grlo i kosi,
 ne mogah imat sna, da poznam; ti tko si:
 toliku u tebi veljahu dobrotu,
 kojoj rih u sebi dat moju ljepotu.
 Zgodi se jedan dan, misal mi otide 85
 na prozor pozrit van, kad prem ti izide.
 Najprvo utekoh, pak mi da srce svit,
 da si ti ter rekoh: ovo je oni cvit,
 komu se veseljah, jak istok sunačcu
 i samo što željah u mojem srdačcu; 90
 ter opet na prozor on čas se obratih,
 me ličce i pozor od tebe ne kratih;
 moju t' dah svu lipos, kako sam dobro viš. —
 Nu svoju hti kripos ukazat nenavis,

60 drag] ti *zad.* 75-76 *sr. Dell. s. v. affisare, fisso, struzzo; sr. takodjer sprieda pj. V, 22, st. 345-46.* 80-81 *pridje ak.*

- ter svojom zlom zlobom, kom dražih rasevilja, 95
stavi se jur s tobom da mene razdilja.
- Čini znat zlim ljudem, onomu navlašto,
koga se ja bljudem ; ali bi sve tašto :
s tobom me rastavi, razglasiv radosti
i vel'je ljubavi od naše mladosti. 100
- Pomisli ti sam sad, bi li mi s tužicom,
jer ja mnjah da se tad rastavih s dušicom ;
pače ja deri mrah za željuom ljubezni,
a pak mi jošte strah priloži k boljezni.
- Za toj se uklonih za vrieme veliko ; 105
nu ne mnij, da ponih tebe se toliko,
koliko moju čas da shranim, dim pravo,
a svaki željah čas znat, jes' li ti zdravo ;
i svaka tvoja stvar draga mi bješe čut,
li stavljah tvrdo var obiti pravi put, 110
er jošte vrh mene stojaše oni glas,
od koga spomene strnu mi moć i vlas.
- Nu mnogo umije i vidi tvoj razum ;
er ja mnju, od zmije poznaje put i drum.
Gdi vrime propusti a sčeka čas po tom, 115
koji ti dopusti bit s mojom lipotom ;
pak ova tva sluga, kojoj si toli drag,
na svitu ni luga od gore ni mać nag,
ki bi se jur proteć štedila tebe rad,
ter toli umi t' reć, ne vim ja kazat sad : 120
put bješe vazela, kada me vidjaše,
da sam sva vesela ; kad k meni pridjaše,
za te se moliti gredješe s razbludom,
ka tvojim boliti čini me, znaj, trudom.
- Napokon posrnu, evileći prid moj skut : 125
tadaj me obrnu da nje rič budem čut.
Togaj dil otvorit stah srce moje njoj,
a s tobom govorit priklonih obraz moj.
- Od tole s radosti život sam provela,
i vrh sve mladosti tebe sam vazela ; 130
jer da tko suncem sja i rajskom ljepotom,
sve seienju tamnos ja prid tvojom dobrotom.

¹08 jesi li znat zdravo *zad.* 134 onimim] onimi *zad.* 136 timim] timi *zad.*

- Još da me pokripi, začē svim zabavljat
 onimim, ki liepi hoće se postavljat ;
 u šalu, mnih, podje ter rih toj, gdi pravi: 135
 što sam ja gospodje, kad timim zabavi ?
- Zavi rič ter reče, iz ličca sončana
 koja me daleče učini skončana :
 kad človik što želi, toj mu je sve blago,
 a lipo svak veli, komu je što drago. 140
- Ter veće ne pitaj od togaj ni prosi,
 ako viš, uživaj, što vidit mne mnozi.
 Tada ja stah mukom. Al kad na grlo
 zgledah trak zlat s rukom, zavapih njoj hrlo :
 prisvitlo sunačce, bi rek ti ni svezat 145
 dosti me srdačce; još grlo hoć stezat !
 Ne znaš li, jer ures od tvoje liposti
 tvrdji je, nego vez najveće kriposti ?
- Toj gdi ja njoj veljah, čini se ne čuti,
 a što je već željah, srce se sve smuti; 150
 jer oni čuh bilig, koji nam kaže dan,
 i vidih očit stig, koji je zori dan.
- Tuj rekoh od muke: vrime je meni poč,
 zora je u ruke, ka dieli dan i noć.
 Za mene ne pomnju, nu za tvoj glas vesel; 155
 jer ovdi da domnju, pače bih još vazel.
- Vire mi tuj ne da, nu sama k prozorom
 podje ter pogleda : je li ve prid zorom.
 Oni čas doteče jer nadje, što rekoh ;
 još ovu rič reče: znaj, da se zatekoh, 160
 da tvoj trud i vel'je tužice namiru
 i da ti dresel'je tužbeno rastiru.
- Za toj ti govoru, ako je stvar koja,
 za tebe da stvoru, tako mi pokoja,
 za tebe da vršu i da taj stvorim stvor; 165
 jer ino sve mržu, razmi tvoj razgovor,
 razmi tve hotin'je da ti sve ispunju
 i da ti želin'je svršen'jem okrunju.
- Ovako izbrane sve rieči uzveli,

150 u zad. rkp. nerazumljivo: a za to je cti željah 165 da za te stvorim
 stvor zad. 168 sr. Dell. s. v. finire.

- a s druge li strane sta, da me veseli; 170
 sta, da me sve mili ter vidih nje mladost
 gdi pamet sve sili, da meni da rados.
- Od koje radosti istom se zabih vas,
 a nad sve za dosti zrčeci nje obraz
 i liče rumeno, koje me sta toli 175
 pozirat ljuveno, da se svis oholi,
 da se svis uzdigne ter da me živ človik
 vesel'jem ne stigne, da žive vik u vik.
 Ter oni rastanak ne mogu zabit ja,
 koji mi još sanak često krat razbija. 180

27

Spominjanje ljubavnog uživanja.

- Sliši svak, tko skrovno ne drži potaje,
 koliko jadovno u željah ostaje;
 i dobrih tko dvori, koliku ima čes,
 jer za grih, ki stvori, kad godi smiljen jes.
- Jošte zled od dobra ne znaše život moj 5
 razlučit, kad obra ljubav me u dvor svoj,
 ter me da gospoji, svitljoj ner sunačće,
 koja mi opoji ljuveno srdačće;
 giljom ter pribilim nje liepos gdi cafti,
 učini da cvilim, a srce da dahti. 10
 U kih se nevoljah vele dan ispuni,
 za toj se sve moljah od gospoj toj kruni,
 jeda ju milos prit učini na ljubav,
 koja me čini mrit ljuveno, dim uprav.
 Kad ona vidi toj i k tomu put steče, 15
 učini život moj od smrti daleče.
- Za službu dohrani prislavni svoj obraz,
 od koga ne brani meni dat svu oblas:
 od svoje mladosti vinča me i kruni

179-180 sr. *Dell. s. v. allontamento i s. v. separamento.*

Pj. 27 : ak. 310, zad. 447 st. 5-6 sr. Dell. s. v. discernere, gdje ovako stoji: jošte zled od dobra ja ne znah razvidit; u zad. rkp. stoji u tekstu ovako: Još crno od biela ne znah ja razdilit, ljuvena kad strila začē me jur cvilit. Na okrajku pripisana su starinskom rukom oba stiha našega teksta, koji je i u ak. 19 vinča me i kruni zad. vienca me okruni ak.

- ter rajske sladosti život moj napuni. 20
 Meni se sva u dar darova, pravo dim,
 ter se mnjah Lehsandar, da vas svit gospodim.
 Gizdah se nje slavom jak dikom jelinčac
 i cvitak meu travom, ki se v'je u vinčac.
 Vide mnih svu slavu hvalit se po družbi: 25
 ovuj vil gizdavu izdvorih na službi.
 Donese do svojih toj njetko sve za zled,
 ter se s njom razdvojih, jer daše čudan red.
 Nu misli ljuveni, što se tuj odluči,
 najliše kad meni nje liepos poruči: 30
 ne primi u zazor, ako me u skore
 ne vidiš na prozor; jer mi se ne more,
 da mi se zli ljudi po pamet ne stave;
 i ti se ter bljudi, jer vidiš, što prave. —
 Slišav taj žestok glas, umri mi sve srce 35
 a strnu svaki vlas, jak na dan od smrce.
 U taj čas podjoh tja, cvileći vel sozno,
 ne rekši drugo ja, nego li kleh grozno,
 govore: životom da ga bog ucveli,
 s angelskom lipotom tko mene razdili; 40
 sve vajme da upi i da mu nenavis
 na ljubav nastupi, neka gre u nesvis,
 neka gre uhiljen, kako no gredu ja
 s gospodjom razdiljen, sva suncem koja sja.
 Ovakoj tuj rekoh i mnokrat toj pravljah, 45
 mnokrat se zatekoh sam ubit i spravljah;
 nu pozrih jur k bogu, vladat se ne dah tač,
 li veljah: ne mogu trpiti tolik plač.
 A misli tko ljubi, postavljam u tvoj sud,
 tko ljubav izgubi, je li mu velik trud? 50
 je li mu boljezan? za što se mni meni,
 da željna ljubezan život je pakleni;
 za što ja u vas svit ne nadjoh, moj bože,

23 nje *zad.* sve *ak.* 27 dodje toj do svojih a nitko sve za zled *ak.* 33 mi *ak.*
 nam *zad.* *St. 41-46 dolaze još jedan put zad. rkp. 806* 42 na ljubav *ak.*
 u ljubav *zad.* 43 uhiljen *ak.* cvileći *zad.* 44 s gospodjom razdiljen *ak.* smrt
 svak čas želeći *zad.* sva suncem koja sja *ak.* jeda me poždre tja *zad.* 48 tolik]
 ovi *zad.*

- razgovor ali svit, da mi trud odlože;
ter mnogo vrimena u mojoj mladosti 55
taj želja ljuvena ne sčeka radosti.
- Ja za toj odoliti ne mogoh tolik jad,
za toj se pomolit gospodji podjoh tad;
ter kad me zamiri, gdi kopnim kako led,
da moj plač namiri vesel'jem, stavi red. 60
- Reče mi po svojoj jedan dan poruci:
danas je rok tvojoj svoj želji i mucu;
dosta si u tužbi provel zla života,
čeka te u družbi sad moja lipota.
- A za toj sunač zrak tom vidiš da podje, 65
a pride noćni mrak, prid' u dvor gospodje.
Razmisli svaki sad, tko ima sve srjeće,
more li biti rad od mene taj veće?
- Toli se veseljah, er bješe bez mjere
ter jošte u željah ne imah sve vjere; 70
nu kada ja vidih da suncem dan podje,
zapovid svu slidih od moje gospodje.
- Spravih se ja hrlo i pridoh na nje dvor
i puštah sve grlo, da čuje moj govor;
a sve toj za uzrok, za č bješe bilig naš, 75
kad godi imah srok, sadružiti nje obraz.
- Tuj on čas doteče nje ures gizdavo,
veselo ter reče: jes' li živ? jes' zdravo?
jošte me nje lice obasja, kako raj,
gdi svapi: svilice, za mal hip pokrsmaj; 80
jer pravo govoru, kako sam čuti mož
i vidit, po dvoru po našem da bde još.
- Kako čuh rič onu, punu sve radosti,
svis moja utonu u rajskoj sladosti:
toliki razgovor u sreću mom stekoh, 85
ter ini odgovor tadaj njoj ne rekoh,
nego li: ružice, ti s' zdravje, ti s' pokoj,
ti ne daš, tužice, da pati život moj.
- Još rekoh: gospodje, da se što ne zgodi.

57 ja za toj *ak.* ter veće *zad.* 60 plač *zad.* trud *ak.* 64 čeka *ak.* želi *zad.*
Stihovi 65-68 dolaze u *zad. rkp.* 30 kao posebit fragmenat; isto tako stih.
73-76 u *zad. rkp.* 547. 80 svapi] zaupi *ak.* 85 mom *ak.* ja *zad.*

- Tuj liepos nje podje da svoj dvor uhodi. 90
 Stojeći ja tade, ljudski glas oćutih:
 on čas mi zla pade a dobra ne slutih,
 misleći još rekoh: ovo t' sam zamiren.
 Za toj k njoj potekoh, jeda bih namiren.
 Vidiv me, gdi ja mrah, doleti kako stril 95
 ter svapi: ne imaj strah, pokle si u moj kril.
 Tuj moje predan'je nje lipos prosinu,
 gdi mi da ufan'je da se ja ne brinu;
 ar pozna svu stražu, ka bješe tuj došla,
 ni triba da kažu, kojega cić posla. 100
 Vidj svaki ljuveni, koli se dreseljah,
 dokole rumeni obraz nje ja željah;
 i kolik strah prija moj život uzviren,
 kad ondi najprijja mnjah da sam zamiren.
 Ne mnjah ja u tuzi održat život moj: 105
 toliko isuzi srdačce me za toj.
 Da kad se u ruke gospodji ugledah,
 veće ja tej muke na srcu mom ne dah,
 ner vazeh nje obraz i oči, govore:
 ovi li mom poraz srdačcu satvore? 110
 Ako rič, ku recih, ne bješe naredna,
 s celovom li tecih na ličca nje medna;
 a mnokrat ja stanih, jaki no vas vazet,
 ter iz nje ne ganih oči me i pamet,
 nego li gledah stav nje grlo i kosi, 115
 u kojih svu ljubav i ljuven stril nosi.
 Ovo mi znam u vik virovat li ne će,
 da može mlad človik plakati ne hteće,
 kako tuj cvieljah ja od vel'je radosti:
 sva mi svies podje tja u rajskoj sladosti. 120
 Najliše gdi doni na moj ust svoj celov,
 koji mi pokloni za milos u darov;
 vase me još u skut, ka u vik razbluda
 ne bi mi dala čut ni muke ni truda.
 Za č mi da ličca dva, neka me zabavi, 125
 a sebe stvori sva medenom ljubavi;
 ter slatke nje rieči i mili još pogled

- ljuveno zaliči jadovnu moju zled.
 Za toj se hitrah njoj jaki no djetence
 i željni ruci moj' savijah u vence, 130
 ter grlo nje krunjah, a moje nje liepos
 tuj slave napunjah ljuvenu ja kriepos.
 I tu joj zahvali priklono ma mlados,
 jer moj trud požali angelska nje rados;
 ter začeh prošten'je prosit joj s ljubavi, 135
 da moje zgrišen'je na pamet ne stavi.
 Na toj rič nje usti ne da mi otvorit,
 nu se još dopusti družih toj sve tvorit;
 ter sam ja stanovit, toj stvorit bi uzrok,
 da se tuj ponovit ne bude moj prirok. 140
 Da me se jad s tugom ostane svršeno,
 začē rič o drugom nje ličēe rumeno:
 za toj se nadjoh rad, i za toj svak hodi,
 jer mu ću kazat sad, što mi se tuj zgodi.
 Dokole smiljen'je ovoj ja ne stekoh, 145
 vele krat cviljen'je ljuveno njoj rekoh;
 mnokrat joj još veljah: umiram s boljezni,
 umiram u željah tvoje cječ ljuvezni.
 Ter slavna nje mlados ovu stvar spomenu,
 koju bih za rados zabil ja ljuvenu; 150
 otvori sve usti, jak cvitak ružice
 tere glas ispusti: gdi ti su tužice?
 gdi ti su boljezni, koje ti sam reče
 u željnoj ljubezni cječ mene da steče?
 ter ako sam sebe osvetit gledaš sad, 155
 ovo sam kon tebe: osvet' se, neka s' rad;
 to li ki od mene ljubavi lik želiš
 tēr imaš spomene, za č mi ga ne veliš?
 za č mi ga ne ć' pravit, er sam ja pripravna
 togaj te ozdravit, jak slugu prislavna. 160
 Kako mi toj reče, svi znajte ljuveni,
 jer pamet uteče na drugo sva meni;
 vas podjoh u plamen gorušte ljubavi,
 jak trave suh pramen kad na plam tko stavi.
 Ukazah u meni želin'je ljubovno, 165

- koje svi ljuveni požele, ma skrovno.
 Nu slavna nje liepos kad moju zna misal,
 ukaza tuj kriepos, ku ne bih ispisal;
 ar da čti u čten'ju, u kom je diklam svit, 170
 ne bi svom počten'ju mogla nać taj odvit.
 Istom stah ter gledah, nje razum što veli,
 ter srcu mom ne dah, toj veće da želi;
 pače se još kajah, jer ovu vlas' stekoh,
 ter se tuj potajah, veće rič ne rekoh.
 Za toj me jur uče nje liepos prašati : 175
 što stojiš tač muče? hótij mi kazati;
 jer vidju vrh sebe da stojiš ne malo :
 ča je toj od tebe, gizdava ma hvalo?
 ako se što boliš, gdi ti se molju ja
 da tuj stvar odoliš, ka nam se ne prija : 180
 vazmi toj iz srca, moj gilju gizdavi,
 za što je toj smrca od naše ljubavi;
 za što je konac toj i svrha prijazni,
 prislatki cvite moj, svom slavom ukrasni.
 A pak znaš, da veli ova se rič vinu : 185
 dokli se stvar želi, dotle je u seinu;
 ter našoj ljubavi ne nadjoh ini lik,
 čim da se proslavi i trpi po vas vik,
 ner vladat tuj želju da konac ne ima. —
 A veće ne velju, za č mi se ne prima ; 190
 nu što se zatekoh, ozdravit poraz tvoj :
 ne moj mnit da rekoh bez misli ja ovoj.
 I sada još pravlju, da sam ja pripravna,
 tebe da ozdravlju jak slugu prislavna ;
 da tebi dam rados i tvojoj ljubezni, 195
 ako je ma mlados lik tvojoj boljezni.
 Ovo ti obraz moj, ovo ti me lice,
 ter cvilit već ne moj grimizna svilice ;
 ovo ti me čelo, visok vrat i kose,
 i grlo veselo moj venče od roze. 200
 Ovo ti me oči, kojim si srdačee,
 kojim si s' istoči viditi sunačee ;
 ovo ti me usti i ljuven njih celov,

- koje ti dopusti život moj u darov.
- Izbiraj što ćeš sad, jak cvitje po vencu, 205
 jaki no ljeti hlad po živom studencu.
 Ako je što drugo, tebi se ne brani
 toj moje sve blago, moj gilju izbrani;
 to li ti za dosti cvite moj ne bi toj,
 neka te radosti napuni život moj ; 210
 neka još tuj smilos mož imat u mene :
 ovo ti za milos me prsi ljuvene.
 Za toj te još molju, rumeni cvite moj,
 ne vazmi zlu volju na mene, venčac tvoj ;
 ne mari ter o tom, što ćeš pak sam žalit, 215
 ner što sad i po tom vas će svit pohvalit.
 Rekši toj nje ures, slatko me pogleda :
 mislite, koju čes nje liepos tad mi da !
 Kad slišah toj i čuh, svega me zanese
 ter stojah u posluh ; mnjah, zlatom da veze, 220
 mnjah, biser u moj skut da pada bez vitra :
 toli nje bješe čut slatka rič i hitra.
 Ja pravljah u meni : ovo je dobrotu,
 ovo je svršeni razum ter ljepota.
 Ovo je ona vil, sunaćem ku velju, 225
 ter dosle nisam vil, što služim i želju ;
 a sad sam stanovit, da većma ni človik
 od mene darovit, nit će bit po vas vik.
 Ar vidih sve čten'je i ritko nadjoh toj,
 do more počten'je s ljepotom stat u goj ; 230
 a ovoj ljepotom ni druge u Grecji
 ter slavnim životom vaze glas Lukrecji.
 Ovako izbrane nje stvari razbirah,
 a s druge li strane na vilu pozirah ;
 ter mi se od rozic ona cvit činjaše, 235
 gdi joj pram od kosic niz ličca lečaše.
 Tuj topvr znah poraz i milos ljubezni,
 razmisliv nje obraz, svom slavom uresni ;

208 toj moje sve blago *zad.* menie je li blago *ak.* 210 život *ak.* vjenčac *zad.*
 211 smilos *zad.* milos *ak.* 214 venčac *ak.* život *zad.* 215 što ćemo pak ža-
 lit *ak.* 218 tuj mi slas nje ne da *zad.* 231-32 *sr. pj. II 145, 9-10 i 59,*
 13-14. 234 vilu] liepos *ak.*

- da kada otvori pribiele još prsi,
oni čas satvori, da mene sve mrzi, 240
a da mi ljepota nje slavna omili,
iz više života od duše i tili.
Ter ja tuj vas zadjoh, jaki no opojen,
za rados ku nadjoh va on dar gospojen;
mnjah, moja po raju da mlados sve plove, 245
gđi vrime sve traju u slatke celove,
gđi naglim i hrlju za svu moć i kripos,
da češće zagrlju angelsku nje lipos.
Da bude još ljubav tuj našu tko vidil,
mogu reć ja uprav, ne bi istom zavidil; 250
nu bi se zamamil jaki no otravljen,
ter bi taj čas jamil s dušom bit rastavljen.
Najliše gđi krili ona se sva k meni,
najliše gđi mili obraz svoj rumeni;
najliše gđi sili sa svom se mladosti, 255
da mene nadili još veće radosti.
Da mene pokripi i moje srdačce,
svoj obraz prilipi satvori sunačce,
ter zače jur pravit, svrćući ljepotom :
tko nas će rastavit, njega bog životom. 260
Ja ino ne rekoh, ner : makar i amen,
ter k lićeom potekoh, vas kako zamamljen;
ter se ja veseljah i s dnšom život moj,
a ino ne veljah ner : udlji bog ovoj.
Da nu me oni rok željahna ucveli, 265
kad pozrih na istok, da se dan zabili;
otvorih još pogled ter mi se činjaše,
da zora mimo red na pospih svitaše,
a sve cječ radosti, ku ćutih dotle vas,
ter mojoj mladosti sve se mni jedan čas. 270
Ali ti ja pamet u željah bih zgubil,
ter začeh grozno klet zoricu i dan bil :
oh svitlo sunačce, da bi sve stamnilo,
ki naše srdačce razmiri nemilo;
ki s tvojom svitlosti, greš, da nas razdiljaš, 275
a ne imaš milosti, da nas tać raseviljaš.

Stihova 273-276 nema u zad. rkp. 274-275 ki rkp., zar ko?

- Tuj ona od gospoj, ružicom ku zovu,
 slatki glas pušta svoj ter reče rič ovu :
 da pozna sunačce prisvitlo i s' zorom
 sej naše srdačce, stali bi za gorom, 280
 neka nas razdilit ne budu željno sad,
 neka nas rascvilit ne bude ljuven jad.
 Nu tko nam razumi ovi hip ljuveni,
 nego li samo mi : ja tebi ti meni.
 Za toj se čuj ne smut', moj gilju gizdavi, 285
 jošte ćeš bit u skut od moje ljubavi ;
 jošte ćeš u rukah u mojih veselit,
 tako mi u mukah ljubavi ne želit.
 Rekši toj gospoja, mislite ljuveni,
 koji se dostoja odgovor dat meni, 290
 toliku gdi ljubav stvori mi nje lipos,
 koja mi, dim uprav, zanese svu kripos.
 Ter gdi imah zahvalit na nje dar svršeni,
 i takoj požalit rastanak ljuveni :
 inu ja rič ne dah, ner da sam tvoj vilo, 295
 zrčeci u željah nje ličce pribilo.
 A posli s rukami nje grlo okrunih,
 ter željnim suzami ostalo dopunih.
 I tuj se razdilih s prislavnom lipotom,
 ter željno procvilih za velik čas po tom. 300
 Tko bi taj mramoran, da ne bi protrnul,
 jaki no val moran gdi bih se uzvrnul ;
 ter kako s dušicom da se ja rāstanu,
 tako mi s tužicom oni dan osvanu.

28

Naša zamjenita ljubav iskušana u mojoj bolesti.

- Do sada nisam vil, kako se žali drag ;
 do sada nisam mnil, da sam ja toli blag.
 Za č ona, ku pravlju, od gospoj da je cvit,
 i ona, ku slavlju, da cafti po vas svit :
 pravo dim, bez zlobe, taku stvar satvori, 5

277 tuj *ak. er zad.*

Pj. 28: ak. II 45, zad. 164 sr. Dell. s. v. ammalarsi, estremità, ocorere.

- koje se podobe napisat mramori.
 Jednom se namiri, da nemoć najgora
 život moj dotiri na konac umora ;
 ter prave, kada zna od mene ona toj,
 jaki no iza sna reče rič: bože moj! 10
- Sta velik takoj hip, jaki no zamama,
 a pak svoj obraz lip vas poli suzama,
 govore: moj bože, prida te sad upim,
 ako mi bit može, da ga ja zastupim,
 makar da zaminim njegovu nemoć ja. 15
- Ako toj, što scinim, za mene on prija,
 ako sam ja uzrok i moje ljubezni,
 da za moj on prirok tej pati boljezni:
 volju smrt sliditi, ako je pravo reć,
 nego zlo viditi, koje se može steć. 20
- Za č ona pravljaše sej rieči, ke rekoh?
 i za što stavljaše, da nemoć s nje stekoh?
 Ne bješe stvar ina, ner ovoj što ću rit,
 ako se istina ne bude meni skrit:
 ako smim reć uprav, ja gredih kako slip, 25
- ljuvenu nje ljubav želeći svaki hip ;
 deri bih smamljen vas na slavnu nje rados,
 ku htiše svaki čas sadružiti ma mlados.
 Kad ona zna ovoj, što stvori, sve ću rit.
 Od tole u dvor svoj čini me ridje prit, 30
- od tole stavi var; a ne mnij tko, za zled,
 nu neka imat stvar ljuvena bude red.
 A sve toj bezbrže, da ljubav jur naša
 po tle se ne vrže ni da se raznaša.
- Vim za toj procini, da meni nemoć tuj 35
- želin'je učini; ter što bi, svak me čuj:
 jedan dan na moj dvor ugledah nje slugu,
 od ke mi razgovor odloži svu tugu;
 ar mi lip dar doni od moje gospodje,
 i zdravje pokloni ter on čas tja podje. 40
- Za drugo moj bože ne stvori ona toj,
 nego znat da može, kako stan stoji moj,
 neka da razumit onojzi od gospoj,

- ka htiše izumit po svaki način toj ;
jer ona odluku k meni prit učini, 45
ništa trud i muku u željah ne seini.
- Za č smrtno sumnjaše od mene dan i noć,
ter u vik ne mnjaše, da me će vidit moć.
Sve mi toj pak reče nje liepos gizdava,
kad k meni doteče kako raj i slava. 50
- Nitko me ne ima toj prašat, kako bi,
za č se reć ne prima ni slišit podobi ;
istom jur izide. Tuj misal svak stavi,
k meni tuj kad pride, s kolikom ljubavi,
s kolikom milosti ; jer ja reć istine 55
ne imam smilosti, da mi laž ne seine.
- Nu koju ja rados ne ćutih tuj hrlo,
kada me nje mlados uhvati za grlo!
ter k meni prionu ljuveno, da ja mñjah
za ljubav sionu, da u sni ono snjah : 60
toliku dragos ja oćutih čas oni,
ka moju nemoć tja u on hip svu poni.
- Ter kako prislavna prinese gospoja
nje ličca gizdavna na ličca jur moja,
ne hoti ustavit svoj celov od mene, 65
ni mi da što pravit od željne spomene,
dokli se ne steče volja nje lieposti,
tuj deri rič reče s ljuvenom krieposti:
moj venče izbrani, uresan ružicom,
tko li te izrani boliznom tužicom ? 70
koja li bi smila tolikoj još nemoć
i boles nemila, ka na te hoti doć ?
koji zled ne želiš nikomu na saj svit,
nu se još veseliš dobro ćut i vidit.
- Ki bilig srca zla od zvizda bi toli 75
na tebe ter posla gorčine ovoli ?
Da bi moj slišil glas bog, prid kim vapim ja,
ter strl toj zvizdi vlas, da tamni a ne sja,
ka čini moj obraz da mrkne i suzi,
odkole ćuh poraz, za koj si u tuzi ! 80
da se dan i taj noć ne broji u broju,

Što je od stiha 65 napried, onoga nema u zad. rkp. 78 strl] rkp. stre.

kad pride taj nemoć na mlados jur tvoju !
 Er s tobom na poli ja ćutim svu tugu,
 za što me doboli, ne kako za slugu,
 nu kako za srce i kako za dušu ; 85
 ter te ja do smrce odlučih da združu,
 šta te bog izbavi, ter ino ne velju,
 nego li : ozdravi ; za č drugo ne želju.
 Ter ako razgovor uzgledaš moj veće,
 moj ti se veće dvor zatvorit jur ne će. 90
 Tko ti će od sela pobljusti stražice
 i sčekat vesela, moj cviete ružice,
 neg li ja, venčac tvoj ? za što se mni meni,
 da patiš sve ovoj u želji ljuveni.
 Ovo ja slišeći i s ličca ružice 95
 od suzie tišeći, bi li mi s tužice ?
 bili mi s boljezni ? za što se kunu ja :
 tako mi ljubezni, smrtni me trud prija ;
 za č rieči ne reče, kada joj niz obraz
 dosti suz ne steče, da ja mnjah : kopni mraz ; 100
 toliko čemerno podrie se ljut zdihaj
 uz grlo biserno ter mi toj zada vaj.
 Za to joj ja rekoh : dosta bi gospoje,
 za tebe da stekoh ovo ja zlo moje,
 od sebe gdi činiš tolike nevolje ; 105
 ter bi rek ne sciniš, da mi gre na bolje,
 ner što mi daše vrid tej tvoje tužice,
 a svaki hip naprid bolji sam ružice ;
 er tvoju ljubezan koji čas vidih doć,
 parja me boljezan, sva tuga i nemoć. 110
 Toj prijah vesel'je cječ tvoje lieposti,
 ka veće ner zel'je ukaza krieposti.
 Ter da znaš, ova zled jer mene dopade
 za velik moj nered, koji znam od sade ;
 za toj sam uzrok ja, a ne tva lipota, 115
 ter tuj stvar parjaj tja, tako ti života.
 Ovo ja kako rih, ter obraz gizdavi
 od vile još pozrih s velikom ljubavi,
 po komu poznah ja, gdi slavna nje mlados

91 od sela]u rkp. odcela, pisano po izgovoru.

- veliko tuj prija vesel'je i rados. 120
 Za toga dil reče: neka znaš cviete moj,
 jer ja mnjah, da steče za mene sve zlo toj.
 Za toj se ja boljah mom srci od veće
 i sebe nevoljah za tej tve nesreće;
 nu pokle prem zdraviš i gredeš na bolje 125
 a mene ne praviš uzrok tve nevolje,
 velmi se veselim i ćutim rados sve
 ter ino ne želim, nego li zdravje tve;
 jer te se nikade nagledat ja ne mnjah:
 tolik strah napade na mene, što sunnjah. 130
 Za ku stvar zavjete, ne mogu t' govorit,
 gizdavi moj cviete, ke treba bi stvorit,
 za željno zdravje tve, koje ću, što mogu
 najpridje, vršit sve ter hvalu dat bogu;
 jer mi te dopusti, jer mi te zaima, 135
 jer molbe od usti počtenih jur prima.
 Svršiv tej besjede nje liepos gizdava,
 kon mene tuj sjede raj kako i slava;
 ter rieči govorit začē mi nje mladost,
 od kih se med stvorit mogal bi za sladost. 140
 Pak spivat sta pjesan, u kojoj otvori,
 kakva se ljubezan počtena govori,
 u kojoj slikova nje s mojom ljubavi,
 jer ljubav jur ova rajska se sva pravi.
 Misli svak tko sliši, bih li ja tada rad, 145
 ka rados utiši sve moje želje tad;
 najliše dim uprav, gdi začē da slavi
 počtenu jur ljubav, i našu s njom stavi.
 Ter ovo ja tebi jak sebi velju sam
 i ti mi ć' po sebi virovat, dobro znam, 150
 jer moja ljubezan i moje gospoje
 dostoji u pjesan da se čti ter poje;
 za što je čista sva. Za toj sam upisal,
 gdi jedno draga dva imaju na misal;
 ter ništa ne haju, ako mi tko ludi 155
 još vjere ne daju: po sebi svak sudi.
 Dosta je toj men'je, prid bogom da sam prav,
 ki moje počten'je i čistu zna ljubav.

29

Nisam ništa skrivio.

Koliko život moj ne misliš rastvorit,
 molim te, toj ne moj veće mi govorit ;
 ar tvoja čas slavna, kako glas počteni,
 velmi su odavna pridani još meni. 5
 Takoj ja da sam zdrav u snazi ter puti,
 kako se za toj prav tvoj sluga sad ćuti ;
 a naprid još veće, kako ćeš znat i ćut,
 ne bud ke nesreće, ka prieča drum i put.

30

Želim te, dodji u moje krilo.

Pomisli sunačce, o venče biseran,
 je li mi srdačce i život čemeran,
 želeći svak te čas, ter cinju sto godin,
 dokole pride glas, da gre moj gospodin.
 Za toj te ja molju, sokole gizdavi, 5
 hoć li, da ne bolju u željah ljubavi,
 veće me cknit ne moj, spravi se, ne krsmaj,
 ter dolet' u kril moj jaki no svitli zmaj.

31

Blažena ti i sva tvoja ljepota.

Blaženi čas i hip, najprvo kad sam ja
 vidil tvoj obraz lip, od koga slava sja.
 Blažena sva mista, kada te gdi vidih ;
 dni, noći godišta. koja te ja slidih. 5
 Blažen čas i vrime, najprvo kada ćuh
 lieposti tve ime, kojoj dah vas posluh.
 Blažene boljezni, ke patih noć i dan
 cić tvoje ljubezni, za koju gubljah san.

Pj. 29: ak. I 26, zad. 96.

Pj. 30: ak. 267, zad. 408.

*Pj. 31: ak. 261, zad. 36 2 sunačcem koji sja ak. 8 cjoć gorke lju-
 vezni i javi i u san ak.*

Blaženi jad i vaj, ki stvorih do sade, želeći obraz tvoj sve moje dni mlade.	10
Blaženo vapiŋ'je, kad ime tve zovih i gorko trpin'je, u željah kad plovih.	
Blažen trak od uze ljuvene, u kojoj stvorih plač i suze, želeći da sam tvoj.	
Blažena liepos tva, blažena tva mlados, pokli se meni sva darova za rados.	15

32

Prijetelju o ljubavi.

Ako ćeš Stiepo moj za mene što stvorit, za život, čuj, ne moj veće rič govorit ; za život u sebi ne drž' tuj misal već, za č slično toj tebi ni mislit a neg reć.	
Ar ona od gospodj, mni mi se, tač ljubi, ako joj reći podj' : za mene sve zgubi, ne će svoj obraz lip štedit nje srdačce ; ter je prem sasma slip, tko ne zri sunačce, ako li stavi var, odkli ju zadvori, je li ka na svit stvar, ku za te ne stvori ?	5 10
Bi li tko izrekal medj drazim što milo, što prid njom ti stekal voljno nis' i smilo ?	
Ar da ti željni stril ne vridja života, prijate u svoj kril slavna nje lipota ; k tomu ti ljuven još hti zaklad darovat, za tvoju neka mož nje liepos vjerovat.	15
I neka ne tužiš u željah čemerno, želeći da združiš nje ličce biserno, veće krat jur svoje počten'je ostavi, a sve toj cječ tvoje velike ljubavi ;	20
ter svojih ne gleda, ni stida od ljudi, do danas još ne da tve srce da trudi. Kad godi zamiri ali zna skroveno, želin'je da tiri tve srce ljuveno, ne riči, ner djelo satvori nje obraz :	25

Pj. 32: ak. II, 23, zad. 23 1 Stiepo zad. cvite ak. 6 reći podj' zad. rečes: podj' ak.

toj se je vidjelo, ar je tvoj nje ukras.
 Ne pitam ni éu rok, pokazat istinu,
 za što sam ja svidok tomuj sam bil vinu.
 Koli krat ja vidih tu vašu ljubezan,
 toli krat zavidih ter ostah vas biesan ; 30
 toli krat sam sebi zavapih tuj smilo :
 komu se sad ne bi srdačce smamilo !
 komu se pamet sva za rados ne stire,
 kada se draga dva viditi namire !
 A za što uzvelim ovo ja, Stiepo moj ? 35
 za što još poželim, da drugi vidi toj,
 neka se začudi našojzi ljubavi
 i neka jur svudi toj kaže i pravi,
 i neka govori : vidil sam, človik jes,
 komu bog satvori nada sve ljudi čes. 40

33

Kako ćemo jedan bez drugoga ?

Ako ti pri podje, komu ćeš mene oć ?
 to li ja gospodje, kamo éu, gdi li doć ?
 ar meni sve se mni, kad nisam kon tebe,
 da mi su gorći dni ner ptici ka zebe.

34

Kad tebe nema, nema radosti ni veselja.

Prisvitla gospodje, tako mi života,
 kada ti van podje, osta grad sirota ;
 osta grad kako pust. Ne mnih ja sam ovoj,
 od mnogih nu sam ust čul ovo sluga tvoj. 5
 Ter tko se stekoše, ružice, prid tvoj dvor,
 svi on čas rekoše : podje vas razgovor,
 otide sva slados, otide sva gizda,
 otide sva rados, ka slove do zvizda.
 Za toj mi, ružice, sva pamet uzbiesni,

35 Stiepo *zad. cviete ak.*

Pj. 33 : ak. 263, zad. nema.

Pj. 34 : ak. 277, zad. 409.

jer mi bi s tužice želit tve ljubezni, 10
 za koju ostah nag, želeći čemerno
 tvoj vidit obraz blag i lice biserno.
 Ter sve što sunačce tvoj ures van stoja,
 me željno srdačce ne skrasi pokoja;
 za č sobom sve poni, me zdravje i rados, 15
 ter mi se izroni u željah sva mlados.
 Za toj te gospoju činju znat: hodi van,
 ako ćeš da moju čuješ smrt niki dan;
 to li ćeš život moj i da sam vesel zvan,
 čin' rajski obraz tvoj da vidju svaki dan. 20

35

Za što ne mogu biti bez tebe?

Reć mi se jur hoće, nu me je cviete sram;
 nu drugi reć što će, volju ti reći sam:
 tako mi radosti, kako mlad usevilju,
 kad godi s mladosti s tvojom se razdilju.
 Reci mi sunačce, za č mi se zgodi toj? 5
 jeda s' me srdačce? jeda si život moj?
 za što ja na sviti ne mogu bez tebe
 čas jedan živiti, kako sam bez sebe.

36

Ne mogu živjeti bez tebe.

Kako se bez sebe ne more živiti,
 takoj ja bez tebe ne mogu živ biti;
 a kad se ja s tobom ružice razdilju,
 kako no sam sobom razdiljen usevilju,
 ter tebe želeći, sam sebe toj želju. 5
 Je li toj misleći, veći jad ner velju?
 je li toj paklen trud i čemer viditi?
 ar ne vim gorči sud, ner dražih želiti.
 Cić toga život moj ako ćeš sunačce,
 razdilit već ne moj s mojim tve sardačce; 10

Pj. 35: ak. 289, zad. 443 1 nu me je deri sram zad.

Pj. 36: ak. I 35, zad. 112.

ar volju ja s tobom ružice umriti,
nego li sam sobom do vika živiti.

37

Nikud bez tebe.

Reci mi ružice, jesi li bez mene
ćutila tužice od želje ljuvene?
Za što se meni mni, žimi tvoj obraz bil,
u pakli ove dni bez tebe da sam bil.
Ter da se od sela hoće svit oborit,
iz čela do čela vas ognjem pogorit:
bez tebe ja nikud, moj venče veseli.
Oh ne zna, što je trud, tko dražih ne želi!

5

38

Moja molitva.

Svemogi moj bože, molim te, ako glas
umrlih prit može prid velju tvoju vlas:
čin' da se nagledam pridražih, a po tom
sebi čas da ne dam živiti životom.
Toj li glas, bože moj, umrlih ne slišiš,
učinit ter ne ć' toj, da mene utišiš:
a ti me porazi, da mnom ni spomene,
kad mili ter drazi dalek su od mene.

5

39

Moj savjet.

Človiče, nikoga toliko srčano
ne ljubi, bez koga život je skončano;
za što ćeš život svoj u ruke smrti dat,
pokli se dragi tvoj drugi ti može zvat.
Ter kada kon tebe ne vidiš stvar tvoju,

5

Pj. 37: ak. 254, zad. 442 5 od sela]oba rkp. od cela, pisano po izgovoru.

Pj. 38: ak. 246, zad. 502 5 toj li glas ak. ako li zad.

Pj. 39: ak. 253, zad. 58. za što] očekivali bismo are.

ne vidiš sam sebe, nego li smrt svoju ;
ar veći ne veli na svit se nepokoj,
ner drazih tko želi, kako zna život moj.

40

Oči moje svuda tebe ištu.

Srčani moj družo, s tebe mi sunce sja ;
ti s' vjenčac od ruže, kojim se gizdam ja,
i ti si život moj, ter čas bit bez tebe
ne mogu ja za toj, kako sam bez sebe ; 5
za č te sam svu kruno sreci mom upisal
ter te je sve puno srce me i misal.
Ma kom te od tiela ne nazru očice,
oči me bez diela ostanu t', ružice.
Velmi se ja molju za togaj cić tebi, 10
neka tuj nevolju ne ćutim u sebi :
narav tvoje, ki slavlju, stvor' u drag kamenak,
neka te postavlju u moj zlat prstenak,
da te sve sunačce gledam ja očima
i da me srdačce s očici mir ima,
od kojih čas ni hip pokojno ne pridju, 15
kada tvoje obraz lip kon mene ne vidju.

41

Kako ću onamo, gdje nje nema ?

Kako će, da podju ? što pamet ne stave,
er moju gospodju tamo jur ne prave ?
Ako je prilično, da puštu moj pokoj,
vesel'je obično i tuzi lik svakoj, 5
ter da grem za zlatom, najveće što mržu,
kom da je trud platom moj plaćen, ne držu :
a ja se pripravit, nu će bit daleče,
deri kad ozdravit jad ljubav moj reče.

Pj. 40 : ak. II 6, zad. 538 5 sreci mom ak. mom srecu zad.

*Pj. 41 : ak. I 40, zad. 117 5 sr. Dell. s. v. abominare 7 a ja se]
tako oba rkp. može biti a ja ć' se ?*

Njena žalost moja žalost.

- Tko može odoliti, da ličce suzami
 ne bude sve polit, tvrdji je ner kami,
 tvrdji je mramora: ne ima ljubezni,
 jaki no od mora val kada uzbiesni. 5
- Za što bi prilika, da ličce u tuzi
 svakoga človika srdačcem prosuzi,
 misleći nevolju od ove mladosti,
 za ku se ja bolju, nu mi ni za dosti.
- Za toj mi dohodi, da ću vas povenut,
 kad mi se prigodi žalos nje spomenut; 10
 kad mi se namiri razbirat nje tugu,
 koja me sve tiri, jak zvir lav po lugu.
- Ter mi se razdilit s dušicom gre za trud,
 za č toli ucvilit hoti nju višnji sud,
 za što li još dati smrti tuj hti kripos, 15
 ka uvik plakati učini nje lipos;
- ka sve dni da tuži, stvori joj taj poraz,
 jer s drugom razdruži angelski nje obraz,
 jer s drugom razdieli nje život od slave,
 u jednom jur tieli što duše dvi prave. 20
- S kojom joj izginu sva dika i rados,
 i ljubav jedinu izgubi nje mlados;
 svu dragos izgubi i zemljom zavrže,
 ter veće ne ljubi život svoj bezbrže.
- Za č vjenčac i kruna, koja joj vrh glave 25
 caftješe sva puna i hvale i slave,
 ona se ukinu i razbi do mala,
 ter prid njom u seinu svitovna ni hvala.
- Od tole pogrđi od svita taštine,
 i glasom potvrdi da ni svit od seine; 30
 od sebe veseli parja smih i govor
 ter bi reć ne želi tužicam razgovor.
- Istinu ja velim ter mi se znat prima,
 jer družbu s dreselim sad ona vazima;
 i ne ćuh govorit nje mlados rič drugu, 35

Pj. 42: ak. III 9, zad. 576 24 život svoj zad. nje mlados ak.

- ni usti otvorit, nego li na tugu,
 nego li na žalos, u kojoj pri človik
 vidjaše svu rados i tuzi svakoju lik.
 Što prvo pomrla sva bješe na zelen
 i s cvietjem brat hrla ljubicu ter pelen : 40
 toj sada ostavi, nit' za cvit pohite
 nje ruci gizdavi, kiticu da skite ;
 jer im je sve misal otirat suzice,
 ke ne bih ispisal što ih gre niz lice.
 Toj mene porazi i kad se namiru, 45
 gdi ljuti uzdasi nje srce podiru,
 ter svaki uzdihaj kad joj gre uz grlo,
 govori bi reć vaj i zove smrt hrlo ;
 koju kad od usti od nje čuh poželit,
 da mi bog dopusti onda se veselit, 50
 mojojzi radosti ne bi broj ispisal,
 za što nje mladosti ni drugo na misal.
 Očice i nje lic', koje se zvahu raj,
 obrati k zemlji nic : što će sad mladost, vaj ?
 što će sad ljuveni, pokole parjal jes 55
 nje život svršeni svu gizdu ter ures ?
 Što prvo na tancu bješe nje obraz bil,
 gdi svaku pjesancu pojahu za nje dil :
 toj sada obira mjesto jak sirota,
 da tuge razmira od svoga života. 60
 Što pri zlat prstenčac na ruci pronosi,
 krunicu i venčac za rados vrh kosi :
 toj tamno ruho sad, prikladno k boljezni,
 prilično svaki mlad žaleći da biesni ;
 ter muku ja veću ne mogu inati, 65
 ner crnu odjeću na njojzi gledati,
 i gdi je ponikla nje liepos ter plače,
 jaki no iznikla ružica, ku tlače.
 Ostale tužice ne mogu nje brojit,
 da s tielom dušice ne budem razdvojit ; 70
 jer kada zareče žalosno rič koju,
 misal mi doteče, da želim smrt svoju ;
 ter mi je u sriedi srdačca nepokoj,

koji me sve vriedi i skonča život moj.
 Za što s njom u pored vene me srdačce, 75
 i kopni kako led na gorko sunačce;
 ako se ter ubih u moje dni mlade,
 ali što izgubih, ne plakah jak tade.
 Tko mi će virovat, viruje istinu,
 tako mi mirovat i mirnu bit vinu. 80

43

U crno se zavila.

Drž' ovo na pamet, človiče, ter nigdar
 od sela ne moj klet iz srca jednu stvar;
 najliše za ku hoć posli se dreselit,
 ako joj vidiš doć, što budeš poželit. 5
 Jer kad se što reče, vratit se ne more,
 a zla se rič steče toliko još gore.
 Što hoću reć ovo, tko želi znat, sliši
 ter slovo po slovo u pamet upiši:
 ja vidjah jednu vil jaki no sunačce,
 od ke mi moćno stril proleti srdačce; 10
 od koje vas obraz nadiljen lipotom
 imaše svoj ukras angelskom dobrotom.
 Za toj ja podvorih nje liepos gizdavu,
 nu nigda ne stvorih njeku stvar nepravu.
 Ako ju pogledah, s krotostju bog vi toj, 15
 za č volji vlas ne dah obladat razum moj.
 Nu moja dobrota prid njom se potobi,
 ar me nje ljepota pravedna ozlobi.
 Do vieka ter ne moj virovat človiče,
 da pride na um moj, što mi se tuj reče; 20
 jer nigda ne mnjah ja, da će toj nje rados,
 dobrotom koja sja, na moju reć mlados;
 ter kad mi rekoše, oni čas bez broja
 suzice stekoše niz ličca jur moja.
 Tuj kako žalostan začeh ja željno klet, 25
 da bi nje skoro stan žalostju vičnom spet.

Pj. 43: ak. III 17, zad. 161 2 od sela] odcela ak. 6 toliko] za to je zad. 12 svoj ukras] vas ukras zad. 25 željno] ondi ak.

- Za toj sam upisal, gdi ne bi rečen'je,
 gdi ne bi toj misal, nego li stečen'je;
 ar vidih nje mlados do malo vrimenta
 u velju gdi žalos sva bješe složena. 30
- U suzah ploviše grozno nje obraz lip,
 ter željno zoviše smrt gorku svaki hip;
 grlo joj izmuklo sve biše od plača,
 a srce mnjah puklo da joj je od mača. 35
- Toliko žestok jad nju bješe obujmil,
 er bi svoj obraz tad suzami svak umil,
 gdi bješe još vlase prosula nje mlados,
 koje se niza se prosiplju za žalos. 35
- A tko je u sebi toliko tvrd kamen,
 očutil da ne bi od tuge daj zlamen?
 tko ne bi daj zgrozil, jak evitak prid mrazom,
 tko ne bi prosozil s jadovnim porazom,
 videći čemerno nje mlados da suzi
 i liče biserno gdi dere u tuzi,
 gdi usti otvori lieposti sve pune 45
 ter rieči govori da človik svit kune?
- Za č ondi ne bi vlas uzdih moć odoliti:
 toli nje tužan glas činjaše svih bolit.
 Nu liepe nje kosí pomisli malo svak,
 s desišom ke nosi za gizdu vas žitak, 50
 ke t' zlatu izgube i vazmu svu kriepos:
 koli ih oskube nemilo nje liepos!
 Tako ih jur začé nescjeno razdirat,
 mnjah, mene razmače ter začeh umirat.
- A za što jur tuga ova joj dopade, 55
 nego li jer druga zgubi smrt njoj tade;
 za kim se odjeća prična ne smeće,
 uzrok je nesrjeća od tuge najveće.
- Jer kada ja vidih nje lipos u tuzi,
 većma se spovidih žalostan ner družu; 60
 ter začé tužiti me srce cviljeno,
 hoteći združiti nje žalos svršeno.
- Mogal bi človik reć: ter što se kaješ sad,
 er joj se hoti steć, što joj si rekal tad,

42 prosozil *ak.* prosozil *zad.* 50 s desiscom *ak.* desiesgiom *zad.*

kad na te zla toli pravedna jes rekla, 65
 pače se još boli, ka se rič ni stekla ?
 Ovo je moj narav, tko grede uciviljen,
 ali kriv ali prav, za njim sam uhiljen :
 vazda jur požalim ; nu sam zla srca ja,
 koju stvar ne hvalim, za što mi ne prija. 70
 Ter kad se spomenuh da sam klel nje mladost,
 još većma povenuh cvileći za žalost ;
 ter začeh sam sebi govorit od muke :
 za č svezat tko ne bi jezik moj i ruke ?
 za što mi ondaj, vaj, ne stišete tko usti ? 75
 odkli se u čas taj onaj rič izusti ?
 odkoli tač hrlo rič se će zla primit,
 za č onda me grlo ne hoti zanimit ?
 za što li ma pamet ne ima spomenu,
 da stanem dubja klet : neka sva povenu, 80
 neka sve posahnut bude još i trava,
 da na me uzdahnut ne bude nje slava.
 Da mi se što godi žalosno ne steče,
 ako joj tko godi od mene toj reče,
 ter bude začuti : smirno ju ja molju, 85
 da razum ne smuti ni nosi zlu volju ;
 er srcem tko kaje, grih mu se zabiva
 i svak toj poznaje, praštan'je dobiva.
 Kajan'je za č svako zove se pokora,
 kajem se ja tako da mi je s umora ; 90
 a svaka podobi pokora smiljen'je
 ter ima dat zlobi mojojzi prošten'je.
 Lje za toj govori me srce, da žalost
 drug drugu ne stvori ali ku nedragost ;
 ar kad je človik prav, tko ga će ucivilit 95
 togaj će sristi lav i striela ustrelit.
 Tomu bi, znam, bolje, da se ni rodio,
 za č ne bi nevolje tolike vidio,
 dozvati ku more jedna rič žalosna ;
 jer ja mnju, da gore satrt je jakosna, 100
 najliše suzami tko smieša gork uzdih.
 Zatuci u kami a ne scin' toj u smih,
 a ne scien' toj zaman ; ne moj mnit tko godi,

da mene jur nesan ovoj reć dovodi ;
 za č kusiH stvar ovu. Makar bih imal moć, 105
 ter dobro kad zovu, da mi tač bude doć:
 tako mi mladosti, ne bih ja človiku,
 da je pun radosti, zavidil u viku.

44

Ljubav je pakostna.

Kako da govoru dobro ja za ljubav,
 pokli njoj u dvoru ne žive človik zdrav.
 Ako tko jedan dan provede s vesel'jem,
 sve pati za jedan željom ter dresel'jem. 5
 Toj mogu svidočit, protivit ako je
 i vas svit uočit, da reče: tako je.
 Ar ljubav obeća mnokrat stvar bez mire,
 ali je pak veća ne vršit tej vire.

45

Povratak s kriva puta.

Tko more da muči, gdi se rič vazela,
 što človik odluči, da tjera do čela:
 a hudje ni na svit, nego li otrnut,
 ali čut dobar svit ter se na nj ne svrnut,
 kako ja, ki slidim ljuvenu odluku, 5
 u kojoj ne vidim razmi jad i muku.
 Za toj sam ja našal, da veći ni razum,
 ner tko je pozašal, da opet gre na drum.

46

Nikad da se ne rastanemo.

Kako da ne venem i lićcem ne blidim,
 kad ovo spomenu od one ku slidim;

Pj. 44: ak. III 31, zad. 106.

Pj. 45: ak. 40, zad. 564; također zad. 803, ali je ondje dodana još pjesma, štampana u knj. III br. 87.

Pj. 46: ak. II 41, zad. 129.

ar jednom u željah rasti se s njom hoću,
 gospodje, ter veljah, bez tebe ja što ću ?
 Tuj ruci obidvi i liće i grlo 5
 na moj skut kitom svi ter pušta rič hrlo :
 a ti me sad sobom, ako ćeš, pones' tja,
 ako ćeš, da s tobom dan i noć budu ja.

47

Ne mogu živjeti bez tvoje ljubavi.

Biserna krunice, moj gilju rumeni,
 kroza te tužice mnoge su sad meni ;
 jere sam naučan tve liće ljubiti :
 za toj sam sad mučan nada sve na sviti,
 ter sam pun dresel'ja ; a kad se spomenem 5
 od moga vesel'ja, vas jadom povenem.
 Prišlo je sve trpit, s manje se ne može,
 a ti ćeš sa mnom bit, kad ti se uzmože.

48

U slast ljubavi mieša se gorki spomen smrti.

Kad jednom s tom vilom stah, da se razdilim,
 jadovnom ka strilom čini me da cvilim ;
 ar mni dat razgovor ter mi sta ovoj rit :
 u ovi bog zna dvor kad budeš veće prit, — 5
 ter liće i kosi i grlo pribilo
 k meni tuj uznosi, sve slatko, sve milo.
 Ter misli, ljuven blud ako je tko kusil,
 postavljam u tvoj sud, jesam li tuj suzil ?
 ni kad se s kim ubih u moje dni mlade,
 ali što izgubih, ne plakah jak tade ; 10
 ar na zlo uteče ovi čas svis moja :
 što hoće, da reče ovo sad gospoja ?
 jeda me odluči ostavit nje slava,

*Pj. 47 : ak. nema, zad. 40. Slična je pjesma i zad. 755, jer se ondje
 vraćaju stihovi 3-4 i 7-8, a pred njima idu ova dva stiha : Gizdava ma
 kruno, gospoje od vila, me željno srdače kamo si ti dila ?*

Pj. 48 : ak. II 3, zad. 71

ter ne će da muči, mni tieme bit prava ?
 Rad toga dotekoh na grlo pribilo 15
 s rukama ter rekoh : jadovna ma strilo,
 nigdar te ja pustit ne budem, dokole
 ne budeš izustit tej rieči ohole.
 Istom me zagrli ter ovu rič reče :
 nismo li umrli a vrime utječe ! 20
 Za toj dil toj velju i daju t' obraz moj,
 da izme svu želju iz mene život tvoj.
 Ne znah reć ino ja, ner li se pridat njoj,
 pridavši poći tja, misleći sve na toj ;
 ter mnogo život ljut ove dni provodim, 25
 dokole u nje skut opet se ja zgodim ;
 ar me strah uzdrži, da ova gospoja
 kad godi ne izvrši, što misal mni moja.

49

Uhvaćena ptica, zao znak.

Kad godi spomenem, moj bože, stvar ovu,
 vazda ja povenem ter hotno smrt zovu.
 U moje gospodje nadjoh se jednom dvor,
 ka za mal čas podje pogledat na prozor ;
 ali ti tud'je gre, jak da se hoće strt, 5
 od smiha ter sva mre a dahti kako hrt.
 On čas k njoj potekoh misleći, što je ovo ?
 sunačce, ter rekoh, jeda je što novo ?
 Ništa mi ne može za velik čas rieti
 od smieha, moj bože, neg ruke prostriet, 10
 u kojih ugledah ptičicu držeći,
 ter pamet ja ne dah što ima toj reći.
 Jošte joj zabavljah velmi ja onomu,
 za što se ne stavljah ni malo zlu momu.
 Nu kada srdačce od smieha utaži, 15
 još rekoh : sunačce, što j' ovo, nu kaži ?
 Tuj svapi : a što ćeš ? od stvari jur ovih

14 tieme *ak.* timje *zad.*

Pj. 49 : *ak.* II 39, *zad.* 128 *sr.* *pj.* IV, 91 2 *sr.* *Dell.* s. v. voluntariamente.

to li znat sve hoćeš, oto toj ulovih!
 Tada ja mukom stah misleći u sebi,
 za č toli nigdar plah odgovor pri ne bi? 20
 Ter sada sam pravljju, navlaš se ozlobi,
 neka se ne stavljju, ona stvar što kobi.
 Tuj sumnju ja stekoh i misal oni dan,
 ter družbi sve rekoh, pokle se vidih van.
 Za toj mi svak jedno na onu rič rěče, 25
 kažući naredno što mi se pak steče:
 da li si tač nezdrav, ter ne znaš taj zlamen,
 i ptice tej narav, jer zgara na plamen?
 Toj hoće da reče: ovako s' uhvaćen,
 ovakoj natječe tvoj život bit plaćen. 30
 Sad možem sve toj reć, jer vidim i ćuću,
 jer ću zlo svako steć s nje liepos goruću.

50

Gorke slutnje.

Koliko da tvoj dvor pohodit ja začeh,
 u sve dni razgovor toliki ne vazeh;
 ar misal i mlados deri se začudi,
 u tebi jer slados nova se probudi.
 Ter što mnim gospoje, ne mogu ne rieti: 5
 jes' ptica ka poje, kad hoće umrieti;
 a toj mi na pamet dohodi taj rič sve,
 jeda toj hoć' vazet od mene lićece tve?

51

Nemile poruke.

Pomisli sunačce, krunice od vila,
 koja s' me srdačce u željah smamila.
 Eto znaš, da prodje dvaš od sad šes godiš,
 odkoli, gospodje, život moj gospodiš:
 kolike boljezni, želin'je i žalos 5
 cić tvoje ljubezni pritrpi ma mlados!

Pj. 50: ak. II 17, zad. 84 7 a toj zad. eto ak.

Pj. 51: ak. II 24, zad. nema.

Ter se ja nikada ne tužih človiku,
 ni bih se od sada potužil u viku ;
 da nu je uzrok tvoj, jer k meni doteče
 on, tko je tebi svoj, ter ovu rič reče. 10

Rih za toj: sunače, trpiti može sva
 me tužno srdače, što veli liepos tva ;
 nu mi ni sudjeno da tuj stvar odolim,
 za tobom ljuveno da se ja ne bolim.

Veći trud takodje skonča mi svu kriepos, 15
 gdi veliš gospodje, da minu tva liepos ;
 i sve ću trpiti, nu tu stvar nije kad,
 ter veće živiti ovako nisam rad ;
 ni mogah umrieti pokojno nikadar,
 da godi t' izrieti ne budem ovu stvar. 20
 Za toj mi ne zabav', ner tvojoj lieposti,
 od koje jes ljubav velike krieposti ;
 jer ima vik veći tva lipos ner jelen,
 koja se cafteći ponavlja jak zelen,
 ter živeš za slavu, noseći kako cvit 25
 svoj obraz i glavu, da vidi vas si svit,
 er si sva iznikla, kako cvit u ruži,
 u gizdi ter dikla tebi se ne druži.
 Najliše gdi gore tva ličca ljuvena,
 koja su od gore ružicom skrovena ; 30
 lirom vrat gizdavi i s grlom toj čelo
 skroven'je svak pravi ter cafti veselo ;
 od tvoga pozora svitlosti, svak vamni,
 da su dan i zora ka zvizde potamni ;
 jer kad se obazreš, ni toli srcem lav, 35
 koga tuj ne nadreš da vene za ljubav ;
 komu li ne splete pamet moć ljuvena,
 objestran gdi t' lete dva zlata pramena ?
 Crljeni koralj zri na usti van tvoje,
 iz kih slas veća vri od meda, gospoje ; 40
 ar kada govoriš, toliku čes ima
 svaka rič ku stvoriš, da mi svis vazima.
 A za to jur človik more te zvat liepos,
 za ku ću po vas vik ljuvenu čut kriepos.

52

Za što se klonim?

Sliši me za ljubav, molim te, sunačee,
 ter na me ki sam prav, ne gnjevaj srdačee ;
 jere se posrdi ter zakri ličee tve,
 a mene pogrdi i moje službe sve.
 Znaš, vilo, da svemog virno t' sam poslužil; 5
 veće bih, sad zna bog, komu sam potužil,
 ma se sam uklonil dilj tvoga počten'ja,
 za toj se li ponil nisam od služen'ja.
 Vidj, ako hotin'je jes tvojoj svitlosti,
 imam moć i smin'je dvorit tve milosti: 10
 ne budi toj moj sud. ner tvoje sve volje,
 istom čin' da moj trud može bit za bolje ;
 da tobom u družbi sluga se pogizda,
 jer stoji na službi krunici od zvizda, 15
 od koje ne želi nidnoga priroka,
 ner da se veseli jak suncu s istoka.

53

Čast i ljubav.

Za vele vrimena ne služih ku služu,
 za čas nje imena voleći da tužu ;
 jer da nje dobrotom voljan sam, bješe glas.
 Nu kad toj sta krotom, oćutih novu slas.
 Svu slavu dah bogu ter stavih svaki red, 5
 sadružiti da mogu prisvital nje pogled.
 Misleći toj isto, srjeća me dobavi
 ter vrieme i misto da našoj ljubavi.
 Uzpih : gospodje, željom me s' ubila,
 toj vrime, ko podje; da jes' me ljubila? 10
 Ne ljubljah nere mrah, nu na glas bih ljudem,
 reče, ter imah strah, čas našu da zbljudem ;
 da kad te ugledah, izgubih ter rekoh :

Pj. 52: ak. 336, zad. 525 4 moje]virne zad. 8 nisam od ak. ja nisam zad.

Pj. 53: ak. 320, zad. 520.

a komu lik ne dah, svu mlados što stekoh ?
 Ovo te pomogoh, da koga znaš služi, 15
 što umih i mogoh, uživaj ne tuži.

54

U ljubavi nema mira.

Svakojzi nemoći človika nezdrava
 more, čuh, pomoći kami rič i trava,
 i takuj u meni iskusih mnokrat stvar ;
 da nu lik ljuveni ne nadjoh nikadar. 5
 Za toj sam ja vidil, ni hudje boljezni,
 koliko gorki stril od ove ljubezni.
 Možemo svaki hip čut, ljudi gdi vele,
 da gorči ni nalip, ner ljubav ki žele.
 U miru čas ni mal ne živu u sebje, 10
 jaki no morski val, o kraju ki se bje.
 Netom dan izide, oni čas noć žele ;
 netom noć popride, kamo se dan ? vele.
 Da mi još tko reče : ne prima reć se toj,
 što želi tko stječe na službi ljuvenoj :
 ovomu govoru, jer ovoj ljubavi 15
 tko stoji u dvoru, miran se ne pravi.

55

Žalost na licu.

Oh višnji bože moj, gorko ti ucvili
 ovojzi mladjahtoj smrt obraz primili.

56

Plać.

Kad godi sunače pomislim na tvoj plač,
 vazda me srdače proleti oštar mač ;
 ar ja mnjah tvoj obraz i liče biserno

Pj. 54: ak. 354, zad. 527. 4 ne nadjoh ja nigdar zad.

Pj. 55: ak. III 20, zad. nema.

Pj. 56: ak. I 14, zad. 75.

skopnit će kako mraz cvileći čemerno,
 tere sam sebi rih: gledaj joj pozore, 5
 bi li bil manji grih, da erkvu razore
 oni mi, ki bolit činiše nje lipos;
 za č božja odolit ne može toj kripos.

57

Što si tako žalostna?

Ne mogu ne žalit tebe cvit od gospoj,
 ne mogu ne zalit suzami obraz moj;
 ne mogu da ne dam tuzi se čemerno,
 u tuzi gdi gledam tve ličce biserno;
 gdi gledam tvu mlados da jes sva skončana, 5
 ka bješe pri rados i svitlos suončana,
 ka bješe razgovor u željah ljuvenu,
 prilipi moj javor, za č mi tač povenu?

58

Što si žalostna? da nisi kivna na mene?

Pravi mi ružice, smirno te ja molim,
 za č imaš tužice, neka se jur bolim?
 er vidju tva mlados da čuti dresel'je,
 ka bješe pri rados i rajsko vesel'je.
 Rači mi cvite reć, jeda sam ča ja kriv, 5
 za što dim na svit već ne bih rad stati živ;
 jer kada naziru prisvital tvoj obraz,
 srdačcem umiru i kopnim kako mraz.
 Cjeć koji čas mene gdi vidiš, taj hrlo
 kako cvit ki vene prikloniš tve grlo; 10
 a da se potuži, ličca ti pomrče,
 ter tvomu jur služi mni da se na nj srče.

Pj. 57: ak. 117, zad. 297. 2 zalit ak. polit zad. 3 tuzi se ak. tužice zad. 6 suončana zad. sunčana ak. 8 povenu zad. provenu ak.

Pj. 58: ak. 337, zad. 413 11 da se ak. sade zad. potuži ak. po tuzi zad.

59

Što si tužna i zlovoljna ?

Koje su tužice na tvomu sreću sad,
 moj cvite ružice, reci mi boga rad.
 Ako si u mukah ljuvenih mene dil,
 ovo t' sam u rukah, raduj se a ne cvil' ;
 to li t' je stvar druga, da što si po vas vik 5
 govoril' : ni tuga, kojoj ja nisam lik ?
 A za toj ostavi jad i tuj zlu volju,
 moj cvite gizdavi, pokli te ja molju.

60

Da znam lieka !

Kad bih ja tebi lik, kako si ti meni,
 zdravje t' bih dal u vik, moj cvite rumeni.
 Ako li životom more se zaklonit,
 ne ću se ja ponit :
 toli me doboli boljezan taj tvoja, 5
 da s tobom na poli skonča se svis moja ;
 a Febo, ki travi svakojsi znaš kripos,
 molim te, ozdravi angelsku nje lipos.

61

Za što si zlovoljna ?

Za č imaš zlu volju, moj cvite rumeni,
 smirno te ja molju da budeš reć meni ;
 jer vidju obraz tvoj, što nigda pri ne bi,
 vesel'je ni smih svoj ne drži u sebi.
 Za toj te još molju, kaži mi naredno, 5
 neka se jur bolju ja s tobom zajedno ;
 mogući ja snimit zlu volju tuj s tebe,
 svaki trud podnimit ne štedim sam sebe.

Pj. 59: ak. III 12, zad. 88.

Pj. 60: ak. II 11, zad. 78.

*Pj. 61: ak. 327, zad. 523, dva puta napisana, nal. 16 i 218 2 reć zad.
 riet ak. 5 još zad.a ja zad.b 6 jur bolju ak. pobolju zad.b ja bolju zad.a*

Volja me iskusi, gospodje, dilom sad,
 jesam li u tuzi sadružiti tebe rad ; 10
 na viru sadružiti, da bih znao životom,
 tako mi ne tužiti za tvojom lipotom.
 Da bih ja poželeo pokoja ružice,
 ako sad ne bih dil od tvoje tužice,
 od ke sam dionik na poli s tobom ja, 15
 i mišlju bit u vik po sunce koje sja.

62

Njeni jadi moji jadi.

Tko ima u sebi milosti tač malo,
 da mu se sad ne bi srdačće raspalo?
 da ne bi zamutil tužicom vas obraz,
 da ne bi oćutil bolizniv još poraz,
 videći od ove živjen'je čemerno, 5
 u suzah gdi plove nje ličće biserno?
 ter me strah, od jada da svenut ne bude,
 gdi joj se raspada srdačće od svude.
 Ostalo ma mlados ne more govorit,
 za č bi me nje žalos činila rastvorit ; 10
 za što ja povenu, budi svak stanovit,
 kad godi spomenu život nje jadovit.

63

Ako sam rekao.

Ako sam toj rekao, moj gilju gizdavi,
 da bih ja ne stekal veće tve ljubavi ;
 ter da ja na sviti ne vidim tvoj obraz,
 bez koga živiti ne mogu jedan čas.
 Ako li vilo još vjerovat ni toj ne ć', 5
 vjerovat neka mož, ćuj sada što ću reć :
 koliko jes tuga, da bih ja sve stekal,
 da mi su za druga, ako sam toj rekao.

14 ne bih dil *zad.ab*, ne imam dil *ak*.

Pj. 62 : ak. III 26, zad. 577.

Pj. 63 : ak. 371, zad. 25.

KNJIGA ŠESTA

1

Moja ispoviest.

Ako je ispovis, svaku zled ka čisti,
ima bit moja svis jaki no snig isti ;
jer što ja satvorih ljuveno u potaj,
svakomu otvorih, i za toj zovu vaj. 5
Molim te togaj rad, tko pozna ljuven trud,
da bude sa mnom sad ljuveni kajat blud ;
er vidju ovi svit, jaki no kratak san
i kako ljetnji cvit, ki trpi čas jedan.

2

Čuvaj se ljubavi, vjeruj meni, koji sam je iskušao.

Kamo se, tko prave, da ljubav i nje stril
dostoji sve slave i svake hvale dil ?
A toj sve hoće rit, rekući za ljubav,
čovik će pri tom prit pjesnivac i gizdav. 5
Koli je toj malo da biste vi znali,
ki niste ostalo od vještih slišali !
Ter što znam govoru : s njim su sve boljezni,
tko stoji u dvoru od ove ljubezni ;
za što je čudna stvar, ako smim pravo reć,
u njoj se nikadar ne more pokoj steć. 10
Ar kad se prigodi, da želi tko ljubav,
taj miran ne hodi, ner tužan i nezdrav :

Pj. 1 : ak. 2 zad. 1 3-4 sr. Dell. s. v. fare 7-8 sr. Dell. s. v. mantere.
Pj. 2 : ak. 366, zad. 69 6 vještih ak. usi zad.

- tolika jes muka želiti, človjee,
mnokrat se od ruka od svojih smrt steče.
Rekoh, reć još uprav, manji trud ne bude 15
onomu, tko ljubav ku želi dobude ;
od svake nesrjeće er sumnju vazima,
toliko još veće, što ljepšu stvar ima.
- Jošte ću ovo rit : lipu rič tko ljubi,
što mu će na um prit kada ju izgubi ? 20
ar kada jur dragu izgubi stvar človik,
sve želi smrt nagu a ne će tuzi lik.
- Nu stavi svak pamet vrh ove ljubavi,
je li pri slična klet ner da se proslavi ? 25
Ovo je nje zakon početak i srieda,
i svrha napokon u nje ni bez vrieda.
- Jer da ni stvar druga, ner služit samo bud,
dosti bi taj tuga, koja mal nije trud ;
pače se govori, velik trud da prima,
tko služi i dvori, za č mira ne ima. 30
- Cječ togaj človjee varuj se ljubavi,
da ti se ne steče, što mal um moj pravi ;
er ti ja ne velju ovo sad iza sna,
a makar tuj želju život moj da ne zna,
a makar poražen da ne bih ljuveno : 35
zval bih se sad blažen i čestit svršeno.

3

Proklinjam Kupidov luk i strielu.

- Kupidov luk i stril proklinam svaki čas,
koji me u tvoj kril postavit ima vlas ;
ar vidju da ljubav hoće se pronieti,
a nisam srcem lav bez tebe živjeti.
Ter pravlju : bolje bi da ne vim obraz tvoj, 5
bez koga sad ne bi skončal se život moj ;
ar kad se tva meni zabrani lipota,
toj su dni svršeni od moga života.

4

Nemam vjerna druga za sreću i nesreću.

Od boga veću stvar ne želim ni vim reć
 na sviti lipši dar, koliko draga steć,
 komu se ć' hvaliti i dobro reć svoje,
 i ki će žaliti, kad imaš zlo koje :
 da nu ja tej sreće ne imam za sada, 5
 za ć ona toj ne će, koja mnom oblada ;
 ar ne zna nje ures, dragoga tko ima,
 kolika rados jes srdaćeu s očima.

5

Ljubavi sladka boljezan.

Koliko ovaj vil sladje me pozira,
 toliko željni stril većma me razdira ;
 ar budem spomenut minute radosti,
 koja stvar povenut čini me mladosti ;
 ter ovoj ljubezni razumit ne vim ja, 5
 u koj su boljezni, što sunce ne obsja ;
 ar da me još ova ne mili pogledom,
 on čas bih bez slova ubil se neredom.

6

Kratka radost duga žalost.

Kod koga nesrjeće odluče ucvilit,
 što mogu najveće, budu ga nadilit ;
 a pak ga ognjive, od one radosti
 u plaću da žive sve dni sve mladosti.
 Tako ja ljubavi bih onom nadiljen, 5
 ka me pak ostavi, neka grem ucviljen ;
 a sve toj da kusi vrh mene moć svoju,
 neka se u tuzi životom razdvoju.

Pj. 4 : ak. III 4. zad. 355.

Pj. 5 : ak. III 14, zad. 92.

*Pj. 6 : ak. III 30, zad. 104 3 a pak] posli ak. 6 ka me pak ostavi zad.
 koja mi postavi ak.*

7

Dvojaka muka s tobom se rastati.

Prisvitla od gospodj, da li bi srcem lav,
 kad reče: vanka podj'; da kamo tva ljubav?
 hotih tu da domnim na silu oni čas,
 da godi ne pomnim za slavnu tvoju čas.

Radovah ja tvoju zapovid obslužit, 5
 nu muku čuh dvoju s tobom se razdružiti;
 ar pravljah u meni: ovaka nikadar
 moj cvite rumeni zgoditi se ne će stvar.

Ne ću li povenut, u sebi još rekoh, 10
 kad budem spomenut, jer puštah, što stekoh.
 Ja togaj ne gledah, zapovid obslužih,
 ter srcu vlas ne dah, s tobom se razdružih;
 cječ kad se pušta rit: podj', ako u moj dvor
 veće kad misliš prit i steći razgovor.

Eto sad umiram, za tebe uslišit, 15
 ter obit poziram, kad me će utišit.

8

Teže su muke žaliti nego li željeti.

Kamo se, ki vele, da je trud najveći
 onimi ki žele, u željah stojeći;
 ar družu čine sud u našoj pameti,
 da je las a ne trud želin'je pri šteti;

ter k onim pristaju. Za č oni ki žude, 10
 bi rek se skončaju od njeke razblude;
 a meni, ki zgubih, teže su jur muke,
 za što stvar, ku ljubih, ne vidim u ruke.

Pj. 7: ak. III 23, zad. 422 6 sr. Dell. s. v. doppio 14 i steći ak. i sčekat zad.

Pj. 8: ak. III 34, zad. 110.

9

Život bez radosti.

Tko bude razdieljen s velikom radosti,
velmi t' je rascvieljen u svojoj mladosti.

10

Sjećaš li se, kako si nekoč govorila?

Kraljicam gospoje, znaš, kada stavljaše
desnicu vrh moje, ke rieči pravljaše:
ako ću venče ja i gda te ostavit,
ošal me, s koga sja naredno ovi svit;
toj sve kroz počten'je, s ljubavju bez mjere
ko nosiš proć men'je, o rieko od vjere. 5
A sad se ures tvoj ne haje za mene,
u željah život moj videći gdi vene.

11

Nenavist.

Oštar ti zub ima prokleta nenavis,
koja se sve prima, da rani moju svis;
za čistu nu misal bog će mač vazeti,
sam je toj upisal, da pravieh osveti.

12

Omraze.

Kada bih vazel ja ovu vil sliditi,
ne imah vesel'ja gdi ju ću viditi;
a za to dan i noć želeći razgovor,
ne mogah časa oć, da nisam prid nje dvor.
Takodjer stah biesan, da pride prikasno, 5

Pj. 9: ak. III 40, zad. nema.

Pj. 10: ak. nema, zad. 651.

Pj. 11: ak. III 37, zad. 361.

Pj. 12: ak. III 29, zad. 103.

da spjevam u pjesan nje ime prikrasno ;
 ter gdi se u tuzi ljuvenoj sve tuku,
 posla mi po sluzi jedan dan poruku,
 govore : jur ovoj meni su drage tve
 i pjesni i glas tvoj, za toj te molim sve, 10
 ako ćeš mladosti vesel'je dat mojoj
 i vel'je radosti : kad godi mož, popoj.
 Da reče; ja rekoh, rič ne scien' da gubiš,
 ufan'je kad stekoh da mene tač ljubiš ;
 ne more svak spivat, jaki no tva lipos, 15
 ka suncu dosivat ima moć i kripos.
 A pak me moliš još : za toj se vas čudju,
 pokli znat tvoju mož zapovid da žudju,
 ku misli obslužit život moj i duša ;
 za č ne će potužit, tvoju rič tko sluša. 20
 Rih još : rec' gospoje, drag ti sam bi rek ja
 ter ti se i moje spivan'je mni da sja.
 Ini mi odgovor ne more sluga rit,
 neg reče : prid naš dvor od sela opći prit ;
 kad godi sridu dne ugledaš, dopadi, 25
 za č u taj čas uckne ovuda svi mladi,
 ter se ć moć prigledat s gospodjom ljuveno,
 a ne ćeš jur predat toliko svršeno.
 Na tom se rastavih. Za toj se u sebi
 veće ja proslavih, neg da sam na nebi. 30
 Nu kad bi dan jutri, prominuh kroz nje dvor
 ter on čas iz nutri njekoji čuh govor ;
 i stavši razbrah ja : reče, što s' govoril,
 nu misli, ter podj' tja, ovdi si dodvoril.
 Kad ovo ja začuh, poželih umriti, 35
 koja mnjah želja duh da mi će podriti :
 tolike boljezni srce mi strnuše,
 videći gdi pjesni u plač se svrnuše ;
 videći gdi ljubav u jad se obrati,
 koja mi, dim uprav, hti život da skrati; 40
 za č je trud oni glas od dražih uslišit,
 tere mi ne bi las srdačće utišit.
 A željno cvileći, ne mogah reć slovo
 ter stojah misleći : tko uzrok bi ovo,

tko zlosrd bi toli, da mene žalosna 45
 viditi pri voli nego li radosna?
 Tuj kako poražen začeh ja klet po tom :
 da bi on omražen sam svojim životom,
 da bi on ljubavi ne stekal ni mira :
 neg da ga po travi i vodah trud tira, 50
 ner da se još skita po vodah i moru
 ter da lik ispita na gorkom mramoru,
 a da se dreseli sa svoje mladosti
 i da smrt poželi u mjesto radosti,
 kako ju ja želju, želeći sunačce, 55
 u željah ko, velju, skonča mi srdačce.
 A za što do smrce ovako začeh klet?
 za što mi sve srce veljaše i pamet,
 da njeki zal človik ovomu uzrok jes,
 i njegov hud jezik još gori ner zla čes ; 60
 jer da sam što ja kriv, ne bih se bolil tač,
 nu tako da sam živ, prav patim ovi plač.
 Ter ako smrt priešit ne bude k meni sad,
 mene će utješit u skoro njegov jad ;
 li ona od gospoj, kad nadje istinu, 65
 pozrit će ov trud moj i pravdu jedinu ;
 dat će lik od rane, za č je rič od vieka :
 ako laž osvane, nu mraka ne sčeka.

13

Tko me u tebe omrazio, sve zlo na nj.

U srcu momu plač ti vilo postavi,
 pokli me željna tač tva lipos ostavi ;
 ina mi misal ni, nego li cvileći
 istrajah moje dni, sve trudno živeći.
 Ere sam uhiljen jadovno za dosti, 5
 pokli sam razdiljen s tvojomzi mladosti ;
 er ako tvu lipos u moj kril ne vidju,
 meni je usilos, ovi plač da slidju.
 Er živit ne more bez tebe tvoj sluga,

45 tko zlosrd bi toli *zad.* tko uzrok bi toli *ak.*

Pj. 13 : ak. nema, zad. 692.

jaki no bez gore jelin plah od luga. 10
 Reci mi, česa rad na me se rasrdi,
 ter službu moju sad ljubavi pogrdi;
 očito li, znam ja, ne stvorih takuj zled,
 da svrćeš daleč tja od mene tvoj pogled.
 Nu tko taj uzrok bi, da mene priverna 15
 u tebe oznobi, krunice biserna,
 da bi on život vas za roba stal sužan,
 cić koga svaki čas stoju ja pritužan.
 Tko mene okrivi u tebe, ma vilo,
 jeda ga ognjivi višnji bog nemilo; 20
 da bi mu sunačce ne sjalo svitlosti,
 tko moje srdačce napuni žalosti.
 A tko je pravedan, da bude stojati
 kon dražeh po vas dan i ljubav imati.

14

Bezbožnik sije zavist medju dvoje dragih.

Ne scieni zlo veće na sviti moja svis,
 neg li tko zameće medj dražim nenavis,
 kako ju zavrže, kako ju učini
 oni, ki bezbrže božju moć ne scini,
 ter sa mnom razdili najdražu stvar moju, 5
 ka me tač rasevili, da želim smrt svoju.
 Mogući moj bože, komu su javi sva,
 ovo li još može trpiti milos tva?

15

Tvoj jezik.

Ne nadjoh zlo veće na svitu vas moj vik,
 ni hudje nesrjeće, koliko tvoj jezik,
 koji ti odveza ter vadriš, kako nož,
 kako grom s nebesa, koga se dodit mož.

Pj. 14: ak. 365, zad. 321 2 neg li ak. nego zad. 4 u zad. rkp. nerazumljivo: oni čas bez brže drugi sve rasčini 8 milos zad. kriepos ak.

Pj. 15: ak. III 28, zad. 319.

16

Bože satri pakost zla jezika.

Bože, ki caruješ kraljevstva nebeska,
 ter vidiš i čuješ sva djela zemaljska:
 kako mož nenavis trpjeti toliku,
 ka ostri svoju svis na me, tvu priliku?
 Tekući jošte gre s naporom kako lav, 5
 ter obla da poždre hoće me, dim uprav.
 Ako me ti bože ne budeš slobodit,
 veće se ne može ni gledat ni hodit;
 za što mi drum i put s oružjem zasieda,
 mač je nje jezik ljut, gorči je od jeda. 10
 Nije mač, nije vrid, nu je tris s nebesa,
 koji me srita sprid ter život rastresa.
 A za toj hoću rit: prislavni moj bože,
 er tebi ništor skrit na svit se ne može,
 ti poznaš istinu, za č si sam istina: 15
 satri zlu krivinu tvoja moć jedina.

17

Nenadana sreća.

Zavidos, koja bdi, kako straž, dan i noć,
 ištući svoju gdi ukazat more moć,
 ter mene rastavi s onomzi od gospoj,
 bez koje ljubavi veniše život moj.
 Ja za toj kroz nje stan često krat prohodim, 5
 ter se tuj jedan dan u niku čes zgodim;
 reče mi s visoči, zazvavši imenom:
 jošte će me oči tvoje bit s vrimenom.
 Svapih ja u taj hip: kada će biti toj?
 vrže mi cvitak lip pak reče: nu postoj, 10
 ter k meni dopade oni čas kako stril.
 Nu misli svak sade, kad bih ja u nje kril,
 mogu li radosti tolike izreći,

Pj. 16: ak. III 5, zad. 39 1 sr. Dell. s. v. imperare 5-6 sr. Dell. s. v. impeto i s. v. sforzo 11 vrid]jid ak.

Pj. 17: ak. 318, zad. 519 2 ukazat kako bi gdi mogla svoju moć ak.

- ke mojoj mladosti ne biše po srjeći,
 nu po nje ljubezni, ku nosi na mene, 15
 kojom me boljezni izvida ljuvene.
- Vim da pri neg rekoh rič koju za zdravje,
 s rukami potekoh na grlo nje slavje,
 tere mi dopusti tuj bezu uprosa
 celov lip od usti, ke bjehu jak roza. 20
- Nu stani vrh sebe, tko slišiš ovo sad,
 ako si jur tebe u ov hip vidil kad:
 je li tuj prilično da se ja veselim,
 je li mi obično, kad imam što želim? 25
- Drugo ja ne pravljah ni mišljah u meni,
 ner željno zabavljah nje liči rumeni;
 ako li, što recih, ne bješe ispravno,
 s celovom li tecih na liće prislavno.
- Ovako provodi, tko dvori jur dobra,
 a plaćan sve hodi, tko služit zlu obra; 30
 jer u nje družbu doć još mi da ufan'je,
 ko veću ima moć nego li iman'je.

18

Što čeka omraznika.

- Kako se k obrazu božjemu odpravlja
 oni, ki omrazu medj drazim postavlja?
 Ako mni: ovoga višnji bog ne vidi,
 da li se od svoga razuma ne stidi?
 Tako mi ljubavi i sunca, koje sja, 5
 da se o svom zabavi, skoro ću činit ja.
 Ako rok bude dug, ništar se ne kaju,
 cjelje ću platit dug, što veće čekaju.

19

Zavist me rastavi s ljubavlju.

- Govore jur družu: ni veće žalosti,
 ner smišljat u tuzi minute radosti;

Pj. 18: ak. III 32, zad. 107.

Pj. 19: ak. 305, zad. 186.

avo ja činju sud, da žalos nije toj,
 nego li vični trud i smrtni nepokoj.
 A toj znat ne može, ner tko je iskusil, 5
 kako ja, moj bože, ki se sam nasuzil;
 jer imah, dim uprav, gospoju sunačce,
 koja mi za ljubav darova srdačce.
 U dar se sva doui i momu životu,
 za milos pokloni svu svoju lipotu, 10
 ter me s njom nenavis razdili ljuveno;
 za toj grem u nesvis cvileći pakleno,
 za toj se grem ubit; za č veće ni muke,
 nego li izgubit dragu stvar iz ruke.
 Ter sam pun dresel'ja, kada se spomenu 15
 od togaj vesel'ja, vas jadom povenu;
 ar ne bih ispisal ni mogal zgovorit,
 što meni na misal dohodi satvorit.
 Za toj se jur pravi svaki trud od pjesni
 pri željnoj ljubavi i pri nje boljezni. 20

20

Sve me ostavilo.

Svak mene ostavi, pokli sam ostavljen
 od ove ljubavi, kom mnjah bit proslavljen.

21

Nema mi više veselja, kad me ona ostavi.

Da živu sto godin, kako struc tvrd i zdrav,
 svim ljudem gospodin, jaki no zvirem lav:
 da t' veće živ človik u mojoj mladosti
 ne vidi po vas vik s vesel'jem radosti,
 kad ova od gospoj, što zvah cvit rumeni, 5
 ljuveni objet svoj ne vrši jur meni;
 bi rek se veseli nje lipos sončana,
 da mene dreseli i vidi skončana.

Pj. 20: ak. 364, zad. 446.

Pj. 21: ak. 355, zad. 157.

22

Umirem, jer me ti ostavi.

Bog me ti umira tvoj sluga, sunačce,
 bog me ti smrt tira me željno srdačce ;
 bog me ti ja venu, kako cvit od mraza,
 za liepos jedinu od tvoga obraza, 5
 koja se zateče moja bit do vika,
 a sad me daleče učini od lika.
 Ter za toj kako led skonča se život moj,
 a ne vim za ku zled, gospoje od gospoj.

23

Sva obećanja pogazi, iznevjeri se ljubavi.

Dokle je život moj, da t' vesel ne stoju,
 kad ova od gospoj ne vrši rič svoju,
 ni obit ljuveni : koju stvar držah ja
 vičniju u meni, ner sunce koje sja.
 Kolikrat sta se klet meni nje lipota, 5
 imat me na pamet do svoga života !
 Koli krat nje mlados u moj kril doteče,
 biesneći za rados ter ovu rič reče :
 moj cvite rumeni, rači mi reć uprav, 10
 nosiš li ti meni tuj milos i ljubav,
 ku nošu ja tebi za tvoju dobrotu,
 bez koje rad ne bi život moj životu ?
 Koli krat još veće nje lipos sta praviti :
 ne vim ja nesrjeće, ka nas će rastaviti ; 15
 ni more nenavis s tolikom bit zlobom,
 koja će moju svis razdilit moć s tobom.
 Ni svada, ni rieči, ni laž, ka s daleče
 gre da drum priprieči ter milih rasteče,
 učiniti ne će moć, kon moje mladosti,
 da tvojom dan i noć ne mislim radosti. 20
 Ako je tko godi, tko sliši sad mene,
 ucviljen ter hodi od želje ljuvene :

Pj. 22: ak. 353, zad. 37.

Pj. 23: ak. 352, zad. 156.

- hotij me poslišit, molju te ovo još,
er mojom utišit nevolju tvoju mož;
er mojom izvidat mož tvoje tužice,
ak mi daš spovidat od ove ružice, 25
od koje drag objet zaveza svis moju,
zaveza svu pamet, zavezan da stoju.
- Jednom se namiri, da joj se pridaju,
na ku stvar zamiri, jak da svit izdaju :
u taj čas doteče ter pade na skut moj, 30
i slatko još reče : kako mi veliš toj ?
kako mi mož toj rit, er s tvojom ljubavi
mišlju ja i umrit, moj cviete gizdavi ;
neka sam, ter velim, tebi ja pridana,
za č drugo ne želim ner tvoja bit zvana. 35
- Ako li otvorit hoti mi srdačce,
hoću li što stvorit za te, me sunačce :
ter žimi ljubav tva, koju su izbrali
pozora moja dva, da živeš u hvali,
i žimi život moj, kako ja ne scinju, 40
i takoj ti ne moj sciniti, da cinju
dražu stvar od tebe, za koga, dim ovoj,
ne štedim strt sebe, vidit ćeš, bud živ, toj !
- More li sladje reć na svitu što človik ?
more li jur zateć većma se tko do vik ? 45
Tako me nevolje ovej bog slobodi,
mnjah vidit pri polje da ribe sve rodi,
mnjah pri će živiti u more sve zviri,
mnjah pri ću viditi lava zec da tiri,
mnjah vidit pri suh panj i listje od gore, 50
gdi gasi gork oganj a sniezi gdi gore,
mnjah pri će sve moć bit, što biti ne može :
neg me će ne ljubit nje liepos, moj bože,
neg li će ne vršit objete ljuvene,
po kojih mnjah skršit da se će za mene. 55
- Ali bi sve zaman, ter malo miruje,
pače je prem taman, tko ričem viruje,
kako ja vjerovah onojzi od gospoj,
kojojzi darovah za ljubav život moj,
scineći svak na svit zakletvu da drži, 60

scineći svak uvit na svitu da vrši ;
 ter ostah kako sjen, nu volju reć uprav,
 kako dub osječen, velmi gork i nezdrav,
 pokli se sad ova tač nosi sa mnom vil, 65
 jaki no tim slova nje ures da ni vil.
 Pače ću veće rit, er joj toj ni dosti :
 ne da se obazrit mojojzi mladosti,
 odvraća svoj pogled od mene vinu tja,
 koliko da joj zled nikoju stvorih ja. 70
 Jer ja mnju, da mačem svu nje krv pokolju,
 videći oh s plačem tuj moju nevolju,
 pravo bi da mene daj smili očima,
 koja mnom spomene ni malo ne ima ;
 kojojzi tuj ljubav i viru ja nosih, 75
 da mnokrat, dim uprav, u boga smrt prosih,
 služeći pravedno za svu moć i kripas,
 životom zajedno takmeći nje lipos.
 Oh, nu se sve zgubi ! Svakomu ovoj bud',
 pravedno tko ljubi ; ali toj ne će sud. 80

24

Stekoh cvietak, ali ga izgubih.

Veći se jur prirok človiiku ne stvori,
 ner meni za mal rok, što postah na dvori ;
 ar cvietak jur oni, ki stekoh životom,
 velmi se sad poni od mene lipotom.
 Ja mnju, je posluh moj zabila i službu, 5
 ter veće u dvor svoj ne će me za družbu.
 Mnjah da će pridje lav s pogleda protrnut,
 ner se će nje ljubav kako lis privrnut.
 Evo se privarnu. Ovako svak tuži,
 tko godi neharnu, kako ja, posluži. 10

25

Nenadana promjena.

Za malo vrimena, što postah na dvori,
 krivlje moć ljuvena nikomur ne stvori;
 ar ona, ku služu, ne budih pokojan,
 da godi ne združu nje liepos svaki dan :
 toliko željaše gledat me kon sebe, 5
 još mnokrat veljaše: što ću ja bez tebe?
 a sada daleče obraz svoj odnosi,
 koliko da reče: ne znam te ja, tko si.
 Je li toj pravedno? hoće li ljubav toj,
 da s kim ja zajedno provedoh život moj, 10
 ter da me od družbe od svoje čini van
 a virne da službe sve pušta u zaman?

26

Imah cvietak ali ga izgubih.

Gojil sam jedan cvit od moga života,
 komu se u vas svit ne takmi lipota;
 s kojim me razdruži nemila jedna zvir,
 ter sa mnom svak tuži i žali moj nemir;
 er veće na sviti nevoljna ma mlados 5
 ne more živiti od tuge za žalos,
 pokole izgubih jedini on cvitak,
 ki veće jur ljubih, nego li svoj žitak.

27

Što mi sad ostaje?

Od kud mnjah, da me će ogrijat sunačce,
 od tud sve nesrjeće slide me srdačce.
 Za mene sad ino ni, nere plakan'je,
 pokli me jedino ostavi ufan'je;
 pokli me ostavi ovaj vil gizdava, 5

Pj. 25 : ak. 306, zad. 516.

Pj. 26 : ak. 303, zad. 185.

Pj. 27 : ak. 339, zad. 350.

ka srce, mnjah, zavi rasrdom od lava,
 ter meni reć more : parjaj me boga dil.
 Oh tvrdi mramore, taj čemer gdi s' imil?

28

Ne opominje se mene.

Jak srce od lava, takodjer od mene
 ova vil gizdava ne ima spomene.

29

Što me ne poznaš veće?

Sam se sam ja zabil, jes li ti on cvitak,
 komu sam izrabil na službi vas žitak?
 Jer vidju, gdi liepos ponosiš od mene,
 ter srci mom kriepos i život vas vene. 5
 Spomen' se u sebi, kad reće : dokli sja
 sunačce na nebi, tvoja ću biti ja!
 Mnjah pri ću sčekati skončan'je od sebe,
 neg li ću plakati ovakoj za tebe.
 Vim da će me rane žalit svak ljuveni, 10
 videći da brane oči se tve meni ;
 ner kad me pogledaš, kako stvar tudju prem,
 milos mi li ne daš ter tužan za toj grem.
 Da smišljaš ljuven trud, ki paću svaki hip,
 rekla bi : prav je sud, dat' služi pozor lip ;
 oh ali ne haješ ognjeni on pakal, 15
 ter još trud zadaješ, ki me je razmakal.

30

Ne haješ za onoga, koga si ljubila.

Grlica, jedna zvir, kad zgubi jur druga,
 ne prija nigda mir, cvileći srid luga.
 Ne sjeda ni hodi na dubja zelena,

Pj. 28 : ak. 302, zad. 229.

Pj. 29 : ak. 338, zad. 526 2 vas ak. ja zad.

Pj. 30 : ak. 336, zad. 189.

da ni će toj vodi ner ka je smučena ;
 a ti si zgubila, prisvitlo sunačće, 5
 koga si ljubila, jaki no srdačće
 od tvoje mladosti, a sad ga gledaje
 gdi gre bez radosti, ništa t' se ne haje!

31

Huda sreća ote mi gospodju.

Od ove tko srjeće većma je nadiljen,
 on more bit veće nesrićom rascviljen ;
 i tko je veće blag, on većma jur preda,
 a tko je blagom nag, brizi se taj ne da. 5
 Kako ja, dokola ljuveno ne združih
 dva ličca ohola od one, ku služih,
 ništa ja ne pomnjah, za što bih sirotom,
 u stanu mom domnjah pokojno životom ;
 za č vele ni malo ne mogah-izgubit, 10
 a sad je pripalo meni se sam ubit ;
 za č imah gospoju jaki no sunačće,
 na volju ka moju prikaza srdačće.
 Ter kad ja najveće bih čestit i blažen,
 od hude nesrjeće plačno sam poražen ;
 ar mi ju priuze i zgrabi za svu moć 15
 ter oči me suze, cvileći dan i noć.
 A za toj ne želi človiče nidnu stvar,
 ni se, čuj, veseli, zemlji da s' gospodar ;
 ar je sve taština, ovi svit što prosi,
 jaki no maglina ku vitar zanosi. 20

32

Ode.

Otide sunačće, otide ljepota,
 otide srdačće od moga života.
 Otide sva slava, otide vas ures,

8 gdi *zad.* ki *ak.* ništa t' *zad.* ništa *ak.*

Pj. 31 : ak. 304, zad. 347 12 ka] tač zad. ka ak.

Pj. 32 : ak. III, 2, zad. 352.

i liepos gizdava, sva hvala, čas i čas.
 Otide vas narok, zavi se i spravi 5
 sunačce svoj istok, u zapad da stavi.
 A mene jur pušta od zlata na uzi,
 oh željo gorušta, za č me tač rasuzi?

33

Ode preko mora.

Otide, dim uprav, priz more ljuven stril,
 otide sva ljubav i hvala od svih vil.
 Otide sva gizda, otide vas ures,
 i svitlos od zvizda, vas narok i sva čas.
 Otide sunačce, otide istok vas, 5
 a moje srdačce zaplete u zlat vlas,
 da nisu do vika bez suza me oči.
 Oh željo velika, koju plač svidoči.

34

Nova ljubav nove muke.

Slišite ljuveni, da vam se potužu,
 gdi sila jes meni, još ljubav da služu.
 Ja da se mogu reć svršeno u miru,
 odlučih nigda već da ljubav ne tiru, 5
 za č u njoj pokoja u vik se ne pati,
 za č ljubav svakoja napokon zlom plati.
 Za č ovo govoru, neg jer sam iskusil,
 za č se sam u dvoru ljuvenom nasuzil;
 jer veće u tužbi, ner hvali, bih vazda,
 odkli me na službi ljuvenoj bog sazda. 10
 Ma kad se slobodih ljuvene boljezni,
 veselo pohodih jaki no tko biesni.
 Za toj se mladosti mnoge mnom čudjahu,
 ter moje radosti vele znat žudjahu.
 Vidi toj nenavis, nesrjeća i ljubav 15

8 sr. *Dell. s. v. addolorare.*

Pj. 33: ak. III 3, zad. 353.

Pj. 34: ak. III 1, zad. 532 1 sr. Dell. s. v. ascoltare i s. v. udire

- ter meni, mnju, zavis imaše, dim uprav ;
 za toj mi malo toj potrpi vesel'je,
 nastupi život moj na gore dresel'je.
- Nastupih sam na plač, nastupih sam na trud,
 nastupih na nag mač jaki no kriv na sud. 20
 Za č jedan dan gredih ter vidih onu vil,
 za kom vas posvedih, ar me nje rani stril.
- Da nu je još veća ter ne vim ka je čes,
 koja li nesreća tad sa mnom bila jes ;
 ar ne bi za dosta da me tač izrani, 25
 nu velik čas posta, vidit se ne brani.
- Ovo bi, mnju, za rad da većma ukripi
 u moje srce sad svoj obraz prilipi ;
 sta da me još gleda od nikud skroveno,
 pogledom od meda pozire ljuveno. 30
- U nečas vaj pogled oni bi, dim uprav,
 u meni za č ni red, želeći nje ljubav ;
 ar ju sam upisal u srce za svu moć,
 ter mi je na misal nje liepos dan i noć.
- Ar odkli odluku služit njoj satvorih, 35
 malo ja za muku ljuvenu ne zgorih.

35

Povrati mi ljubav.

- Molim te sunačce, smiluj se na mene,
 ter moje srdačce čin' da tač ne vene ;
 er ti ja ne stvorih, gospodje, žalosti,
 nu svršeno dvorih tvojojzi mladosti ;
 još svako tve htien'je satvorih ljuveno, 5
 da moje željen'je utješim skroveno.
- Još mišlju poslužit tebi ja diklice,
 tako mi ne tužit od željne tužice,
 tako mi ne dvorit goremu od mene,
 i tužno ne vamrit od želje ljuvene. 10
- Za toj te ja molim, gizdavi moj cvite,
 čin', da se ne bolim toli ja krozi te ;

još neka nevolju utješim primilo,
 jer za te ja želju dušu dat i tilo.
 Molim te, sunačce, gizdava ma vilo, 15
 za rajsko tve ličce i grlo pribilo,
 stvori mi dar oni, koji sam imal ja,
 kad no mi pokloni tve ličce, koje sja;
 kad no me oblubi gizdavi pogled tvoj.
 Molim te objavi i sada meni toj; 20
 er drugo ne želim mojojzi mladosti,
 neg da se veselim kon tvoje radosti.
 Nu pamet postavi, za što ja rekoh toj,
 nego cječ ljubavi, ku ima ures tvoj.
 Za toj te još molim, gizdavi cviete moj, 25
 čin' da se ne bolim u tuzi ljuvenoj;
 ere svies i pamet ne hajem izgubit,
 ako mi daš opet tve ličce poljubit.

36

Još te nisam zaboravio.

Sliši svitlo sunačce, koje tuge s boljezni
 čuti moje srdačce, željno tvoje ljubezni.
 Jer kad vidju lieposti prislavnoga obraza,
 čuju njeke krieposti od davnjega poraza;
 za č ni jošte povenul u srdačcu oni stril, 5
 koji se sam spomenul, da ga prijah u tvoj kril.
 Mnokrat recih u sebi rič, koja je ohola:
 je li duša na nebi od rajskoga okola,
 veću rados da ima, veće dobro da čuti,
 veću milos da prima i bolju kob da sluti. 10
 Nisam veće poražen, ner taj dobra spomenut,
 u kih življah priblažen, a sada ću povenut.
 Doj nebeska krieposti, za što vili toj malo
 manje ne da lieposti a milosti ostalo?
 Ovoliko ter goril ne bih sada ljuveno, 15
 još bih lašnje izdvoril od nje ličce rumeno.

37

Nekoč i sada.

Kad mi da prvi cviet gizdava ova vil,
 da mi tko da vas sviet, radiji ne bih bil ;
 ar cienjah da mene i ljubi i dvori
 bez misli himbene i sa mnom da gori.
 Ter tada sve veljah, kamo se ljuveni ? 5
 ovo ja što željah, što lipše sad meni ?
 A sad se pčelinj med u gorko obrati,
 a ljuven plam u led, koji me sakrati.

38

Sretno utekoh.

Ni toli onada Saul kralj vesel bil,
 kad silna Goljada David je pridobil,
 koli sam ja sada, pokli se prigodi,
 da me bog od jada ovogaj slobodi, 5
 koji bih ja pravil, nu ne ću za uzrok,
 za što bih postavil iskrnjih u prirok.
 Ovoj sam li rekal, tko mene razbira,
 kako sam utekal vičnoga nemira.

39

Sve je tašto u svjetskoj ljubavi.

Priblažen, tko bi znal svršen'ja od stvari,
 za što bi on prijal, da za svit ne mari,
 nego li da tira toj vično iman'je,
 što može dat vira i s ljubvom ufan'je.
 Ino je sve tašto. To li znat tko žudi, 5
 istinu navlašto, što s' vidil, nu sudi ;
 a veće ne ću rit. Tko ima svoj razum,
 pridje se pust' umrit ner slidit ljuven drum.

Pj. 37 : ak. nema, zad. 647.

Pj. 38 : ak. II 13, zad. 315.

Pj. 39 : ak. 367, zad. 416 5 znat ak. znaš zad.

40

Još je ljubim.

Od moje gospodje kad čuju ime ja,
 misal mi sva podje i pamet za njom tja;
 ar trpim još poraz u mojem srdačcu,
 ki mi da nje obraz, priličan k sunačcu.

41

Ponosito preziranje savladane ljubavi.

Ako tko poželi čut moje dobro kad.
 sliš' ter se veseli, er sam ja velmi rad;
 za koju još rados ne vim što da stvoru
 ter moju sad mlados blaženu govoru,
 za č se sam od ove slobodil ljubezni, 5
 ku ljubav svak zove, ma nu su boljezni.
 Jer kako ne vele u pakli pokoja,
 tač ljubav tko žele, život je bez goja;
 ter se mnim isprti srce me brjemena,
 težega od smrti prem truda paklena. 10
 Sad može tko godi uprosit jur mene:
 kako se slobodi od želje ljuvene?
 Za to ja velju svim, tako mi bit zdravu,
 kako sam još ne vim kazat vam na pravu.
 Ma poznam i vidju, er sam ja slobodan, 15
 ter sebi zavidju po veće svaki dan.
 Niki čas, nika čes, niki dan izbrani
 bil ovo brieme jes, koje me sahrani.
 Vid niedan lik ne dah, kim sam pri izmučen,
 istom se ugledah s ljubavju razlučen! 20
 Od morske pučine kad sile popridu,
 svak misli, što čine, tko na kraj izidu?
 na more poziru, koje bi s mukami,
 tere se udiru u prsi rukami:
 tako ja povenu u strahu s boljezni, 25
 kada se spomenu od gorke ljubezni.

Pj. 40: ak. 356, zad. 351.

Pj. 41: ak. 368, zad. 17 18 brieme zad. vrijeme ak.

- Da kada ovu vlas slobodnu raslaču,
 oćutim ćudnu slas ter taj strah potlaču,
 ter se ja veselju, a život moj slavi
 ter veće ne želju ni u san ljubavi. 30
- Ovo ću srdcem rit istinu još uprav,
 meni je sad pozrit koliko smrt ljubav :
 toliku nenavis, toliku mrazu sad
 vazima moja svis na ljubav i nje jad ;
 za ć ino ljubezan ni, nego jur nemoć, 35
 od koje boljezan pati se dan i noć ;
 od koje tužica trud živi donosi,
 da željna dušica svaki ćas smrt prosi.
 Jer da ni stvar druga, ner gdi si slobodan,
 ter da se sam sluga ućiniš i sužan ; 40
 ne sluga i sužan, nego rob svršeni,
 ter gredeš sve tužan, kako rob kupljeni.
 Mnoci se odriću služeći života,
 mnoci se zatiću pri ostat sirota,
 nego bit sluga zvan, nego vlas izgubit, 45
 za ku svak razuman voli se sam ubit.
 Ovu još mnoci stvar može bit ne sciene
 ter je toj tko nigdar ne pozna istine :
 ni mu bog daj kusit, najliše ljuven stril,
 jer plakat i suzit tuj bi se naućil. 50
- Neka se pridje strt budu ja kako prah,
 neka bih sto krat smrt oćutil i nje strah ;
 neka se u ov hip samohoć udavlju,
 ner opet da nalip ljuveni pojavlju.
- Da bi me pridje lav za srce uhvatil, 55
 nego li da ljubav oćutim i nje stril ;
 ne da ja oćutim, ni ćutit spomenu,
 nu da još ne slutim, rekoh, stril ljuvenu.
- Još da mi na misal ne pride, mislim već,
 ter se sam zapisal, kako ću sada reć. 60
 Svakomu ja velju : ako se gdi vidim,
 kad godi da želju ljuvenu još slidim,
 makar mlad, makar lud, svak da je vjerovan ;
 prid svaki jošte sud mogu ja biti zvan.
 Ako se nadju kriv i sada i po tom, 65

ne ću čas da sam živ, ner platit životom ;
 er kad sam utekal, uteći još ufam
 ter ne bih toj rekal, da se ja ne uzdam.
 Može bit još reče, ljuveno tko služi :
 oni se zatječe da ljubav ne služi ; 70
 ne zna li, jer ljubav na koga bude doć,
 da je tvrd kako lav, svakomu satre moć?
 ne zna li, jer jača bi nego Herkules?
 za č ljubav od mača ostrija mnogo jes.
 Cić toga ja stoju odgovor prem zadat : 75
 tko je bil na boju, on se zna sad vladat ;
 ako za nj pristoji, on more vazet boj ;
 to li se što boji, od luga podj ter stoj.
 Ja ljubav i nje zled s čela znam na čelo,
 ter joj znam svaki red. Za toj grem veselo, 80
 za to još velju svim, ki slište sad mene,
 er se ja čuvat vim od želje ljuvene ;
 to li se čuvati ne uzvim, moj bože,
 tko me će kajati, da mu se odmože.

42

Mrzim na žene i ne ću, da i gda o kojoj dobro govorim.

Sad život moj obra, od sad se zatječem,
 da veće ja dobra na ženu ne rečem ;
 za č ona u vjeri ne žive, kako zec ;
 za č ona u mjeri ne stoji, jak mjesec.
 Jer kako iz luka ni udor stanovit, 5
 tako nje odluka, ka je svit jadovit :
 za nju se zla stvori na svitu bez broja,
 za nju se govori da zgibe jur Troja.
 Svakomu zlu je red i uzrok jur žena,
 s koje je svaka zled i zloba svršena. 10
 Za nju još napokon triba svit da zgine,
 toj će sud i zakon i mudrih istine.
 Moj bože, za č drvo ondaj se ne zgodi,
 kad žena najprvo na svit se porodi?
 kad od nje bi začet veliki prirok taj, 15

Pj. 42: ak. III 24, sud. 542 8 zgibe ak. zginu zad.

za ki je nam vazet zemaljski, prave, raj!
 Veće se ne more od srama govorit,
 što mi je još gore na ženu došlo rit.
 Cić togaj ne stavi, za život, človječe
 na ženu ljubavi; nu mrazu najprječe, 20
 nu svaku nenavis, ter ti se ne će steć,
 što kusi moja svis, stid me je deri reć.
 Ter ne mnij tko godi, da meni od zlobe
 ovo reć dohodi; za č veće podobe.
 Dil togaj zlo radih na ženu reć sade 25
 ter bi rad, do mladih da ovo dopade;
 neka se čuvati umiju od žene,
 i družim kazati nje zlobe svršene,
 od kih zlo izreći Salamon ne more,
 ni mislit misleći, što jošte ni gore; 30
 za što njoj do vika o drugom ni marit,
 nego li človika da more privarit.
 Volja podj' uprosi Sansona ter ćeš čut,
 šta žena zla nosi i himbe u svoj skut.
 Ona se djavolje oružje more rit, 35
 ter po njoj za bolje ne more ništo prit;
 ar zaman neredna ni žena zvat ženom,
 jer strašna i žedna svih dobar jes sobom.
 Ako li sam kusi ter ćeš znat, kako se
 plaćući sve suzi i skubu još kose. 40

43

Željan sam osvete.

Da li toj dostoju od tebe, gospodje,
 ka radiš svis moju da u jad sva podje?
 da bih znal sve zgubit ter ostat sirotom
 i da se znam ubit i rastat životom,
 tako mi u zdravju podržal bog mlados, 5
 što veće ja slavju, ner drugu ku rados:
 kako ću sam sebe požalit i trud moj
 i mene od tebe osvetit. Nu postoj!
 Za što ja po vas vik ne nadjoh tadi red,

Pj. 43: ak. III 25, zad. 162 6 ja slavju ak. ja zlo volju zad.

- za dobro jur človik da vratit ima zled, 10
 kako ju ti vraćaš neharstvom sad meni
 ter inud obraćaš tvoj obraz rumeni.
 Ni toli lav zlosrd, ni toli gork plamen,
 ni toli mramor tvrd, ni morski još kamen :
 koliko srce tve, ko Judu nadhodi, 15
 u kòm se bi rek sve od zmije jed plodi.
 Kamo se razum tvoj? Pomisli za mal čas :
 najdraži tko t' je svoj, bi li ti ponil čas,
 koliku t' ja ponih za milos i ljubav,
 za koju izronih život moj, dim uprav. 20
 Za č scienjah da za har imat će tvoj ures,
 a ne mnih ni kadar u tebi zled da jes ;
 ter volih boljezan trpiti s umorom,
 ner tvoju ljubezan da združim zazorom. 25
 Ter ovo govorim, a patim žestok sud,
 dokole satvorim osvetu za moj trud.
 Za toj sam on prvi medju svom mladostju,
 ki bih se tve krvi napojil s radostju ;
 toliku za č tebi ne mogu stvorit zled,
 kad meni jur ne bi mnilo se : piju med ; 30
 ter ovo govoru, za č ne ću tajati,
 za č ne ću, što stvoru, da vik se kajati.

44

Život pokora.

- Što ste tač žalosne, što biste imali
 veće bit radosne? za č svaka toj žali?
 jer mudra što veće žalosti slide kad,
 ali ke nesrjeće: onda je veće rad. 5
 Za što sam stanovit, koga bog pohodi,
 onda se darovit od boga prigodi.
 Ma ne ću još ne reć : život je pokora,
 kojemu svi uteć hoćemo u skora.
 Veće se togaj cić svaki nas veseli,
 ner da nam bude prić, ovi svit što želi. 10

16 u zad. rkp. pisano iied, u ak. id t. j. jid.

Pj. 44: ak. III 21, zad. 541.

Neka ti u zlatu iman'je svak čini,
 blaženstvo i platu u živoj općini:
 dajmo se radosti ter veće žalimo,
 jer naše mladosti još na svit vidimo.
 Oni se jur blažen more zvat i slavan, 15
 tko bude poražen od smrti pripravan.

45

Dobra zamjena.

Slavan trg utrži, ki odje svitovna,
 da vična održi, ka nisu nam skrovna;
 ar se svak uskaje, znajte stanovito,
 ki godi puštaje skrovno za očito.

46

Moć navade.

Komu se obrati u narav nauka,
 život mu ne krati ni žalos ni muka;
 ar menie svaki trud i svake žalosti,
 koliko na moj sud, čine se radosti;
 ter gdi mi trudno ni, kad mi se zlo zgodi, 5
 mni mi se, u meni da todjer gospodi.
 Ako li gospodi dan, misli svak, i noć,
 kolik se broj godi vrimena ovdi doć'.

47

Tko bi svakomu ugodio.

Kakav je ovoj red, ki život moj obra,
 da ne smim reći zled na ljubav ni dobra?
 Za č koji umiru ljuvenom boljezni,
 moćno mi zaziru, kad hvalim ljubezni,
 ter prave: da gori uboj ni kamenom, 5
 koliko tko godi ljuvenim plamenom.

Pj. 45: ak. nema, zad. 555.

Pj. 46: ak. nema, zad. 629.

Pj. 47: ak. 362, zad. 68.

Takodjer nisam prav, kad mi se prigodi,
 da se ja na ljubav potužim što godi ;
 ar tko su pri svojoj gospodji čuveni,
 svak bude rit : ovo j' blažen stril ljuveni. 10
 Za toj se ugodit ne može ljudem svim
 i za toj provodit odlučih, kako vim.
 Ne ckni se snebivat, kada me zlo tiri
 i dobro uživati, gdi mi se namiri.

48

Gdje nema razuma, ondje ima nesreća.

Gladan miš ljezući, nesrećom nabata,
 kraj mora ištući, od mušlje na vrata ;
 gristi ju hoteći po svomu naravu,
 nu mušlja ne hteći, hvati ga za glavu
 tere mu smrt zada, ne svojom mudrostju, 5
 nesreća nu vlada, tko žive s ludostju.

49

Što može novac.

Ovo je prilika, starica za pinez
 kad mlada človika zanila k sebi jes.
 Što ne ćeš satvorit človiče za dinar,
 ki ne vi govorit, a svim je gospodar ?

50

Ljubica i dub.

Ljubica, pripros cvit, nu lipo za č vonja,
 ni vitez taj na svit, ki ne će sit s konja,
 da nje bus utrgne i stavi za klobuk,
 i u tul još vrgne, gdi stoji stril i luk.
 Ljepši su još dubi, lip rode cvit i lis ; 5
 nu se toj sve gubi, za č u njih ni miris.

Pj. 48: ak. nema, zad. 819, dubr. 32.

Pj. 49: ak. II 46, zad. 354 3-4 sr. Dell. s. v. denajo.

Pj. 50: ak. 333, zad. 188 5 lip rode ak. lip plode zad.

Ter taki cvit niče, da ga psi poplešu,
a cvitak ljubice u venčac da vežu.

51

Nauka je zlatna muka.

Od svih je mudrih sud: tko želi što mučit,
da zlatnji nije trud, koliko naučit.
I toj bi pravedno; nu su sad veće van
dva luda zajedno, ner jedan razuman.

52

Uzdanje u ženu.

Podj', da je tko uzdan u ženu, koja je
kako konj obuzdan: tko prispí, toga je.
A veće ne ću rit. Tko ima razum svoj,
pridje se pus' umrit, nego li znat ovoj.

53

Cviet bez mirisa.

Kad b' imal cvit ovi lip miris, jak pomas,
koliko sad slovi, dvaš bi ga veći glas.

54

Mudra rieč.

Ovu rieč svak veli: ne malo tko ima,
nu mnogo tko želi, ubog se reć prima.

Ovu rieč svak veli: ne mnogo tko ima,
nu malo tko želi, bogat se reć prima.

*Pj. 51: ak. III 15, zad. 357, dubr. 32 samo 1-2, jer su ondje za tim do-
dana druga dva stiha, što ne spadaju simo, već dolaze u sliedećoj pjesmici 3-4.*

Pj. 52: ak. III 16, zad. 420.

Pj. 53: ak. I 15, zad. 81.

*Pj. 54: ak. I 44 (prva dva stiha), II 42 (druga dva stiha); zad. 362
sva četiri stiha kao jedna pjesma. Sr. Dell. s. v. convenire.*

55

Opomena.

Tko tudju stvar bljude, ako će bit častan,
ne moj da on bude misal'ju svom lastan.

56

Nenavist.

Tako mi mladosti, kako vas ne gledam
cječ njeke radosti, ner čudu da se dam,
ter sčeza moja svis, jaki no od zmije,
za vašu nenavis, ka se reć ne smije.

57

Zlo od Kotora.

Njeki se nahodi u gradu trag sada
ter gdi se prigodi, svuda je s nesklada ;
svuda je s nemira, svuda je od rieči :
za to ih svak tira, kako put što prieči.
Jošte ću rit veću stvar, ka je očita : 5
svuda ih izmeću, kako trib iz žita,
svuda ih izgone ; ima ih za rug svak,
ter na njih još zvone, jaki no na oblak.
Mne mi se kako zec, gdi na njih vape tak, 10
jaki no na mjesec, kad ga ie vukodlak.
Medju sve rič ovu imaju od vika,
gladnikom da zovu svakoga človika ;
i sve što kad tvore, to je njih običaj :
o kusu govore, za što kus drže raj.
Odkle se ne vele za meso pikati, 15
oni se vlastele ne mogu nazvati.
Oh vrli Kotore, zlom se mniš naprida
razdrti obore, gdi ni si s povrida.

Pj. 55: ak. nema, zad. 820.

Pj. 56: III 6, zad. nema.

Pj. 57: ak. III 8, zad. 316 4 sr. Dell. s. v. intraversare 6 izmeću zad. odmeću ak. 10 ie]rkp. zad. piše iie. 18 razdrti zad. rastrti ak. ni zad. mi ak.

Tko sjeme k nam doni od tebe najprvo,
 da život izroni jaki no crv drvo? 20
 er ljudi svi prave, da gine ovi grad
 s njih, kako s kostrave gdi gine vinograd.
 Sliši svak sviet ovi tere se od njih bljud',
 za č gorke otrovi u njih je jezik hud.

58

Nemio gost.

Koja je ovaj ćud u semuj človjeku,
 ar ne bih ovi sud ispravil u vieku.
 Jurve je od plaća, svakojzi gdi rieči
 jaki no put drača vinu se on prieči. 5
 Kad reći što bude, ovaj dim istinu,
 on hoće da zbude ona se rič vinu ;
 ako li sladje rit namisli što godi,
 onda se želim skrit od tuge, gdi hodi :
 toliku mrzeću onu rič izreče, 10
 ter tužan, u sreću komu on doteče.
 Bi rek je uzrastal u ljudeh bez reda,
 ali ti on pasal gdi godi goveda ;
 ter ne zna pristupit k dragomu s ljubavi,
 za toj ću ja upit : tko ga nam dobavi,
 da mu bog da tugu i svaku nevolju ; 15
 ovojzi prem drugu bogu se ja molju .
 Er kada učini ku godi on ludos,
 ni malo ne scini, mni mu se sve mudros ;
 to li se kad reče njemu stvar i mala,
 rasrdjen uteče : toj mu je pohvala 20
 ter priko ramena ako kad što pravi,
 a prava imena nikomu ne stavi ;
 ter ovo ni človik, nego li njeka zvir,
 s kom ne bih po vas vik prijati mogal mir.

*Pj. 58: ak. III 22, zad. 97. 2 sud ak. trud zad. od plaća ak. do
 plaća zad.*

59

Na dan od svete gospe.

Sada se jur tašto ne zvoni ni poje,
 kad je dan navlašto od svete gospoje;
 ner hvalu i slavu u svem njoj satvori,
 ako će tko, pravu da milos izdvori.

60

Oproštaj.

Uzmožna gospodje, tko milos ku žudi,
 a k tebi ne podje, on zaman sve trudi;
 on hoće, kako stvar bez krila letiti,
 tko bude božji dar bez tebe želiti.
 A za toj grem k tebi, dobro crv da sam ja, 5
 a tvoje na nebi kraljicom ime sja:
 otmi me jur lavu od pakla iz usti,
 imat ćeš ti slavu; a mene ć sabljusti.
 Jer ako ovi svit bi služen od mene,
 koji je kako cvit, ki procti ter svene: 10
 što ima jur tebi stvorit me srdačce,
 koja si na nebi poludnje sunačce?

Pj. 59: ak. 370, zad. 540.

Pj. 60: ak. 373, zad. nema.

PJESNI O ISUSU

1

Kad godi, dim uprav, dodje mi na pamet,
Isuse, tva ljubav, ostanem kako spet ;
ostanem vas uzet, ostanem smamljen vas,
misleći, ti propet kako se da za nas. 5
Za toj te hip i čas molju ja, dan i noć,
učini da moj glas prida te bude doć,
ter mi daj tvoja moć istahti oni plam,
ki čini tebe oć, nebeski dvor i kram.
A toj ti hoti sam patit zlo ter umrit, 10
neka daš život nam i način k tebi prit :
što ću toj zvat i rit, ner ljubav, bože moj,
kom učin', da gorit budu ja, sluga tvoj ;
da za te dam onoj, što ti da za mene,
što nego život svoj u muke svršene,
od kojih spomene sve čine, dim uprav, 15
život moj da vene, želeći tvu ljubav.

2

Slatki moj Isuse, smirno te ja molim,
daj mi plač i suze, zled moju da bolim,
koja vid zasliepi od moga života,
a za toj pokriepi tvoja me dobrota ;
ter meni daj razum, ter meni dopust' moć, 5
ter meni ukaž' drum, kako ću k tebi doć ;
kako ću doć k tebi, prislavni moj bože,
ar toj steć po sebi život moj ne može.

Ove pjesni ne dolaze u zad. rkp., već samo u ak. rkp. u knj. III elegija, br. 41-51.

Za što sam vas griješnik, za što sam vas zloban,
 za ku stvar zvat človik niesam se podoban, 10
 ter kako jur krivac, koji sam zal dosti,
 teku ja na živac od vječne sladosti,
 neka se napiju, gdi se već ne žedni.
 A za toj vapiju bez izma sve me dni :
 pomiluj, pomili, pomiluj bože moj, 15
 pakljenoj ter sili u vlas me dat ne moj.

3

Komu sad ne rižu srdačce svi noži,
 videći na križu gdi visi sin boži,
 sin boži i človik, vas ranjen, vas izb'jen
 na drievu vas kolik razapet i prib'jen, 5
 u kruni trnovi, kojom mu svu glavu
 činiše židovi i s licem krvavu.
 Za što toj, ner za nas i za naš neposluh,
 koju stvar do danas ne vidjeh, da ni čuh,
 da tvorac pristupi ter se da prodat sam, 10
 da sluge odkupi. Vruč ti je ljuven plam,
 vruća ti j' ljuvezan, koja se ucieni,
 da našu boljezan svu svojom zamieni;
 svu svojom zasloni. Jaganjče, ki zlobe
 od svieta sve poni, brani nas hudobe,
 brani nas na putu, brani nas Isuse, 15
 za tvoju smrt ljutu, molimo u suze.

4

Slatki moj Isuse, tač svrući svis moju,
 da vazda u suze razmišljam smrt tvoju ;
 da život i pamet razbira do vika,
 kako si ti raspjet za mene griješnika.
 Za toj se umolit daj, slatki Isuse, 5
 daj da se ja prolit vas budem u suze ;
 daj srcem da plaču, dan i noć, hip i čas,
 dokli se oplachu od zloba mojih vas,
 koje su tolike, koje su brez broja,
 kojim nač prilike ne more svis moja. 10

Pj. 3 : st. 2-4 sr. Dell. s. v. croce i crocifisso.

- Dodijah sam sebi, zgubih sve ufan'je,
 nego li u tebi, koji s' me uzdan'je;
 za što krv, prolita ka za me bi bože,
 sve zlobe od svita oplakat jur može.
- A za toj, gdi leži ma pamet studena, 15
 gorko ju raždeži tva iskra ljuvena,
 da plaši, da biesni za tvojom prijazni,
 za tvojom ljubezni, Isuse prikrasni,
 koji si dobar vas, koji s' vas dobrostiv,
 komu se daje glas, da si sam milostiv; 20
 da si ti sam sladak, da si sam medveni,
 ti s' ljetni moj hladak i živac studeni;
 koga se opiti bez mire želime,
 opivši vapiti dan i noć tve ime.
- A za toj ozovi momu se životu, 25
 misal mi ponovi, za tvoju dobrotu,
 za tvoju boljezan, koju si oćutil
 za našu ljubezan, odkle se s' uputil.
- Jošte se togaj rad molju ja ljuveno,
 satri me srce sad, koje je kameno, 30
 neka te ja želim, neka te ja slavlju,
 neka se ja velim tvoj, zovem i pravlju;
 i neka ja tebe u mukah sadružu,
 koji si sam sebe za me dal i dušu.
- Za mene griješnika na križ se s' dal propet, 35
 ljubavi velika: opoj mi tač pamet,
 opoj mi tač dušu, da ina sva tlaču
 a tebe da služu, a tebe da slaču;
 da ljubim ja tebe veće ner sam sebe,
 i neka sam sebe razapnu za tebe. 40

5

- O vjerni krstjane, ki putem hodite,
 i majke izbrane, ke sinke rodite:
 željno vas svih molju, recte mi, jeste li
 priličnu nevolju mojojzi vidjeli?

6

Človiče, tva ljubav čini me s neba sit,
čini me, dim uprav, na križu tač visit.

7

Za mal čas nu postoj, ti koji putem greš,
ter vidj' gdi Isus tvoj mre, da ti ne umreš.
Mre da te izvadi iz ruke djavolje,
ki s bogom u svadi drži te i kolje.

8

Omeššaj Isuse me srce kameno,
molim te u suze, slatka ma spomeno,
neka ja požalju, požalim neka ja
tvoju smrt, ku pravlju da za nas ti prija ; 5
da prija ti cić nas i naše ljubezni,
koi smo uzrok vas od tvoje boljezni.
Ter molim još, grozno rasplači svies moju,
da željno i sozno proplačem smrt tvoju ;
pače daj plač tolik, toliko da plaču, 10
dokli se vas kolik suzami oplaču,
dokli se u suze život moj obrati ;
za č slatki Isuse, vrime je plakati,
vrime je u jadu da se ja tebe rad
od jada raspadu i skončam ovdi sad, 15
ali da za te, vaj, oh, umrit da se dam,
neka te takogaj jadovna ne gledam,
na križu raspeta, u komu zdravja ni
od glave do peta. Oh praznos mojih dni,
u koje postavih ufan'je toliko,
a tebe ostavih, me dobro veliko ; 20
ko da nas uzvisi, ostavi nebesa,
sam sebe ponizi. Hod', vidjte čudesa ;
ar veće ja muke ne vim reć, da ni znam,
ner se dat u ruke nedrazim svojim sam ;
koi te izbiše i čavli gvozdeni 25
ka drievu pribiše, Isuse medeni ;
trnom ti svu glavu, lieposti izbrane,
činiše krvavu i ljuto na rane.

Jošte ti pokoja ni mrtvu, dim, ne bi,
 neka se rič tvoja izvrši u tebi ; 30
 ter kopjem prsi tve grozno su proboli.
 Kako te srce sve, človiče, ne boli ?
 kako ti utrobe v žalosteh ne plovu,
 misleći tve zlobe i ljubav Hristovu ?
 Ukaza žalos sve njegovoj bolesti, 35
 nego li srce tve človiče bez sviesti,
 ki stojiš tač muče, kamen se mniš va mni :
 kamen'je još puče, a sunce potamni,
 zemlja se strese sva za žalos, gdi pati
 isti sin božanstva, da naš dug zaplati. 40

9

O sinu Davidov, ljubavi gorušta,
 ki za nas od židov ubit se dopušta,
 molim te moleći za želju, ku t' nošu,
 ku željom želeći u željah ja prošu : 5
 užeži od tvoje živ oganj ljubavi,
 u srce ter moje, da gori, postavi ;
 neka se ja sprazu, neka grem vas u plam
 za tobom, jer dražu tebe stvar ne imam.
 Neka se ja satrem, neka se satrem vas,
 za tebe da umrem, kako mreš ti za nas ; 10
 neka me na križu razapnu s tobom sad,
 neka me izrižu svi noži, ja sam rad.
 Istom me ne ostav', istom se ne dieli
 od mene tva ljubav, dokli sam u tieli ;
 dokli se duh u skut Abramov moj zgleda, 45
 gdi ova teška put po sebi doć ne da.

10

Velmi t' je gorušta, moj bože, ljubav tva,
 za koju ti pušta nebeska dobra sva,
 za koju višnji raj s angeli ostavi,
 a pride na svit saj dil naše ljubavi.
 Človik se učini, pripravan na tuge ; 5
 čuda, bog jedini što stvori za sluge !
 opojen ljubezni, ni malo ne stavi

na pamet boljezni, cić naše ljubavi.
 Na križ se da propet, da naš grih odkupi,
 da naš grih, dim opet, sam sobom zastupi. 10
 oh tko bi okusil ljubavi tej tvoje,
 slatko t' bi prosuzil za zlobe sam svoje,
 a sladje za tebe, ki s' naša dobrota,
 ne štedil sam sebe ni svoga života;
 najliše kad taj dan, gdi slatko vapiješ: 15
 ako si tko žedan, hod' da se napiješ.

11

Koji će bože sud, da ti se za zlobe
 za naše tolik trud i muke podobe?
 ki li je toj narav, da nosiš u tebi
 tuj milos i ljubav, veću ner sam sebi?
 Čudno se ter čudju, misleći taku stvar, 5
 i čudno požudju imat ti za toj har;
 ali toj po sebi po ništo ne mogu,
 molju se ter tebi, kako no sve bogu:
 oh pošlji duh prisvet od tvoje ljubavi,
 užeži ter pamet mojojzi naravi, 10
 neka ja takoj vruć teku sve za tobom,
 užežen i goruć, kako sam za sobom;
 neka ja kako pjan za tobom vas zadju,
 kako pjan i biesan, dokli te iznadju.
 A tad ću nač tebe, kada tvoj budem vas, 15
 kad za te dam sebe, kako no ti za nas.

PJESNI

GJORE DRŽIĆA.

PJESNI RAZLIKE

1

Ljepota vila.

Gizdava jur nika vidih da gre vila,
s kom ures i dika slavno t' se združila ;
i rekoh sam sebi : za č nju svi ne slave,
tač na svit pri ne bi vila bez zabave. 5
Ovuj nam bog izda, da svit njom napuni
lipostju od gizda, kom ju vrh svih kruni.
Rekal bih : ona je danici luč dala,
i zviri striljaje po lugu vladala ;
er se svak na svitu, gdi ona gre, čudi,
da stavši na cvitu cvitku ne naudi. 10
Togaj cić svak pravi : ona je od vila
tanac u dubravi s vilami svodila ;
aj li je, svi sumnje, isplila s jezerom,
pridrago kamen'je u kom vri s biserom.
Ja dim, da pod gorom nikla je iz cvitja, 15
u vrieme jur zorom lipoga prolitja ;
ar mi svak toj veli, da cvitje takmiti
velmi se veseli i vince još viti.
Aj li je sletila iz kola sončana,
da svit zna, ka vila od sunca bi dana. 20
Ar ke su sve bile na saj svit mudrosti,
jur se su skupile s nje umom za dosti.
Neka se ne snizi izvrnsna nje gizda,
ku višnji uzvisi vrh tretih jur zvizda.
Dil toga sva ina svaki nas ostavi, 25
taj vila jedina da se vrh svih slavi.

Pj. 1: u rkp. fr. knj. 17 br. 1, puc. 1. zad. 196, (u oba rkp. nema st. 1-2, ali fr. knj. kasnije prepis).

2

Ures svieta.

Pokle ni stvar ina, da saj svit uresa,
 ner ova jedina, ka sleti s nebesa,
 svak začni misliti ter umom proziraj,
 čim ima tuj biti urešen svitli raj, 5
 gdi tacih gospoja kolo se veseli,
 bez konca i broja pojući s angjeli.

3

Njene ljepote.

Draža je od zlata, lipša ner prolitje,
 po poljih kad cvata razliko jur cvitje.
 Ljubav ju s nebesi i narav zvizdami
 najlipše uresi meu svim vilami.
 Ima rusi kosi, jak no zlate žice, 5
 hladak ih uznosi uz rajsko nje liće.
 Oh crna dva vlasa, vrh oči uzvita,
 liepa t' su ukrasa, tanko t' su povita!
 Oči nje jak zvizde gore u svitlosti,
 u njih su sve gizde i rajske liposti. 10
 Rumena cvit ružice tere gilj pribili
 cafti joj na liće, gizdavojoj toj vili.
 Eto je prilike angjela smiljena,
 u koj su sve dike i sva moć ljuvena!
 Tanci su nje usti rumena uresa, 15
 slatku rič izusti, jak romon s nebesa;
 a vesel smih stvori, sramom bez priroka,
 čis biser otvori, ni lipši s istoka.
 Grlo nje pribilo bistro se prozire,
 prozre se jak vrilo, gdi čisto izvire. 20
 Gizde me nje smame, lipša je ner vila,
 ka je svitile prame niz grlo rastrila;

Pj. 2: fr. knj. 17 br. 2, puc. 2, zad. 431 sr. antol. 1.

Pj. 3: fr. knj. 17 br. 3, puc. 3, zad. 140 sr. st. pjesn. I, 47, gdje su sabijene četiri pjesme u jednu 12 cafti joj zad. svedj cafti kuk., fr. knj. 13 eto je fr. knj. e koje zad. 21 ner fr. knj., zad. neg kuk. 22 rastrila zad. razvila kuk.

ter lovi jur zviri u lugu zelenom,
 striljaje ke tiri po cvitju rumenom.
 Tanka je, visoka, ništar joj ne lipše; 25
 k zapadu s istoka pod nebom ni lipše.
 Oto ju bog stvori svršene liposti,
 život moj da gori ljuvenom kriposti;
 ter želim svaki dan sunčano nje lice,
 jak jelin prižedan kad želi vodice. 30

4

Očitovanje ljubavi.

Oh kruno pridraga, biserni moj cvite,
 ljubav me primaga, da umrem krozi te.
 Tiem ne htij zamirat, ar oči utiču
 tve gizde pozirat, kojim se vas diču; 5
 ni mi htij zabavit, molim te za milos,
 sluga se tvoj praviti, za č mi je usilos,
 pokle mi s' gospoje u prseh mojih stril,
 i duše još moje ti s' vilo veći dil.
 Ar meu svim vilama i meu sva još dobra
 gospodja s' ti sama, me srce ku obra; 10
 ni pomnjim za ino, na saj svit što vidju,
 neg tebi jedino u milos da pridju.

5

Nada se i on njezinoj ljubavi.

Nis' tvrdja kamena, nit može toj biti,
 gdi s' vilo ljubljena, da ne ćeš ljubiti;
 najliše ki t' mlados životom dariva
 na svaku tvu rados vik da ti vas biva.
 A uzrok tomu bi tva lipos sunačce, 5
 ku velmi obljudi me željno srdačce;

27 a te joj bog stvori izvrsne lieposti *kuk.*, *fr. knj.* 29 svaki *zad.* po vas *fr. knj.*, *kuk.*

Pj. 4-6: u zad. 373 kao jedna pjesma, u kuk. čak sa pj. 3 sve u jedno spojeno (sr. kuk. st. pj. I 47), puc. 4, kao u zad. rkp., jedna pjesma; ali fr. knj. 17 rastavljeno u 3 diela: tako je i ovdje štampano.

ar ljubav tolika hitro ga pritvori,
 angelska tva slika da na njem sva gori. 25
 Tebi me još izda ter u hip on sveza
 s kriptostju jur zvizda od tretih nebesa,
 da uze ljuvene, dokle na svit hodim,
 ne zdriešim ja s mene, ni jej se slobodim.
 Smiljeno cié toga ja t' se éu pomolit, 30
 vrh mene svim tvoga ne htij se oholit:
 reci se da s' moja, za bijelo tve liéce,
 jur moja gospoja, a ja tvoj ružice.
 A mnom se ne é' stidit meu vile gizdave,
 nu ti ée zavidit cié hvale i slave, 35
 na svakom vesel'ju u pjesneh gdi sloveš,
 za gizdu još vel'ju kruna se svim zoveš.

6

Proslavit éu te svojom pjesmom.

Svemu je svrha smrt, nu samo slavan glas
 ne može nigdar strt; ar nad njim ne ima vlas.
 Kroz toj se é' mnom vilo vrhu svih diéiti,
 istom me jur milo htij k sebi primiti;
 a plaću ja inu za moj trud ne prosim, 5
 neg tebe jedinu, u prseh ku nosim.

7

Milos' Gjore želi.

Milos svu na puno tad svitu bog izda,
 tebe slavna kruno kad stvori vrh zvizda;
 i tim ti da ime, nazvav te milostju,
 da te svu sa svime uresi liepostju: 5
 lipos ka na saj svit izvrsna još ne bi,
 ku bi moé proslavit, razmi taj u tebi.
 Očima s' sunaéce i angjel pozorom,

Pj. 6, 3: kroz toj se é' fr. knj. i zad. kroz to t' uzeš kuk. 5 prosim] pozrim zad.

Pj. 7: fr. knj. 17, 7, zad. 288, puc. 5 sr. antol. 2 6 razmi zad., fr. knj. vazmi puc.

svitli raj vinačce goji t' rano zorom, svu slavu da t' nosi tva glava, ka cvata u rusi toj kosi, jak pričista zlata.	10
Grlom sniga s' bilja, bistrija još leda, svu lipos od gilja u njem narav zgleda. Ja sumnjim, jeda si vilo s neba sišla, aj li s' vila, ka si si čas iz lug prišla.	15
Oda svud prosineš, jak zora s istoka, ti vilo, gdi mineš tanka i visoka. Reče svak sam sebi: poziraj, poziraj, na saj svit pri ne bi ni će bit lipši raj: er s dražim prolitjem stvori se tuj jesen, procafti t' put cvitjem, s mirisom uresen.	20
Slatku rič ali glas kad pustiš još vilo, tuj sve kroz čudnu slas bude se smamilo; čuvši još tve pisui, razumne za dosti, sve on čas uzbisni u nikoj radosti. Eto u sve dilo angel si s nebesa,	25
cić togaj, ma vilo, ljubav me tva steza, lipos da t' u pjesni i slavim i pišem, ter s vel'jom ljubezni vrh zvizda uzdvižem. Istom mi udili toj, čim se ozivaš, moj cvite primili, ki u mni pribivaš.	30

8

Želim te po vas dan.

Želim te po vas dan, moj dragi biseru, jak jelin kad žedan želi prič k jezeru, tve oči sunčane da budu lik mi dat i skrovne me rane kriposno izvidat, srid srca u meni tvoj pogled ke stvori, tvoj pogled ljuveni, koji me umori. Bilig je toj rani priblido me liče	5
--	---

14 iz lug *zad. fr. knj.* iz luga *puc.* 19 s dražim] *rkp. bez predloga s jesen] puc. fr. knj.* jesen, *zad. zelen* 24 nikoj *zad. puc.*, mekoj *fr. knj.* *Naslov pjesmi uzet je od akrostiha njezina.*

Pj. 8: fr. knj. 17, 8; *puc.* 6, *unt.* 3, *kuk.* 2, *zad.* 554 2 jelin *zad. jeljen fr. knj.*

i život skončani cié tebe divice.
 Toj sama mož vidit, pod prozor tvoj minuv
 gdi budem problidit, s uzdahom ostinuv; 10
 ma nu se pozriti slobodno ne smimo,
 meu nami za skriti ljubav ku tajimo.
 Aj bože, stvori li na saj svit trud veći,
 neg tomu ki cvili dragoga želeći.
 Ah oni blaženi i velmi čestiti, 15
 ki često združeni mogu se ljubiti;
 jer željom ne traju najlipše mladosti,
 ni zaman ufaju uživat radosti.
 Tako mi, ma vilo, ovakoj ne sahnut
 i na tve još krilo pokojno t' odahnut; 20
 tako me još hrlo tvojom kosom rusom
 svezala za grlo, jak lovac zvir uzom:
 koli su pričudne sej muke misliti,
 većma su još trudne u srcu trpiti.
 Kroz toj te po vas dan želim, moj biseru, 25
 jak jelin kad žedan želi prič k jezeru.

9

Ljubav i krasota.

Mladjahte divice ter vile gizdave,
 uresiv njih lice, same se proslave;
 najliše ke tuže krozi zlate strile,
 ke ih su do duše u prsi ranile;
 i koja usiše u suzah skroveno, 5
 a srcem uzdiše plamenkom ljuveno;
 još oči nje odje pokoj i mirni san,
 jur ki joj ne dodje priza svu noć i dan;
 ter bude brez mista tom iskrom goreći,
 kojoj još ni višta ni ju zna izreći: 10
 čudi se u sebi, toj smisliv živin'je:
 ovoj mi pri ne bi od srca želin'je. —
 Er licem problidi, povrhši oholas,

12 za skriti *puc.* sakriti *zad.* 17 jer *puc.* ter *zad.*

Pj. 9: *fr. knj.* 17, 9; *puc.* 7, *ant.* 4, *zad.* 289 10 kojoj još *zad.* kôjzi *puc.* 12 od srca *zad.* *fr. knj.* do srca *puc.*

- a lipim zavidi, od kojih slove glas.
Taj mimo sve ine s jutra rani zorom, 15
pri ner sunce sine s istoka nad gorom.
- Ruci nje pribile i rajsko još lice
hladkom se nadile od bistre vodice;
za tim zlatne vlase prihitro raspravi,
i vrhši niza se, u svilan trak stavi. 20
- Okol glave sama rusu kosu svivši,
a svitla dva prama niz lica pustivši:
svoj pozor gizda pun nad vodu nadazre
ter listo jak paun tuj sva se obazre.
- Izide tuj hrlo na svital nje prozor, 25
kažući sve grlo i gizdav svoj pozor;
ter koga tuj zgleđa, kad lice na nj svrne,
stvari ga od leđa, da srcem vas strne.
- Gorko ga prostrili s porazom ljuvenim,
vas svoj vik da cvili srdačćem ranjenim; 30
i sam tu da ne će, bude t' mu usilos,
hvalit ju odveće, za dobit nje milos.

10

Rajski glas.

- Zamukni sva hvala tihoga slavica,
i sva čas ostala letuštih jur ptica;
zamukni sva slava, po moru ka slove,
sirena gizdava pojući kad plove.
- Er slišam i vidim, da glasom nie druga 5
toj vili, ku slidim kako sve nje sluga;
er nigdar bi čuven ni će bit ljepši glas,
ni toli još ljuven, da ima veću slas.
- Narav se začudiv sam sebe prikori,
er velmi se trudić takmen glas ne stvori. 10
Mnju, nije zemaljski ni na saj svit stvoren,

13 i 20 *fr. knj.* vrhši, povrhši 20 vrhši ih *zad.* 23 na dvor *zad.* nad vodu *puc.* 24 listo] u oba *rkp. zad. i fr. knj.* lisso. 25 tuj *zad.* još *puc.*

Pj. 10: fr. knj. 17, 10; puc. 8, kuk. 3, zad. 549 4 pojući] zad. pogrješno po moru 7 er nigdar zad. ni nigdar kuk., fr. knj. 11 mnju zad. nu kuk.

nu s nebes angjelski, rajom je uzoren,
 ter bi dan toj vili, umrli da znaju,
 ku milos bog dili prid sobom u raju,
 da se svak uteče i sili k njemu doć,
 i u svem da reče prem svasma saj sviet oć.

15

11

Nema ljepše.

Ka se je jur vila, ali još gospoja,
 gizdav'ja vidila i lipša ner moja?
 jer kako sve vode iz mora izviru
 ter svud se rashode i opet u nj zbiru :
 tač od nje izniču sve gizde za dosti
 i opet sve stiču u njezi lieposti.
 A to je svidočno, jak zračna jur zora
 i sunce istočno, kad sine vrh gora.

5

12

Uviek želim gledati i sliediti njenu ljepotu.

Pri može biti lav bez lova od zviri,
 ner mene da ljubav bez vile zamiri,
 cić koje usišem i željno uzdišem ;
 gizdav'ja jer vila i lipša na sviti,
 mnim, nigdar ni bila ni može još biti.
 Kroz toj se ne stidim, nje lipos jer slidim.
 Jak pramen, ki zvizda po nebu pronosi,
 na glavi, bog joj zda, da sjaju tej kosi,
 kih me vlas u prsi sve srce zamrsi.
 Oči joj zasine svemu vid svitlostju,
 ar s njih zrak prosine sunčanom kripostju,
 od kih zlat stril mani sve srce izrani.
 Riči nje ali glas ki bude još čuti,

5

10

12 nu *zad.* ner *fr. knj.*, neg *kuk.*; rajom je uzoren *zad.* u raju uzoren *kuk.*
fr. knj. 16 reče *fr. knj.* teče *zad. kuk.*

Pj. 11: *fr. knj.* 17, 11; *puc.* 9, *kuk.* 4, *zad.* 135 3 jer]u *zad. ispr.*
 na ar 6 u njezi *zad.* njojzi *fr. knj.*

Pj. 12: *fr. knj.* 17, 12; *puc.* 10, *zad.* 433, *sr. ant.* 5, *kuk.* 5.

- romon i rajsku slas u srcu očuti,
a mene opoji i u svem posvoji. 15
- Eto svi jur teku, nje liće da vide ;
si anđjel, još reku, iz raja kad pride,
koji me otravi u željah ljubavi ?
- Tanka je, visoka, kako sve taj vila,
ka zviru s istoka strilom je zgonila ; 20
tiem ima kriposti vrh moje mladosti.
- Jak sunce svitlostju sve zvizde kad skriva,
tač ona lipostju sve vile prisiva,
komzi me priblaži pak smrtno porazi.
- Naglo, brez pokoja, za č da se ne želi 25
tač slavna gospoja i pozor veseli,
za manju pokle stvar boj bije kralj i car ?
- Ah tako m' ne tužit i prijat od nje lik,
budem joj ja služit po sve dni vas moj vik,
tere se ne stidit lieposti nje slidit. 30

13

Svatko o svojem, ja o ljubavi.

- U čem se tko vidi, u tom je mišljen'ju,
i svaki besidi o svomu živjen'ju ;
još ki se čim čuti, obrazom pokaže :
trudni su jur puti, da lićcem tko laže.
- Gdi je moć očima tajat rane skrovno, 5
u sebi ke ima srdačće jadovno ?
ar srce sve ne će održat tužice,
nu ih dil odmeće na oči ter liće.
- I svak, što ki ljubi od srca s vesel'jem,
jur kade izgubi, ostane s dresel'jem ; 10
i koga trg hrani, o trgu govori,
a ranjen o rani, ka ga većma mori.
- Ovo jest naravom, ča gdi tko uživa,
tuj mu sa svom slavom sva misal pribiva.
Tač nima jur inu misal me srdačće, 15
ner vilu jedinu, ka mi je sunačće.
- Razgovor nje želim i ufam imiti,

kroz toj se veselim na saj svit živiti ;
 i tim se ne stidim, ma mlados nu slavi,
 nje liepos gdi slidim i u san i javi. 20
 Er drago prolitje i narav na saj svit
 od nje meu sve cvitje ne stvori lipši cvit.
 Ne hajem za zlato ni drago kamen'je,
 ni mi je još na to ni um ni mišljen'je.
 Istom da uživam, me srce ku obra, 25
 vam ludim darivam zemaljska sva dobra ;
 ar veće ja žudim za sužna nje biti,
 ner svemu da sudim, ostav kralj na sviti.
 Kroz toj ne govorim ni mislim rič inu,
 ner vilu ku dvorim za ljubav jedinu. 30

14

Slika njezine ljepote.

Er lipos uresa razumom angjelskim,
 ki dar ni s nebesa dan vilam zemaljskim.
 Rajsko se nje lice starosti izbavlja,
 jak ptica fenice, ka svoj vik ponavlja.
 Oh rič nje prilipa s pogledom od oči, 5
 vim cvitje prosipa i biser s istoči.
 Izvrsne još hvale tko da sve pobroji,
 i dike ostale, kima me posvoji !
 Nje bi cić ublidil svak željom, kako ja,
 kade bi on vidil, ka taj bi gospoja. 10

15

Ljubim ali se ne ufam ljubavi očitovati.

Gdi možem da poju, cvileći srdačcem,
 zgledaje gospoju s bisernim vinačcem,
 a ne smim njoj reći, da mi tko ne zazre,
 milos nje želeći kako mi život mre.
 Još ne znaš istinom, ki ljubav trud ima 5

Pj. 14: fr. knj. 17, 13; puc. 11. Ovoj pjesmi nestaje početak, i to prvih 6 stihova. Tako se krnja čita u oba rukopisa, a u zad. je i nema.
Pj. 15: fr. knj. 17, 15; puc. 13, zad. 203 3 tko fr. knj. ki zad.

i kojim načinom suzi se očima,
 dokle ne bih vidil oči nje s obrazom,
 prid kim sam ublidil, jak cvitak prid mrazom.
 Od toga još doba, staviv svu kripko moć, 10
 kako se podoba, slidim ju dan i noć,
 u sreću jedinom s pogledom misleći,
 da s dobrim načinom budem se nje reći;
 reć sve dni nje sluga virnij' ner grlica,
 ka zgubiv jur druga puna je tužica.
 Nu sčekav misto toj, podobno k vrimenu, 15
 ne mogoh skazat joj tu ljubav skrovenu.
 Evo se sad čudim, da možem odoliti,
 gdi gledam i žudim, a ne smim nje moliti.
 Da ve mi tač ne da želiti nje ličce,
 u kom se zrak gléda nebeske danice! 20

16

Ljepota i ljubav.

Biserna s' krunica svim diklam od svita,
 jak zvizdam danica, ka rosom osvita;
 a sunce koliko miseca prisiva,
 sva lipos toliko sve vile dobiva.
 Slidim te tim vilo kako sve vridnu stvar, 5
 za ku bih smrt milo primil jak slavan dar.
 Nu što je, dim, smrt taj pri dugu zlu viku?
 jak kratak uzdihaj pri plaču veliku.
 Vesel bih pribival u smrtnu životu,
 a da bih uživaj tuj tvoju lipotu; 10
 ne da t' je s priroči, ner slatkom besjedom
 i drazih još oči pričestim pogledom.
 Za ino mimo toj vilu tko bi hajal,
 taj da bi život svoj ufan'jem istrajal.

10 slidim *zad.* služim *fr. knj.* 19 da ve *zad.* da vo *fr. knj.*

Pj. 16: *fr. knj.* 17, 16; *puc.* 14, *zad.* 42 3 a *zad.* ar *fr. knj.* 6 jak *fr. knj.*, za *zad.* 11 s priroči *fr. knj.* s prikorom (*m.* prirokom) *zad.* 12 drazih oči *fr. knj.* drazim okom *zad.* 13 hajal *fr. knj.* trajal *zad.* 14 ufanjem istrajal *fr. knj.* ufanje iskajal *zad.*

17

Tvoj pogled.

Ki čas te ja vidim, oj svitla danice,
 vaskolik problindim : toj t' kaže me liče;
 ter sreem uzdahnem, ostinuv kako mraz,
 gdi tužan vas sahnem kroz rajski tvoj obraz.
 Da nimaš ni malo od mene služen'je, 5
 toj bi te imalo svrnut na smiljen'je.
 A ti s' protiv meni pritvrda od veće,
 proklet stril ljuveni cić moje nesreće.
 Nu pri će sunačce s nebom se rastati,
 ner moje srdačce tvu lipos parjati. 10

18

Svi liekovi protiv ljubavi zaman.

Sve kej sam jur slušal like ter nauke,
 evo sam sve kušal za izvidat sej muke;
 nu da se slobodim sužanstvu ljuvenu,
 ja lik ne nahodim, razmi smrt studenu.
 I još mi svak pravi : moli se toj vili, 5
 ka te tač otravi i sree prostrili.
 Stril ki t' ranu čini, tim ju mož izvidat:
 na saj svit lik ini ne mož toj rani dat.
 Toj i sam ja vidim, nu zaman jes meni,
 ne vilu da slidim, ner mramor studeni. 10
 Ar sve što ja veće smiljeno ju molim,
 većma se odmeće nje ličcem oholim.

19

Njezina ljubav izvor moje nesreće.

Vila ka mnom vlada i mojim životom,
 žestok mi trud zada nje rajskom lipotom.

Pj. 17 : fr. knj. 17, 17 ; puc. 15, zad. 136.

Pj. 18 : fr. knj. 17, 18 ; kuk. 7, zad. 557, puc. s predjašnjom pjesmom sastavljeno u jednu.

Pj. 19 : fr. knj. 17, 19 ; puc. 17, zad. 607 sr. kuk. 8

Nje rajskom lipotom stravi me još toli,
 da vas vik i po tom jur mnom se svak boli.
 Jur mnom se svak boli, ar zgubih još dušu, 5
 toj vili pokoli odlučih da služu.
 Odlučih da služu, mneći bit njom blažen,
 a ne tač da tužu ranjen i poražen.
 Ranjen i poražen u plaču još sahnem,
 ki će bit utažen, jur kad ja izdahnem. 10
 Jur kad ja izdahnem, nad mnom će pisati :
 željah da odahnem tamnu smrt prijati.
 Tamnu smrt prijati, ar velmi bi bolje
 i saj svit parjati a ne imat nevolje.
 A ne imat nevolje, ke ćutih cić vile, 15
 jak jelin u polje, izranjen od strile.

20

Zaklinjem te, da mi pokloniš ljubav.

Vilo ka prostrili me prsi s ljubezni
 i k tomuj nadili razlike boljezni :
 za rajske tve oči, prilipše sunačca,
 molim te, izroči trud s moga srdačca.
 Za angjelski obraz tvoj, kojim me s' smamila, 5
 jur pamet i um moj da bi mi vratila.
 Za bilo tve grlo, kojim me porazi,
 ovi moj trud hrlo smiri ter utaži.
 Kako sve gospoju hoću te još molit,
 za slatku rič tvoju, ne moj se oholit. 5
 Najlipša meu zvizde, o svitla danice,
 za rajske tve gizde, ne bran' mi tve lice.
 Ne čin' se želiti, cić boga t' jur budi,
 tako ti primiti tve sree što žudi.
 Ar tko ljubi virno, ima ljubljen biti, 10
 i velmi s njim mirno pravo je živiti.

11 će] u oba rukopisa, zad. i fr. knj., čita se: ću 12 željah zad. fr. knj.,
 željan kuk.

Pj. 20: fr. knj. 17, 20; puc. 16, zad. 608.

Pjevat ću pjesmu u slavu tvoje ljepote.

Gizdave mladosti i vi svi ostali,
 u ovoj radosti ki se ste sabrali :
 jur ja sam, po kom se dobra kob nariče.
 Togaj cić svi mnom se, gdi pridjem, uzdiče;
 oda svud tuj slava s vesel'jem prihodi, 5
 jak poljem kad trava litni cvit usplodi.
 Razlici svi ljudi, sve sunce što obsiva,
 na rados jur svudi svak mene priziva;
 er iz mojih usti što godir se reče,
 sve nebo dopusti i sve se toj steče. 10
 Tim pridjoh, da ove ja vidim radosti,
 kej vas svit sad slove veselo za dosti ;
 i da zna svaki vas, ar ću navistiti
 ovdi za kratak čas blagosov čestiti
 toj vili, ka j' sama u kruni od zlata, 15
 oda svud meų vama biserom jur zvata.
 Kroz toj me svi milo sad ovdi slišite,
 najliše ti vilo, rumeni naš cvite :
 Da bi uživala, jak rajem združena,
 sve dni, sva ostala naprida vrimena ; 20
 saj svit da t' zavidi, vas tvoj vik i po tom,
 najliše ki vidi da si s tim životom.
 Neka t' slavno ime u vike ostaje,
 ako i sva vrime životna skončaje.
 Gdi godir kad dodješ, tuj svudi pokojan 25
 s' zdravjem da mir odješ, nebesom dostojan ;
 ne samo človiku, nu svakoј živini,
 da sve za tvu diku skladno se sjedini.
 Neka su općene sve zviri zemaljske,
 i ribe vodene i ptice nebeske. 30
 U toj slavi steći, vas si svit blaženstvom
 da se bude reći drug s rajskim kraljestvom,
 gdi čudno s grlicam sokoli minuju

Pj. 21: zad. 204, puc. 18 i 19, fr. knj. 21, ali samo do stiha 32, ondje prekida. 24 životna zad. svitovna fr. knj. Kod stiha 25 počima u puc. nova pjesma; bolje u zad. i fr. knj., stoji to sastavljeno u jednu pjesmu.

- i meu drobnim pticam po dubju stanuju ;
ni se boji smrti u toj zec travici, 35
gdi su brzi hrti i višti slidnici.
Oholi još lavi tere zviru tvrde,
neka se ne pravi, nejačih da grde ;
košuta još plaha po polju općenu
da pase bez straha travicu zelenu, 40
i jelin lagahti od lovac litni dan
bez sumnje da dahti, gdi k vodi gre žedan.
Sve ti se toj zbudi, neka svit daj sada
počine od ljudi, kih volja uzvlada.
Još kraji ter more i vitri studeni 45
mir skladno da stvore, meu sobom združeni.
Oda svake strane, na saj svit toli lip,
da zemlja ostane u jedan vični hip,
travicom zelenom sve dni se dićeći
i ružom rumenom rajski mirišeći ; 50
jak lipo prolitje, lipše vidit zlata,
razliko kad cvitje po poljih uscвата,
i rosom usiva jak drobnim biserom,
koj vri ter dopliva s istočnim jezerom.
Da slavie žalosno i tužno cviljen'je 55
svrne u radosno i milo spivan'je ;
u taj pokoj steći, iz glasa dan i noć,
svak čas te slaveći nada svu svoju moć,
s ostalim ptičicam tobom se dićeći,
ar meu svim divicam angjel se mož reći. 60
Taj slavna čudesa, u vik ne skončana,
budući s nebesa kroz te vilo dana,
da svako stvoren'je sve dni vika svoga
za tvoje življen'je vinu moli boga,
glas jedan smiljeno u dne i u noći 65
puštaje ljuveno vrh svoje sve moći :
o bože jedini, ki svemu budući
stvoritelj istini i kralj primogući,
umrlih moljen'je ako t' je ugodno,
u kom je snižen'je sve za te podobno : 70
budi milos tvoja, u semuj životu
da ovaj gospoja prodlji tvu lipotu,

u si hip mladosti vično pribivaje,
 a nidne starosti vrh nje vlas nimaje ;
 pokle s' dal, da zmija nigdar se ne stara, 75
 ka se u krug svija i rani jad stvarara.
 Toj se zna očito, jer kripos tuj ima,
 da svako jur lito mlados na se prima.
 Eto još meu ptice, prave nam, na saj svit
 jedina fenice da će vično živit, 80
 u istok na gori ka se sama stavlja,
 srid ognja da zgori, i pak se ponavlja.
 Kroz toj višnji bože ne daj, nad tom vilom
 da igdar smrt može hvalit se svom silom ;
 za č kroz nje liposti mnozi se silimo, 85
 da tvoje milosti u rajju vidimo,
 misleći u sebi : ka ima bit slava
 u tvoj dvor pri tebi, gdi se sve poznavaja,
 jur pokle ćutimo taj pokoj i rados,
 ovdi ku vidimo kroz ovuj, tvu mlados, 90
 ka nam se angjel mni ne samo lipotom,
 nu svim što ne tamni bože prid pravdom tvom.
 To li ju igdar hoć uzet svita segaj,
 čin' da nas smrtna noć ubujmi pri tegaj,
 u njem tej žalosti neka ne čujemo, 95
 i da tej grdosti vidit ne budemo,
 ka bi za njom bila ; a toj sam dobro znaš,
 ar je ovaj vila sva dika i mir naš.

22

Da li je vriedna tolike hvale?

Mniš li, da taj slava, u pjesneh ku poju,
 dostojna i prava ni za tuj gospoju ?
 Nju slavim dobrotom i umom vrh zvizda,
 i rajskom lipotom da svitu jest gizda ;
 i još ju blaženu i mudru čineći, 5
 i u svem počtenu oholo slaveći.

Pj. 22: zad. 280, puc. 20 1 mniš li puc. misli zad. 3 slavim] rkp. stavim, možda : stavi. — Tekst je ove pjesme u rkp., pa tako i ovdje, nešto nerazumljiv.

Oj da ju kad vidiš, reć mi je od dike:
 uzdišeš i blidiš cić vile tolike!
 Razlog nu toj ne će, da za raj ka sjaju,
 svitovni odveće slobodno spivaju; 10
 er razum s mudrostju vas, ki na saj svit bi,
 da sa svom kripostju sad bude dan tebi:
 taj nje hip, ne da ga samo mož izreći,
 u se nu t' misal ga ne može iseći.
 A nu sam smisli se, da te ne pogrdi, 15
 ter s gnivom da ti se protiv ne rasrdi.
 Gdi li ćeš prozriti izvrsnu nje lipos,
 i smin'jem slaviti, nimavši tuj kripos?
 Za sve da t' sila bi, kroz nje ljubav s mukom,
 ne sama po sebi, nu višnjom odlukom. 20

23

Najljepša u kolu.

Višnji bog, ki vlada nas i sva ostala,
 budi mu jur sada izvrsna sva hvala,
 pokle nas dobavi prijat ovuj rados:
 kroz toj ga jur slavi ovdí svaka mlados, 5
 ter često poziraj mladjahtu diklicu,
 ka je jak svitli raj u lipom nje liću.
 Rusa je nje kosi okol glave svita,
 krunu vrh nje nosi prolitunjega cvitja;
 ter tanac meu vama, kako iz lug vila,
 svitla je dva prama niz ličca pustila. 10
 Bistar pogled ima, u njem su sve gizde,
 ter pozre očima, jak da su dvi zvizde.
 Slatku rič izusti, kojom nas svih sveza,
 a smiljen glas pusti, jak angjel s nebesa.
 Lipše nam prosine, ner zora s istoka, 15
 taj vila gdi mine tanka i visoka.
 Togaj cić u koli ovdí ju svak slavi,
 ter njom se oholi, s kim ju bog sastavi.

Pj. 23: zad. 609, puc. 21. 9 ter tanac meu vama zad., može biti tancaje meu vama ili u tanci meu vama?

Dugo čekam, ali sve zaman, na ljubav.

- Moje čisto zlato, pokle me bog stvori,
odlučen bih na to da me ljubav mori.
- Ljubav me taj mori za svu nje usilos
tere mi govori: trpi sve za milos,
svaki je rok blizu, za č ga vrijeme dvigne; 5
dni duzi tač nisu, da ih noć ne stigne.
- Ja taj rok čekaje, potrajah svu mlados
i svak čas ufaje, tuj prijat nje rados,
jurve sam usahnut, milos tuj želeći,
ni možem odahnut bolizljiv cvileći. 10
- Oh dobro sad vidim, da mi gre skončan'je
a svak čas li slidim ljuveno ufan'je.
Ne možem izreći, čim hrlo dni lete,
a ni moć uteći od smrti proklete.
- Roka smrt ne dava, slidi nas dan i noć, 15
jur je nje sva slava, vrh svega ima moć;
smiljen'ja ne ima. Što da nas odkupi?
ar zlato ne prima, kade k nam pristupi.
- Eto kroz taj uzrok, mnim, pri éu umriti,
ner budem tadi rok mom srcu viditi. 20
Nu vilo ti s' ona, ka mi mož ugodit,
i segaj zakona u mal hip slobodit.
- Togaj te cić molim, za svitile tve oči,
da se tač ne bolim, daj mi rok izroči:
imaj me za slugu sve dni moga vika, 25
odnes' mi tuj tugu, daj mi rani lika.
- A mene ć' jur steći i sebi slavan glas,
i moć ćeš još reći, na tvoju da sam vlas.

Ne čudite se što uzdišem, već se čudite što još živim.

Nitkor se ne čudi, gdi tužan usišem
i sreem jer svudi bolizljiv uzdišem.

Pj. 24: zad. 290, puc. 22 sr. antol. 6. 16 ima]možda imat?

Pj. 25: zad. 325, puc. 23 sr. kuk. st. pj. 1 49 pj. 9 2 bolistju zad.

Ljubiti, gdi nis' ljubljen, muke su paklene :
 kroz toj sam izgubljen, ter život moj vene ;
 i dosle jer sam živ, čudim se odveće, 5
 gdi me se ljuven gniv nigdir ostat ne će.
 O višnji moj bože, je li ki lik meni,
 da mi se odlože svi trudi ljuveni ?
 Rani bi svakoj lik, ner samoj ljubavi :
 blaženi taj človik, ki jej se izbavi. 10
 I ta je još veće dobročes i blažen,
 od hude nesrjeće ki nije poražen.
 Nesrića i ljubav menie su pritvrde ;
 jak zviri moćni lav, mlados mi svu grde.
 Ah kroz toj tko ne bi jur želil umriti ? 15
 čudim se sam sebi, gdi možem živiti.

26

Pripovieda muke, koje uzroči ljubav.

Ljubav mi domori, ljubav mi dodija,
 u meni ka gori s čemerom od zmija.
 Nu mnogim bi rados kroz ljubav umriti,
 u ki broj mu mlados, mnim, skoro ć' viditi ;
 za č mi se srdačce kako snig snebiva, 5
 kada ga sunačce s gorkostju obsiva.
 I dosle jer sam živ, velmi se još čudim,
 kroz ovi ljuven gniv toliko gdi trudim ;
 toliko gdi sahnem, pritvrdji neg kami,
 dan i noć ne odahnem, suzeći s grozami ; 10
 ni lika nahodim, van smrti pričirne,
 sej da se slobodim ljubavi nemirne.
 Oh narav svakomu da svoje hotjen'je,
 a srcu jur momu ljuveno željen'je ;
 i pticam krila da, da budu letiti, 15
 a meni jur vazda u mukah živiti.
 I stvori sunačcu vrh svega svitlosti,
 a momu srdačcu razlike žalosti,
 razlike žalosti, kej mi su priljute.

8 ljuveni *zad.* pakleni *kuk.*

Pj. 26 : zad. 205, puc. 24 sr. antol. 7. 11 u rkp. pricirne !

Vaj svakoj mladosti, ke ljubav očute!	20
Za č u trud pakleni bolje bi da stojim, ner u plam ljuveni život svoj da gojim. Ke lika nimaju, muke su sve trudne ; sej mi se prem daju od veće pričudne.	
Er zvizde s nebesa tač htiše, oda svud	25
kih nas kripos steza na sve, što da njih sud ; nu da ti ne é' vilo i rajska tva lipos, zaman bi sve bilo, što stvori njih kripos : ostal bih veće zdrav, ner jelin od gora, i jakši nego lav ter tvrdji mramora.	30
Tač oči sunačce jur višnji t' bog izda, pri njih su skončane sve moći od zvizda. Ti s' moje sve blago i cvit od bisera, kamen'je pridrago s istočnih jezera.	
Tim sve tvoj sam pogled, što hoće, pritvori :	35
tko stine kako led, pozri na nj, da gori ; pozri na nj, da se svih izbavi boleznj, da mu se još u smih sve svrne s ljubezni ; i velmi dreselo u mukah tko sahne, pozri na nj veselo, da taj čas odahne.	40
Ner mene ogrdi i ranu da ljutu, jaki no lav tvrdi stignuvši košutu.	
Jur toj mi ne može zatajat moj obraz, kakav je, moj bože, ljuveni nje poraz ; u sve mi još čini nepravdu suprotiv,	45
pokle me prihini, kako zvir ukrotiv. Tvrđja stvar na sviti nigdar se ne vidi, ka može živiti, ner ljubav tko slidi.	
Svaki svezan sužan većina je slobodan, nego ja pritužan, pokle t' bih vilo dan ;	50
dan ti bih samohoć, bez rati, primirno, vas moj vik za svu moć da t' služim privirno. Tuj službu i viru plaćaš mi tугama, cić koje umiru s prigroznim suzama ;	
ar kroz te grem svudi izranjen do duše.	55
Ovakoj svim budi, neharnu ki služe.	

27

Ne moj da te kore s nesmiljene ljubavi.

Gizdava ma kruno, mojojzi mladosti ka mi da na puno sve trudne žalosti: molim te cić tvoga prirodna zazora i meni vičnoga od mnogih prikora, jur kad sam meu družbu, ne čin' da tko reče:	5
ovo ki za službu blido liće steče, ovo ki je taman u sreći čemernoj, ar dvori sve zaman toj kruni bisernoj.	
Ovo, ki dan i noć gospoju služeći, zgubil je svaku moć i oči suzeći;	10
tamna mu još smrca odveće odmili, s uzdahom iz srca da veće ne cvili.	
Rečen'je bez mene još veće učine, gdi život moj vene i služba sva gine.	
Kroz toj svi govore: smrtno je zgrišen'je, neharnu ki dvore, ar gube služen'je;	15
er take divice, ke je svudi slava, ni zakon, tužice za službu da dava.	
Kroz toj te ja molim, izvrsna ma hvalo, da se tač ne bolim, smiri me daj malo.	20

28

Tvoja liepost rani mi srce.

Ljubav jur vidim da kripos po sebi nidnu nima, da nimaš, vilo, tvu lipos, ka mi život vazima.	
Jutroska cvitak uresen cafteći lipo t' sjaše;	5

Pj. 27: zad. 207 i 192, puc. 26: U zad. 192 dolaze samo stihovi 1-2, 5-6, 9-10, 7-8 2 trudne] s trudom zad. 192 4 meu] u zad. 192. 4 ne čin'] ne moj zad. 192 6 ovo ki] onojzi zad. 192, isto tako stih 7 i 9 10 izgubi jur svu moć suziće roneći zad. 192 8 er služi sve zaman zad. 192. 15 svi] u rkp. svim, možda svi m'?

Pj. 28: zad. 206, puc. 25, dubr. 32 pj. 29, sr. antol. 8.

nu kad bi k suncu prinesen,
 padnuv k zemlji usaše.
 Ovako ja vas ublidih,
 srce t' mi željno strnu, 10
 angjelsko lice gdi t' vidih,
 da k meni vilo svrnu.
 Rani mi tuj sve srdačce,
 što da činim od mene?
 prisvitlo moje sunačce, 15
 život moj kroz te vene.
 Evo t' me držiš za sužna,
 kosom me svezav rusom ;
 sobom me vodiš pritužna,
 jak lovac zvir pod uzom. 20
 Toj srcem trpim veselim,
 istom tvoj da sam vilo ;
 ar ništar ino ne želim,
 ner lice tve pribilo.
 A inim saj svit darivam 25
 i svaku inu rados,
 samo da vilo pribivam,
 gdi je tva rajska mlados.

29

Dugotrajna ljubav, a ne nahodi odziva.

Gospodje gizdave, služih dosti lita
 vilu bez zabave najlipšu od svita,
 i u sve toj vrime nigdar joj ne zgriših,
 nu slavih nje ime i k zvizdam uzvisih.
 Ona ne hti nigdar tej službe procinit 5
 ter za nju da ki dar bude mi učinit.
 Razmisliv nje lipos, čudim se, gdi može
 neharstva da kripos nje srce primože ;
 er veću gdi da mi ku milos bude dat,
 nje ličce kada mi brani mal čas gledat? 10
 Taj prirok njoj budi, cić nje ću umriti,
 odlučiv nju svudi vas moj vik sliditi.

Pj. 29: zad. 208, puc. 27 7 razmisliv] u rkp. razmislav.

Ar možem toj reći i tuj rič svak drži :
jur dobro ljubeći dobro se dovrši.

30

Samo njezina ljubav može izliečiti moju ranu.

Perena zlatna strila u prsi mene rani,
ku pusti onaj vila, za sužna ka me shrani.
Tom ranom ja ne tužu, razi samo toj vili,
cić koje ljubim dušu i srce moje cvili ;
za č nidno bil'je ino ne može lik meni dat, 5
ner lice nje jedino, kim me može izvidat.
Kroz toj slavni moj bože, ti svrni tuj gospoju,
za mal hip da pomože pritrudnu mlados moju.

31

Primi ovaj darak.

Kruno ma ugodna vrh svega na sviti,
za sve da s' podobna ljepši dar primiti,
prim' ovoj za sada za ljubav veselo,
mom srcu ka vlada, u kom se sve splelo.
Ki je dar, ne gledaj; nu vidj', tko te ljubi 5
ter mom srcu ne daj, ufan'je da gubi.
Budući sa sviem tvoj, kako se jur vidi,
gdje nije vas hip moj na tvoj zapovidi ?
Kroz toj sam tvoj sužan i tvoje služice;
ne čin' da grem sužan, perena strelice. 10
Molim te cječ toga, čin' da sam ja pridnan
ter mene cječ boga spomeni niki dan.

32

Perena strelice.

Perena strelice, kom smo svi gizdavi,
vrh zvijezde danice sva letiš u slavi.

Pj. 30: zad. 435, puc. 28.

Pj. 31: zad. 139, puc. 29 11-12 u rkp. cječ boga-cječ tvoga.

Pj. 32: zad. 430, puc. 30 sr. antol. 9, kuk. 10.

Perena strelice, oh koli s' jadovna,
 ne taji t' me lice, za sve da mi s' skrovna. 5
 Perena strelice, moćno t' me s' ranila,
 i s ranom tužice u srce pustila.
 Perena strelice, tvrdo t' me uhili,
 er mi da tužice, sve srce procvili.
 Perena strelice, kroz toj sam tvoj sužan,
 od tvoje služice čin' da ne grem tužan. 10
 Perena strelice, mimo te vas moj viek
 me ljute ranice ne ištu ini liek.

33

Gdi može sunačce.

Gdi može sunačce s nebesa poginut,
 i moje srdačce bez vile počinut?
 Gdi može sunačce potamnit meu zvizde
 i moje srdačce kroz rajske nje gizde? 5
 Gdi može srdačce nazad se uzvrnut,
 i moje srdačce prid vilom ne trnut?
 Gdi može sunačce ne bit čista svitlos,
 i moje srdačce ne pozrit nje milos?
 Gdi može sunačce igdir se ustavit,
 i moje srdačce tej vile izbavit? 10
 Gdi može sunačce bit niže mjeseca
 i moje srdačce ne želit nje vienca?
 Gdi može sunačce svu svitlos izgubit,
 i moje srdačce tuj vilu ne ljubit?
 Gdi može sunačce da svitu zrak brani, 15
 i moje srdačce da se njoj ne hrani?
 Gdi može sunačce u okol da ne gre,
 i moje srdačce za vilom da ne mre?
 Gdi može sunačce dan i noć ne stvorit,

St. 7-8 u kuk. izostavljeni 8 u puc. ant. ovako: ar mi do duše sve srce prostrili. U puc. antol. dolaze siihovi 11-12 ispred 9-10. Posljednja dva stiha glase ondje ovako: kroz toj sam tvoj sužan i tvoje služice, ne čin' da grem tužan perena strilice.

Pj. 33: zad. 197, puc. 31, sr. antol. 10, dubr. 32 pj. 30, na str. 399 5 uzvrnut zad. dubr. osvrnut puc. antol. 8 pozrit]prosit antol. dubr. 12 vienca ant. dubr. vjenačca zad.

i moje srdačce ljuveno ne gorit?	20
Gdi može sunačce van svega puta bit, i moje srdačce tuj vilu pozabit?	
Gdi može sunačce svoj pravi put oći, i moje srdačce bez nje se pomoći?	
Gdi može sunačce na nebu ne sjati, i moje srdačce tuj vilu ne zvati?	25
Gdi može sunačce igdar se umorit, i moje srdačce tuj vilu ne dvorit?	
Gdi može sunačce svoj narav ostavit, i moje srdačce nje liepos ne slavit?	30
Gdi može sunačce igdar se starati, i moje srdačce tej vile parjati?	
Gdi može sunačce ne sjat lipše zvizda, i moje srdačce ne smišljat nje gizda?	
Gdi može sunačce četvrto nebo oć, i moje srdačce bez vile imat moć?	35
Gdi može sunačce sjati bez svitlosti, i moje srdačce stat bez nje milosti?	
Gdi može sunačce cić zvizda bit tamno, i moje srdačce tom vilom bit sramno?	40
Gdi može sunačce bil'ju branit kripos, i moje srdačce ne mislit nje lipos?	
Gdi može sunačce tamnosti pridružiti, i moje srdačce vili se ne tužit?	
Gdi može sunačce idnu žalost ćutit, i moje srdačce prid njom se ne smutiti?	45
Gdi može sunačce stran puti zabludit, i moje srdačce kroz vilu ne trudit?	
Gdi može sunačce tamnosti ke vidit, i moje srdačce nje lipos ne slidit?	50
Gdi može sunačce mimo svoj put minut, i moje srdačce prid vilom ne stinut?	
Gdi može sunačce mrkloj tmi ne udit, i moje srdačce nje milos ne žudit?	

32 tej vile *zad. antol.* tuj vilu *dubr. St. 43-44 nema u dubr. 32 rkp.* 47 stran puti *zad. puc.* stran puta *dubr.* 51 mimo svoj put *zad. dubr. mirno antol.* 53 mrkloj tmi ne udit *zad. dubr.* mrklo se zatruditi *antol.* 54 nje milos ne žudit *zad. dubr.* nje miris ne ljubiti *antol.*

Gdi može sunačce s nebom se razdilit, i moje srdačce kroz vilu ne cvilit?	55
Gdi može sunačce nebesa ne mirit, i moje srdačce njoj se iznevirit?	
Gdi može sunačce mjesecu zrak tajat, i moje srdačce vile se ohajat?	60
Gdi može sunačce idnoj tmi zavidit, i moje srdačce prid vilom ne blidit?	
Gdi može sunačce mjesecu zrak ne dat, i moje srdačce nju često ne zgledat?	
Gdi može sunačce tmi biti ugodno, i moje srdačce od vile slobodno?	65
Gdi može sunačce igdir se dreselit, i moje srdačce nje ličce ne želit?	
Gdi može sunačce rosom se ne gojit, i moje sunačce bez vile pokojit?	70
Gdi može sunačce s ledom se ugodit, i moje srdačce ljubavi slobodit?	
Gdi može sunačce o istok zapadat, i moje srdačce taj vila ne vladat?	
Gdi može sunačce svim ne bit općeno, i moje srdačce ne bludit ljuveno?	75
Gdi može sunačce za mal hip odahnut, i moje srdačce cić vile ne sahnut?	
Gdi može sunačce ne bit nebu dika, i moje srdačce ne prosit nje lika?	80
Gdi može sunačce sam' sebe razdvojiti, i moje srdačce ma vila ne svojiti?	
Gdi može sunačce da vrh nas ostoji, i moje srdačce nje gniva ne boji?	
Gdi može sunačce s nebom se razlučit, i moje srdačce kroz vilu ne mučit?	85
Gdi može sunačce tamnos ne objaviti, i moje srdačce prid njom se ne stravit?	
Gdi može sunačce igdar se spokojiti, i moje srdačce s vilom se tom dvojiti?	90

55-56 *nema u antol.* 57-58 *ne mjerit-iznevjerit dubr.* 64 *zgledat zad. puc. gledat dubr.* 71-72 *nema u antol.* 81 *razdvojiti zad. dubr. razdvojiti antol.* 82 *vila zad. dubr. mila antol. Stihovi 83-84 idu u dubr. poslije st. 90.*

Gdi može sunačce nebo priz dan opteć,
 i moje srdačce sluga se njoj ne reć ?
 Gdi može sunačce uz nebo ne iti,
 i moje srdačce bez vile živiti ?
 Sve što bit ne može, pri će sve moći bit, 95
 neg li ja, moj bože, tuj vilu ne ljubit.

34

Šalje ružu gospodji s porukom.

Podji mi rozice k onojzi gospoji,
 ka meu sve divice jak angjel ustoji.
 Gizdavo jur gleda kako sve taj vila,
 ka nigdar mir ne da od jadovnih strila, 5
 jelinke striljaje u ovoj dubravi,
 skrovno ki se taje cić gorke ljubavi.
 Ondaj kad ju vidiš, rumena rozice,
 čuj da ne ublidiš, kako i me lice.
 Reći ćeš od mene slobodno toj vili,
 kako m' život vene od kad me prostrili ; 10
 er me je sriljala bez nidne milosti
 i trud s ranom dala, ki je pun bolosti.
 Tu joj ćeš još reći, koli sam poslušan,
 milos nje dvoreći kako virni sužan ;
 ar soko pri se će s grlicam umirit, 15
 me srce ner se će od nje iznevirit.

35

Smiljenje prosim, cviljenje odnosim.

Gizdava krunice, kroz te m' srce gori,
 skin' mi dil tužice, da me tač ne mori.
 Ja t' pridjem umiljen, proseći milosti,
 da tobom udiljen budem tve svitlosti :

Stihovi 91-94 idu u dubr. poslije 82 stiha. Posljednjih 8 stihova donosi i fr. knj. 17.

Pj. 34 : fr. knj. 17, 23, puc. 32, zad. 436, sr. kuk. 11 8 čuj] čin' kuk. fr. knj. ublidiš zad. fr. knj. uzblidiš kuk.

Pj. 35 : fr. knj. 17, 24 ; puc. 33, zad. 210.

od tebe uhljen dilim se suzeći, 5
 tom ranom ucviljen, čemerno tužeći.
 Reci mi, za č prosiš od boga vesel'je,
 tač pokle mom nosiš srdačcu dresel'je?
 Ere bog nebeski, koga vas raj slavi,
 tere kralj angjelski ovoj nam svim pravi: 10
 tko dili milosti, milos će imati;
 tko daje žalosti, žalos će prijati.
 A ja kad smiljen'je od tebe usprosim,
 u srcu cviljen'je gorčije odnosim.

36

Neka ti se potužim.

Jur na te a tebi neka t' se potužu,
 ka t' vilo hvala bi, da t' zaman ja služu?
 Ne hoće toj oni pravedni višnji bog,
 ni ljudski zakoni, ni nidan još razlog,
 nemilos da tvoriš za ljubav i viru, 5
 ter da me tač moriš željom, kom umiru;
 nu sud, ki sve družu i svitu mir vrati,
 pravi: čim tko služi, timiem ga jur plati.

37

Neka bez imena mladjahta gospoja.

Nika bez imena mladjahta gospoja
 drži t' me svezana s trudom bez pokoja,
 cić togaj uzdišem jak jelin pod uzom,
 a oči uzdvižem k nebu s ljutom suzom.
 Gdi život moj skrati, i mlados rasčini, 5
 tuj da joj bog plati nepravdu ku m' čini.
 Jur toj se očito na obraz moj vidi,

7 reci mi za č *fr. knj.* rači mi sad *zad.* 13 usprosim *fr. knj.* uprosim *zad.*

Pj. 36: *fr. knj.* 17, 25; *puc.* 34, *zad.* 239 1 jur *zad.* im *fr. knj.*
 4 ljudski] ljuski *fr. knj.* zakoni *fr. knj.* oni *zad.* 7-8 *po fr. knj.*, u *zad.* *ne-*
razumljivo ovako: sud ki zovu družu jur i svietu mir vraća, prave čim tko služi
 timiem ga jur plaća. *Mjesto* timiem *ima fr. knj.* time.

Pj. 37: *fr. knj.* 17, 26, *puc.* 35, *zad.* 326, *dubr.* 32, *br.* 31 *str.* 403
 1 mladjahta *dubr.*

koli jadovito sve vene i blidi.
 Očima još ni moć zatajat žalosti,
 ke suze dan i noć, cvileći s bolosti. 10
 Rič ku još izustim, van budem pokoja,
 što godir ne pustim uzdaha bez broja;
 er srcem pritužan, ni moć da odolim,
 pokole bih sužan toj vili, ku molim. 15
 Za rajске očice, kej su jaki zvizde,
 za angjelsko još ličce i za sve nje gizde:
 da me ne izgubi nje pozor veseli,
 tako ju toj ljubi, nje srce što želi.

38

Nisu pjesni za me.

Gdi su pisni za me, ner za one vile,
 ke su zlate prame okol glave svile;
 ter okol tancaju s bisernim vinačcem,
 ufan je svim daju, ki ljube srdačcem,
 iz glasa pojući s uzdahom prislacim, 5
 ljubko njih zovući s pogledom jur kraticim,
 svak da se pokripi, bez sumnje ki mniše,
 njih pozor prilipi da zaman želiše.
 Oj neka ti kolo tancaje vladaju,
 koji tač oholo njih vile gledaju; 10
 za njih je sva rados i slavne tej pjesni,
 u kih je sva slados nebesnih ljubezni.
 Rok dokle bude doć, da se svaka plati
 za milos dan i noć muka ka se pati?
 Za moju nu mlados sad nisu jur pisni, 15
 ni nidna još rados, ner s tugom bolizni;
 er vilu ku slidim kroz rajski nje pozor,
 nigdir ju ne vidim u svital ovi dvor,
 ni čujem nje usti s ljuvenim zakonom
 onu rič, ku pusti angjelskim romonom. 20

8 vehne *zad.* 10 pojući *fr. knj.* cvileći *zad. dubr.* 11 van budem pokoja *fr. knj.*; *dubr.* vam bude *zad.*

Pj. 38: fr. knj. 17, 27; puc. 36, zad. 209, sr. kuk. 12 5-6 prislacim, kracim *zad. fr. knj.* 6 ljubko *fr. knj.* ljubko *zad.* 8 pozor] *zad. fr. knj.* prozor 10 koji *zad.* kojih *kuk.* 12 u kih *zad. fr. knj.* u tih *kuk.*

39

Svani mi svital dan.

Svani mi svital dan, ki caftiš lipotu,
 ar ti si za liek dan mom trudnu životu.
 Ljubav me jur tira, kroz ku suze točim,
 ter mi ne da mira s ognjem prižestocim, 5
 jadovno striljaje za svu moć i kripos,
 ni malo smišljaje na tamnu nje lipos.
 Od oči počanši, sve srce i pamet
 i vlas moj najmanši, vaskolik jur sam spet
 ranami od smrti, ke mi život krate, 10
 jak brzi kad hrti jeljenka uhvate.
 Evo te još molju, svani mi svital dan,
 na moju nevolju ar mi si za liek dan,
 da me ovej rati, ku mi ljubav čini,
 budeš odrvati, ere me rasčini.
 Iniem se pomoći ja ne vim, ner tobom, 15
 sred mrkle sej noći, popala ka je tmom
 rad gustih oblaka, ki mi su oda svud
 obujmili svaka, kako hti ljuven sud.
 Za toj nie moć vidit miseca ni zvizde, 20
 da bih mogal slidit tej jasne njih gizde ;
 a ti prisvital dan ne haješ tamnosti,
 kroz toj mi s' za liek dan žestokoj bolosti.

40

Pokaži mi svoje bielo lice.

Gizdava ma vilo, ka mi s' jak svitli dan,
 tve ličce pribilo na prozor daj mi van.
 Jur sahnem, da vidim angjelsku tvu lipos,
 dan i noć ku slidim za svu moć i kripos.
 Oj vilo gizdava, daj vidit tve lice, 5

Pj. 39: fr. knj. 17, 28; puc. 37, zad. 553 1 caftiš zad. cvataš fr. knj. 2 ti si zad. mi si fr. knj.; mom trudnu zad. mem tamnu fr. knj. 3 suze kroz ku fr. knj. 4 da mi ne da fr. knj. 9 kej život moj fr. knj. 13 me fr. knj. mene zad. 18 hti fr. knj. ktje zad. 19 nie] ni fr. knj. 22 mojojzi bolesti zad.

Pj. 40: fr. knj. 17, 29; puc. 38, zad. 211 2 prozor fr. knj., pozor zad.

u kom je sva slava nebeske danice.
 Ranu još ku mi da tvoj pogled prilipi,
 njim sad me izvida' i trudna pokripi.
 Evo t' sam jur skončan ; smrt me je primila
 kroz pogled tvoj sončan, kojim me s' smamila. 10
 Tudjin žali mene, obraz moj kad vidi,
 s uzdahom gdi vene i tamno gdi blidi ;
 a ti se ne stidiš, biserni moj cvite,
 gdi mene tač vidiš da ginem krozi te!
 Molim te još vilo, ne čin' se želiti, 15
 tve lice pribilo dopus' mi viditi ;
 jer trudne muke su dragoga želiti,
 još muke veće su ne moć' ga viditi.

41

Ures kola, koji i ljubav u plač tjera.

Ako bih rekal smiljeno,
 da tancaš divno kolo :
 lipostju s' toli svršeno,
 dostojno s' bit oholo
 kroz vilu, kejzi vinačac 5
 cti lipostju meu vama,
 kako i jasan mjesečac,
 kad sine meu zvidama.
 Tko želi vidit danici
 na nebi ka je svitlos, 10
 pozri vilu u krunici,
 u koj je rajska milos.
 Jak vita jela u gori
 pozor je nje uzvišen,
 svitlostju lice nje gori, 15
 kojoj sam velmi nižen.
 Evo još tko želi vidit
 privek dar s nebesa,

8 njim] da *fr. knj.* 11 tujin *fr. knj.*

Pj. 41: fr. knj. 17, 30; puc. 39, zad. 32, sr. antol. 11 2 kolo] o kolo zad. 5 kejzi] kej si zad. fr. knj. 6 cti lipostju] cavti lipos antol. cvata lipos fr. knj. lipostju zad. bez cti.

nu nitkor ne moj zavidit, 20
 vidivši taj čudesa,
 oči tej gdi vila ima,
 k sunačeu ke kad svrne,
 svu mu svitlos uzvazima,
 a meni život strne.

Rasla ni samo s vilama, 25
 za lov da je stvorena;
 upored nu je s' zvizdama,
 i s angjelei gojena.

Kroz toj ljubav nima kripos, 30
 kojom bi mogla smutit,
 jur za mal hip da nje lipos
 ljuven stril bude ćutit.

O čudno t' vidih, gdi toči 35
 suze niz svoje lice
 ditečce nago bez oči
 s krili kako i ptice.

Toj biše bog od ljubavi,
 bezumnim ki je tužan,
 i čujah dobro gdi pravi 40
 kojojzi ja bih sužan :
 jakos nut kripos taj steče,
 sve su s njom višnje sile ;
 vas mi luk skrši u peče
 i moje zlate strile ;

a vrući plamen izgasi, 45
 u kom vas gorih tvrdo,
 gnivno t' me u svem porazi,
 opustiv svasma grdo.

42

Kada bih najvolio umrieti ?

Svakomu na saj svit ni bolje umriti,
 ner kad bude u cvit najlipše živiti.
 Kroz toj da me htiše tamna smrt ulovit,

41 jakos nut kripos taj steče] u *zad. izost.* taj.

Pj. 42: fr. knj. 17, 31; puc. 40, zad. 558.

- muka mi ne biše, ner pokoj stanovit.
 Nu cić dva uzroka, kada me naskoči, 5
 odveće žestoka biše mi prid oči :
 za č dobro znah, vilo, jer bi u žalosti
 tve lićece pribilo prišlo tamno dosti ;
 još bi zlatne vlase sve grdo rastrgla,
 ter bi ih niza se po zemlji razvrgla ; 10
 i grozno suzila dan i noć brez sanku,
 a srcem cvilila vinu bez pristanka,
 s uzdahom tužeći i sebe nemilo
 nesrićnu čineći, a ne mene, vilo.
 Tač svako t' vesel'je, znah, da bi zginulo 15
 ter se u dresel'je sve svasma svrnulo.
 Čudo jer ostah živ, tej misli kad imah,
 ter svak čas bolizljiv veću tugu primah,
 da tač nepokojna ne umre tva mlados
 i ti ka s' dostojna za rajsku svu rados. 20
 Vilo, moljah boga kroz ovi još uzrok,
 života jur moga da prodli za mal rok,
 dokle te zagrlim i s tobom govoru,
 s celovom prihrim, dan i noć ki dvoru.
 Za tim pridj' skoro smrt, taj me hip umori, 25
 jaki no brzi hrt jelinka u gori ;
 ar bi mi sad u cvit najbolje umriti,
 kad mi je na saj svit najlipše živiti.

43

Hudja je ljubav od smrti.

- Tamnu smrt smišljaje ali poslidnji sud,
 mnozi prave, da je s mukom najgorči trud ;
 od mnozih do volje dobro da toj slušam,
 nu onoj znam bolje, sam što svak čas kušam.
 Hudji trud ne vidim od želje ljuvene, 5
 dil ke moćno blidim, ar mi život vene,
 bez mire dan i noć moćno me mućeći,

7 znah] *rkp.* znaš 15 znah *zad.* znaš *fr. knj.*

Pj. 43 : *fr. knj.* 17, 32 ; *puc.* 41, *zad.* 580, *sr. antol.* 12, *kuk.* 13
 1 poslidnji] poslidnji *fr. knj.*

odroniv mi svu moć i vas vid suzeći.
 Ni samo toj meni, nu je svim, ki ćete
 udorac ljuveni po razlike pute. 10
 Kroz toj bi svim bolje tamno smrt prijati,
 ner od svoje volje ljuven zakon znati;
 bez broja jer svak čas ljubav muka ima,
 a smrt pod jedan glas za mal hip trud prima.
 Ka je smrt ina stvar, ner jednom izdahnut, 15
 ter prijat ognjen dar, jak dubak usahnut,
 ne ćutiv bolosti ni muke svitovne,
 ni nigdar žalosti u srcu jadovne?
 A ljubav na saj svit vas je trud pakleni
 svim, ki žele živit u slavi počteni. 20
 Kroz toj mudri prave: da svake mladosti
 hrlo se izbave ljuvene ludosti.

44

Tužba prijatelju radi nesretne ljubavi.

Kad službi taj ne će, ka je sva ćeš moja,
 ne služah ja veće, ni mi se dostoja.
 Od segaj jur doba, koliko moć budu,
 čim se uspodoba, da jej se ja bljudu,
 me oči ter pogled od nje vinu svrnuv, 5
 prid kom stinih kak led, u srcu protrnuv.
 I za sve jer gorah i venih kako cvit,
 često ti govorah: ne moj me objavit;
 viruj mani sada i znaj stanovito,
 nesrjeća mnom vlada, vidjet ćeš očitó. 10
 A ti mi pravljaše: ja i vila moja,
 po dobro najdraže, sva smo srića tvoja.
 Veće duše svoje i svoga života
 ljubi molbe moje nje rajska lipota.
 Ufam meni, svomu, toj se će umolit, 15
 da se srcu tvomu ne da veće bolit

8 vid *fr. knj. antol. kuk. svit zad.* 18 nigdar *zad. nidne ant. kuk.*

Pj. 44: fr. knj. 17, 33; puc. 42, zad. 137 2 služah] služih *fr. knj.*
 6 kak] jak *fr. knj. kako zad.* 7 venih *fr. knj. vehnih zad.* 10 vidjećeš *zad.*
 14 moje *fr. knj. tvoje zad.* 16 tvomu *fr. knj. momu zad. veće fr. knj. većma zad.*

cić moje ljubavi, ku ću sad poznati,
 jeda ino pravi, ner bude izdati.
 A ja t' rekoh : budi sve, kako sam praviš,
 me nesreće čudi nu nisi jošte viš. 20
 Kroz toj sad ni čudo, jere bi toj tako,
 nu bi bilo čudo da bude inako ;
 huda sreća dosti jer ni sad začela,
 nu me od mladosti svega u svem spela.
 Mni mi se, na saj svit ki čas me bog javi, 25
 odlučen bih živit s nesrećnom ljubavi,
 koja mi svaki mir hoteći odoliti,
 ne da mi još nigdir ni tužit ni cvilit.
 Nje gorke strile dar jur moga srdačca
 ne popušta nigdar, jak svitlos sunačca ; 30
 jere u prsi me stanovit dom stavi,
 da većma muči me i u san i javi.
 Nesrjeća zločesta još je većma k tomu,
 svakomu ke nesta ner meni samomu. 35
 Ona me uzela za virna nje druga,
 pače moćno spela, da joj sam svim sluga ;
 ne sluga, ner sužan tere rob kupljeni,
 do smrti da tužan imam trud pakleni.
 Svaki se put moj zna i stupaj s tmom vidi,
 nesrjeća žalostna ar me svudi slidi, 40
 i sve protiv čini mojojzi mladosti,
 ku svasma rasčini bez nidne milosti ;
 jer da se gdi primim kej gore kamene,
 gora bi taj čas, mnim, grinula vrh mene.
 Od moje mladosti što ću sad učinit, 45
 i s ovom žalosti gdje se ću prihinit ?
 komu li pocvilit, da si me požali,
 aj li kim primilit, ki bi me čuvali ?
 Vajmeh, oh, vaj meni, nesrjećo nemirna,
 krozi dar ljuveni koli mi s' čemerna ? 50
 I vajmeh još meni, nesrjećo nemila,
 u si trud pakleni tvrdo se s' obvila,
 ter protiv oda svud u svem si ma šteta,
 kako tvoj hoće sud, nesrjećo prokleta.

20 čudi *fr. knj.* čudi *zad.* 38 da u vik pritužan *fr. knj.* 52 trud] dar *fr. knj.*

Kroz toj, pokle tač hoć, bud t' volja tvoja, 55
 tužeći dan i noć, da sam bez pokoja.
 A ti, moj primili, sve viruj sad vidiv,
 s razlogom da evili život moj trudno živ.
 Ak me ljubiš toli, kako praviš meni,
 sad mnom se poboli i tužno poveni. 60
 Od sad tve vesel'je sa mnom bud' polovno,
 a moje dresel'je veće dvaš jadovno ;
 jer žalos s vesel'jem mnogo se zli sklada,
 za č rados dresel'jem ni malo ne vlada.

45

Dvie zviezde.

Tko je tač mramoran, rec' mi boga dilja,
 da nije pridvoran ovihih cić vila,
 oholo njih obraz gdi pušta gork poraz ?
 Ljubav me njih sveza lipostju gizdavom,
 ka sleti s nebesa s biserom i slavom ; 5
 tim nisam ja tužan, jere sam njih sužan.
 Jur tko se ukrotiv njim ne bi dal snižen,
 tač gdi gre suprotiv njih pozor uzvišen ;
 najliše njih obraz gdi pušta gork poraz ?
 One su dvi zvizde, pače dva sunačca, 10
 u kih su sve gizde od moga srdačca :
 tim nisam ja tužan, jere sam njih sužan.
 Ružu ter bili snig licem su dobile,
 a ljubav i nje stig pozorom slomile,
 oholo njih obraz gdi pušta gork poraz. 15
 Eto sam poziraj ter viruj sam sebi,
 da toli svital raj na zemlji još ne bi ;
 tim tko bi bil tužan, ostavši njih sužan ?
 Tim jur ih slidimo svom našom kriposti,
 da bolje vidimo njih čudne liposti ; 20
 najliše njih obraz gdi pušta gork poraz.
 A ja ih otravljen i slidim i tiram,

Pj. 45: fr. knj. 17, 34; puc. 43, zad. 579, sr. antol. 13 2 ovihih zad. ovizih fr. knj. puc. 3 pušta] zad. pogr. prista 19 jur ih zad. ju vik puc. 22 u zad. rkp. bijaše nešto drugo ali je ispravljeno ovako, samo bez prvoga i.

da budem izbavljen želje, kom umiram ;
tim nisam ja tužan, jere sam njih sužan.

46

Nesretna ljubav zadat će smrt.

Za virno služen'je, oj kruno od vila,
dala mi s' tužen'je s nalipom od srila,
kim ja sam ustriljen u sred srca moga,
ali t' sam umiljen za cić lica tvoga,
koje mi primaga svu moć od srdačca. 5
Oj kruno pridraga, lipša si sunačca,
nu s' tvrdja mramora, kade je ostavljen
oda svud srid mora, od valov da je bjen ;
ar za virnu službu ino mi ne vraćaš,
razmi željnu tužbu i smrt, kom me plaćaš. 10
Jur sama od sebe, oj vilo, imaj stid,
služeći jur tebe gdi tužan grem i blid ;
s lipostju, nu gledaj, da ti se um sklada,
ter srcem jur ne daj neharstvo da t' vlada.
Čin' da te primože pritrudan život moj, 15
i tuge odlože, ke mi su kroz dar tvoj ;
muke i boljezni i željno cviljen'je
čin' da te s ljubezni svrnu na smiljen'je.
Cić toga uzroka, oh, ne čin' mu mlados,
da umre pri roka, izgubiv svu rados ; 20
ar moj umor taki biti će tvoj grijeh,
a inim jur svaki razgovor i smijeh.
Kroz ljubav umriti velmi se veselim,
i sad na svem sviti ja ino ne želim ;
jer što je smrt ino, ner jednom izdahnut, 25
ter ostat jaki no ružan cvit nsahnut ?
Aj li me bog sudi i na si trud stvori ?
prokleta smrt budi, ka me ne umori !
Nu sve što ja veće tamnu smrt uzmolim,
većma se odmeće nje lukom oholim ; 30
ere smrt vesele vesel'ja izbavlja,

*Pj. 46: fr. knj. 17, 35; puc. 44, zad. 551, sr. antol. 14. 3 kim ja]
rkp. kima 12 gdi fr. knj. puc. koli zad.*

a ki ju užele, te s tugom ostavlja.
 O vilo gizdava, najlipša od vila,
 ka si jakša od lava cić ličca pribila,
 velmi te još molim, za rajsko tve lice, 35
 ne čin' da se bolim, o liepa djevice ;
 imaj me za sužna vas moj vik i po tom
 ne čin' me pritužna stat s gorciem životom ;
 neka sam tobom živ, daj mi rani lika,
 ne umor' poraziv neharno človika. 40

47

Čestitka.

Pridrago sej lito i svi dni ostali
 s vesel'jem čestito često t' se zbirali.
 Rajski mir da t' je dan s nebes u tve krilo
 i pokoj ugodan ter zdravje primilo.
 Jak lipim prolitjem kad se polja diče, 5
 s razliciem gdi cvitjem zelen po njih niče :
 tač dobro razliko da bi t' se stjecaló,
 gizdava ma diko i moja sva hvalo.
 Neka se dreseli svak, tko ti zavidi,
 a dragi veseli, tvu lipos ki slidi. 10

48

Pakost sreće.

Grem tužan po vas dan cvileći odveće,
 i velmi jidovan cić hude nesreće :
 vaj svak me se odmeće.
 Još kej mnih vapiti, da me njoj ubrane,
 sad možem viditi, da mi su s njih strane 5
 neizvidne me rane.
 Oh gdi mnih najbolje poslidnje ufan'je,

Pj. 47 : zad. 437, puc. 46 samo prve tri rieči ; u fr. knj. nema više ni ove ni koje druge pjesme ; ali u puc. dolazi prije ove, pod br. 45, pjesma bez početka, koje u zad. rkp. nema ; za to je ne mogah ovdje našampati.

Pj. 48 : zad. 198, akrostih : Gjoreta 4 mnih] rukopis mniš 6 me] rkp. moje 7 poslidnje] rkp. poslognje, čit. poslidjuje.

- tuj tuge, nevolje i moje skončan'je
svrnu se u neznan'je.
- Razum tere ujm, ako t' mi još pravi : 10
srcem te ja ljubim, sve sumnje ostavi,
ti s' u mojoj ljubavi ;
evo svak s umom dan rec' mi cié milosti :
ča prudi bili dan, čemu su svitlosti,
steći ja u tamnosti ? 15
Tač ljubav čemu je, koja se ne vidi ?
Tim tko te toj čuje, jur ga se postidi ;
velmi ga se postidi,
ako je istina rič, ka se pravila,
da morska pučina pri bi se prozrila, 20
neg li sree bez dila.
- Nu počan misliti, pod nebom, moj bože,
temeljit dar biti da nigdar ne može,
tuge t' mi se odlože ;
- najliše videći, gdi svaki pribiva 25
s ufan'jem u sreći, ka ni zlu protiva.
slipa je puna gniva.
- Jer ona pravedne mnokrat na smrt vodi,
a u svem krivedne nepravo slobodi,
i na zdravje povodi. 30
- A je li prislipa, višnji ju prokuni,
gdi dobrih rasipa, da zalieh napuni,
i oblastju svom kruni.
- I mnokrat razumne uboštvom ponizi,
a naprid bezumne bogactvóm uzvisi, 35
i moćno ih usliši.
- Još, ki je dostojan stati u svitlosti,
taj s nje ni pokojan, obujmljen tamnosti
i velikom žalosti.
- Nu sve dni ne slavi, kojih je slavila, 40
ni onieh ostavi, na ke je mrzila,
i u svem protiv bila ;
ar ona budući od svita nastala,
nje je dar bigući i sva čas i hvala
vrimenja je ter mala. 45

9 svrnuše ? 10 razum tere ujm *rkp.* 17 toj] *rkp.* taj.

Stari pisci hrvatski II.

- Ni slična inomu, neg morskoj pučini ;
odkle vitri ne dmu, mir s krajem usčini,
steći val u tišini.
- Božje je toj dan'je, da svaka na sviti
jedino ufan'je u nj budu staviti 50
i njegov dar želiti.
- Ne zov' se tim ohol nitkor u nje ime,
ar s nebom gre okol i srića i vrime,
jakno vihar srid zime.
- Kom bili dan sine, znaj da ga slidi noć, 55
i sunčan zrak mine i bude tamnos doć,
s ke trudnim biva pomoć.
- Još kad se daž spusti i vrle godine,
oblaci se gusti kad godir rasčine, 60
ter svedriv nebo sine.
- Jur tako po vel'je tuge i žalosti
pridje si vesel'je gizdavo za dosti
obujmivši svitlosti.
- Tim ne moj tko mniti, da sam vas poražen ;
još ufam ja biti dobročes i blažen 65
i ovi trud utažen.

49

Biela košuta.

- Gizdavo prolitje sobom se dičaše,
razliko gdi cvitje po poljeh cvataše ;
jur vidih bludnu zvir, pritihu košutu,
s ke nigdar ne imah mir, razmi rat priljutu.
- Ona t' je sva bilja, neg li snig pribili, 5
vas ures od gilja njojzi bog nadili.
- Rekoh tuj sam sebi : slidi nju i tiraj,
tač na svit pri ne bi, ku stvori svitli raj ;
er me u svem stravi izvrsna nje lipos,
ku slidih u slavi za svu moć i kripos; 10
slidih ju za ljubav, ne jak ptice sokol,
ni kako zviru lav kad svija u okol.
- Slidih ju cić mira, a ne da joj dam smrt,

jaki no kad tira jelinka brzi hrt.
 Ke nošah tuj strile, ne bihu s čemerom, 15
 bihu se nu svile u zlatu s biserom,
 za koje nie ina dostojna od zviri,
 razni taj jedina, ma mlados ku tiri.
 Zimnju noć ne hajah mraza ni studeni,
 na snigu ostajah, slediv se o meni; 20
 a litnji dan gorah pod gorciem sunačcem,
 ter se velmi morah želeći srdačcem.
 A vas taj trud primah srdačcem s veselim,
 ufan'je jer imah toj prijat što želim.
 I niki dan zadjoh k zelenoj dubravi, 25
 srićom ju tuj nadjoh, gdi se u put spravi.
 Sam sebi ja rekoħ : sad budi siv sokol,
 ter brzo obtekoh stran puti u okol.
 Letih velmi hrlo da puta dil skratim,
 hoteći za grlo tuj da ju uhvatim; 30
 vidih joj vrh vrata s velicim zlamen'jem
 gojtan čista zlata s pridrazieħ kamen'jem.
 Na njem pismo sjaše od drobna bisera :
 stoj daleć, pravljaše, ja sam zvir cesara.
 Vidiv toj vas strahom nazada uspregnuħ, 35
 ter s tužnieħ uzdahom tojhtin'je ustegnũħ ;
 a veće ne vidih tuj tihu košutu,
 tać s trudom ku slidih po razlikom putu.
 Oh čudo jer biħ živ, ne možem izreći,
 koliko bolizljiv tuj ostah cvileći; 40
 ar tuj se očito sve sa svim razlućih,
 i peto jur lito, što trudih i mućih.

50

Što mi je sudjeno.

Gdi može bit tilo bez duše živeći?
 U sebi tim vilo velmi se čudeći,
 često se ozirah na zračan prozor tvoj,
 a suze utirah niz tužan obraz svoj.

st. 31-34 sr. s pjesmom Menčetićevom I, 41, st. 15 42 što trudih izmućih.
 Pj. 50: zad. 200.

- Idjah tuj s uzdahom, boliznju sahnuci,
 i studen vas strahom, sam sebe kunuci.
 Smisliv se tadi čas, srid plača trudno živ,
 jur pustih ovi glas, oči k zemlji sniziv :
 Oj kleta ma mlados, toj li te pridobi
 života jur sladost i smrt, ka te kobi, 10
 ter vilu ohodiš, bez ke ni moć živit,
 u sreću da plodiš hudju smrt na saj svit ?
 Reć život znaš, ki no ne dava t' odahnut ;
 a što je smrt ino, ner brzo izdahnut ?
 Nu misli svitovne s nevirom pòdhibe, 15
 u njih svih nam skrovne kakve su pogibe !
 Er trudnih jest dosti, kroz ljubav ku slide
 u tužnoj bolosti ki venu i blide,
 dan i noć misleći, s uzdahom dreseli,
 kako bi moć steći, njih srce što želi. 20
 Toj rekši pritužan svasma vas poginuh,
 i kako cvit ružan prid mrazom ostinuh,
 ter se vas smramorih, cić sumnje poražen,
 kroz ku plač, ki stvorih jur, ni još utažen.
 I dobro čuh taj čas, mnogo jakši ner lav 25
 gdi vapse sladak glas : sve trpi za ljubav,
 nje zakon da tiraš, na toj si odlučen,
 vas tvoj vik, da znaš, ne ć' biti njoj izručen.

51

Uzdisanje za dragim.

- Gizdavi moj cvite, moj vinče biserni,
 koli je krozi te život moj čemerni !
 Jer srce u meni razmišlja i čuti,
 u tudjoj toj strani da t' su trudni puti.
 Ovdi s' mlados svoju razbludno užival 5
 i vas u pokuju dan i noć pribival ;
 raskošje još vel'je i milo živin'je
 i svako vesel'je bi na tve hotin'je.

18 rkp. vehnu 28 ovaj je stih pokvaren : mj. znaš očekujemo dvoslovčani glagol, možda stiraš? mj. izručen čita se u rkp. iznižen.

Pj. 51 : zad. 202 u rkp. napisano starom rukom : gjorino.

- Jak vila ki bosil dragomu namini,
 gojiv ti se s' nosil, moj gilju jedini; 10
 a sad mi jur prave, da s mukom pribivaš,
 na zemlji bez trave još mokrat počivaš;
 i mnokrat u gori putuješ bez druga,
 gdi narav ne stvori ni dubka ni luga.
 Zimnju noć ne haješ ni pomnjiš o sebi, 15
 na snigu ostaješ, ki mrzne o tebi.
 Nie se moć ne čudit, običaj gdi primi,
 da vas dan mož trudit na vitru i zimi;
 a ne mož viditi, tuj da t' je tko viran,
 da s njega mož biti pokojan i miran. 20
 Tuj svi t' su tudjini, u kih ni ufan'je;
 ki pomoć ku čini, taj gleda t' iman'je.
 Službe njih očite skrovne su podhibe,
 u kih su povite tudjinu pogibe.
 Svak čas toj misleći, moj vinče biseran, 25
 ne možem izreći život moj čemeran.
 Prostinuv sva strahom, na oči plač pride,
 ter suzim s uzdahom, lica mi sva blide;
 ne hajem ni malo glavu kosom sviti,
 ni pomnjim ostalo lipo uresiti. 30
 S mene su jur spale sve dike gizdave,
 ni od kogar hvale ne gledam ni slave;
 jer komu da se ja uresiv prikažem,
 pokle sam daleč tja razlučna s najdražiem.
 Ti s' ures i slava, ti mi s' čas velika, 35
 ti s' lipos gizdava i moja sva dika;
 i ti si jedino sve moje blaženstvo,
 van koga ja ino ne želim kraljestvo.
 Togaj cić mu mlados vesel'je sve odje,
 razgovor ni rados na moj um ne dodje; 40
 i sve što ja pozrem ili budem čuti,
 tugljivo da umrem, stuživ me svu smuti.
 Ti s' moj glas počteni ter hip i vid i um,
 ti s' misal u meni, izgovor i razum.
 Ti s' moje želin'je, ti s' moje srdačće, 45
 ti s' moje živin'je i svitlo sunačće.
 I za sve da tamo od mene daleč bi,

često te ovamo ja vidjam pri sebi ;
 ar priz noć i priz dan oči te me vide,
 kad godir na nje san za kratak čas pride. 50
 Vas taj san tvu mlados, me srce, uživa,
 van ke mnim da rados u raju ne biva.
 Oh nu je kratka noć i rados od sanko,
 ku prijat nije moć' ner do bila danka ;
 a zora kad sine s istočnom svitlostju, 55
 vas mi taj san mine s velikom žalostju.
 Tuj kunem svakoga, ki zlato za naći,
 ostaviv dragoga, daleč bude zaći.
 Oh daj li bi na to pridrago kamen'je
 i srebro i zlato i vridno imen'je, 60
 da može razlučit dragoga sa milim
 ter da mož ti mučit a ja tač da cvilim ?
 Ar naše primilo s ljubavju jedinstvo
 sve ne bi plätilo svitovno kraljestvo.
 Hrlo se jur spravi, ne krsmaj ni malo, 65
 moj cvite gizdavi i moja sva hvalo.
 Kroz toj se sam spravi i s trgom ostalo,
 cić moje ljubavi ne krsmaj ni malo.
 Od mene, jur tvoje, ne čin' se želiti,
 čin' da oči moje budu te viditi ; 70
 ar s togaj ja puta tač želim tve lice,
 jak trudna košuta, ka želi vodice.

52

Jednaka sudbina dvoje dragih.

Ljuveno dotekoh vili, ka me strilja,
 tere joj tuj rekoħ : ojmeħ, boga dilja,
 ozri se na mene, molim te, sunaće,
 da gorko ne vene me željno srdaće ;
 jer tužno ublidim, jak mrzlo cvitice, 5
 kad vilo ne vidim angjelsko tve lice
 i hitri tvoj pogled, prid kojim kad minem,
 studenij nego led vas kolik ostinem.

60 imen'je (imēnie): u rkp. imanie 71 tač] u rkp. tad.

Pj. 52: zad. 212; akrostih Gjoreti.

- Oči još prosuze, kako sam naučan,
od kad me bog uze pod zakon primučan, 10
ki ljubav satvori svakomu jur sluzi,
ki ju virno dvori u zlatoj nje uzi.
- Rečen'je od menie ovoj kad ću, taj čas
tuj svrnu lice nje, pustivši ovi glas :
često se ozirem, gdi bih te vidila, 15
u tugah kako mrem, da bih ti pravila.
- Evo t' sam smamljena ; znaj, da ću usahnut,
ar muka ljuvena ne da mi odahnut.
Dan i noć misleći, sva sam problidila,
u sreću želeći da bih te vidila. 20
- Ti s' rani moj bosil i svitlo sunačce,
koja je sve nosil' me željno srdačce ;
za č pokle, moj cvite, tebe sam vidila,
venući krozi te ja te sam ljubila.
- I mislim ljubiti, vas moj vik do duše, 25
ne bud mi cviliti, jak zaman ki služe.
Vidj gdi sam skončana pri nego hoće svit,
jaki no kad slana oznobi ružan cvit.

53

Ljute rane zadaje ljubav.

- Gorko mi dresel'je priedje iz srdačca,
ar zgubih vesel'je od moga sunačca.
Jak svitu tamnosti, jur sunce kad zadje,
ostah bez svjetlosti mom sreću najsladje.
Tim s ranom ja tužim, jak jelin u gori, 5
a dvorno smrt služim, jeda me umori.
- Oh slavni moj bože, slišaj sej žalosti :
skrovno jur tko može zatajat bolosti,
u sreću ke ćuti, a lika ne ima
toj rani priljuti, ka život vazima ? 10
- Razlučen jer tko ni od drage ljubezni,

15 ozirem, *rkp.* uzirem 24 venući] vehnući *rkp.* 26 ne bud' mi] ne budi m' *zad.*
27 i 28 u drugoj polovici pomiešao je *rkp.* oba stiha te je rieči 28 stiha uzco
i u 27 stih; što je u tekstu, izvadjeno je iz *Menč. pj. knj. IV, pj. 18, st. 14.*

Pj. 53 : zad. 213 ; akrostih Gjoreta 5 s ranom] sramom rkp.

ta suze ne roni u tugah s boljezni.
 Ja sve od mladosti, što godir izmučih,
 u ljutoj žalost sa svim se razlučih;
 er zgubih vesel'je i slavnu mu diku, 15
 a dobih dresel'je i žalost veliku.
 Višnji ga razdili od svake radosti,
 do smrti da cvili od svoje mladosti,
 tko uzrok svemu bi, ovako da tužu 20
 ter me tač pogubi kroz ljubav ku služu.
 Nu mnim prazna biše svih kripas i sila,
 da tako ne htiše jadovna ma strila,
 ako je istina, što davnji rekoše:
 da milos ljuvena, što hoće, sve može.

54

Gdje su tvoje kletve? gdje tvoja vjera?

Gdi t' kletve jur biše, gdi je vjera tvoja?
 vid mi se kuniše, da ć' vinu bit moja!
 a sad sam ostavljen od tvoje milosti,
 ter moćno udavljen čemernom žalosti. 5
 Jeda ti ne služah virno bez podhibe,
 za sve da t' ja tužah cić svoje pogibe,
 gdi vidjah, da gledaš, da ću dušu oči,
 ako mi jur ne daš ke godi pomoći.
 Ovo t' se skončaje oznohljen život moj, 10
 ki t' se još pridaje, svršeno da je tvoj;
 ar si mi srdaćece od sniga stvorila,
 oćicam, sunaćece, koje mi s' stopila.
 Ranom još uzdišem tiem veće bludeći,
 ter jak cvit usišem, na sunce goreći;
 za č ne znam uzroka, za ki me s' zabila 15
 a smrt mi s' prie roka prid oči pustila.
 Er pri, mnih, življen'je da ćemo skončati,
 ner naše ljubjen'je igdare pristati.

55

Koje su najgorčije žalosti?

Gorcije žalosti jesu li gdi komu,
 ner mojoj mladosti i srcu jaoh momu!
 Izgubih muku svu, zaman se sve rabi;
 posijah ja njivu a iniem žetva bi.
 Ovako za inih мноzi lov loviše, 5
 ki lov ja učinih, ini ga dobiše.
 Raniv ja košutu, ku slidih po gori,
 inim je u skutu, a mene izmori.
 Eto iniem takoj jezero izvire, 10
 a trudan život moj od želje umire.
 Tač srića oholo svoj tanac sastavi,
 jere gre okolo pojući u slavi;
 a ja t' sam tamnostju nepravo nadiljen,
 i velmi žalostju kroz ljubav uhiljen.

56

Ljubav mi dodija.

Ljubav mi dodija, ka se bez razbora
 o meni razbija, jak vali kraj mora,
 jadovne sve sile puštaje bez mire,
 i zlate nje strile, u kojih ni vire;
 od kojih uzdišu, bolizljiv suzeći, 5
 svudi me za č stižu a ni moć uteći.
 Raju, nam i svemu oj kralju jedini,
 nepravdu tuj čemu ljubav mi učini?
 Er da sam nevirnik, glavom i svim dužan,
 taj bi me sam krvnik žaleći bil tužan, 10
 mal hip da poslušā, gdi cvilim tužbeno,
 ne takoj ni duša u mucu pakleno';
 aj li da moj vidi obraz, jak u mrca,

Pj. 55: zad. 215 sr. rkp. Gjorgjičev vitae illustr. civ. Rach., gdje je ta pjesma napisana te odanle u kuk. naštampana. St. 1 sr. Dell. s. v. amaro 3 sr. s. v. operare. 4 sr. Dell. s. v. faticare 5-6 sr. Dell. s. v. cacciare 9-10 sr. Dell. s. v. sete.

Pj. 56: zad. 216 6 za č ispravak, prvo bijaše sad.

gdí sahne i blidi s uzdahom od srca.
 A ljubav neharnu, jak tvrdo kamen'je, 15
 ne bi moć da svrnu na nidno smiljen'je,
 koj sam se dah mirno, sam od dobra htin'ja,
 služit joj privirno vas moj vik živin'ja.
 Kroz toj mi dodija i tač bez razbora
 o mni se razbija, jak vali kraj mora. 20

57

Ustrieljen sam.

Jelinka od luga, pas kad ga zateče,
 umiljen jak sluga človiku doteče ;
 polja i lug ostavi, tuj k lovcu bude prit,
 koliko da pravi : ne daj me psu ranit,
 mneći se nebayac oda psa ubranjen, 5
 nu tudjer od lovac ljuto bi izranjen.
 Nemila tač ljubav meni put priteče :
 da s' tvrdji, nego lav, sužan si moj, reče ;
 er hoću, da sliediš ovuj vil kod mene,
 i lićcem da bliediš od želje ljuvene. 10
 Čuvši taj čudan glas, vas lićcem problidih,
 a strnu svaki vlas, tuj vilu kad vidih,
 ka s lukom sjedjaše, prosuvši strelice,
 ter vinćac vijaše na ruse kosice.
 Počeh se ter kobit, sam sebi govore : 15
 ne more t' neg zlo bit, tužni ja nebore.
 Ma nu se uputih od straha zlo mreći,
 tuj vilu zaupih iz glasa moleći :
 moj cvite zlatom svit ter vinče biserni,
 ne moj me dat stravit ljubavi čemerni. 20
 Još ne bjeh iz usti dobro rič ispustil,
 čemernu jur pusti ta vila na me stril.
 Skonča mi me srce ranom, ka ne ima lika,

Pj. 57 : zad. 235 sr. rkp. Gjorgjičev vitae illustr. civ. Rhac., gdje je ta pjesma napisana te i u kuk. preštampana. 2 u rkp. suvišno sam ispred človiku 1-2 sr. Dell. s. v. cervetto 5 oda psa ubranjen zad. oda psa bit branjen gjorgj. 5 sr. Dell. s. v. povero 18 sr. Dell. s. v. gridare 21-22 s. v. appena.

ni prijat još smrce ne more, da ni vika,
 Za toj se ja bolim, za toj se snebivam, 25
 umrieti ter volim, da s mirom počivam.

58

Da me požali, tko sluša moje pjesni.

Oh tužne sej pjesni, s uzdahom složene,
 u suzah s boljezni cié muke ljuvene!
 Slišat ki ih budu, da mene požale,
 a sebe da bljudu ljubavi, ku hvale. 5
 Ljubav, ka nebesa i vas si svit vlada,
 pri ner me jur sveza i žestok trud zada,
 mu mlados nahodjah da mi ju svi slave,
 ku rajski provodjah čisto bez zabave;
 jer imah mir meni vrh svega ugodan,
 i život blaženi ter pokoj slobodan; 10
 ni mnjah, da ka lipos može me čim smutit,
 ljuvenu da kripos ja budem učutit.
 Ohol tiem zavidjah sam svomu pokoju,
 najliše kad vidjah, ki služe gospoju,
 ranjeni do duše samohoć gdi slide 15
 u željah, s ke tuže i venu i blide.
 Recieh: ni razbora, ni uma, ni vida,
 ni haju zazora od ljudi ni stida;
 za č nigdar razumnju taj ljubav ne udi,
 jak tomuj bezumnju, nje gnivom ki bludi. 20
 Eto sad od zvizda mir mi taj razluči,
 protiv mi još izda, život moj da muči;
 ar svaku oholas dostojno bi snizit,
 a ljubav i nje vlas svršeno uzvisit.

59

Tko skonča tu svietlu danicu ?

Od svitle danice tko taj bi, ki skonča
 neumrlo jur lice, prilipše od sonča ?

Pj. 58: zad. 371 akrostih Gjore; starom rukom zapisano njegovo ime.

Pj. 59: zad. 377.

Gdi se zbi taj kripas, za ljubav zna li tko,
 jer dosle nje lipos tamnuje ovako?
 Jeda je u raju s angjeli uzišla, 5
 svitovni da znaju, od kud biše prišla?
 Oh ako toj može igdar bit na saj svit,
 ne čin' me moj bože veće bez nje živit;
 rano da mu mlados ogrdi smrt tamna,
 ka svitu svu rados uzet ne bi sramna. 10
 Er ona jedino sve t' mi bi blaženstvo,
 mimo ku ja ino ne željah kraljestvo;
 taj samo ne meni, nu biše od svita
 slavan glas počteni i dika očita.
 Jur sa mnom tim cvili sve božje stvoren'je, 15
 sve nam se razdili naše urešen'je;
 i sva čas i gizda saj nam svit ostavi,
 ka vrh svitlih zvizda caftiše u slavi.
 A raj se veseli i u njem sva mlados,
 ar nam ste vazeli svršeno svu rados. 20
 Oh ku ste još svitlos blaženi želili,
 od boga za milos sad ju ste primili.

60

Drugi u veselju, ja u žalosti.

Svrći se kolo spjevaje,
 ne gledaj tužna na me;
 vesel'je gledat slava je,
 nu rados sad ni za me. 5
 Glasno spjevaju blaženi,
 s kim' stoji mirna svitlos,
 ter vesel'jem urešeni
 ki imaju rajsku milos:
 ja u žalosti pribivaju,
 u dne ter noći tužim, 10
 bolosti me dobivaju,
 kroz koje vinu suzim.
 O bože, ki lise sniziš

Pj. 60: zad. 556 11 me dobivaju] rkp. ne 12 kroz koje] rkp. kroz ku. 13 lise] rkp. lisse, sr. str. 353, stih 24, gdje je u tekstu pogriješeno.

ter im svu pridaš tamnos a smiljenije uzvisiš	15
i daš im rajsku slavnos : razumij sad me cviljen'je, jada najveće grče, ter udil' mi tve smiljen'je, ar mi bili dan smrće.	20
Er ino, moj bože, ne umim, razi se tebi tužit, i mom srcu ne razumim žalosti ličje služiti.	25
Tim bože ožali mladosti, cić kih me srce cvili, ter odil' ih od radosti, s kom su svoj život svili. Ah koli žele razdilit mu dušu s mojom vilom, gnivno t' me hoće uevilit, kako nebeskom strilom.	30
Ne izgubiv ljubav pravu, ne ću im tuj dat jakost, da ne izgubim svu slavu, a ne dobudem gorkost.	35

61

Moje blaženstvo.

Vilo, ka s' u gizdah moj dičan vinačac, lipša ner u zvizdah pun jasan mjesečac : ja tvoj se zovući sam sebi zavidim, najliše budući tuj gdi te uzvidim ; od nike ljubezni uzigrav srdačce	5
veselo uzbiesni cječ tebe sunačce ; rečem : jur tko veće blaženi na sviti može se od srjeće kako ja dičiti ? Evo lipa vila, pribilja od sniega, k sebi me primila ljubeći vrh svega.	10

24 ličje] *rkp.* licjie, *nerazumljivo.*

Pj. 61: zad. 605.

Tko bude nje sužan, blažen se taj pravi ;
 da tko je s njom združan, za č da se ne slavi?
 Aj blažen sud oni i ures od zvizda,
 ki mene pokloni i na tvu vlas izda!
 Da je meu sve ti dan zlamenit svitlostju, 15
 kad vilo ja t' bih dan sa svomzi mladostju.
 Jur cvitjem da zene čestiti stupaj moj,
 ki proni tuj mene na rajski ures tvoj.
 Rajski taj put vinu travom se zeleni,
 najpri gdi prominu mene stril ljuveni. 20
 Sve muke čestite i suze, ke prolih
 i sve što krozi te tužan se ja bolih !
 Ah da bi blaženi svi gorki uzdasi,
 kima plam ljuveni me prsi zajazi.
 Blaženo vidin'je, kad te najpri vidih, 25
 blaženo želin'je, u kom te ja slidih.
 Slavno sve još budi, oblidiv što sahnuh,
 i kroz te što svudi trudiv ne odahnuh.
 Blaženo toj vrime, ko trajah za milos,
 služiv na tve ime za svu mu usilos. 30
 Sinula noć svaka, kako zrak sunčani,
 koju bdih bez sanki, ištući lik rani.
 Čestite još, vilo, pisni ke govoriš,
 i svako još dilo ko tebi satvoriš.
 Blaženo strpljen'je na daždu i zimi, 35
 za tvoje ljubljen'je ma mlados ko primi ;
 ar nitkor još toli čestit na svit ne bi,
 kako ja, pokoli u milos bih tebi ;
 najliše kad združan bih s tobom gospoje,
 ja ki t' sam svim sužan mladosti sve moje. 40

62

Sad ću zarad ljubavi plakati.

Sad ću za cić ljubavi
 provodit sve dni moje
 u željah, mene koje
 kruto more.

Po vas ću dan od zore jak slavie željno tužit, pokli mi ni moć združiti rajski obraz tvoj.	5
Ovoj li bi narok moj, po kom ja mnjah bit blažen, ner ovako poražen kako ginu ?	10
Kad proz tvoj dvor minu, gdi će moć me srdačće, ne vidiv te sunačće biti mirno ?	15
Za služen'je moje virno za č mi se na dar poda, kako no bistra voda liti cvitju.	20
Za toj će pri primalitju bit dikle suprotiva, i trudan gdi počiva ne odahnut ;	25
za toj će pri posahnut kon vode ruža drobna, u vence ka podobna ter se vije ;	30
za toj će prije zmiije bez jeda i čemera i ribe van jezera moć pribivat :	35
neg li ću ne prolivat za tobom grozne suze, ka mene rajskom uze tvom lipotom ;	0
ter vazda i po tom nikomu ne zavidjah, kad tvu mlados vidjah u mom krilu.	0
Nitko ljuvenu strilu toli mirno ne ćuti,	

15 ne vidiv te] *rkp. ima* ne vidil tebe.

Od gospoj vili toj, ka ne ima milosti,
 videći život moj da j' skončan za dosti.
 Da j' skončan za dosti, ne mari ni hajje,
 nego jad, žalosti većma mi zadaje. 20
 Većma mi zadaje, za č prima u rados,
 videći gdi traje dni zaman ma mlados.
 Dni zaman ma mlados, er scienu čas dobit,
 er scienu svu rados, život moj pogubit.
 Život moj pogubit, mnim drugo ne želi, 25
 - tim se ću sam ubit, neka se veseli ;
 neka se veseli, za što od nje sva dobra,
 i ona što želi, srce me toj obra.

64

Dokini jade moje.

Ah kruno biserna, tvim lićcem pribilim
 stirljaš me čemerna, ter činiš da cvilim
 bolehljiv život moj, dan i noć ki tužim,
 rumeni obraz tvoj želeći da združim,
 koj je nad sviem slavan, tač sličan j' k Eleni, 5
 cić koga mene plam skončava ljuveni,
 dan i noć plaćući, pokle mi s' gospoja,
 sam sebe kunući, za č ne imam pokoja ;
 er nitko na saj svit ni tako uciviljen,
 tko more razumit, ko sam ja uhiljen. 10
 Funjestru krunice ja tvoju kad vidju,
 tad suze na liće iz oči mi pridju.
 Gospodje ovi gniv čin' da me ostavi,
 jere sam istom živ cječ tvoje ljubavi.
 Ne imam pokoja, oh rani ni lieka, 15
 tužna mlados moja tužeći do vieka ;
 i pravo mogu rit: ne bi me vidjela
 sve dane na saj svit cječ tebe vesela,
 ka moreš učinit, da veće ne tužu,
 obraz tvoj rumenit stvoriti da združu. 20
 Lasno se smilit mož na mene gospodje
 i ovi oštar nož da mene mimodje.

Pj. 64 : zad. 28 3 bolehljiv] rkp. bolesti.

Molim te ovi gniv čin' da me ostavi,
 jere sam istom živ ejeć tvoje ljubavi.
 Ne čin' me da tužu u želji ljuveno', 25
 želeći da združu ličce tve rumeno.
 Oh koja svu svitlos dobivaš danici,
 dopusti tuj milos tvojemu služici;
 pogledaj ka bogu, ki nas je satvoril
 ter meni nebogu izvidaj ljuven stril. 30
 K vam miri vapiju, ki mene slišite,
 sa strana obiju na mene panite;
 ranite mu mlados, ka smrti da pridju,
 da t' veće tuj rados očima ne vidju;
 za č no me gospodja zapusti sa svim tač, 35
 ne da mi pokoja dan i noć neg li plač.
 Toga cić Ljubavi, zgoril ti luk i stril,
 ka mene dobavi okoli takej vil.
 Vapiju pred boga, da t' sudi dušicu,
 kom mene neboga ostavljaš služicu. 40
 Život moj čemerni, dan i noć ki tuži,
 obraz tvoj rumeni želeći da združi.

65

Čudan san.

Ako jes istini moj bože ovi san,
 veće mi ne čini živjeti jedan dan.
 Pridi stril ognjeni ter mi smrt satvori,
 ne krsmaj o meni, hrló me umori;
 er volju ne bit živ, dim volje najdraže, 5
 neg vidit ovi gniv, kim me san kobljaše:
 toli je san ovi bjeguč nekrepostan,
 to suzi jad ovi da sam vas žalostan.
 Kroza što s uzdahom suze mi sve oči
 i prsi zliem strahom još tuga naskoči. 10
 U srcu mojemu sili me taj san hoć
 ni mislit o njemu, a istom nije moć.
 Ja ne vim, teško je, što godier ovo bi,

35 u rkp. za č na me gospodja zapusti sasni (ili zasni) tač.
 Pj. 65: zad. 29 7-8 po rukopisu, ali nerazumljivo.

- do duše do moje čuh da me ukobi.
 Oh kako ne umrieh noćaska po noći, 15
 ja kad u san usnieh gospodju tuj doći,
 ka me je svezala kroz srce ranjeno
 i muke zadala, s kih cvilim ljuveno.
 Svezav ju vodjahu gusari nemili
 i tač njom trudjahu da mramor procvili. 20
 Gredieše tuj sramno jaki no meu lavi,
 u ruho pritamno pokriv se po glavi ;
 a zemlji sniženo očima snisaše,
 ter s molbom smiljeno trgovcem pravljaše :
 Pokli me bog i čes, trgovci čestiti, 25
 dovela na vi jes, htjajte me trpiti ;
 pokli me nesreća ali sud od zviezda
 mene njim obeća i u njih vlas izda,
 gdi godir daj malo ljubavi na sviti
 ako jes ostalo, ku bi moć viditi, 30
 oh ako ka milos u prsi bivaše,
 ne bud' vam usilos, da se sad pokaže.
 Od mene gniv ovi hotjajte slobodit,
 da me zli tatovi ne budu sad vodit ;
 rad moje mladosti i djevstva jur moga 35
 imajte milosti, molim vas cić boga ;
 jer niste lav grdi, niste zmaj ognjeni,
 ni mramor pritvrđi, niste led studeni,
 da mene mladjahnu požalit ne ćete,
 gdi nigdir ne dahnu kroz huse proklete. 40
 Jur kaži košuto od lovac čuvana,
 kako jaka kruto od njih sam svezana.
 Ruci me naučne vit' krune s ružicom,
 koli su sad mučne, stegnute uzicom.
 Zlate sam još vlase sad tamne razvrgla 45
 i grdo niza se razvivši rastrgla,
 a lice ko biše rumeno i bielo,
 od muke usiše, sve mi je zblidjelo ;
 i oči me plačne suzeći vidj ginu,
 ke bjehu pri zračne jak zviezde kad sinu. 50
 U kolu s vilama ka pojah veselo,
 dan i noć s tugama sad cvilim dreselo.

Zorom sam ranila na glas od slavica
 ter poljem birala razlika cvjetica,
 a sad ranim zorom pri neg padne rosa 55
 ter ljutom grem gorom i naga i bosa.
 U gizdah mu mlados razbludno provodjah
 i svaku još rados ku željah nahodjah ;
 vrhu svijeh vila i djevic od svieta
 blažena ja bila, od veće čestita. 60
 Vaj meni, a sada nevoljna van svih grem,
 od žedje i glada, vaj meni ovo mrem.
 Ovo sam prižedna vodice studene,
 usna mi koraljna sva puca i vene.
 Ni gorska još vila, ni morska serena 65
 u pjesnieh ni bila kako ja hvaljena,
 a sad je mukal glas, grlo mi prisiše,
 u kom sva rajska slas pod nebom sloviše.
 Cječ puta trudnoga kako duh ne pustim,
 vaj me ja neboga, jedva rič izustim! 70
 Oh je li toj slično, htjejte mi praviti,
 da srce djevično toj može trpiti ?
 Tako bog njih sile sve sasma pogubi,
 a majke ja mile skoro se naljubi !
 Moje je živjen'je u robstvu zli hinac, 75
 kraće neg caftjen'je i lipos od vinac ;
 ako se do mal čas tužna ne slobodim,
 ter ostav u njih vlas mladjahta ushodim.
 Jer istom ovo znam, da umrem od gniva,
 čudim se kako sam i dosle još živa ; 80
 ali sam kamena sva slična dubravi,
 u koj sam rodjena i gdi me bog javi ?
 Jur ta je dubrava tvrdja u mramoru,
 pod gorom gizdava veći dil na moru ;
 mnozi joj zavide ki niesu slobodni, 85
 nje blago gdi vide tere mir ugodni.
 Nu što mi pomaga toj slavno iman'je,
 ž nje mira i blaga kad ne imam ufan'je ;
 kada sam ja sama ovakoj vodjena,

Stihovi 53-56 dolaze takodjer pod br. 716, pak su im dodana još ova dva stiha: Ostani s bogome, imaj me na pamet na putu ovome čim budu prič opet.

- meu svim vilama jak zvir ulovljena. — 90
- Vaj smrtni stril rani plahoga jelinka
i u njem ostani gorči od pelinka,
za kim svi zadjoše hrti ter sljednici,
a mene odjoše na bistroj vodici, 95
u koj se pozire kamen jak bisera,
tač liepo izvire iz čista jezera.
Tuj trudna počivah pod dubje zeleno
ter ruke umivah i ličce rumeno,
u misleh budući da se sva ohladju,
dokle traci vrući od sunca pozadju. 100
Istom ja zločesta a ne vim od kuda
čuh, nada mnom da sta taj družba prihuda,
ka mrim da učini vas govor s jezerom,
da me tač prihini i njim da nevirom. 105
Vaj sve se toj vrilo smutilo zmijama
i jadom stvorilo i smrtnim tugama,
ter su tuj stvorili svi zmaji ognjeni
i okol palili tuj svake zeleni,
da nigdar ne bude tuj dubja ni trave,
neka se svak bljude tač vode nezdrave! 110
ni niedna da veće kako ja tuj zadje
ter moje nesreće hudji gniv da snadje!
Za č svakoj jes bolje divici umriti,
neg ove nevolje kako ja viditi.
Ah ona blažena ka osta u svoj stan, 115
jak rajem družena miruje po vas dan;
da i s draziem počiva i vidi što želi,
i mnokrat uživa s njim pokoj veseli,
a tamna ne trudi meu zlobne tudjine
ni sebi smrt žudi a život proklinje, 120
kako ja primučna po vas dan ka cvilim,
na dalek razlučna s srčcanim i milim.
Ah gdje su, koji me dan i noć sliedjahu
i na moje ime privjerno služahu?
i koji pravljahu za najmanji vlas moj 125
da se ne štedjahu sattri život moj,
ter bliedu svu mlados s uzdahom trajahu,
za dobit mu rados, ku zaman trudjahu?

- Gdi je njih um hitri, gdi im su zahvale?
 ali su meu vitri kako sam' ostale? 130
- Oh moji ti mili, pričisto ljubljani,
 gdje su se sad djeli na ovi trud pakleni?
 Ali u nevolji drazi se izgube,
 drazi prijatelji, gdi prave da ljube?
 Nu i za ejeć boga, trgovci čestiti, 135
 od trga svakoga tako vam dobiti,
 u tudjoj još strani vašega još vika
 tako vas bog brani hudoga človika,
 sluga vam još budi u svemu priviran
 i tako da svudi prodjete put miran, 140
 ter moćni svi s' blagom na svoj stan vratili
 i zdravo s pridragom općinom sastali :
 ki godir sad meni tužnoj se umoli,
 u tudjoj on strani tako se ne boli,
 ni nigdar još tako vaši se primili 145
 u robstvu ovako svezani vidili ;
 ne mojte me časti gusarom ostavit,
 htjejte me njih vlasti mladjahtu slobodit ;
 jer vaša dobrota može li trpiti,
 da se ja sirota tač budem voditi? 150
 To li vam ljubko bi da sam raba tužna,
 kup'te me vi sebi, neka sam vam sužna.
 Volju bit meu take vas moj viek u robstvu,
 neg meu zle gorštake u slavnom kraljevstvu. —
 Kom vila toj reče, jak da me razbudi 155
 soči mi uteče oni čas san hudi.
 Nu osta stanovit sumnjom strah u meni,
 u kom je vas povit niki trud pakleni.
 Ovo sam protrnul, prohlidiv ma mlados,
 oh da bi bog svrnul ovi san u rados. 160

66

Neka sam tvoj.

Blaženstvo dobiva, tko ne da plakati ;
 tko milos dariva, milos će ščekati.

Pj. 66 : zad. 41.

Vazmi me za slugu, prisvitlo sunačce,
 da želju i tugu ne pati srdačce.
 Neka te ja pravlju za moju gospodju, 5
 neka te proslavlju u pjesneh ke poju ;
 neka se pogizdam tvojomzi lieposti,
 jak mjesec meu zviezdám sunčanom svjetlosti ;
 neka mi s' sva dika, jak venčac na glavi,
 u drugom za č lika ni mojoj ljubavi. 10

67

Kad se tebe sjetim.

Kada se spomenem od tebe, sluga tvoj,
 oni čas polijem suzami obraz moj ;
 oni čas u tuzi ustuzi srdačce,
 ter obraz probliedi, želeći tve ličce ;
 želeći u miru da živeš ti sa mnóm, 5
 želeći u družbu da si vazda sa mnóm.

68

Moja mladost vene.

Ćutil bi svak žalos, ko bi vidil meñe,
 vidjevši ovu mlados, neredno gđi vene.

69

Zavjet.

Da bi mi srdačce ledom se smrznulo,
 da bi mi sunačce veće ne svanulo,
 ako te ne ljubim, koliko sam sebe,
 jer da te izgubim, umro bih bez tebe.
 S tobom je ma ljubav rasla od mladosti, 5
 s tobom će ma ljubav živjet do starosti.

Pj. 67 : zad. 133 4 probliedi]može biti prosuzi (radi tuzi)? ali ni u ostalih stihovih nema u sredini sroka 6 u]rkp. uz.

Pj. 68 : zad. 138 1 ćutil-vidil]rkp. ćutio-vidio.

Pj. 69 : zad. 169.

70

Glas tvoje ljepote.

Doleti jedan glas zlatima krilami,
 od svuda čudan vas tvojiema gizdami,
 od svuda ljepotom ki slove i zvoni,
 još tvojom dobrotom jak angjel romoni
 Tvoj obraz gizdavi, sunčane tve oči, 5
 dostojno sve slavi, još daleč svjedoči,
 ar si ti vjenačac i kruna od zvizda,
 kako no i sunačac, kojim se sviet gizda.

71

Srce mi ukrade.

Gizdavo sunačce, gospodje od vila,
 me željno srdačce kamo si toj dila?
 Er ga nie pri meni, odkoli pozrih ja
 tvoj obraz rumeni, sunačcem koji sja.
 Er da ja ne budu tve ličce vidio, 5
 ne bih tač u trudu sve dni me hodio;
 ne bi mi zla volja skončala srdačce,
 jak travi od polja kad stuži sunačce.

72

Ljubi me dušo.

Ljub' me dušice mladjahta,
 jer sam jedihni u majke;
 ptičice moja hladjahta,
 želim tve lieposti rajske.
 Očima s' moj um smutila, 5
 ter uzdah mori mu mlados,
 srce s' sa mnom razlučila,
 kim mi s' uzela svu rados.
 Jak jelin vode trudjahan

Pj. 70: zad. 170.

Pj. 71: zad. 193.

Pj. 72: zad. 194. 1 rkp. ljubi 4 rkp. razlike.

bježi u strahu prid hrti, 10
 usni sam tvojih željahan,
 duša mi smagne do smrti.
 Grieh će smrtni umorit me,
 moguć mi dati tvu milos, 15
 od mrtva živa stvorit me,
 odniti s mene usilos.
 Budi ti pridani život moj,
 promisli za me ružice,
 ež sam odlučan u vik tvoj 20
 do razdiljen'ja dušice.

73

Kako je nesretnu ljubovniku.

Jur po mom htin'ju, znaj vilo, nisam zdrav,
 jaki n' ona zvir, ku rani tvrdi lav.
 Toj da t' ja tajim, biserna krunice,
 blido i tamno ne taji me lice, 5
 i tužne oči žestoko suzeći,
 priželjan uzdah iz srca roneći;
 ar samo uzdah lik je rani ljuti,
 od gorke strile ku t' mi srce ćuti.
 Kroz toj se velmi sam u sebi stidim,
 ter pusta mista po sve strane slidim; 10
 a sam se čuvam, tužeći sve k bogu,
 jur svake družbe najveće što mogu,
 za skruti uzrok od moje bolesti,
 ka me je spela cić trudne ljubezni,
 na svitlo sunce i bil dan mrzeći, 15
 jak noćne ptice tamnu noć želeći;
 ku svaka želi ljuvena jur mlados,
 jer je otajna pod njom slatka rados.
 Nu kad tamna noć prinese san trudnim,
 ter ih obujmi pokoj mirom bludnim, 20
 sve mukom bude razmi slavic ter ja,
 jere cvilimo svu noć bez pokoja;
 ar kad s istoka od zore rumen zrak

počne svitlostju snebivat noćni mrak :
 tad tihi slavic najtvrdje uscvili, 25
 ter po sve strane tužan glas razdili
 cić drobnih ptića, kej mu polag puta
 s gnizda mladjahtih vazme zmija ljuta.
 Tuj mu vas taj lug i dubje i gore
 protiv oda svud tužbu k tužbi tvore, 30
 a po mom licu suze suzu stižu,
 ter oči često k nebesom uzdvižu,
 samim uzdahom bogu se tužeći.
 Za č me se vilo tač hoće odreći?
 ter me se toli skoro iznevjeri, 35
 oh ka tamna čes na te me namjeri?
 Proklinjem brime i prvi stupaj moj,
 koj me nanese na rajski pozor tvoj ;
 proklinjem on hip, najpri kad te vidih,
 ter se začudiv s pogledom te slidih ; 40
 proklinjem on stril, ki s tvoga pogleda
 srce mi rani, a nidan lik ne da ;
 proklinjem želju, s kojom te obljubih,
 er zaman trudiv, svu muku izgubih.
 Za č se pri togaj ne stvoriš kamenom, 45
 aj li pod gorom vodicom studenom ?
 Ne bih tač grozno cvilil bez pristanka,
 jak noćju slavic brez pokojna sank ;
 ne bih se skončal u željnom srdačcu,
 kako bili snig na gorkom sunačcu ; 50
 ni bih toliko ja želil umriti,
 za č veće vilo ne bih rad živiti.
 Ar ni veći trud ner zaman želiti,
 i gdi nis' ljubljen, da budeš ljubiti.
 Nu se veselim i u toj sam miran, 55
 jer ti u službi odveće bih viran.
 Sama dobro znaš, da po mom umin'ju
 još nigdar ne bih protiv tvomu htin'ju,
 ner ako zgrieših, ar te virno ljubim :
 kroz toj ni pravo, sej službe da gubim. 60
 Ne čin' da t' reku : neharnu tko služi,
 taj vinu s tugom i s tužbom sadruži.

- Sad ne vim ino, ner iskat pomoći,
 kako bih mogal ovuj želju oći ;
 ter kako jelin s nalipom ustriljen
 tučem se svudi odveće uhiljen. 65
- Obišad vas lug i gorske visine
 i bistre vode i poljske ravnine,
 toj rani lika nigdir ne nahodim,
 za sve da svudi sva bil'ja obhodim. 70
- Nu t' mi svak pravi : pri ćeš smrt prijati,
 neg ćeš tuj ranu igdar izvidati,
 dokle ti lika onaj ne da strila,
 toli prignivno ka te je ranila. 75
- Kroz toj znaj vilo, pritiha košuto,
 da me s' ti sama ranila tač ljuto.
 Čime s' ranila, timej mi lika daj,
 ter mi sej rane jur skoro izvidaj ;
 ar svako, vilo, velmi kratko cknin'je
 kratki na pospih sve moje živin'je ;
 u ovi način trudeći dan i noć,
 sam se po sebi ne možem ja pomoć,
 ako tvoj pozor, pozor tvoj prilipi
 sad mlados moju malim ne pokripi. 80
- Ar kako dubak osječen oda svud,
 život moj sahne ; toj vilo hti tvoj sud. 85
- Oh pritužan ja, tko da mi da svita,
 jur mi je vilo s tebe rat očita !
 Jak sokol pticu gorko me s' ranila,
 ranivši krila oda svud slomila. 90
- Put je kamenit, zarastal vas dračom,
 kroz ki ne mogu proć ni s groznim plačom ;
 a stranputje je maglom potamnilo,
 i svitlo sunce sve je pomrknulo.
- Luzi su gusti, a gore visoke, 95
 bojim se rane od zviri žestoke.
- Sad moja vilo, hotij mi izreći,
 ki put ću prijat mojoj hudoj sreći ?
 Ar mi u paklu, u mukah ognjenih,
 ni žestoči trud od želja ljuvenih. 100
- Nu na sem svitu ni nidan trud mučan

tomuj, ki ljubav slidit je naučan ;
 er da su s ognjem sve gorske visine,
 i brze rike i morske pučine,
 dragi k milomu jur prit može svudi, 105
 istinom hotin'je od obiju budi ;
 i draga s milim razdilit ne može
 ništar na saj svit, ner zla smrt, moj bože.
 Za toj znaj vilo, da sam prihudo zdrav,
 jaki n' ona zvir, ku rani tvrdi lav. 110

74

O grlici.

Grlica ka ljubi virno svoga druga,
 kada ga izgubi, tužbi bude sluga,
 gdi željno cvileći bude ga iskati,
 po lugu leteći da joj se š njim stati.
 To li ga ne nadje od luga zelena, 5
 k pusti gori zadje velmi uciviljena ;
 ter će pri izginut na marmor studeni,
 neg bude počinut na dubak zeleni.
 Nu trudna počiva na dubak usahal,
 ter željno gdi spiva, tuj bi svak uzdahal. 10
 Od bistré vodice ne će se napiti,
 svršeno tužice da bude ćutiti.
 Nigdar se ne združi s nidnim veće drugom,
 ner do smrti tuži velmi željnom tugom.
 Ovo je zlamen'je svakomu, ki ljubi 15
 ter posli ljubljen'je nesrjećom izgubi.

75

Na lovu.

Lovac loveći, diklice,
 s kragujcem drobne ptičice,
 bješe t' mi gorko sunačce

Pj. 74: zad. 195, dubr. 32 pj. 32 6 uciviljena] uscviljena dubr. usiljena zad. 14 željnom dubr. željno zad.

Pj. 75: zad. 242.

ter iškah hladne vodice.
 Ištući hladne vodice, 5
 nadjoh si mlade diklice,
 gdi beru cvitak ružice
 ter sebi viju krunice;
 imahu luke rožance
 i s perjem zlate strelice. 10
 Smirno se molim, diklice,
 pridrage moje sestrice,
 jeda gdi znate vodice,
 napojte vaše služice.

76

Leute moj mili.

Leute moj mili, hoću te moliti,
 mojojzi gospoži malo pozvoniti,
 jeda ti od mene bolje sreće budeš
 tere nje čemerno srdačce dobudeš.

77

Odiljam se.

Odiljam se moja vilo, bog da nam bude u družbu.
 Plač i suze i moju tužbu, da bi znala moja vilo!
 Odiljam se a ne viem, komu ostavljam ličce bielo.
 Pokle ti je služba mila, koju ti sam ja činio,
 a sad te sam uevilio, ostaj s bogom moja vilo; 5
 odiljam se.
 Putovaje, uzdihaje i srdačcem svaki danak,
 a na oči moje sanak da t' ne pride, moja vilo;
 odiljam se.
 Sila mi je putovati, oh gorka je moja srjeća, 10
 od svih tuga ma najveća; da bi znala moja vilo!
 odiljam se.
 Ne uzdam se u dni kratke, da te vidju srce moje,

Pj. 76: zad. 241.

Pj. 77: zad. 364. Prva 3 stiha nijesu s ostalimi u skladu; čini mi se, da je nešto poremećeno.

- koje ostavljam da je tvoje; ostaj s bogom moja vilo!
odiljam se. 15
- Ako drumak pomanjkaje ter te život moj ne vidi,
srce moje ne slobodi; ostaj s bogom moja vilo!
odiljam se.
- Neka srce ne zabludi, da ne bude drugoj služiti,
a s tobom se ne razdružiti; ostaj s bogom moja vilo! 20
odiljam se.
- Ja ti dadeh vjeru moju, do života da te služim
a po smrti da te združim; ostaj s bogom moja vilo!
odiljam se.
- Govori se: pravi sluga i tko bude vjeran biti 25
u viek ne će izgubiti, tko se bude potruditi.
Odiljam se, moja vilo. Oh kako ja moja vilo
odiljam se a ne viem, komu ostavljam liće bilo.

78

Obidoh sav taj svijet.

Ovo sam iz dalek kruno k tebi prišal,
i veće neg prave u tebi sam našal:
obidoh vas saj svit, tako mi mladosti,
ne nadjoh hitrij' cvit od tvoje radosti.

79

Pitanje i odgovor.

Oh zviezdo, po polju morskemu čim plovem,
sada te ja molju i slavim i zovem:
jedina svjetlosti, ka trudan put vladaš,
u morske tamnosti ka nigdar zapadaš,
reci mi boga dil ter meni pravo kaž': 5
što čini onaj vil, ke liepos dobro znaš?
Tako mi plamena, ki nigdar zahodi,
tva vila tužbena sada se nahodi;
vidim ju, gdi rosom uzvire nje obraz,
ki zlatom tre kosom cvileći svaki čas. 10

Pj. 78: zad. 366. U drugom stihu rieč prave ne podudara se sa dalek.

Pj. 79: zad. 369.

Ne nosi jur venčac minuti na glavi,
 ni zlati prstenčac na ruci gizdavi.
 Minuta nje gizda, jak cvietje opade
 i kako jur zvizda u tamnos zapade;
 a pokli s istoka nje ljubav izjedri, 15
 sinut će iz oka, jak sunce iz vedri.
 Za to je pravedno, sokole plovući,
 da združim za jedno nje obraz slovući;
 da opet povrnem taj plamen izbrani,
 za kojim vas trnem, jak cvitak pri slani. 20

80

Ojme nesreće.

Ojme nesrićo zla, ojme nemilosti,
 što s' toli nemila mojojzi mladosti.
 Veliku t' moć ima, o smrti nemila,
 ka me s' odielila od cvietka mojega.

81

Crne oči.

Oh vilo, ka s' meni jak angjeo s nebesa,
 ako me izrani, da za č me jur sveza
 crnima očima iz ličca rumena,
 i veću moć ima neg strila jadovna?

82

Pitanje.

Oh protiv ljubavi je li gdi ko zelj'e,
 jur da me postavi u prvo veselj'e?
 Ovo ti on piše, ki t' lipos i gizde
 u slavi uzdviže vrh najsvitlje zvizde.

Pj. 80: zad. 367. Nekako nepodpuno; posljednja dva stiha kao da su izvadjena iz nekoje druge pjesme.

Pj. 81: zad. 368.

Pj. 82: zad. 374 i 375 kao dvie pjesme, ali ih je već stara ruka sastavila znacima u jednu pjesmu.

83

Jela u gori.

Od jele u gori jur dubak naravni
 lipši bog ne stvori ni da je još slavni'.
 Tim Ljubav od jele sve struga i diglja
 kripodne te strile, kima me prostrilja,
 njom da se ne stidim, ner dičim očito, 5
 od jele kad vidim ko drivece uzvito.

84

Striela naperena.

Perena jur strila i plamen ognjeni,
 s kom se je slavila sred srca u meni,
 izleti iz luka, ki Ljubav rastegnu,
 za svu moć od ruka kad k meni opregnu.
 Speri ju svu perom, stvori ju od zlata, 5
 s pridrazim biserom i cvitjem da cvata,
 neka nje vriednosti u meni nebogu
 sve sione bolosti na lasno primogu.

85

Odbježe kao vran svoje ptiće.

Po vas dan jadovno ja cvilim i tužim,
 er te slidjah skrovno, jeda te sadružim,
 er mišljah tve liče obljudbit za rados,
 pokli te diklice na službu dah mlados.
 Odlučih, dim uprav, sve posle parjati, 5
 odlučih za ljubav sluga se tvoj zvati;
 a ti me odbignu, jaki no ptiće vran,
 oni za njim ginu; pak dodje treći dan,
 nadje ih cvileći, gdi cvile s tužice
 i od glada mrući i žedni vodice. 10
 On čas ih spokoji, bude ih nasitit,

Pj. 83: zad. 378 2 lipši] rkp. lipše ni da je] može biti ni daje?

Pj. 84: zad. 434. Stihove 3-4 sr. s Menčetićevom pj. I, 66, st. 7-8.

Pj. 85: zad. 429 4 ti] u rkp. te.

taj čas ih napoji i želje izbavit ;
 vidi po prilici ere su njegđovi,
 ostane u tužici i jošte u jadovi.
 A za č ih odbjegne ? za č se bieli rode, 15
 tere se njemu mne, golubi ih izvode.
 Takoj ti sad mene odbjegnju diklice
 ter tuge ljuvene napuni me liče.

86

Plačite.

Plač' mi duša s tilom i život srdačcem,
 razlučen sam s vilom i svitlim sunačcem.
 Priblido i tamno sahani moje lice,
 za č ne mož bit sramno, cić takej divice 5
 da prijaš smrt ljutu, sem svitu očito,
 jak lav kad košutu grđi jadovito.
 Kroz toj sve usiši, usiši dan i noć,
 a srcem uzdiši nada svu svoju moć.
 Oči me naučne cvilit kroz ljubezni 10
 sej tuge primučne objavte s boljezni,
 er veće ja ne znanj, budem li kad vidit,
 do smrti što poznam da ću željan slidit.
 Kroz toj sve suzite a najveće sada,
 ter srce združite, jer puca od jada.
 Vas uzrok vi biste od sej me tužice 15
 on hip, ki vidiste toli lipo lice,
 jer srcu na znan'je na pospih prem daste,
 najliše ufan'je od nje kad poznaste.
 Kroz toj sve suzite, suzite jur sada,
 ter srce združite s mukom, ka ga vlada. 20

87

Zahvala.

Prislavna ma vilo, kad počnem misliti,
 dostojno t' i milo kroz dar zahvaliti,

Pj. 86: zad. 432.

Pj. 87: zad. 438.

sva pamet i vas um, i rič i glas u meni,
 i znan'je i razum sve se okameni ;
 jer nimam kriposti ni moći tolike, 5
 da možem za dosti dat hvale velike.
 Kroz toj bog istini, ki svemu ljuveno
 stvorac bi jedini, molim ga smiljeno,
 da t' plati on vilo tu ljubav i milos,
 protiv meni milo ku kaže tva svitlos ; 10
 a ja t' moju mlados ne budem štediti,
 na svaku tvu rados ka bi t' mogla biti ;
 i vas moj vik imaj na tvoј zapovidi
 ter virno vas imaj kako t' se uzvidi.
 Za č me je svezala tva ljubav ne mala, 15
 i dar mi s' poslala ; velika t' na nj hvala.

88

Što si toli ucviljena ?

Reci mi za milos, za č toli potamnil'
 lice jes tva svitlos, ke tuge imaš dil ?
 Er jaki travica ter bosil zeleni,
 dim, jaki ljubica, ki jes cviet ljuveni,
 kad procte zoricom, rajom se satvore ; 5
 nu kad ih vodicom oblaci ne zore,
 vide im prvu slas, izgube svu lipos,
 miris njih ne ima vlas ter usile mlados.
 Jak gorska ružica vjetrom umorena,
 ter svietla rozica dračom poražena ; 10
 jak sunčana svitlos, oblačćem skrovena :
 tako je tva lipos velmi ucviljena
 tužicam otajnim, ke ćutiš pri roka ;
 bolim se, ar ne vim jur od njih uzroka.
 Nut mi srce pravi dil tvoje tužice : 15
 ovo te okol slavi, nie take krunice.

*Pj. 88: zad. 445 7 vide po rukopisu 9 ružica] može biti rosica?
 16 okol] u rkp. ohol.*

89

Ljepota u kolu.

Diklicu poziram meu nami u koli,
 ka nosi u svem sram gizdav ter oholi;
 u nje su kosice kako no od zlata,
 svila je krunice, sve cvitje da cvata;
 iz pod njih puštala dva tanka pramena, 5
 hitro ih savila, zlatom su predena.
 Okom joj leti stril, rado t' ga jes prijat,
 ima t' ga oni dil, tko ga umi rastajat.
 Meni sve odsieva i gorku sunačeu,
 pjesancu svu spjeva u svakom tanačeu. 10
 Izvila j' bieli vrat, na kom je zlamen'je
 prisvital gojtan zlat i drago kamen'je.
 Uresa je gizdava meju sve diklice,
 s njom bo je sva slava za drago nje ličce.
 Pravo je slaviti izvrsne lieposti, 15
 i hvalu staviti i spunit milosti.
 Ova je sva slava, za ovu gospoju
 dostojna i prava u pisnih, ke poju.

90

Srđce moje.

Jesi li smamljeno me željno srdačce,
 i kosom stravljeno svitljom ner sunačce?
 Za č gredeš za ljubav, ka tebe umara
 jak lepčee, ke narav na svieću prigara?
 Mnim da su žalosti na svietu lipsale, 5
 u mojoj mladosti ke su sad nastale.

Pj. 89: zad. 165 12 prisvital] u rkp. pri sužan, što nema smisla. Na koncu pjesme dodana su još ova dva stiha, koji ne pristaju ovamo:

Ti s' jedna na sviti, ka sloveš lipotom,
 ne daš se pozrieti jaki no i —

posljednja rieč nerazumljiva, rkp. piše zatom ili satom.

Pj. 90: zad. 238 2 kosom] rkp. i chjsam, što je očevidno pogriješeno. 4 lepčee ke po rukopisu.

91

Tajne zasjede.

Moja košutice, krij se po sve strane
 liskom od ružice, da mi te ne rane,
 er nam su stražice potajne zasjele,
 da mene krunice s tobome razdiele.

92

Što je drago ?

Zlatima jur slovi upiši svak svude :
 tko kakav lov lovi, taku čas dobude ;
 er grubo ljubiti dvojca su prikora,
 a liepo sliditi nie ni po zazora.
 Drago t' je dragu bit, drago t' je draga stvar, 5
 drago t' je još ljubit, tko ljubav da na har.

93

Molba.

Svietla ma krunice, molim te ljuveno,
 ukaž mi tve ličce gdi godir skroveno ;
 er meni srdačce umire krozi te,
 svietlo me sunačce želeći lice tve.
 Jošte kad pozrem ja, vidim te sjedeći, 5
 utečeš brzo tja, jak ptica leteći.
 A ništar ne bježi, vidjet ćeš brzo toj,
 cviete moj veseli, biti ću brzo tvoj.
 Ne poznaš po meni, svietlo me sunačce,
 jer mnogo ja želim vidjeti tve ličce. 10
 Za toj me ne mori toliko ružice,
 sa mnom progovori za rajsko tve ličce ;
 jer meni srdačce jur cvili dan i noć,
 videći sunačce gdi mene ne ć' pomoć.

Pj. 91: zad. 285.

Pj. 92: zad. 550.

Pj. 93: zad. 552 7 vidjećeš rkp. Stihovi 7-8 u sredini ne sriču 9 po meni ne slaže se sa želim.

Molim te ružice, ozri se na mene, 15
jer bliedi me ličce videći tuj tebe.

94

U zoru.

U brieme od zore otvorih očice,
caftihu sve gore cvitkom od ružice ;
vila t' ga berjaše bieliema rukama,
ter vinčac vijaše rusiemā kosama. 5
Jelinka pozira na daleč stojeći,
ter suze utira srdačcem tužeći :
moj bože od ljubavi, u kom je sva milos,
ti mene dobavi, da ne imam usilos.

95

Vaj meni nebogu.

Vaj meni nebogu, nada sve mladosti
ki prijat ne mogu ni jedne radosti,
ni pokoj neg li trud, da ni smieh neg li plač ;
za č je toj meni sud, da živem nebog tač, 5
da služim a steći ne mogu ni stignut.
Vaj tamnoj nesrjeći, vidj' da sam u nje skut ;
vaj smrti nemila svakozi naravi
kamo si zaniela ? hodi me zadavi,
jere mi dodija nesrjeća nemirna
i ljuće neg zmija izrani čemerna ; 10
er nebog da stanem na kami stanovit
da se prie rastanem, propal bih na on svit ;
i svudi kudi grem, svud mi je protiva.
Tim želim, da umrem, da mi duh počiva ;
er bi mi dušici bez tiela bil bolje, 15
u gorkoj tužici sve patit nevolje,
nego li ovakoj na svak čas da sahnem,
a slidim nepokoj, dokole izdahnem.

Pj. 94: zad. 600 3 berjaše] rkp. berješe 5 na može biti ne 7 od kasnije istrto.

Pj. 95: zad. 602. 11 rkp. nechami 16 rkp. gorkih.

A mudri govore, najliše Seneka,
 da ništor nie gore, neg nemoć bez lika. 20
 Nu ka je hudja stvar, koja li taj nemoć,
 neg služit u nehar, za službu steć nemoć.

96

Nepokoj.

U meni niedna stvar ne ima pokoja,
 neg svaki dan cvili tužna mlados moja.
 Tužim se na ljeto, er su male noći,
 mladomu čiloviku ne mogu pomoći.

97

Umirem.

Umiru a poju, kako kuf pribili,
 kad vidi smrt svoju, tad počne da cvili.
 Umiru a ne znam, tko mi smrt zadava,
 istom me ljuven plam po malo skončava. 5
 Umiru pritužan, a ne znam krivine,
 nisam ja tač dužan, život moj da gine.
 Umire brže sad ma mlados čemerna,
 u željah tebe rad krunice biserna.
 Umiru i vidim, očito gdi ja mrem,
 tvu liepos što slidim, samohoć na smrt grem. 10
 Umiru, niza se kad pustiš da lete
 svione tve vlase, kojim me zaplete.
 Umiru tako još, kad krunu budeš svit
 od kosic, kojim' mož uresit vas saj svit. 15
 Umiru, pogled tvoj kad svrneš na mene,
 za kojim život moj željahno vas vene.
 Umiru, ljuveno mimo me kad mine
 tve liče rumeno, sunačcem jer sine.
 Umiru, u tancu kad budeš ti začet
 prislátku pjesancu, kom budem ja vazet. 20
 Umiru, kad prodješ meu vilam pd dvori,

Pj. 96: zad. 604. Nekako fragmentarno.

Pj. 97: zad. 610. Sr. Menč. pj. III, 10.

mu mlados jer odješ, plamenom da gori.
 Umiru, kad tvoj glas angjelski otvoriš,
 vjeruj me tadi čas mramorem satvoriš.
 Umiru, neredno kad mi se gdje godi 25
 tve slavno i medno ime čut prigodi.
 Ma vilo, ti čini što t' drago i tvori,
 ti s' uzrok jedini, mene smrt da mori.
 Cić tebe sad tužim i suze podiru,
 cić tebe smrt družim i željan umiru. 30
 Cić tebe sve patim, očito vidiš toj,
 cić tebe gdje kratim pri roka život moj.
 Cić tebe slatki san trudna me odbignu,
 ki svu noć i vas dan ne mogu da stignu.
 Cić tebe vesel'je meni se prikrati 35
 u gorko dresel'je, ko me će skončati.
 Cić tebe ostavih svu misal i pokoj,
 a samo zabavih o tebi život moj.

98

Zaludnje muke.

Ajme ti počivaš razbludno kako hoć,
 slatki san uživaš, mirna je tebi noć;
 a mene začuti ne hoćeš, ki tužu,
 gdi glaš mi plač ljuti i žalos ku družu.
 Ajme spiš slatki san, tamna se noć traje, 5
 a ja se u zaman tuku postupaje,
 žalosno cvileći kamen'je jur budim,
 nego tebe speći, nada sve ku žudim.
 Ajme spiš pokojno, a za me ne haješ,
 je li ti dostojno da me tač skončaješ? 10
 Evo ja umiru, tebi se ne brine,
 za službu i viru život moj gdi gine.
 Ajme ti ne čuješ, a vapim do volje,
 brže se raduješ od moje nevolje!
 Ako t' je drago, vaj, da moj glas zamukne, 15
 takoj se oglušaj, čim srce me pukne.

Poslije 26 st. očekivali bismo konac pjesmi 28 rkp. ures.

Pj. 98: zad. 611.

99

Noćni jadi.

Tamnu noć svak žudi da mirno počiva,
 svital dan tko trudi i s mukom pribiva.
 Po vas dan jur služu u trudu stojeći,
 a kad noć sadružu, dočekam trud veći; 5
 tere sam tamnostiv nada sve stvoren'je,
 i veomi žalostiv kroz gorko trpjen'je.
 Za č vazme svak pokoj a misli ostavi,
 neg samo život moj, ki služi ljubavi;
 svak vazme počivat tamnu noć, kad bude,
 i ptice pripivat pjesancu zabude: 10
 a ja plač i tužbu i željno cviliti,
 za virnu mu službu počnu sam vapiti,
 zovući da milos oćuti gospoja,
 koja se za lipos slaviti dostoja;
 ter da se spomene od moje mladosti, 15
 u željah ka vene bez niedne radosti.

100

Sve ćeš naći, ali ne ćeš vjerna ljubovnika do mene.

Ako će venče moj ter kruno povita,
 iskati ures tvoj iman'je od svita:
 naći ćeš gospode, koja su jak no cvit,
 s vitezi ka hode za pjenez rvat svit, 5
 koja bi vas, dim, svoj stravila pjenez bil,
 za slavni ures tvoj kraljice od svieh vil;
 ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan,
 da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.
 Ako li iskat hoć viteške jakosti, 10
 dosti ćeš naći moć izvrsne mladosti,
 koja bi život svoj stavila pod mač nag
 za rajski ures tvoj, svakomu ki je drag;
 ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan
 da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.

Pj. 99: zad. 612.

Pj. 100: zad. 671. 16 u poli rkp., možda u školi?

Ako li mudrosti iskati takoj hoć, 15
 u poli za dosti togaj ćeš iznać moć,
 ter ki bi tve dike u pjesni stavili
 ter bi te va vike podobno slavili;
 ma slugu ako hoć, ja ti sam pripravan,
 da t' služim dan i noć, venče moj prislavan. 20
 Ako li iskat hoć, u kom je lipota,
 toj naći ne ćeš moć, tako mi života,
 ni u kom pod nebi liposti jer ni već,
 neg samo u tebi jedinoj, mogu reć ;
 tim slugu ako hoć, ja ti sam pripravan, 25
 da t' služim dan i noć, venče moj prislavan.

101

Naricanje.

Nu čuj plač jadovan i suze bez broja,
 ke ronim po vas dan niz ličca jur moja ;
 jaoh, a sve rad tebe grem vilo plačući,
 i kunu sam sebe tvoj ures znajući. 5
 Jaoh što se ne stvorih kamenkom onada,
 tvu lipos kad pozrih, cić koje mrem sada.
 Jaoh što li mene lav od gore ne srete,
 prie neg me u ljubav tvoj pogled zaplete.
 Jaoh što li čudna taj na me smrt ne dodje,
 najprvo moj stupaj za tobom kad podje. 10
 Jaoh život i mu vlas jednom bi prikratil,
 a ne bih svaki čas krozi te smrt patil.
 Jaoh ne bi provodil u željah život moj,
 ni bih se nahodil u tuzi sad ovoj.
 Jaoh ne bi cvilile plačne oči moje, 15
 kad ne bi vidile rajsko ličce tvoje.
 Jaoh ne bi suzice grozno me oblile,
 kad ne bi tve ličce me oči vidile.
 Jaoh misal pritužna ne bi me morila,
 ni bi me ti sužna svezavši vodila. 20
 Jaoh ni bi stegnula ovakoj me grlo,
 ni bi me ti čula sebe klet tač vrlo.

Nu mi je usilos jer mi nie moć ino,
 neg želit tvu lipos i liće jedino. 25
 Još ću te ponolit, moj cvite rumeni,
 ne moj se oholit protiva jur meni;
 dopus' mi samo toj, rič s tobom govorit,
 prie nego život moj smrt bude umorit.
 A ja tvoj kupljen rob hoću vazda biti,
 dokoli tamni grob bude me pokriti. 30
 Još kad se dušica od tila razdili,
 virna će služica bit tebi, moj vili.
 Za toj me pomili sad tvoja lipota,
 prie neg se odili duh moga života.

102

Drago je i milo.

Ako je meni sud, da patim do vika
 ovaki ljuven trud i rane bez lika,
 drago je i milo poniet mi svaki sud
 cić tebe ma vilo i patit ljuven trud. 5
 Ako je u mene na srei koji vrid,
 cić koga jaoh vene život moj u naprid,
 drago je i milo poniet mi svaku zled
 za lice tve vilo i rajski tvoj pogled.
 Ako još svaki dan mislit mi jes tuga,
 er se dah slobodan tebi rob i sluga, 10
 drago je i milo mislit mi svaki čas,
 er tebi ma vilo rob se dah život vas.
 Ako još po sve dni ne imam radosti,
 er srce moje ni prid mojom mladosti,
 drago je i milo radosti stat mi van, 15
 kad prsi tve vilo sreu su momu stan.
 Ako me u tuzi tko vidi još tužna,
 gdi stoju u uzi savezan za sužna,
 drago je i milo meni stat tač tužan
 krozi te ma vilo i svezan i sužan. 20
 Ako me smamljena ovako tko vidi

*Stihovi 29-32 dolaze još u istom rkp. na str. 275 za sebe.
 Pj. 102: zad. 675.*

i velmi uhiljena gdi liće me blidi,
 drago je i milo blidit mi svaki čas
 i smamljen ma vilo stojati pod tvu vlas. 25
 Ako još ja steku zao glas vrh sebe
 zlih ljudi, ki ruku : ja služim u tebe,
 drago je i milo svaki glas meni steć,
 istom ti ma vilo izgubit da me ne ć.
 Ako još na službi svu mlados istraju 30
 želeći tvoj družbi, ništar se ne naju,
 jošte ću ovo rit, er mi je toj milo
 smrt prijat i umrit cić tebe ma vilo.

103

Plač i kletva.

Srce me upivaj, toj ti bud' razgovor,
 kunući ne pristaj gospodje slatki dvor ;
 za č ovo silom mrem. Na toj li bih stvoren,
 gdi kako jeljen grem od lovac umoren ?
 Srce me upivaj, ali si zanimil' ? 5
 kunući ne pristaj onu ka te ucivilil'.
 Da bi t' se prikralil' svi puti i strli,
 kud bi se obratil tvoj stupaj prihrli ;
 da bi još tve srce padalo u nesan,
 da želi sve smrce i u noć i u dan ; 10
 da bi još tve prsi, ružicom ke cafte,
 uzdihal' jak vrsi na dubju kad trepte ;
 da bi jošte ruci prstenćac ne snosil',
 neg kako drieven glas svudi vik provodil' ;
 da bi još vrat visok usahal jak cvitak, 15
 kiem vidiš vas istok jak s neba mjesećak ;
 da bi još zblidil' sva, i obraz oholi
 jaki no od mrtva, kad čovik priboli.
 Ostani vesela, kako prid suncem mraz,
 za č mene dresela učini tvoj obraz. 20

26 zlih ljudi] *rkp.* zli ljudi.

Pj. 103 : *zad.* 681 6 onu ka te] *u rkp.* on ko te 9 padalo] *rkp.* zadalo
 14 *po rukopisu.*

104

Dvojake muke.

Moj gilju rumeni ter slavni moj cvite,
velmi se u meni skončavam krozi te,
za cić dva uzroka, ki me će podriti
i koji pri roka čine me umriti.

Prvo : za č u tuzi pribivah tač sada, 5
da polja i luzi povenu od jada,
žaleći dva virna razdiono gdi hode,
i vele nemirna život svoj provode.

A drugo : jer mene skončaju žalosti 10
i želje ljuvene cić tvoje mladosti.

Tim želje, neka j' znat, moj gilju, ma kripas,
skoro će smrt imat, želeći tvu lipos ;
kom željom imah blud i plačir od svita,
i platu za gork trud, kruno ma povita. 15

Oh moje izbrano tim drugo sunačce
neka t' je pridano me željno srdačce ;
koje je na peče raspuklo ter vene,
pokle se s daleče razdili t' od mene ;
gizdavi moj druže jer tebi ja na dar
ni tila ni duše ne branim nikadar. 20

105

Teško je čekati.

Sliši me rič niku, moj druže gizdavi,
ja tebi da reku, tako ti ljubavi.

Me srce sve tuži i vene i cvili,
želeći da družu tvoj obraz pribili, 5
koji je vas vesel. U ljubav da je moć,
rado bih ja uzal gledat ga dan i noć ;
ma ljubav bez vire, moj družu gizdavi,
na svitu ki tire, bog da ih ostavi ;
er se će prije svit i zemlja skončati

*Pj. 104 : zad. 685. Na koncu još dodano : Sad s bogom ostani zeleni
moj bore, bog ti daj dobar viek i meni s tobome.*

Pj. 105 : zad. 678.

neg ću ja pomislit, da te ću parjati. 10
 Ma ne moj ti mene moj družo ostavit,
 tako ti ljuvene ljubavi napravit;
 neg pozri srdaće me ognjem gdi gori,
 i tebe sunaće cječ želja umori.
 Vidj u njem zlatu stril, kim ga si ranila, 15
 toli mu davaš cvil, da ga si smamila.
 Vidj oči gdi rone suzice s uzdasi,
 vrh ognja da one plamenke pogasi,
 misleći dan uprav, kad ga ću sėekati,
 kada ću tu ljubav s tobome imati. 20

106

Plaću moj čemerni.

Plaću moj čemerni, s jadovnom žalosti
 pokli bi drug verni mojojzi mladosti,
 do sad si vazda bil viran mi u družbi,
 pokoli ovoj vil postah ja na službi.
 Za toj te ja molju, za č vidju nje mlados, 5
 što se ja već bolju, veću ima rados,
 očice me za toj jezerom satvori,
 jeda ju život moj daj plačem izdvori;
 jada se spomene od moje mladosti,
 u želji ka vene bez nidne radosti. 10

107

Nesmiljenija od lava.

Lava zvir srditu u gori govore,
 da ništor na svitu dobit ga ne more;
 nu u njem nika je običaj nad zviri,
 ka mu se pridaje, veće je ne tiri.
 A tebe bog stvōri na svoju priliku, 5
 ne zviri u gori ni od nje još sliku,
 nu lipšu gospoju, nego li rajski cvit,

14 cječ] u rkp. kej (chej), kasnije popravljeno.

Pj. 106: zad. 690 8 izdvori] u rkp. udari.

Pj. 107: zad. 691.

kojojzi ne vidju prilike u vas svit,
 koji su obrale me hvale da slave
 vrhu sve ostale gospoje gizdave. 10

108

Tvoje ime.

Zovući ja, braće, drago ime tvoje,
 srdaće me plaće u suzah i plove;
 drago ime tvoje prisvitlo sunaće,
 za koje sad moje skonča se srdaće.
 Izmi mi boljezan iz srca mojega 5
 za virnu ljuvezan imena tvojega.

109

Ugasi plamen.

Moj cvite, je li stvar, ku rekoh, ljuvena
 s nebesa oni dar, gdi j' ljubav skrovena?
 Do sada s vesel'jem uživah tvu rados,
 a od sad s dresel'jem tužit će ma mladost. 5
 Kad mnjah u ljubavi virnojzi pribivat,
 tvoj ures gizdavi s vesel'jem uživat:
 sad mi je sve tužit nemilo do vika
 i smrti pridružīt, ka ne ima lika.
 Ma* dušice, sva moja radosti, 10
 lik od me tužice, diko me mladosti,
 molim te za ljubav, medju nam koja bi,
 da ovi ognjem plam ugasi budeš ti,
 ki se je užegal hinbeno i gori
 ter me je jur segal, da me pri umori.
 Molim te rad boga, vidj ka je stvar ovo, 15
 da veće neboga ne cvilim ovako;
 a pak mi zapovidj, u robstvo da t' se dam
 i služim do vika, virna ljubavi ma.

Pj. 108: zad. 694. U stihu 3 između tvoje i prisvitlo umetnuta je riječ: niko.

Pj. 109: zad. 695 9 uz riječi ma dušice napisano je istom rukom s kraja Nico t. j. Niko.

110

Spominjanje minulih radosti.

Izvrsna ljubavi od moje mladosti,
 cvite moj gizdavi, pun svake radosti,
 cić koga ja venem i evilim dan i noć,
 od želje ljuvene trudnu ću steć nemoć.
 Er kada na prozor pogledam sunačce, 5
 pritvrdi da j' mramor, puklo bi srdačce,
 misleći radosti nevoljna moja čes,
 koj bješe za dosti pozirat tvoj ures;
 ter tužni moj obraz poliju suzice,
 srdačcu dam poraz, sve s trudom tužice, 10
 misleći razgovor i slatke još psosti,
 ke bihu čut na dvor s velikom radosti;
 ostale raskošje i milo življen'je,
 ke biše moj bože na naše hotinje.
 Sada tu moju čes s kim da ju uživam, 15
 kad braće tvoj ures kod mene ne imam;
 aj li me tužice komu da ih tužu,
 neg tebi dušice, komu virno služu.
 Pozri me gdi venem sva moja radosti
 od želje ljuvene za tvoje mladosti; 20
 pozri me očice, jezero od vode,
 od kuda dušice tolik plač nahode,
 da se jur od plača uzdržat ne mogu,
 neg život moj skonča, moriv me nebogu.

111

O dinaru.

Zaman će svaki trud za ljubav prijati,
 bez plate ljuven blud koj hoće imati:
 dinar je gospodar svakojzi ljepoti,
 žena će za dinar svaku stvar podati.
 Lakoma i skupa žena je na zlatu, 5

*Pj. 110: zad. 697. 6 u rkp. pritvrdji da je mramor, puklo si srdačce
 7 u rkp. misleći me radosti 12 na dvor] rkp. na stvor 15 tu] u rkp. ku ili ću.*

Pj. 111: zad. 698. 1 će] u rkp. je.

a mudra i liepa ne ljubi ni platu.
 Vidil sam, lip i mlad jednu vil služi ti,
 a drugi grd i grub vidil sam ljubiti.
 Mogu li moj bože živiti tej vieke, 10
 da mogu vidjeti človika s motike,
 gdi ljubi s dinarom, a tko vam jur služi,
 on brieme sve gubi a mlados svu tuži.
 Sada je jur dinar svim ženam vojvoda,
 počtenje, čas i dar svaka za nj jer prodá.
 Neka se ovaj rič na sviti sad poje: 15
 jošte će ljubiti bastasi gospoje.

112

Ajmeh!

Ajmeh, ča htiše izreči
 gizdavo pogledan'je
 na trudno odieljen'je
 moje gospoje. 5
 Ajmeh, tu srce moje
 nje liče bilo užeže,
 sobom ga ter odnese
 u pozren'je.
 Ajmeh, na nje cviljen'je, 10
 ke suze biše nu š njom,
 po bielu ličcu da svom
 tač ronjahu.
 Ajmeh, nu tač teciehu
 po prseh nje pribilih.
 Oh koli drago primih 15
 toj sužen'je.
 Ajmeh, čudno tužen'je,
 oh slatko poziran'je,
 aj gorko nu uzdihan'je,
 ko činjaše. 20

7 u rkp. služiti 8 rkp. viditi ljubiti. U stihovih 9-16 mogao bi se red rieči tako udesiti, da bude svagdje i u sredini rieči srok, ali je ovdje ostavljen tekst sa svim prema rukopisu.

Pj. 112: zad. 741 sr. Drž. pj. 62 20mi] rkp. mu.

- Ajmeh kad mi pravljaše:
u miru sad ostani,
nu er bit ne mogu s vami,
bolim se kruto. 25
- Ajmeh sad cvilim kroz to,
ajmeh ter ondaj vidih,
ajmeh da malo ne umrih
prid nje lipos. 25
- Ajmeh kada nje svitlos
od mene hoti otiti, 30
ter mene hti viditi
toli milo.
- Ajmeh nje liče bilo
kad k meni tuj izide, 35
duša mi on čas pride
na moje usti.
- Ajmeh to li dopusti,
da duša na toj pride,
od mene srce da otide
vapijući. 40
- Kroz toj sada cvileći
odlučih ja umriti,
na sviti ne živiti
bez moje vile.
- Ajmeh što htje nu izreći, 45
ajmeh liče nje moje
srdačce tuj užeže,
moje gospoje.

113

Prijatelju u Stonu.

- Moj brajo, koli krat kle mi se a zaman,
da ne ćeš veće stat u Stonu od pet dan;
a ovo je jur lito, polje se zeleni,
žnjelo se i žito, a tebe još ne bi.
Toj li bih dostojna od tebe primiti, 5

48 moje gospoje *dodao sam po slutnji.*

Pj. 113: zad. 699 3 lito] rkp. ljeta.

da budu jadovna život moj vas žiti,
 od svuda predaje, kad će bit, kad ćeš doć,
 po moru gledaje vas drag dan i svu noć,
 plavčice mahaje, odizdal ka plove,
 iz glasa vikaje ime tve ke slove. 10
 Hod' brže, moj gilju, da vidiš oh tuđu,
 neboga gdi cvilju, jak zmija u krugu,
 Kupida kunući, sve striele da skrši
 u kami tukući, ako te on drži;
 ako li vjetra cić, moj brajo, iz Stona 15
 nis mogal dosle prić, molit ću Neptuna:
 o bože Neptune i ti s njim Eole,
 čin' vjetar da dune sad njemu od zdole,
 da hrabar moj pride, ki er je pošao,
 mjesec to jur ide, jošte nie došao. 20
 A sada kad budeš toj slegat polako,
 čin' brajo da budeš k meni doć tutako;
 za č cvietak ne more ne biti, što ne cti:
 tako ja živjeti bez tvoje lieposti.

114

Pohvala na jelu.

Jelu mi jur prave od duba najvišu,
 od rajske dubrave nje slave ne lipšu.
 Jelu ćeš najprvo iz daleč zamjerit,
 svih luzih to j' drvo, jur više ne ć' vidit.
 Ke listak znobiti mraz ne će studeni, 5
 nu zimi i ljeti nje listak zeleni.
 Sve dubje za č učne s jeseni opadat,
 a jeli tad počne nov cvitak procvatat.
 Pod jelom, kažuju, ljubko je počinut;
 onim, ki putuju, trudjahnim odahnut. 10
 Pod jelom još prave liep hladak da dahti;

6 žiti] u rkp. biti 7 u rkp. kad ćeš bit, sad ćeš doć 11 gilju *pisano je iznad redka, a u samom redku* hrabro, oboje *istom rukom*. 22 budeš] rkp. dodješ.

Pj. 114: zad. 704. Sr. pj. 83 1 od duba] *može biti* od dubja 2 *može biti*: nju slave najlipšu 7 za č učne] u rkp. za učne 8 tad] rkp. tač 11 dahti] u rkp. vahti.

razlike tuj trave s ružicom uscafti.
 Trgovci toj znaju, kad podje suncem dan,
 svi lako jahaju pod jelom našad stan;
 er nadju vodice okolo tuj blizu, 15
 a pod njom travice i konji što grizu.
 Tuj oni s trgome do svita počinu
 ne misleć drugome, nu svoj trud odahnu.
 Ptičice još drobne, pod nebom razlike,
 medj sobom poznobne od svoje prilike, 20
 na jeli zeleni svu zimu stanuju,
 počanši s jeseni, u pjesneh dan traju.
 Svakozi naravi miran bi dubak taj,
 a mene t' zatravi, da sve dni imam vaj.

115

Čudna zgod.

Dvoreći njeku vil jur mi se dotuži,
 mnih prići u nje kril, htih da me sadruži;
 dvorniji kad bih bil, služeći vili toj,
 ranil' bi svojom stril gorčije život moj.
 Odlučih njeki dan poč služit gorsku vil, 5
 jeda bih tuj poznat i primljen u nje bil.
 Pridjoh lug u zelen iskati ovuj vil,
 eto lip mlad jelen priteče u moj kril.
 Hod' ta, rih, jelinak, ja za te ne prašam;
 ni moj kril pelinak, da vas ja napasam. 10
 Ja pitam gorsku vil, ka s vami pribiva
 s kom, prave, zora bil' i sunce isiva.
 Zapješe još taj čas dva slavja iz luga,
 klikoše u glas vas onaj tuj dva druga.
 Rih: ni mi kad slišat, er vašu ištem vil, 15
 gdi opći htih bih znat, da bih joj sluga bil.
 Obidoh taj lug vas ištući ovuj vil,
 vapijah hip i čas, kamo se s' vilo dil' ?
 Nigdir ju ne pozrih, nigdir je ne bi čut;
 jeda je ovoj, rih, u družbi od košut? 20

19 poznobne] *rkp.* poznobe.

Pj. 115: zad. 728.

*

Pod dubkom u sjencu tuj trudan počeh eknit,
 protiva studencu, rih, žedna doć će pit.
 Kada je jur ne bi, vaj rekoh, bože moj,
 jeda je na nebi ka ina družba njoj?
 Ja gorske vile rad ostavih lipu vil, 25
 ter velmi tužna sad obiju rani stril.
 Nu grozno ucviljen tuj zaspah pod borkom,
 od dražih odiljen žalosti prigorkom.
 Ugledah eto vil s krilami od zlata,
 sletjela da bi bil' od angjel iz jata; 30
 ljepšega pozora neg svitlo sunaće,
 er bi od mramora stopila srdaće.
 Što s', reče, nagal tač, što hoćeš od mene?
 mori te, vidim, plač i želje ljuvene.

Putan.

Milosti tvoje rad, angjelska krunice, 35
 sliši me, molim sad prisvitlo tve lice.
 Služih ja, gospoje, privirno njekoj vil,
 da bi me u moje pomilit tuge ht'il';
 ne hoti onaj vil me službe da vidi,
 kako bi razlog ht'il, prav človik ki slidi. 40
 Rekoh sad poč služit u tvoje milosti,
 da bi mi ne tužit ljuvenom gorkosti,
 tako me č' gospoje primiti na službu,
 da brime sve moje u tvu bih bil družbu.

Gorska vil

Višnja je oblas toj moć služit gorsku vil, 45
 moć steći ures moj i priti u moj kril.
 Ne išti na saj svit od mene ljubavi,
 na nebi moj se cvit uživa u slavi.
 Podj' sada ter služi, koju si počel vil,
 jeda te sadruži i primi u svoj kril. 50
 Znaš zakon vile te, ne htij joj zakrivit,
 ne će ti srce tve u zaman ognivit.
 Er prave, dobre vil nemilos ni takaj,
 da ti će svojom stril dat vični trud i vaj.
 Veselo služi njoj, kajat se ne ćeš, znaj, 55
 er te će u kril svoj primiti vila taj.

Putan

Velika gospodje, a bi li ona ht'il'
 plač mene da odje od ljute srca stril?
 Tužil sam prid tom vil srčanom bolesti,
 jeda bi ona ht'il' me tuge odnesti : 60
 nikada onaj vil ne hti se umolit,
 da mi je hudom stril od srca ne bolit.
 Suzama nju molim, da bi se kad smilil',
 ma hoće da bolim vas život od nje stril.
 Tako sam u tugah, koje ti ne vim reć, 65
 i hudih još mukah, er me ti primit ne ć.

Gorska vil

I ti si nagal prem, strpi se njeki dan,
 ja s tobom za č, ja, grem, biti će način dan ;
 ja ću vil tuj ganut, neka te pomili,
 da veće taj plač ljut tve srce ne cvili. 70
 Tvoja je dobrotā, za ku se pristoji,
 da te vil ljepota tve želje napoji.
 Dobroj se volji daj, dobra ti hoće vil,
 pod moju vlas je, znaj, uzrasla u moj kril.
 S neba je, sciēni se, take je naravi, 75
 blaženi taj, ki se nje družbe dobavi.
 Nisi ju poznal još koje je kriposti,
 ni toli brzo mož stećī nje liposti.
 U službi napriduj, neka t' se plata da,
 a žalos ohaj tuj i suze tej sada. 80

Putan

Da nu ti gospoje pridaj me toj vili,
 jeda me u moje kad tuge pomili ;
 a ja ću za tuj vil ne branit života,
 kojoj sam sluga bil, zna tvoja dobrotā.

Ako se nahodi tko godi kon mene,
 raseviljen tko hodi i željno tko vene,

Pj. 116: zad. 613 s naslovom: de sup. capitulo de la chastità.

ter žali svojih dan, u život ke je svoj
 vrsnosti stratil van na službi ljuvenoj,
 molim ga, gdi cvilim, da mene sadruži 5
 i kako drag s milim da sa mnom protuži,
 žaleći godišta i mnogo vrsnih dan,
 koje sam u ništa potrajal i zaman,
 ne hteće tvoriti moj život razborno,
 neg ljubav dvoriti misleće pridvorno, 10
 ufaje od moje vazda krat mladosti,
 za službu svakoje steć da ću radosti,
 a stekoh služeći tuj ljubav jadan gniv,
 i da grem tužeći, dokli sam na svit živ.
 Er scienjah u meni, da ljubav dan i noć 15
 i stril nje ljuveni vrh svega ima moć;
 ter ovoj držeći za biljnu istinu
 stirah se pržeći i vidjah gdje ginu,
 a ne znaš što stvorit od mene čemeran,
 ner mišljah još dvorit jak sluga privjeran. 20
 Tim ne moj da tko mni, ja da se ne starah,
 gdi mnogo vele dni tač sebe sam varah.
 I kako razdvojen životom gdje idjeh,
 tolikoj opojen ljubavju krjepko bjeh,
 dokoli očima ne spazih, kriposti 25
 gdje ljubav ne ima vrh jedne lieposti.
 Kriposti tko kuša, za mal hip sad mene
 nu pomno poslušaj togaj cić ljuvene;
 jer vam ću jednu stvar zamjernu povidit,
 ku niesam ja nigdar muil ni čut ni vidit. 30
 Vrijemenam prolitje budući, kad zene
 travica i cvitje, ko zimi povene,
 našad se u lugu, pridje mi na pamet
 plač smišljat i tugu, ljuveno kom bih spet,
 jaki no prem kami brštanom zelenim, 35
 ter grozah suzami, a stojah kako nim.
 Pak stekši niku vlas i niku slobodu,
 svemožan pustiv glas kroz moju nezgodu,
 otvrdnuv jakno hrid zaučeh govorit:
 deh smrti, gdje si, prid', dodji me umorit; 40
 da veće ne živu, deh prospri me kosti,

pokli sam u gnivu ljuvenoj gorkosti.
 Tad takoj po lugu pun plača i jada
 jak zmija u krugu cvileći ja tada,
 upazih, nika vila cvit po cvit po polju 45
 gdi štijlje ter u kril svoj slaga na volju ;
 pak vidjeh gdje savi venačac jedan lip,
 i gdi ga postavi na kosi i na hip ;
 pak meden pustiv glas, čuh reče : dubravo,
 ka od vil ima čas dostojno i pravo, 50
 da krunu pronosi s počten'ja kako ja ?
 jer še to i prosi počten'ju, koje sja
 svitlostju po sebi zračnije i ljepše,
 neg sunce na nebi, kad sviti najkrepše.
 Kom ovo izreče, to t' Ljubav u hip taj 55
 k toj vili doteče jakino ognjen zmaj,
 lav ali nemili, od koje od gospoj
 ovuj vil usili, da š njome bije boj.
 Usiliv nje liepos, tako vam života,
 slišajte, ku kriepos nje ima ljepota, 60
 koje li zabroje ; jere ih imaše
 ne jedne ma troje, taj kad boj vojaše.
 Tim svak vas um stavi, jer kad vil rvješe,
 reć vam ću, Ljubavi oružje što bješe :
 luk i tul pun strila, obal proz ; 65
 a ovoj od vila : čistoća, stid, mudros.
 Oružja koga dil dobrotu i kriepos
 znaje ovaj vil i slavna nje liepos,
 temeljno staše, dim, tad ona jak zvizda,
 mornarom ka je svim shranjen'je i gizda; 70
 a srce gizdava imaše vil ova,
 krjepčije od lava, čudna stvar i nova.
 A tretje ovaj vil tuj umom ne svrnu,
 jer manje ljuven stril scienjaše neg brnu.
 Od koje ovo tad vidjevši Ljubav, dim, 75
 svrnu se sva u jad, bezbrže sva sa svim,
 i pride ublidiv, jak pepel ali t' prah,
 lipota nje vidiv gdi nima od nje strah,

48 na kosi i chi hip *rkp.* 53 zračnija *rkp.* 65 proz u *rkp.*, *stih ište dvoslovčanu rieč, a po smislu valjda : štit?* 68 znaje]znaju *rkp.*

i gdje se ni mrve ne mari ni boji,
 i gdje ju tač rve hrabreno što stoji; 80
 i svaki gdje se stril iskrša u peče
 o prsi ove vil. Za ku stvar što reče?
 Od gospoj gospoje, spravna sam do strile
 iskršit o tvoje prsi ja od vile.
 Od koje do strile potraja izuće 85
 o prsi od vile, man svaku trajuče.
 Tad strativ strile tač i slomiv u peče,
 taj hip se jak no mač liskatnuv uteče.
 Lje pri neg uteče, ovojzi od gospoj :
 opet ću prič, reče; ja te ću, nu postoj. 90
 U taj hip opet ja vidjeh ju bezbrže,
 snop strila bez perja prida se gdi vrže;
 pak pera iz krila sva brěna izmače,
 za onaj od strila toj da joj, da plače.
 Kad strile operi, tad kad ju ovaj vil 95
 onaku zameri, žalosti svoje dil,
 jak vjetar poteče, od ke ju uhiti
 ter joj hip taj reče: tuj li mi s', čuješ ti?
 Tad Ljubav pokleče, parjavši krieposti :
 krivac sam tvoj, reče, i tvoje lieposti; 100
 osvete ma ne moj vrh mene tvoriti,
 ne moj me ures tvoj svršeno moriti;
 neg li mi oprosti, kraljice od svih vil,
 protivna lieposti što ti sam satvoril.
 Kom ovo izreče, pušta ju ovaj vil. 105
 Tad Ljubav uteče onaka i bez stril.
 Togaj cić Ljubavi sad nigdje na sviti
 ni u sni ni javi moć nije viditi;
 a zo toj tužiti ka ne ćeš lieposti,
 čuj ne moj služiti ljuvene krieposti, 110
 ako ne ć u put zač, u komu pohvale
 ni časti nie moć nač velike ni male.

117

Interlokutorij.

Pallas, Juno, Apollo, Venus, Cupido, Amante, Amata et Jupiter.

Pallas a Junone.

Višnji bog od nebi u vječnoj radosti,
 daj mir nu sad tebi u svemu za dosti;
 i k tomu još molju, da pustit nam bude,
 ako mu je u volju, mir i goj od svude;
 shraniti još ove počtenoj ljubavi, 5
 svrh svega da slove njih satvor gizdavi;
 zle misli odnimit od njih on da bude,
 moljen'ja njih primit po sve dni od svude.
 Ti mnogo dobro znaš i nie ti skroveno,
 vladaocom dati vlas ima se svršeno. 10
 Službenoj mladosti, gospodje prikrasna,
 ima'u se milosti učinit sve svasma.
 Videći da ljubav, s razumom istina,
 meu dvjema pribivav nada sve počtena,
 kroz ke sam ja primil' služen'ja za dosti, 15
 ka mi su učinil' svojomzi mladosti:
 mislil' sam za toj, dim. da je jur razložno
 učinit dobro njim svakoje i podobno,
 neka no svakojim, ki razum moj slide,
 u svemu pokoji im dohode i pride; 20
 neka se ne kaju od moga slidjen'ja,
 a platu da imaju svojega služen'ja.
 Svrh togaj da trojoj izvrsnoj svitlosti
 služen'ja nu za toj učine za dosti,
 jere je tvoja moć, u dobru do vieka 25
 sadružiti, ako hoć, životu človjeka.
 Kroz toj te sad molim, sestro ma pridraga,
 nada sve i milim gospodje priblaga,
 satvorit združen'je meu ovim' ti budi,
 i moje željen'je ispuni sve od svudi; 30
 er slike ne imaju u svemu mjestu ovom,

Pj. 117: zad. 740 Interlochutorj rkp. 3 da pustit] rkp. dopustit, možda dopustit da bude 30 željen'je] rkp. živjenje.

tebi se pridaju gospodje svi sobom.
 Slavu ćeš dobiti po vieke viekomam
 nigdar ju zgubiti, toj dobro ja poznam.

Resposta de Juno a Pallas

Toj tebi potvrdit objetom nu vječnim, 35
 u ljubav sadružiti i tiezieh razumim,
 da vrieme ni jedno njih bude razdljat,
 ner vas viek zajedno u miru pribivat ;
 i porod još tomu da budu imati,
 životu u svomn radosti uživati ; 40
 i dobra svakoja višnjega ufaje,
 vječnoga pokoja na svrhu imaje.
 Nu togaj cić podji Veneri prislavnoj
 Ljubavi gospodji, neka ona speri toj.

Resposta de Pallas a Junon.

Naći ju poč hoću i toj se ufaju, 45
 Ljubavi gospodju na volju bit moju ;
 za č .neni vazda je u svem pogadjala,
 u nju se uzdaje sve mi je dopuštala.
 Nu ter po koj srjeći nadju ja nje liepos,
 koj godjer u smeći, za svu moć i kripos 50
 hoću ju moliti, mladosti gizdavi
 toj bude stvoriti cić moje ljubavi.

*Partasi Pallas da Junone et camminato un poco fermasi parlando a
 si stessa appresso.*

Svrh svega misleći,
 mojoj pameti steći, kroz činjen'je
 ne imaju svasma ufan'je ; er može bit 55
 družba se taj razlučit nu po koj srjeći
 kroz ljub' nu budu. U smeći nu ako života
 razluči se njih lipota, ako još k tomu
 pokojne životu svomu ne imaju moći ? —
 Kroz toj ću ja sad poći, pri toga vidit 60
 Apola nu razum iskusit i bez grišeš'ja,
 priklonit mu ma moljenj'a, prav odgovor
 da primi za moj ovi stvor ; kroz njega viru

da otidem nu ja u miru prislavnoj Veneri,
neka ona toj satvori, pravozji ljubavi 65
njih liepos sastavi. Za toj ću sada poč,
er takoj stvorivši sagriešit ne ću moć.

Pallas faza sacrificio consueto ad Apollo, ingenocchiata parla appresso :

Vele priklonito iz srea molimo
Apolo mi za to tebe sad smiljeno,
odgovor da budeš meni vjerni izustit, 70
u dobru hoć li ćeš sej drage sadružiti?
i jošte na nebi je li toj slućeno,
molim se ja tebi, rec' mi je l' svršeno,
jeda gorka sreća more li ih uhilit,
jer smrtna nu smeća u kratko ucvilit? 75

Resposta da Apollo a Pallas ingenocchiata.

Conjunctis tamen sacriste preside thedis
protinus eternus inde sequetur honos.
Sdružen'je toj slično ter bitje počteno
i dobro sve vićno njim je dopušteno.

Intesa risposta Pallas trova Venus con parole appresso :

Na sviet mladosti blažena, ke oj Ljubav 80
sina tvojege nu uprav i njega strile
nad sve slide kroz vile, zdravje i mir tebi
višnji bog sam s nebi dopustit da bude.
U dobru svem od svude budući slišal',
velmi dobro razmišljal' tve oj vjernosti, 85
na sviet ke daju žalosti semuj živjen'ju,
misleći o momu htien'ju darov dostojnu
vjernu sluzi podobnu učinit za dosti,
pod mojom ki je oblasti, ter za toj stvorit,
s Junom sam htil' govorit cić togaj činjen'ja. 90
Sva svoja možen'ja meni je prikazal',
ter me je k tebi poslal', budem ti pravit,
pomoć na toj tvu prosit, er si gorušta
zvizda od nebi svitlušta, jer ti možeš
skrušit na svit što hoćeš pravozji ljubavi. 95

*74-75 nisu sigurni, osobito prve dvie rieči stiha 74 ne mogu se pročitati.
Ispravio sam po slutnji. 80-87 po rukopisu, ako i nerazumljivo.*

Molim, srca sieh postavi na svit, da toli
lipostju nisu oholi, ner zajedno pribivaje
da uživat budu ljubav kroz me moljen'je.
Molim, jur daj smiljen'je ; toj ne krati,
na toj njih srca obrati nada sve i kripos, 100
neka njih tebe liepos u svem proslavi.
Živeć krasnoj ljubavi pokoj da imaju.

Resposta de Venere a Pallas.

Veseliem nu srcem ter htien'jem još praviem
čuli smo sve sa sviem i mnogo dostojuo
pitan'je tve podobno ; i toj ti hteći 105
stvorit, nu ovdí steći, sad mi se vidilo
Kupida moga dilo toj svasma združít,
u moć koga je sve na sviet, neka on satvori,
da me kroz toj ne kori ner uprav meu tiem
ljubav stvori draziem, i svojim zlatim stríl 110
pod njegov obrati kril, davši im pokoja,
sva, ka im se dostoja. Togaj cić podjimo,
brzo ga nadjimo. S njime ću govorit,
da t' bude toj stvorit. U miru ter goju,
u svem na svit pokoju budu služeni, 115
pod naše vladan'je ljubavju sdruženi.

Venere con Pallas trovan Cupido et Venus li parla nel modo subscripto :

Bože krilati, podj' i veće ne krzmaj
ter meni satvori prislavnu jednu stvar,
i na toj nu brzo poleti kako zmaj.
Meu dubjem tuj blizu pribiva čudni dar, 120
na svieti jedna vil, ka suncu odsiva,
dostojna imati kroz liepos svaku har.
Svjetlostju sve zvizde od nebi dobiva,
meni se u družbu podoba ljepotom,
razumom ter umom, ki u njoj pribiva. 125
Svakoga nadhodi izvrsnom dobrotom,
nu kad se još stavi u slavu nje ures,
sunačcu svu svjetlos vazima ljepotom.
Nu posli ovdí još gizdavi mladać jes,
razumom na sviti i slavom podoban, 130

117 i dodano radi stiha 119 nu dodano 128 svu dodano radi stiha.

- i k tomu dostojan svakoju imat čes.
 Kroz hvalu vriednosti sad ovdi bogom dan,
 a vili liepostju i dobrom sličan svim,
 plemena izvrsna, pokoju dostojan.
- Kroz toj sada podji s načinom svim tvojim, 135
 toj dobro stvoriti; er nigdar ne ćeš moć
 taku čas dobiti: toj vi ja pravo vim.
- Plamenkom gorućiem užeži ti njih moć,
 neka da u ljubavi budu pribivati,
 mirnomu pokoju kada ih budeš oć. 140
- U tomu činjen'ju ne moj ti krzmati,
 nere tvoj stril sa svom moćju ter kriposti
 iz luka tvojega budi njim poslati,
 neka tiem sve svasma učiniš za dosti.

Resposta de Cupido a Venere.

- Zlatima strilama i s lukom napetim 145
 poći ću nu hrlo sad ja protivu tim,
 tolika noć moja ere je, pravo vim,
 spraziti vas si svit da morem sve sa svim.
- Nije toli nitko jak ni togaj vidim,
 more se protiv mni obranit, toj vam dim, 150
 Toj se je vidilo, da Jova gorućim
 pod ljubav plamenom stavila sam mojim.
- Kroz toj sada majko pridraga hoću poć,
 jada im zađavši, pod moju nu oblas
 i službu privesti hoću ih pod svu moć; 155
 i svrh njih dat hoću tebi ja svaku vlas,
 da od njih ti činiš u svemu, nu što hoć,
 i kroz njih da imaš na svietu vječni glas.

Cupido se n' parta e trova l'amata e tra li un stril aurato dicendo.

- Užeži goruć plam gizdavu suj vilu,
 da nje najmanši pram oćuti moju strilu. 160

Ferita l'amata lamentasi infra.

- Mem srcu što ćutim, vajmeh, ovoj što je,
 jadovno tere tim razdiram prsi moje?
 Još muke tolike od kud su meni sad,
 u mjestu od dike ter na me prišal jad?

- Ajmeh da l' je na toj prišla mladost moja, 165
 kroz ljubav život moj da ne ima pokoja ?
 Ajmeh kakva boles skončava život moj,
 kroz moju trudnu čas mislim ja sada toj ?
 Ajmeh moja nesrećo, na što me s' dovela,
 o trudna zla smećo tvrdo t' me s' sad smela, 170
 da žudim smrt ja sad mojojzi mladosti,
 kroz ovi žestok jad : toj li mi dopusti ?
 Ljubavi, nevjerom koja me ushrani,
 životu mom smjernom za č me tač izrani ?
 Ter sade ne imam moć, da tebi suprotim : 175
 za toj ću život oć tebe cić vas sa svim.
 Jer plami gorući srce mi skončaju,
 i plači mogući oći me uživaju ;
 dušica još moja iz tiela hoće poć,
 mućen'ja er tvoja patit već ne ima moć ; 180
 ter mi je usilos iskati kroz toj liek,
 kroz tvu da nemilos ne bolim vas moj viek,
 pustivši sad tužbe i plače jadovne,
 ištući još družbe za mene podobne.
 Phebo ako muke i druge nevolje 185
 kroz tvoje odluke imal je i volje ;
 i ako nie Jove uteć mogal tebi,
 imenom ki slove i vlastju na nebi ;
 Marte još krozi te imal je ranice,
 toj dobro vi znate, cić svoje diklice. — 190
 Pokle nu niesu oni mogli se obranit,
 koji su uzmožni, ner te su htjel' hranit :
 kako ću ja, ka sam na svieti stvorena,
 učinit sad, da sam tve moći zbavljena.
 Da odkle nije moć suproć tvoj jakosti 195
 imati nu pomoć mojojzi mladosti,
 sej moje mladosti prislavni t' davam glas,
 svom moćju krieposti svrh nje jur da imaš.
 Sluga t' se nazivat i srćem služit ću,
 tvom dvoru pribivat po vieke ja hoću ; 200
 imat ću ušan'je kroz tvoju slavnu moć,
 trudno me živjen'je da će imat još pomoć,

imat će smiljen'je i druge radosti,
 u svemu svršen'je ovizieh bolosti.
 Odnim' se od mene sve tužbe na sviti, 205
 za č rane ljuvene odlučih trpiti ;
 er ljubav dobiva na svieti svakoga,
 kroz to joj dariva života svak svoga.
 Tiem joj se darovah u ruke sva sa sviem,
 i srce prikazah životom sviem mojiem : 210
 on neka jur vlada ures moj i liepos,
 da izvida iz jada mladjahtu mu mlados.

Cupido trova l' amante e tra li laureo stral dicendo.

Pod moju sad oblas sužan ćeš ti biti,
 životu svomu vlas po sve dni zgubiti.

L' amante ferito lamentasi infra.

Ajmeh jur ćutim, prišal da sam sužan, 215
 ajmeh jur ćutim gorući ognjen plam,
 koji je skončan'je mojemu životu ;
 poznavam, da ljubav čini jur tužan
 moj život i dušu i moj najmanši pram
 kroz vile gizdave angjelsku lipotu, 220
 koja je pogubje oj momu životu.

Ter Veneru ni poznam, ni što sam, ni tko li,
 u momu bitju nisam živ ni mrtav,
 svrh togaj vidim se zdrav.

Ajmeh ovdi čujem, da je jur okoli 225
 ona, kroz koju život moj se boli ;
 kroz toj ću poč sade, jeda se dostoja
 viditi nje lipos, koja me umori ;
 ovo jur lipote, ka suncu odsiva,
 po koj ću skazat tužen'ja sva moja, 230

jeda po koj srjeći milost mi satvori
 onaj, ka sunce svjetlostju dobiva,
 da sa mnom u rados nada sve uživa
 gizdavu mlados svu. Od sade do vieka,
 o vilo prislavna, smrti me ukloni, 235
 lieposti tve pokloni.

222 rkp. veneru; jedva da je tako; može biti veće nu ne poznam? 232 rkp.
 onaj ke suncu svietlostju dobiva.

Vidiš li, jer tvoja mori me prilika?
 vidiš li, er si ti sva moja jur dika?
 Pomoć mi sade daj i tvoga smiljen'ja,
 i k tomu izmi vaj od moga živjen'ja; 240
 ne čin' me već bolit, kroz tvoju ljubav,
 neg ove tužice od sve me svasma izbav'.

Resposta de la amata a lo amante.

Šhraniti tvu kriepos, moj vjenče gizdavi,
 nada sve i liepos hoću ja u ljubavi,
 i moje sve dike na službu hoć imat, 245
 po sve dni sve vike sa mnome pribivat.

Er tako hotil je oni bog krilati,
 ki vazda mislil je s tobome sastati.
 Kroz toj se ja sada u dar ti darivam,
 neka jur iz jada život tvoj izvidam. 250
 Za biljeg od toga ter vjere jur prave,
 ufan'ja nu moga gizdave tve slave,
 poljubit tve liće hoću sad gizdavo,
 pridrago sunačće, moj ures, ma slavo.

Benediczion de Pallas.

Blažen'ja i radosti, sve dobro od svude 255
 dopustit mladosti vašoj bog da bude;
 u miru i goju ljuveno pribivat,
 u vječnom pokoju na svrhu počivat.

Jupiter conjunga le sponsalizie con parole subsequente.

Vivite felices castique cupidinis ambo
 exercete diu dulcia bella simul, 260
 et videat tota vos ludere nocte lucerna,
 donec vos faciet curva senecta graves.

Finito faza l' amante colla amata insieme un ballo.

DODATAK.

Pjesni pomiešane jednoga i drugoga pjesnika.

- B**ože ka namira namiri ovuj vil,
 čudna t' me čes tira, bogu se mnim u kril;
 mni mi se, ni druga pod nebi rodjena,
 kojoj bih bil sluga sva moja brimena.
 Ovo je, ka krunu gizdavih nosi vil, 5
 liposti sve punu, ljuvena srcu stril.
 Ovo je, ke lipos slovi jak Elene,
 s kojom je taj kripos, život moj kom vene.
 Tko ne bi ovuj vil služio do vika,
 da bi ga u svoj kril primila nje dika? 10
 Nahodi svu rados uhiljen š njom človik,
 čudna je nje kripos, svaki je srcu lik.
 Pokoj je i mir vas angjelska taj vila,
 s kojom je moć i vlas, er bi svit dobila;
 er bi svit smamila nje lipos i ures, 15
 toliko jes mila, toliko draga jes.
 Po vik bih služil njoj, gizdavoju gospoju,
 ka srce i duh moj ljuveno opoji.
 Mni mi se od luga rajskoga taj vila,
 er srca ni tuga, ku ne bi odnila. 20
 Ali je od višnje Diane plemena,
 ter svitlo ličce nje iz ličca ranjena?
-
- Jeda kad budeš htjet, krunice gizdava,
 ovi trud moj vidjet, koji mi smrt dava,
 tere se ti smiliš za tvoju dobrotu, 25
 i momu podiliš pokoja životu?

Pj. 1: zad. 726 i 727. U rkp. nosi naslov: Hvala od vile izvrsne. Prije 23 stiha umetnute su u tekstu istom rukom pisane ove rieči: obraća besjedu k njoj.

Vas kolik ovi svit ne scinim vilo ja,
 neg ličca tvoga cvit, u komu sunce sja.
 Iman'ja i zlata ne želim steć uvik,
 moja bi bil' plata bolesnu srcu lik : 30
 tadaj bi sa mnom bil' imanje i slava,
 kad bi me ti ljubil', krunice gizdava.
 Ino mi ne lipše u momu životu,
 neg me jad usiše za tvoju lipotu ;
 er mi se useli u srcu mom rana, 35
 tvoj ures veseli, ma vilo izbrana,
 dobro da poziram rumeno ličce tve,
 ter na čas umiram, želeći brime sve ;
 dobro da govorim sa krunom od vila
 i obraz tvoj dvorim, da bi me shranila. 40
 Vele je meni toj, moj cvite jedini,
 da gledam ures tvoj, vele duh moj scini.
 Ma bih htíl da poznam tvu ljubav krunice,
 neka t' se svasma dam služiti tve lice ;
 er moju ljuvezan, tko bi ju zgovoril, 45
 pribivaš noć i dan u srcu momu vil.
 Tako mi višnji daj na milos k njemu prić,
 čas i hip patim vaj liposti tvoje cić.
 Ino ti ne ću rit, krunice gizdava,
 život moj na saj svit tebi se pridava. 50

2

Gizdavi cvite moj, moj venče zeleni,
 čuh tužbe i plač tvoj, što posla ti meni.
 Toga cić huda zled cvilja me ne pristav,
 želeći slatki med tvu milos i ljubav,
 da bih te utišil i virno poslužil, 5
 da bih tve srca stril i pomoć i lik bil.
 Cić koga svís moja u mukah pribiva,
 bez koga viku ja ne mogu bit živa ;
 u kom sve me tuge nahode svaki lik,
 radosti ja druge ne želim steć u vik ; 10
 komu sva ma mlados odlučih da služi,
 želeći da rados tva mene sadruži.

Pj. 2: zad. 751. Čini se, da je Držićeva pjesma.

Toga cić dan i noć razmišljam u sebi,
 kako bih za svu moć poslužil ja tebi;
 er si ti ma slava i moja sva dika, 15
 i kruna gizdava od cvitja razlika;
 za č mi je razum tvoj i tvoja dobrotā
 razgovor svaki moj rajskoga života.
 Ti s' moje želin'je i misal u meni,
 ti s' moje živin'je i venčac zeleni. 20
 Počteni s' ti moj glas i moja sva gizda.
 urešen ki si vas jak nebo od zvizda.
 Prstenčac ti s' zlat moj i biser moj bili,
 srdačcu mom pokoj da veće ne cvili. 25
 Ljuvezan draga tva i tvoje krieposti
 meni su blaga sva i mojoj mladosti;
 u komu život moj radosti sve stavi,
 misleći razum tvoj moj cvite gizdavi.
 Tada bi lik prijal' me srce ranjeno,
 kad bih te ja imal u družbi ljuveno'. 30
 Toj želim na sviti i javi i u san,
 da mi je moć priti u tvoj kril njeki dan;
 rumeni er si gilj izvrsne lipote,
 iz raja ki s' zletil pun svake dobrote;
 ljubavi pun svake i vječne radosti 35
 i želje prislatke mojojzi mladosti.
 Čemu bi meni bil liposti moje cvit,
 da ne bi u tvoj kril ljubil' se na saj svit' ?
 Besjede brače tve od raja da bi bil',
 pune su raja sve i srca moga cvil. 40
 Medena jak mlados ljuvena tva je moć,
 ku steći ma mlados razmišlja dan i noć.
 S tobom bih pribival' u lugu od gore,
 da bih moć tuj imal i da mi bit more.
 Ne bih se spomenul' od živa duha vik, 45
 kad bih ja dosegnul' od srca moga lik.
 Tebi bih sve blago dala me liposti,
 da ljubiš pridrago sa svakom radosti;
 žedjahan da pijješ priniknuv kladencu,
 odkole tvu op'ješ ljuvenu svu žedjcu. 50
 Trudjahan čim budeš, počihneš na moj kril,

neka taj zabudeš od srca plač i cvil.
 Toga cié ne tuži tač željno tva mladost,
 dočim te sadruži ljuvena ma rados;
 dokle t' se osudi odluka od zvizda, 55
 da veće ne trudi za mene tva gizda;
 er mi su muke tve po rados ljuvenu
 u srcu tuge sve, kiem družé moj venn.
 Kroz toj se pokripi i pusti tuj bidu,
 čim versi moj' lipi prida te bit idu. 60

3

Moj bože veliki, ki dieliš milosti,
 ukaž' mi sad reći sve moje žalosti,
 jer život pakljeni, ki čutim mučeći
 svaki čas boljezni dan i noć misleći. 5
 Uzrok je sve tomuj diklica ku želim,
 početak ovomuj, koju ja sad služim.
 Vidju da vrh mene veliku ima vlas,
 da drži slugu nje, oholu t' ima čas.
 Još mislim, u meni slavan ti steče glas,
 ovogaj prie ne bi da ima ovuj vlas. 10
 Vladat se dah tebi a ti toj dobro znaš;
 ljepota tvoja bi, za ku se podah vas.
 Tebe ću slaviti, moj cviete gizdavi,
 ti s' jedna na svieti, ka caftiš u slavi.
 Poginu rujni cviet cjeć tvoje lieposti, 15
 i sloveš na saj sviet, jer imaš milosti.
 Još bieli svaki cviet sprazi se tebe cjeć,
 istinu mogu riet, potamni u tvoj viek.
 Sunačce svud sinu za tebe diklicu,
 jer pozna istinu svu liepos na licu. 20
 Očima pridobi prisvietlu danicu,
 svjetlosti puno bi na tvomu dim licu.
 Na svieti nie veće raznati, koja si;
 izbav' me nesrjeće, koja me porazi,
 i daj mi radosti, da imam vas moj viek 25
 ter tvoje milosti meni su u svem liek.

54 dočim] u rkp. bez smisla chi cim 59 bidu] rkp. vilu.

Pj. 3 : zad. 785 2 reći] rkp. reci 10 ovuj] rkp. ovi.

A ti znaš najveće s milosti koja si,
 da nigdar viek ne će neg tobom bit blazi.
 Gizdavi cviete moj, ne haju plakati,
 istom da život tvoj ne bude s' skončati, 30
 nu moja prieka smrt tebe će ucivilit,
 ljubav nam hoće strt i s tobom razdielit.
 Za ljubav veliku, ku imaš sa mnome,
 sprazit ćeš tvu diku, cvileći s jadome;
 i ti ćeš iskat smrt, jer ćutiš jad ovi, 35
 ka bi te mogla strt cječ moje ljubavi.
 I prie si hotjela umrieti za ovi jad,
 i s grozom suzila; za toj te žalim sad.
 Ako bi hotjela, ti moreš strt ovi jad;
 daj mi se vladati, da t' reku tvoj liek sad. 40
 Gizdavi cviete moj, ne moj mi zazrieti,
 kad pozrem obraz tvoj, htjeđ malo strpjeti.
 Sad moreš vidjeti moj život uhiljen,
 kad budem izrieti, za što grem uciviljen.
 Gizdavi cviete moj, to li t' je ki zazor, 45
 ili ki prikor tvoj, sve mi sad izgovor',
 neka se ustavim, da za me ne imaš trud,
 neka t' ja svud cvilim, odkle je jad ovi hud;
 jer volim život tvoj počteno shraniti,
 nego li pogled moj na volju pustiti. 50
 Gizdava diklice, bolje je strpjeti
 u srcu tužice, neg družiem izrieti;
 jer družie ne će htjet potajno držati,
 nego će brzo riet i družiem dat znati.
 Jer ako kako znah, da život skonča tvoj, 55
 ali ki ljut uzdah skraćat će život moj:
 gizdavi cviete moj, ne moj ti skončati;
 kad umrem bit ću tvoj i ti toj hoć znati.

4

Eto me s' već davna u svemu iskusil',
 ma vilo izbrana, uzmakni luk i stril;
 ne htij me od sela cviljati tač hudo,
 ma kruno vesela, ma draga razbludo.

Pj. 4: zad. 729 1 već davna] rkp. vich danau.

Želiti dragu stvar nie veći na svit trud, ni pokoj nikadar ni rados ni od kud.	5
Sama znaš, prid tobom er pamet zabudem, ter voljan sam sobom krunice ne budem ; nu ćutim njeki raj, jak da bih snil u san, ma patim trud i vaj, er mi ni u vlas dan.	10
Da bih u nj prišal kad, tadaj bih blažen bil, tadaj bih velmi rad odahnul na tvoj kril. Skup je tvoj velmi duh, virnomu ne dat raj, ki svaki tvoj posluh u čas sam stvoril taj.	15
Da bih ga imal dil, tebi bi cio bil, a ti bi milos vil za ljubav tuj dobil'.	15
Na drugi oni sviet i ja ću steći vlas, od mene hoću t' riet biti će dar i čas ; biti će krunica od cvitja razlika, er meni tva ličca ne brani tva dika.	20
Da bi me ljuveno primila u tvoj kril, slavu bi svršeno na nebi stekal vil. Sužna bi odkupil', da bi me pomilil', da ranjen tvojom stril odahnem na tvoj kril ;	25
er imaš na saj sviet od raja vlas i moć, liposti tvoje cviet želi se dan i noć.	25
Togaj cić gospoje sluga se moli tvoj, milosti rad tvoje vidj suze i trud moj.	
Ako l' je da ranjen u mukah skopnim prem, na smrt sam pripravljen, za tobom vilo mrem ;	30
ako l' je krunice trudjahnu dat pokoj, dobav' mi tve ličce i gizdav ures tvoj ; a pak će obima, gospodje, višnji duh oblasti, ku ima, dat rados po vik dug.	
Smiljenu človiku vrh neba vlas t' je dat', da može po viku gdi hoće s draziem stat.	35
Tuj će se obilno sve želje ispunit, tuj će se zamirno drug vjeran okrunit.	
Nu tvoja ljuvezan da bi ti vilo htil', sad bi mi rajski dan na ovi svit stvoril'.	40
Za toj te ja molim, moj cvite rumeni, želeći toj bolim, smili se ti meni po ljubav, ku želim : taka je bolizan	

ter drugda ja ne mnim, da ću prit niki dan,
izličit od koje likar me ne more, 25
liposti van tvoje, zeleni moj bore.

5

Pogubi Isuse onoga človika,
cječ koga sve suze ronim ja do vika;
prikrat' mu mladosti, jak meni snažice,
da ne zna radosti, već gorke tužice.
Daj mu trud pakljeni, neka ga očuti 5
i tvoj stril ognjeni, moj bože, priljuti;
neka se ne hvali po svojoj družini,
već čemer svoj žali, kako ja u meni.
Tadaj će poznat trud i čemer pakljeni,
koli je s jadom hud boravio u meni. 10
Moj bože, napuni srce mu tužice,
da oči pokuni, roneći suzice;
jer čemer pakljeni kada ga očuti
i tvoj stril ljuveni, moj bože, priljuti,
hoće se spomenut od moje tužice, 15
kad bude uvehnut od jadne suzice.
Tadaj će voljeti prieku smrt da ima,
i ne će željeti da ima pokoja;
nego će vapiti žalostno dan i noć,
ne će moć strpjati moj bože tvoju moć. 20
Isuse bože moj, daj mu sad u srcu
i čemer ognjen tvoj i gorku tužicu.

6

Veliko jes vrieme, da nika jur vila
nevoljno srce me sebi je zgrabila.
Još mi je zanila vas razum i pamet,
ter me je činila, da stoju jak vazet;
a veće spomene ni malo ne čini, 5
za roba jur mene odkoli zaplini.
Gore je ne scini ni službe ke tvorui,

Pj. 5: zad. 775.

*Pj. 6: zad. 676 7 gore je]po rkp. ali nerazumljivo, može biti gor-
kosti ne scini?*

ni me se znat čini, u zabit ter dvoru,
 Oh uzdah ovi moj da Ljubav razvidi,
 er nije pravo njoj, da mene tač vridi. 10
 Ne čin' to da slidi, Kupido ljuveni,
 poslji njoj da vidi jedan stril ognjeni,
 i ona tvoja moć da more poznati,
 cić koje dan i noć život moj zlo pati.
 Oholas nje skrati i tvrdu jošte ćud, 15
 jeda se obrati kad godi na moj trud.

7

Nika me porazi, rad nike umiru,
 cjeć nike uzdasi život moj zatiru.
 Jadovnu gorkom stril ljubav da za dosti,
 kroz niku slavnu vil rana moj mladosti. 5
 Kroz niku skončaje gorka me ljuvezan,
 nika mi zadaje trud plač i boljezan.
 Ajme ako nika ne da mi pokoja,
 u mukah do vika bit će mlados moja.

8

Nika t' mi diklica ranu da skrovenu,
 s uzdahom iz srca da licem ja venu.
 Još veće nje pogled s jadom me porazi,
 jak cvietak studen led ki sasma ispraži. 5
 Kroz ljubav toliku, ku mi da za milos,
 sve sasma veliku, jur mi bi usilos;
 i za toj ginu mi pritamno očiće
 i srce stine mi kroz ljute suzice.
 Cjeć togaj uzroka prikrati život moj,
 da umru prie roka, ne pozriev obraz tvoj. 10
 Kroz toj bi sad bolje prieku smrt prijati,
 ter hude nevolje jednom se parjati.

Pj. 7: zad. 730, po svoj prilici Držićeva pjesma, sr. Drž. pj. br. 37.

Pj. 8: zad. 763, valjda opet Držićeva 8 stine mi]po slutnji, u rkp. simomi što nema smisla.

9

Slišite nevoljni, što mi tač dodija,
 što jad da čemerni, uzamši od zmija.
 Što ne da prieku smrt, da mene umori,
 jaki no brzi hrt jeljenka u gori ;
 neg s tugom da cvilim, puštaje suzice 5
 i svak čas da želim još gorke tužice ?
 Što me tač porazi pregrdo do volje,
 da mi se domrazi strpjet se nevolje ?
 Hitar mi pogled da život moj porazi,
 kako sviet pun leda ki sasma ispraži. 10
 Sve sa sviem sprazi mi, da tužim po vas viek,
 umrieti da bi mi, jer ne znam ini liek.
 Vaj tomu tko je tvoj i tebi tko s' tuži,
 izgubi život svoj stojeći u tuzi.

10

Za boga molim vas, tko bi ta diklica,
 jer bih se od danas njoj dao služica ?
 Sada znam, er si ti, ka nosiš ognjen stril,
 ne daj mi suziti, molim te boga dilj.
 Izgubih svaku moć od moje mladosti, 5
 cvileći dan i noć s velikom žalosti,
 ke prijah pod silu s čemerom bolosti,
 ter želim smrt milu s velikom radosti.
 Ah za č me porazi jaki no slana cviet,
 jur mi se domrazi živjeti na saj sviet. 10
 Gizdavi moj raju, sluga t' sam umiljen,
 ne čin' da istraju svu mlados uhiljen.

11

Pohvalte diklicu, molim vas, kako ja,
 za č nosi pri licu lieposti od raja.
 Svila je kosice gojtanom od zlata
 okolo glavice, pod krunom da cvata.
 Još ima diklica dva tanka pramena, 5

Pj. 9: zad. 764 7 pregrdo] rkp. prie gardo.

Pj. 10: zad. 762.

Pj 11: zad. 782. Ova je pjesma za cielo Držićeva.

ka pušta niz lica sa zlatom upredena,
 Bistra su dva oka bez niedne hitrosti,
 dim da su žestoka ljuvene krieposti.
 Jedna si na svieti pridragom ljepotom,
 ne mogu izreći ni će bit i po tom : 10
 ovuj ću diklicu hvaliti nada sve,
 za č nosi pri licu lieposti gizdave.

12

Cvit pun sve radosti, najprvo ki mi da,
 od gorke tamnosti svenul je, kako ja ;
 usahal jur je svim i minul vrieme sve,
 ma nu ga ja nosim za drago ime tve. 5
 Za č mi je dan od Nika, ki je ma sva rados,
 komu sam prinila srce me i mladost ;
 ter cvitku celov dam, kade se spomenem
 od tebe, diko ma, u željah s ke venem ;
 ter ne znam, gdi budem, sva moja radosti,
 sama se zabudem od njeke žalosti, 10
 misleć me tužice, u kih sada cvilim,
 tvoj ures, dušice, da sa mnom razdilim.
 Razdili njega bog i svojim životom,
 da cvili vik nebog do smrti i po tom.
 A ništa manje o tom ja ću bit u vik tva, 15
 do konca životom virna ljubavi ma.
 Brzo t' se odilit od mene radosti,
 meni je sve cvilit za tvojom mladosti.
 Toprva neka tad životom povenem,
 od tebe diko kad srcem se spomenem. 20
 I ti se kad godje spomeni od mene,
 rec' : ona kako je, u željah ka vene ?

13

Cvit pun sve radosti, najprvi ki mi da,
 od gorke tamnosti svenul je kako ja,
 evo ki se bolim i vahnem za tebe,
 i na svak čas želim gledat se kon tebe.

Pj. 12 : zad. 696 5 od Nika]u rkp. od nje s a nad c.

Pj. 13 : zad. 682 i 693. U pj. 693 nema stih 1-2 3 evo ki]ovo ka 693

Svak čas me od tebe ma draga želja jes, 5
 i vahnem za tebe, jeda kad začuješ.
 Evo ja izvehnuh mladjahan za tebe,
 i srce odvrnuh, neka je kon tebe ;
 za č seinju, lipšu stvar od boga ne mož reć,
 da ima ljuven dar, koliko draga steć : 10
 dva draga virna uprav jedan se more rit,
 ne more taj ljubav nego li s neba prit.
 A drugo ne ću rit ; ko ima razum svoj,
 lasno mu more prit na pamet, tko je toj.

14

Muče jur sve stoji, ner sam ja u tuzi,
 plaćući gospoji, koja me rasuzi :
 ja nebog uhiljen, tužan sam, govoru,
 plaćem sam nadiljen od vile, ku dvoru.
 Ka samo tužen'je da hoće me čuti, 5
 ne bi mi združen'je bilo plać priljuti ;
 nu kad glas jadovan i rič mu očuti,
 odvrne ličce van, da 'u žalos ne smuti.
 Jaoh je li smrt moja toj, ka me umara,
 kad mi toj gospoja ku služu satvara, 10
 da stanem plakaje u suzah čemerno ?
 Li milos ufaje, služu joj priverno ;
 ma nebog u meni zatvoram potaje
 taj plamen ljuveni, koji me skončaje,
 ni smim glas otvorit, da rečem bolizni, 15
 ke me će umorit cić gorke ljuvezni.
 Ma ako vitar još nanese rič ovu,
 da vilo čuti mož, tvu milos gdi zovu :
 moj cvite jedini, molim te ovu stvar,
 služən'je ne čini da podje u nehar. 20

5 moj dragi] ma draga 693 7 mladjahan] mladjahna 693. *Stihovi 11-14 dolaze već u Menč. knj. IV. pj. 57.*

Pj. 14: zad. 700.

15

Plači svak i cvili, molim vas boga dil,
 pokli se ne smili na mene ovaj vil.
 Plači svak čemerno i gork uzdah podri,
 služen'je me virno kad vila ne pozri.
 Plači svak, gdi vene tužna mlados moja, 5
 jer na me spomene ne ima gospoja.
 Plačite kamen'je i mramor pritvrđi,
 kad moje služen'je ovaj vil pogrdi.
 Plačite ptičice i dubje i luzi,
 jer moje očice sve plaču u tuzi. 10
 Plačite sve zviri gorske mi na pomoć,
 jer mene plač tiri po vas dan i svu noć.
 Plačite još sada svi ljudi za žalos,
 jere se raspada od plača ma mlados.
 Plači još i cvili tužna mlados moja, 15
 pokli se ne smili na mene gospoja.
 Plači još vas narav, plači sve stvoren'je,
 pokoli za ljubav ne prija smiljen'je.

16

Me očci plačite i srce još s vami,
 iz glasa vapite uzdihaj s' suzami.
 Plačite na ljubav, uze vas u robstvo,
 stavi vas jak zvier lav u svoje gospodstvo.
 Plačite svu mlados na ljubav neharnu, 5
 za što vam svu rados u čemer tač svrnu.
 Još očci plačite iz glasa tvrdo tač,
 i mene žalite, da nadje mjesto plač.

17

Sliši moj pun jada uzdihaj i tužbu,
 stvoren'ja sva sada skupte se u družbu.
 Ne kren' se lisni vlas, tih budi vitren' ćuh,
 da čuje svak moj glas, pri nego puštam duh;
 najliše vi k meni na žalos pridjte sad 5

Pj. 15: zad. 723.

Pj. 16: zad. 801 6 tač]u rkp. za č.

Pj. 17: zad. 701.

svi, ki ste žalosni ćutili plamen jad,
 nemila pokli tač da meni za službu
 uzdihaj, boles, plač, tugu, vaj i tužbu.
 Žal'te me sve gore, sve ptice, svaka zvir,
 sva dubja, sve more, sve ribe, svaki mir, 10
 kad ova od gospoj mu dvorbu ne plaća,
 nego li život moj na pospih prikraća.
 Plač' sa mnom sunačce i zora svitlušta,
 er moje srdačce tužica ne pušta.
 Žali me sva kripos nebeska s zvizdami, 15
 pokli čas nje lipos pokoja ne da mi ;
 i mjesec sa svima nebesi sa mnom cvil',
 odkoli ne prima molen'ja ova vil.
 Plači me trn drača, er veće u meni
 od suza i plača prilike moje ni. 20
 Združte moj tužni vaj sve vode, sva vrila,
 kad meni vil ovaj milos je sakrila.
 Zovu još sve rike, ke m' dažde i blati,
 er vidju do vike meni je plakati.
 Žali me noć i dan, čas, ura, hip i vik, 25
 odkoli ni mi dan boljezni mojoj lik.
 Žali me prolitje i jesen i zima
 i ljeto, kad bitje u vaj me vazima.
 Žalte me sva zel'ja, sve trave, svaki cvit,
 pokli čas vesel'ja ne imah na saj svit. 30

18

Me srce odolit ne more gorke plač,
 ni muke pritrpit, pokli bih ranjen tač ;
 er ljubav nevirna tač cvili život moj,
 jak zmija čemerna, kad pusti nalip svoj.
 Za toj cić žalosti puštat ću taki glas, 5
 da svakoj mladosti protrne put i vlas,
 ter tužne sej pjesni proklinju za žalos,
 ke čine da biesni život moj i mlados.
 A uzrok tomuj jes, ka život moj skrati
 i koja hudu čes na mene obrati, 10

23 tako je u rkp.: kem dažde i blati.

Pj. 18: zad. 703.

- i za sve da veće ne scienu život moj,
 nu mi još nameće žalosti nepokoj.
 Koj služih vik sužno a na me sad mrzi,
 i srce me tužno izdire iz prsi ;
 er koj je vik sužan, ni toli uciviljen, 15
 kako ja pritužan nesrećom nadiljen.
 Sad neka cić moje žalosti svak trne,
 i neka tko poje u plač se obrne ;
 i pokli tač bolim u tuzi dan i noć,
 nesrjeću sad molim i zovem na pomoć. 20
- Neka me naputi na tužne sej pjesni,
 ter da svak očuti me gorke boljezni ;
 neka pamet moja ukaže naredno
 trudi bez pokoja, ke patim zajedno ;
 s nesrećom jak poraz ke slide mu mladost, 25
 stinujući kako mraz, kopneći za žalost ;
 er veće ja moga ne želju vidjeti,
 nikako dragoga na daleč sliditi.
 Ne želim pokoja, pomoći ni svjeta,
 neg protiv svakoja da mi su od svieta ; 30
 za č ljubav i nje čas na toj me dovodi,
 da muku i boles smrt prieka slobodi.
 Er veće ne želim, da čujem sladak glas.
 Svak me čuj, što velim, neg da sam tužan vas.

19

- Nesrjećnu mu tužbu slišite ljuveni,
 gdi je plač za službu u platu dat meni.
 Nesrjećni oni hip, ma misal kad stvori
 zaslužiti obraz lip tvoj, ki me sad mori. 5
 Nesrjećni stupaj moj, kad podjoh, da vidim,
 prislavni ures tvoj, ki reko da slidim.
 Nesrjećne me pjesni, ke reko prid tvoj dvor
 eječ tvoje ljuvezni za dat ti razgovor.
 Nesrjećni moj pogled, kroz koji me srce
 skopni sve kako led i zbliedi još lice. 10
 Nesrjećne me usi, najprvo kad reko :
 srjeća mi dopusti, gospodju da stekoh.

Nesrječno služen'je, do sada ke stvorih,
 i tužno cviljen'je, na službi ke tvorih.
 Nesrječna bi mlados ma virna na službi, 15
 jere plač i žalos obujmih u družbi.
 Nesrječno odlučih me srce tebi ja,
 jer život izgubih ter ne imam pokoja.
 Budi volja tvoja, odkle ti takoj hoć,
 da sam bez pokoja cić tebe dan i noć. 20

20

Nesrječan velmi bi oni dan za mene,
 kad poznah u sebi sve želje ljuvene.
 Bolje bi onada, zadavlju da se živ,
 ter patil vaj sada ne bih ja tolik gniv. 5
 Bolje bi mu dušu da budu ja zgubil,
 nego li da tužu, pateći ljuven stril.
 Bolje bi od nebes stril da mi zada smrt,
 neg li znat ovu čes, ka me će željna strt.
 Bolje bi da me lav razdere kako zvir,
 nego li da ljubav daje mi sve nemir. 10
 Bolje bi da sam vas od zemlje u prahu,
 nego li svaki čas da trnu u strahu.
 Bolje bi na meni da su sve boljezni,
 nego li plameni od gorke ljuvezni.
 Bolje bi svaki red učinit od mene, 15
 neg li znat ovuj zled od želje ljuvene.
 Jer veli svak ovoj: bolje bi izdahnut,
 neg imat nepokoj, po vas vik i sahnut,
 kako no svaki čas nevoljno jur meni
 vene sve život vas u želji ljuveni. 20
 Bolje bi smrt priku da budu ja sdružil,
 nego li u gnivu pateći ljuven stril.
 Bolje bi svaka zled da meni bude doć,
 neg da me tvoj pogled čini mrit dan i noć.
 Bolje bi gorki sud učinit od mene, 25
 neg patit ovi trud od želje ljuvene.

14 tvorih] *rkp.* dvorih.

Pj. 20: zad. 705 5 zgubil] *rkp.* služil 21 združil] služil 22 čini se
 pogrješan.

Stari pisci hrvatski II.

Pokoli svu mlados odlučih da služu,
 pravo bi da rados ku godi sadružu ;
 hotin'je nu toj ni, koj jesam na službi,
 nego li sve me dni plaćući u tužbi. 30
 Radosti ni mal čas ne da mi uživat,
 a veli : život vas sa mnom ćeš pribivat.
 A vidju neboga da sve mnom vara toj,
 a veće ne vim ja ni pustit službe njoj ;
 nego li usila vjerovat meni jes, 35
 za č me je smamila kroz slavni nje ures.
 A za toj od službe svak život izbavi,
 i hude još družbe od ove ljubavi.

21

Funjestra tva meni zadava velik jad,
 moj cvite rumeni, vidim te na noć kad,
 i vazda uzdahnu, hteći tvoj bit uprav,
 jak cvitak usahnu, želeći tvu ljubav.
 Oh koje radosti prijalo bih oni hip, 5
 kad od tve mladosti združilo bih ures lip,
 rumeni cvite moj ; nu htje lipos tvoja,
 životu nepokoj mom da je bez broja.
 Ako ć' me kad godi činit me da sam tvoj,
 kad ti se prigodi, biserni vinče moj. 10

22

Uz nike jur dvori sunačcem idući,
 gorko t' mi od zgori toj sunce privrući ;
 u vrieme dragoga za č biše prolitja,
 kad poljem svakoga uscafti jur cvitja.
 Podniknuv er idih cić sunca svitlosti, 5
 prid sobom ja vidih sjen vile liposti,
 kojoj se začudih, ne smjeh proč ni kročit,
 za č mi se vidi grih, lipu stvar potlačit.
 Ma nu stah, da vidim, uzbiv se na zada,

Pj. 21: zad. 706 5 koje] rkp. ko se 6 lip] rkp. tvoj. Ovo čini se da je Držićeva pjesan, sr. Drž. pj. 64.

Pj. 22: zad. 715 5 podniknuv] rkp. podviknut, ali je starinskom rukom ispravljeno.

- neka se slobodim, ovuj sjen tko vlada. 10
 Nu rekoh srdačcem, odvrhši svu tužbu,
 jeda je sunačcem ka vila u družbu?
 ter ovo sad kaže meni sve zlamen'je,
 prisvjetlje i draže, ner drago kamen'je ;
 jer bi reć, vim hoće da jošte proslavi 15
 nje ime slovuće u pjesan ter stavi.
 U meni toj scienju ter pozrih sunačcu,
 od ruci učinju vrh oči sjenačcu,
 i vidih protiva, na prozor gdi nika
 diklica počiva na suncu cić dika, 20
 razvrhši kosice niz bil vrat na prami.
 Tuj mene nje lice i lipos zamami.
 Vidiv me uteče, pruži se jak zmija
 ter nješto, mnieh, reče, posli se nasmiija ;
 jer bi reć vidjaše i ona, što gledam 25
 ondi ja, ter znaše, od sjeni da predam ;
 tere sta opravno, jaki no od luga
 kad sadje u ravno košuta bez druga,
 čezaje od smrti, da ju gdi slidnici
 i brzi još hrti ne vide s lovnici. 30
 Tać ovaj ugledav, jere ju vidih ja,
 veće tuj i ne stav oni čas podje tja.
 Istinóm ljuven glas začuh nje tere smih,
 u komu rajsku slas srdačcem oćutih ;
 nu kom je ne uzrih, ni nje sjen prida mnom, 35
 vas za njom tuj zamrih, jak cvitak prid slanom.

23

- S brjemenom sunačce zahodi za goru,
 s brjemenom i vitar utiša u moru :
 brieme t' je i meni satvorit tvu milos,
 jer me je dovela do smrti tva lipos.
 S brjemenom ptičice pod nebi litaju, 5
 s brjemenom ptičice i ljudi hitaju :
 brieme t' je i meni satvorit tvu milos,
 jer me je dovela do smrti tva lipos.

Pj. 23: zad. 717. S ovom pjesmom spravni slededu, koja se čini nekako iz nje pokvarena.

- S brjemenom ptičice moćno liepo poju,
s brjemenom ptičice izgube rieč svoju : 10
brieme t' je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.
- S brjemenom človika obujme žalosti,
s brjemenom i človik nadje se u radosti : 15
brieme t' je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos.
- S brjemenom ružica i giljak rumeni,
s brjemenom ružica i giljak poveni :
brieme t' je i meni satvorit tvu milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos. 20
- 24
- S brjemenom svaka rič na svietu dohodi,
s brjemenom svaka rič opeta zahodi.
S brjemenom ptičice mnogo liepo poju,
s brjemenom ptičice izgube rič svoju.
Sunačće s brjemenom zahodi za goru, 5
i vjetar s brjemenom utiša na moru.
Dohodi s brjemenom i ljeto i zima,
i čovik s brjemenom tač vesel'je ima.
Dohodi s brjemenom jesen primalitjem,
radosti s brjemenom s veliciem vesel'jem. 10
S brjemenom rozice s giljem se rumene,
s brjemenom rozice i s giljem uvene.
Gospodje s brjemenom bude t' caftit mlados,
pristupi s brjemenom ajmeh gorka staros.
Človjeka s brjemenom obujme žalosti, 15
i človik s brjemenom najde se u radosti.
I sada s brjemena hoću se diliti,
isto bez brjemena tebe ću sljediti.
A za toj brieme bi učinit mi milos,
jer me je do smrti dovela tva lipos. 20
S brjemenom ptičice po dubju lietaju,
s brjemenom ptičice lovcu ubijaju.

25

Brieme je jur, vilo, da pozriš na milos,
 da pozri kad milo na mene tva lipos.
 Ah kad će na saj sviet blažen doć oni dan,
 da mogu tada j riet: stekoh tvu ljuvezan ?
 Brieme je, da sužna u mukah slobodiš, 5
 ter me tač pritužna svezana ne vodiš.
 Ah jeda mene kad obasja sunačce
 ter moje gor'ki jad ostavi srdačce ?
 Brieme je da liepos tva mene sahrani,
 ka moju, jaoh, mlados i život moj rani. 10
 Ah zvezde stvoreue ljuveniem na pomoć,
 za č ste sad od mene odvratil' vašu moć ?
 Brieme je, da čuješ s jadovi uzdah moj,
 ter men' požaluješ ter meni daš pokoj.
 Ah kruno biserna, pridraga razbludo, 15
 ne hti' me čemerna striljati tač hudo.
 Brieme je, da žalos i srca moga cvil
 obrati se u rados, gospodje od svieh vil.
 Ah kad će meni doć ljuvena onaj čes,
 da bi mi slatki moć naljubit tvoj ures ? 20
 Brieme je, da ljubav tva mene pomili,
 ka mene ne pristav nesrićna tač cvili.
 Ah mramor studeni i gorska svaka zvir
 i luzi zeleni, požalte moj nemir.
 Brieme je, srdačce me s tvojiem da združu, 25
 prisvietlo sunačce, oh željno er tužu.
 Ah moj bi ljuven cvil odnila i plač hud,
 a tebi ne bi bil rad mene niedan trud.
 Ali mi s' odlučil', da vićni vaj patim
 ter bi mi pokoj bil, da život prikratim ? 30
 Pravije m', mnim, bi bil', da pozriš ljuvezan,
 neg da bi tužna ht'il' mućiti noć i dan.

26

Ajme što ovo bi, koja li nesreća,
 koja prije ne bi, ni će bit do vika !

Pj. 25: zad. 743 14 men'] rkp. mene. 22 mene] rkp. me je.

Pj. 26: zad. 720.

Ajme nesrjeće zla, ajme nemilosti,
 što s' toli nemila mojojzi mladosti!
 Nitko se ne čudi, ako sam nesrječan, 5
 toj mi bog odsudi na moj rodjeni dan.
 Nesrjeće prihuda, da li me uhili,
 da li me od svuda žalosti okrili?
 Vaj mene da li hoć do vika sliditi,
 ejeć tebe dan i noć da budem cviliti? 10
 Nesrjeće prokleta, da li ti hoćeš tać,
 da mene susrjeta od svuda gorki plać?
 Cvilit ću ljuveno i tužit do smrti,
 pokli me svršeno hoć u prah satrti.
 Nesrjeće nemila, da li s' ti vas tvoj gniv 15
 na mene spravila, da nisam veće živ?
 Još kad me umoriš i kad mi tamni grob
 pod zemljom otvoriš, još ću bit tebi rob.

27

Da t' mogu izreći, što ćuti srdačće
 cić moje ljubavi, gizdava ma vilo,
 činil bih tve ličće umiti pribilo
 suzami, uzdahom, prisvitlo sunačće;
 nu moći ne ima u meni srdačće, 5
 kada gdi uzgledam ličće tve pribilo;
 cić togaj vapijem pomoć tvu, sunačće,
 jadove da meni budeš ti izvidat,
 koji mi skončaju život moj i mlados.
 Kroz toj čin' da budu od onih sad lik imat, 10
 neka no u mjesto skončan'ja nu rados
 krozi te ja primim ter uzmem uživat.

28

Jadovne bolesti i nzdasi gorući,
 gospodji podjte vi, ka me drži sužna,
 tere ju molite, grozno vi plaćući,
 srce me od jada da izvida pritužna.

Pj. 27: zad. 731. Na koncu dodan je ovaj suvišni stih: pokoju ja vičnom da budu tvu liepos.

Pj. 28: zad. 737.

Nu to li umolit na toj se ne hteći, 5
 ner mene umorit odlučivši mučna :
 nje ruci srce me vrzite smiljeno,
 er smrt je blažena umrieti počteno.

29

Dovodi na milos cviljen'je ljuveno
 paklenu usilos i srce kamenom,
 i zvieri sve gorske, ohole i ljute,
 i ribe još morskke, ljuven plam da ćute : 5
 a ova od gospoj, kojojzi ja služu,
 ne haje za trud moj, ni željno što tužu.
 Za to je paklene nadišla silosti,
 pokoli vrh mene ne ima milosti.

30

Tvrđji bih kamena, da mogoh odoliti,
 da lice suzama ne budem sve polit.
 Tvrđji sam mramora, ne imam ljuvezni,
 jaki no od mora val kada uzbiesni, 5
 misleći nevolju od moje mladosti,
 za ku se sve bolju, jer ne imam radosti ;
 ter molbom ja molju, da me svak žaluje,
 ako mi nevolju i moj plač vjeruje.
 Jer ini razgovor ne ćutim koli smrt, 10
 ku služim i zovem, jeda me bude strt.
 Još višnja nebesa moj plač da požale,
 jer do njih doseza uzdah moj i suze.

31

Oholo koja greš tvojojzi u liposti,
 promisli ere dan stvara se tamna noć.
 Nu zimi ako su velike tamnosti,
 svjetlosti prihodi opet na lito moć ;
 ak' studen pogubi sva cvitja od radosti, 5

Pj. 29: zad. 708.

Pj. 30. zad. 711 8 mi]rkp. mu 11 požale]rkp. žale.

*Pj. 31: zad. 738 1 u dodah, oholo]rkp. ohola 5 ak']rkp. nu. Srávni
 pjesmu Menč. knj. IV pj. 8.*

opet s primalitjem njim će rados doći :
to li se jur tvoja pogubi nu liepos.
vratit se nigdare moć ne će u kriepos.

32

Gizdave mladosti, ke ljubav slidite,
od nje sve radosti po sve dni bižite,
inako bolesti ter plači jadovni
u vašoj kriposti bit vam će po sve dni.
Cié togaj nu dike parjajte i blažen'ja, 5
ljubavi sve slike ter nje jur ufanja ;
za č za čas ki imate ko godir vesel'je,
svak dan pak primete neizmirno dresel'je.

33

S cvitkom sam govoril, čim se je uresil :
oh cviete gizdavi ctiš s jutra u slavi,
koji te dan rodi i koj te čas stvori.
Oh cviete boži dar, da n' jedna liepa stvar 5
s brjemenom se stara, i čuj se nevara,
s jutra kad je zora i gizda sva gora.
Kratka t' je tvoja čas, a večer povehneš ;
oni ti domara, oni te postara.
Koj učiš čovika : ne trpi do vika,
uživat radosti, uživat mladosti. 10

34

Ljepoto svieh gospoj, o gilju pribieli,
tko toli ures tvoj jadovno rascvieli ?
U kom je sva dika i razum sve slave
vrhu svieh vladika od rimske države.
Čini te nu takoj stril gorke ljubavi 5
očutit nepokoj i čemer krvavi,
radosti tvoje tač Kupido ter skrati,

Pj. 32 : zad. 739.

Pj. 33 : zad. 744 2 u rkp. pogr. sviete-štiš 4 n'] rkp. mjedna, ispravljeno nijedna 10 uživat radosti] rkp. uživaj radosti.

Pj. 34 : zad. 745. Ovoj pjesmi svjedoči akrostih Lucretia Romana da je spjevana na Lukreciju rimsku.

i tvoje sve u plač vesel'je obrati ;
 er tebe ne može prihinit po sebi,
 neg družieh primože, da dadu vaj tebi ; 10
 ter takoj odluči, da tebe s ljepotom
 prem svasma razluči i s tvojim životom.
 Jad čemer i naliep ter ti da bez lieka,
 da ures tvoj priliep popraži smrt prieka.
 A ti se s' gospoje hrabreno branila 15
 i počten'je tvoje ranicom shranila.
 Ranjena začē ti jač slavna vladika
 osvete nositi ođ tvoga krvnika,
 osvete rad koje pravo se može riet,
 slave se te tvoje napuni vas saj sviet, 20
 mnoziem da s' prilika počtena i slavna,
 po vas viek do vika gospoje izbrana.
 Ar za me ti voli prie reda umrieti,
 s priekorom nego li u dugo živjeti,
 neka svak govori: ostavi počten glas 25
 taj, ka se umori, za shranit svoju čas.
 A on tko bi uzrok, da zadaš smrt sebi,
 vječni je sam prirok ostavil po sebi.

35

Pjesance pritužna, molim te, hoti' poč
 do vile, ka sužna drži me dan i noć,
 ter joj češ spovidit jad i trud pakleni,
 ki moreš ti vidit i poznat na meni.
 Za č u ljutih mukah stanuje život moj, 5
 pokli sam u rukah toj kruni od gospoj,
 ka zlatom zaveza me grlo ter stoju
 uniljen, gdi steza gledaje smrt moju.
 Ter ne smim uzdahnut, da mene gdi godi
 žalosna takoj čut ne bude tko godi ; 10
 jer nje čas izbrana, ona zna dobro toj,
 meni je pridana već nego život moj ;
 a ne vim, taj vira i ljubav skrovena
 ka me na smrt tira, je li mi primljena.
 Pjesance ti moja toj sama opravi, 15

mom plaču gospoja da svrhu postavi,
 jeda mi bude dan cvitak od nje strane,
 i meni svital dan kad godi da svane.
 Toj će bit meni lik, a njoj je mala stvar,
 ku milos ja u vik imal bih njoj za har; 20
 i još čim bude duh u tamnoj moj sini,
 njoj će bit na posluh i službi ljuveni;
 za č meni ovi dar od boga pridani jes,
 da služim lipu stvar, jaki no nje ures.

36

Knjižice, nut podji, hrlo se odpravi
 k onozji gospodji, drago ju pozdravi
 ter joj rec' od mene: bog me ti tvoj sluga
 srdačcem zlje vene od gorcieh jur tuga. 5
 Ne moj mnit, spomeni, tebi ja er pišu,
 od gorke boljezni jer veomi uzdišu.
 Ako ćeš moj brajo, da s tobom govoru,
 na mjesto jur drugo u momu jur dvoru :
 na drugo jur misto, moj venče neka znaš,
 ne ću doć za ništo, er ljubim tvoju čas. 10
 To li mi sunačce toj ne ćeš dopustit,
 moje će srdačce tvu ljubav odpustit ;
 li me će s boljezni s velikom biti toj,
 cječ vel'je ljubezni, ku t' hoće razum moj.
 Jer skoro jur hoće povehnut me lice 15
 od smrtne nesrjeće za tobom diklice ;
 za toj mi tva rados tuj milos dopusti,
 ako ne ć' da mlados moju smrt opusti.
 Er ti će žao bit, kad budem pomanjkat,
 tomuj sam stanovit, da me ćeš uplakat. 20
 I hoću ovi lis u ruke da se da,
 er ima tuj kripas, gospodji od zvizda.

37

Neka svak govori, da patim nepokoj,
 i da me trud mori dvoreći vili toj :

Pj. 36 : zad. 811.

Pj. 37 : zad. 749.

ne velju toga ja na moju dragu vil,
 za sve jer dodija sreću mom ljuta stril.
 Ja za svu moju moć i sa svom krieposti 5
 sakrivam moj nemir i moje žalosti.
 Ako me tko praša : tajati gdi more,
 er se zlo umnaža i hodi na gore ;
 ma nu bi bil' bolje, mni mi se, vili toj
 kazati nevolje, ke pati život moj, 10
 jeda mi nje liče ushoće pomoć dat,
 i skrovne strjelice sreću mom izvidat.

38

Neka znaš diklice pakleni život moj,
 gdje žele očice pozrieti obraz tvoj ;
 jer kad te ne vidim, moj cvite rumeni,
 sve dni se nahodim u tuzi pakljeni ;
 kroz ljubav toliku, ku t' nosim za milos 5
 sve sa sviem veliku, meni bi usilos.
 Očito izgubih cvileći dan i noć,
 odkle te obljubih i k tomu svaku moć.
 Lice mi povehnu kroz jadne suzice,
 a srcem uzdahnu, kad smislim tužice ; 10
 još veće neka znaš potajni uzdah moj,
 da nigdar do danas ne znah već obraz tvoj.
 Cjeć togaj uzroka boles me obujmi
 pritužna i gorka, umrieti da bi mi ;
 iz srca još veće pritužno vapijem, 15
 tej klete nesrjeće kad mi da ne vijem.
 A sad znaj diklice, jer skonča život moj,
 želeći tve liče i pogled dragi tvoj.

39

Ne čud' se, uciviljen ere grem osamljen,
 srcem sam razdiljen, ljubavi otravljen,
 o tebi romonim u meni na svak čas,
 služiti te sve pomnim, moj niesam, tvoj sam vas.
 Ti mene sahrani, kako stvar sve tvoju, 5

Pj. 38 : zad. 761.

Pj. 39 : zad. 757.

moj cvite izbrani, meni trud pokoju.
 Jedna ti gospodiš vrhu vil mu mlados,
 suzna me ti vidiš, toj mi je za rados.
 Ti s' blago iman'je, ti s' rajska ma dika,
 ti s' slavno ufan'je sreću mom do vika. 10

40

Da smišljam početak od moga života,
 gdi vene jak cvietak prid slanom srid ljeta:
 od moje mladosti od petnaes jur lieta
 imah sve žalosti s čemerom od svieta
 cječ jedne gospodje, koja bi neharna, 5
 raniv me pak odje u jadu čemerna.
 Molim vas, slišite ovi trud pakleni,
 i tvrdo žalite jad ovi u meni,
 koji mi svaki čas snažice vazima
 a vidit' moj obraz, gdi j' polit suzama. 10
 Očice izgubih cječ gorke suzice,
 misleći kako bih probavio tužice,
 koje su skrovene u meni tužicom,
 za kojieh sad men' je sva mlados s tužicom.
 Još veće kad pozri na mene s radosti, 15
 srce mi rastvori s velikom žalosti;
 jer strnem do vlasa studenij' od leda
 od toga jur časa, odkle me pogleda;
 još kopnim u jadu s čemernom žalosti,
 krieposti sve padu od moje mladosti. 20
 Bliedo je me lice od vel'je tužice,
 za što sve ranice povenu suzice,
 koje mi satvori od moje mladosti.
 Sada me umori, molim te s radosti,
 da veće ne ćutim ovezi tužice, 25
 ni s jadom priljutim ne puštam suzice.
 Kad smislim početak od moje mladosti,
 spržim se jak cvietak od gorke žalosti.

Pj. 40: zad. 759. 10 vidit'] rkp. vidjet 12-14 posljednja rieč tužicom čini se da je iz jednoga stiha u drugi zabludila.

41

Ne žalim sad tvrdo tužne me nevolje,
 ke ćutim prigrdo na svak čas do volje;
 jer vidju očiće gdje pozre pridrago,
 obrativ tve liće, u kom je sve blago. 5
 Kroz toj mi ovi trud jes milo strpjeti,
 za č vidju oda svud, er me ćeš ljubiti.
 Tve lice rados da s milosti velikom,
 da se ja viek vazda gizdam tvom ljepotom,
 ako je još liek ti, diklice, pravedni, 10
 da si trud veliki ne ćutim po sve dni.
 Cječ togaj uzroka izgubih svaku moć,
 suzice iz oka puštaje dan i noć.
 Još veće pušta me čemeran uzdah moj,
 jer tuga hvaća me kroz dragi obraz tvoj.
 Ne znam, li tolikoj moj život jer kopni 15
 na tebe ma diko oj, gdje t' lice sve tamni.

42

Gizdava diklice, čemer mi dodija,
 otvori očiće s milosti od raja,
 ter ove žalosti, molim te, pogubi
 tvojom milosti, gizdava ma ljubi;
 jer ne znam ini liek od ove tužice, 5
 tako da vas moj viek ne ronim suzice.
 Za toj te ja molim s velikom milosti,
 ne moj da ja suzim u ovakoj žalosti;
 jer da znaš pakljen trud, kroza te ki prijah,
 kolje bi vele hud a riet ti ne smijah: 10
 ovuj bi tužicu od mene sakrila,
 ne bi mi ranicu jadovnu stvorila,
 za koju, diklice, jes tužan život moj;
 znam da bi strielice lomila i luk tvoj.
 Cječ togaj, diklice, ne umor' služice, 15
 otvori očiće, prisvietla danice.

Pj. 41: zad. 760.

Pj. 42: zad. 765.

43

Ljubav me unara kroz rados dva oka,
 i s ranom jad stvara ter ginem prie roka,
 da nitkor na saj svijet ne zna tej bolosti,
 ni more ino riet, neg jadne žalosti.
 Ja ne smiem izreći, da mi tko ne zazre, 5
 što mislim želeći, ter s jadom život mre.
 Gospoja s', ka moreš poznati rani liek,
 i dat mi ti moreš vas pokoj u moj viek ;
 jer ino ne želim, dan i noć misleći,
 neg da t' se umolim sve tuge izreći. 10
 Ah sve mi srdačće pritužno sprazi se,
 još veće me liče, kad pozrie najliše ;
 ne želim ini dar, neka znaš prijati,
 neg da bi odizgar prieku smrt imati ;
 jer bolos žestoku ćuti me srdačće : 15
 to je liek uzroku tvoje dvie očice.

44

Razmišljam oni dan s velikom radosti,
 koji bi meni dan cjeć tvoje mladosti ;
 liepos još kad poznah, vidjevši obraz tvoj,
 s pogledom dobro znaah, jer ti dah život moj ;
 ufan'je jer imah, toj prijat što želim, 5
 i trud taj vas prijah srdačćem veselim.
 Vidju ti vrh vrata veliko zlamen'je :
 pletenčac od zlata i drago kamen'je
 i rekoh sam sebi ; što te svak ne slave,
 jer na svijet prie ne bi, kojoj nie zabave. 10
 Sve ti bog satvori i svrši lieposti,
 kad mene sad mori ljuvenom krieposti.
 Vidjev sve imah strah, ma opet uspredoh,
 u jadu tužno mrah, ubliediv i padoh ;
 a ti bi ljuvena, milos mi hrlo da, 15
 vidiv me ranjena, kako se podoba.
 Kad smislim oni dan, tvrdo se veselim ;
 bi meni rados dan' ter veće ne cvilim.

Pj. 43 : zad. 766 11 sve mi]rkp. zemi.

Pj. 44 : zad. 768 18 rados dan']rkp. rado dan.

45

Prikrati život moj, pravlju ti u isto,
 taj dragi pogled tvoj, kim vadriš pričisto ;
 još veće vesel'je kad pozrim na licu,
 tužno t' mi dresel'je obujmi snažicu,
 ter jadne suzice s čemerom uzlete 5
 od gorke tužice, ku ćutim krozi te.
 Vajmeh što čas oni smrt prieku ne prijah,
 bit hoću kako oni, jer mlados istrajah.
 Diklice, molim te s velikom milosti,
 ne moj da želim te od tebe radosti, 10
 ka s tobom pribiva pri licu rumenu :
 uzmi me robiva, da t' veće ne venu.
 Prikrati život moj, očima kad pozriš ;
 hudji je pogled tvoj, čim mene sad moriš.

46

Usilos meni bi od ove pritužna,
 ka na sviet prie ne bi, toliko j' uzmnožna.
 Liek tomu je li ki, može li tko znati,
 hotjej ga izreći, jurve sam na smrti.
 A ti znaš najbolje, ka skрати život moj, 5
 ke ćutim nevolje, želeći obraz tvoj.
 Hudji jad ne vidim od želje ljuvene,
 i sam se ja čudim, gdi život moj vene.
 Vaj svakoj mladosti, ka ljubav oćuti, 10
 ima t' on žalosti vas svoj viek do smrti ;
 želi sve prieku smrt hrlo da g' umori,
 kako no brzi hrt jeljenka u gori.
 Izdahnut da bi mi, ter da se izbavim
 od ove ljubavi, moj bože sve sa sviem ;
 znaj, da je sad meni usiona smrt ovaj, 15
 ako nie liek ini, meni t' je u svem vaj.

Pj. 45: zad. 767 1 pravlju] rkp. pralju.

Pj. 46: zad. 769 2 na sviet] rkp. na sve 7 jad dodano po savezu.

Stihove 11-12 sr. u pj. 9 na str. 459 stih 3-4.

47

Perena strelice, što me tač porazi,
 ter nigdar me ličce bez suze ne skrasi ?
 Perena strelice, što ne htje izrieti
 sve tvoje tužice, jer ću sad umrieti ?
 Perena strelice, kad bih znal čemer tvoj, 5
 pokrilih bih očiće i jadni obraz moj.
 Perena strielice, da tebe ne vidim,
 ni tvoje očiće, prid kimi vas blidim !
 Vaj smrti žestoka, skraćati mi mladosti,
 sve sa sviem prie roka, molim te s radosti ; 10
 jer veće ne mogu čemeru odoliti,
 ni ovuj gospodju ne mogu umoliti.
 Vaj mojoj mladosti, kroz tvoj dar ljuveni
 ne znam tve radosti, neg čemer pakljeni.

48

Porazi život moj perena strjelica,
 odakle bih u svem tvoj najvjernij' služica.
 Lice mi potamni od jadne suzice,
 kako cviet pri slani od robne ružice.
 Vaj smrti žestoka, kamo da strjelice, 5
 za što mi prie roka ne skратиš snažice ?
 Čemu me ostavi, odakle me predobi,
 kako cviet u travi, slana ki oznobi ?
 Suzice priljute da mi se podiru,
 ke srce sve smute, ter s jadom umiru. 10
 Jer da znaš pakljen trud, kroza te ki prijah,
 mnogo je vele hud a reć ti ne smijah :
 čemer bi vas ovi od mene odmakla,
 da veće trud ovi ne ćutim od pakla ;
 jošte b' sve radosti s vesel'jem spunila, 15
 a gorke žalosti sve grdo spradžila.
 Perena strjelice ejeć togaj ne mogu
 ustrpjat suzice, mimo te kad prodju.

Pj. 47 : zad. 770 sr. pjesmu Držićevu br. 32.

Pj. 48 : zad. 772 stihove 11-12 sr. napried u pj. 42, st. 9-10 13 odmakla ispravih prema sroku pakla, u rkp. otisla.

49

Da znate ljuven trud, koli je čemeran
 i što je vele hud i u svem nesrećan,
 sad biste svi mene jadovno žalili,
 gdje život moj vene žalosno po sili
 cječ jedne gospodje, koja me zamami, 5
 mimo me kad prodje ter ostah s suzami,
 vesel mi pogled da s velikom hitrošću,
 život moj da preda u tužnoj žalosti.
 Okom me porazi kako no strjelicom,
 da mi se domrazi živjeti s tužicom: 10
 još čemer pakljeni skрати mi mladosti,
 ki osta u meni s gorkome žalosti.
 Cječ moga imena, pereua strjelice,
 jaderno si stvorena, da ronim suzice.
 Vaj tko te satvori toliko čemernu, 15
 život mu izgori u ognju pakljenju ;
 vaj mojoj mladosti kroza te strjelice,
 za č ne znam radosti, već gorke tužice.
 Oto vam ljuven trud, za boga poznajte,
 jošće je veće hud ; rad bih ja, ohajte. 20

50

Pozrite očice, ke spite skozni san,
 sad vidjte, sunačće, jer pridje tvoj sužan.
 Pozrite očice s pridragom ljepotom,
 da ne znam tužice od danas i po tom.
 Pozrite očice, gdje trudno uzdišem, 5
 odnes' mi suzice, jer od njih uzdišem.
 Pozrite očice, gdje skonča život moj,
 još veće me lice, kad pozrim obraz tvoj.
 Pozrite očice tvojome krieposti,
 jer ne imam snažice cječ tvoje lieposti. 10
 Nut vehnem kopneći, jak čvietak prid slanom,
 suzice roneći s tužicom sve jadnom.
 Čudim se sam sebi gdi osta život moj,
 jer nigdar prie ne bi tač gledan obraz tvoj.

Pj. 49 : zad. 773 20 rkp. je ohajte.

Pj. 50 : zad. 771. 2 rkp. prjegie.

Kad zgledah sad tebe, ustidoh kako led, 15
 ne poznah sam sebe, hitar bi tvoj pogled,
 kroz ljubav toliku, ku t' nosim s milosti
 sve sa sviem veliku od moje mladosti ;
 nu mal čas postavši spoznah se s tužicom
 i stah te gledavši jadovnom suzicom. 20
 I ti tu ima stid, uzbiv se od srama,
 oda sna ne ima vid, star oči rukama
 Plamen ti udari u lice rumeno,
 jak sunce u gori u cvietje erljeno.
 Prihitro pogleda, život mi porazi 25
 kako cviet grun leda, kada ga ispraži.
 Sve sa sviem sprazi mi, da tužim po vas viek,
 umrieti da bi mi, jer ne znam ini liek.

51

Sliši svak ovi trud, ki ćutim mnogo lit,
 koli je vele hud i što je oholit.
 Pravlju, da ljuven stril jadovno porazi,
 i tko ga ima dil, on rados ne skrasi ;
 to li ga tko ćuti, on roni suzice, 5
 i čemer priljuti skrati mu snažice ;
 uzdiše s bolosti na svak čas jadovno,
 jer ne zna krieposti ljuvene na puno.
 Sve dni gre misleći očima prihiljen,
 a ne smie izreći, za što je ucviljen. 10
 Osobno pribiva jaki no grlica,
 i suzom umiva čemeruo sva lica ;
 viek cvietka ne nosi, ni zlatne krunice,
 već milos sve prosi, pogubje tužice ;
 ili smrt žestoka da pridje s jakosti 15
 ter da mu prie roka prikrati mladosti.
 Sad znate gorki trud, jer ne ima milosti,
 u njem je čemer hud i gorke žalosti.

21 uzbiv se] *rkp.* uzbivše.

Pj. 51: *zad.* 774. 3 pravljju] *rkp.* pralju 15 pride] *rkp.* priga.

52

- Svakomu na saj sviet ni bolje umriti,
 neg kad je kako cviet u mlados pozrieti;
 za što je požaljen od svake naravi,
 sve sa sviem izbavljen neharne ljubavi.
- Sve tuge ostavi i gorke žalosti, 5
 a uzme put pravi od vječne radosti,
 i mene da htješe tamna smrt umorit,
 muka t' mi ne bješe, neg pokoj stanovit;
 ter ne bih ovi trud boravio s tužicom,
 ni čemer svak čas hud spomenuo s tužicom, 10
 kojim me porazi bez niedne milosti,
 još mlados svu sprazi gorkome žalosti.
- Još za dva uzroka vesel bih umrieti,
 da ne znam prie roka u život pozrieti;
 jer vidju gorki jad mene svudi tjera, 15
 kroz toj bih bio rad van biti čemera.
- Cječ toga uzroka veseo bih imat smrt,
 da pridje žestoka, ka bi me mogla strt;
 nu znam da smrt moja ne bi sviem prijala,
 tko bi bio kako ja, togaj bi skončala. 20
- Za č ne bi mogli trud, ni žalos trpjeti,
 ni gorki čemer hud od sebe pustiti;
 ni bi znal' naći liek, ni družiem bolos riet,
 već mislil' vas svoj viek, kako će prie umriet.
- Cječ togaj uzroka ne bih htíl vidjet smrt, 25
 za što bi žestoka i množiem mogla strt.

53

- Vas kolik život moj, od moje mladosti,
 ne imah viek pokoj, već gorke žalosti.
 Tomuj nie moj uzrok, nu družii riet mi će:
 ovo je vas priekor cječ moje nesrjeće.
- Nut ja znam najbolje, što mi je u srcu 5
 i tko mi nevolje satvori srdačcu;
 ma trpim s tužicom ter s jadom snebivam,

Pj. 52: zad. 776 13 i 17 valjda vazel m. vesel? sr. Menč. knj. I, pj. 99, st. 9 na str. 49 18 da po slutnji, rkp. prjegie.

Pj. 53: zad. 777.

i ljutom suzicom me lice umivam ;
 ter čekam vremena, jeda se izbavim
 oda zla imena i gnjeva sve sa svim, 10
 koji me porazi i skrati mu mladost
 i grdo sve sprazi, da ne imam viek rados.
 Još ako moć budu tužni jad odoliti,
 ili se prihodu čemeru umolit,
 jeda me slobodi od gorke tužice, 15
 i vas gnjev prihudi odnese s nožice.
 Jer da me ikakor slobodi od jada
 i tužni moj prikor pogubi od sada,
 ne bih se viek veće na hud gnjev tužio
 i sve bih nesrjeće od sada zabio. 20
 To li se ne more tužni jad umolit,
 znam da ću i gore suzice još roniti ;
 tadaj ću vapiti iz glasa smrt priku :
 ne mogu trpiti nesrjeću veliku.
 Ako li još bude dalek rok od smrti, 25
 znam gnjeve sve hude, što me će prie strti ;
 daj ne ću vapiti ni roniti suzice,
 već jednom strpiti čemerne tužice.
 Tadaj ću počinit kad me smrt razdili,
 s vesel'jem priminut ovi sviet nemili : 30
 od moje mladosti imah sve tužice
 i gorke žalosti, roneći suzice.

54

Misal me obujni odveće velika,
 umrieti da bi mi : to je sva ma dika ;
 jer volju služiti smrt prieku da dodje,
 nego se tužiti prid svake gospodje,
 odakle nitkor nie tko me će požaliti, 5
 da mi da ufan'je i sebi primilit,
 ali ki blag nauk mojojzi mladosti,
 da ne ima viek jauk ni gorke žalosti.
 Još ako u jednom ufan'ju ne bude,

Pj. 54: zad. 778 i 779. To su u rukopisu zadarskom dvie pjesme, ali smisao pokazuje, da ih valja uzeti za jedno kao jednu pjesmu. U rkp. ide pjesma 778 do stiha 16, ono je dalje pjesma 779.

- tući ću s kamenom nesrjeće prihude. 10
 I takoj misleći moj život prihudi,
 očima suzeći hodeći ja svudi,
 u taj čas spoznah se te uzbih misal svu,
 zora se pokaže, s očiju strh suzu,
 rastvorih očice, pogledah nebesa, 15
 gdi zraka s danice sva cvietja uresa.
 Uresi i mene i moje očice,
 i tuge pakljene podjoše s nožice;
 i taj čas razumjeh jedan glas s nebesa,
 s pametju dobar bjeh, svies mi se odveza. 20
 I reče: sliši me ja sam taj, što žudiš,
 došao sam na vrieme, što se sad začudiš?
 Vidju, da s' uhiljen s velikom žalosti,
 bió s' ti umiljen od svake milosti.
 Ako ćeš moj nauk, da živeš u miru, 25
 da ne imaš viek jauk, ne služi čemeru;
 ja ne imam svu kriepos sve sa sviem nad tobom,
 davši ti mu milos, ne ć' veće bit robom,
 ni ćeš znat jadni trud ni čemer pakljeni,
 ni predat oda svud, prijat stril ljuveni; 30
 jer rados tko ima, on ne zna tužice,
 ni plače očima s čemerom suzice,
 neg svuda kud hodi srcem se veseli,
 za što se slobodi od gnjeva, ki želi.
 To li ćeš bit sluga, kako si dosle bio: 35
 eto ti sva tuga, koju si ljubio,
 ter veće ne spomen' prida mnom od sada
 viek ognjen taj plamen, trpi ga od sada.
 To li me budeš zvat da dodjem na pomoć,
 hotjej sad dobro znat, ne ću ti nigdar doć, 40
 nego ću iskati sve tuge najveće,
 i k njim ću pristati da t' svud dam nesrjeće;
 za što ti takoj hoć i tvoja tamna svies,
 jer tugu ne ćeš oć. Cječ koga ti ne smieš,
 reci mi, tko je taj vladalac nad tobom 45
 ter trpiš ovi vaj i čemer vas zlobom;
 rec' mi ga slobodno, ne moj se bojati,

ako ne ć' prijatno tvu mladost skončati.
 Hoć da te slobodim od gnjeva velika,
 i s tobom nahodim sva bil'ja razlika, 50
 koja su podobna za tvoju tužicu,
 i vele izrodna, i s cvietkom travicu.
 Za što je travica od svake krieposti,
 i svaka ranica ima liek jur dosti,
 zla misal s tužicom sa sviem će izginut 55
 i jadna suzica veće se ne dignut.
 Sve dni ćeš pribivat s velikom radosti,
 s vesel'jem uživat za jedno starosti.
 Ti s' bože pokoj moj, misleći sve tuge
 sluga t' sam u svem tvoj, za te ću dat sebe. 60

55

Ne mogu nikadar utješit srdaćee,
 ni strpjet tvoj prikor, ki tvoriš sunaće;
 za toj sam sve sa sviem misal svu smislio,
 istinu da t' poviem, ki sam gnjev patio.
 Uzrok bi tvoj pogled, ki mi da skroveno, 5
 er osta kako led me srce kamenno;
 jer da znam tvoj pogled da ima tužice,
 ne bih ja ovuj zled primio u srce,
 koja me porazi bez niedne milosti,
 da mi se domrazi pozriet tve lieposti. 10
 Nu odkle taj ne će, ka je sva ćeš moja,
 ne ću ni ja veće, ni mi se dostoja.
 Po tom segaj doba koliko moć budu,
 sviem čim se podoba, da nje se svud bljudu;
 me oči ter pogled od nje svud da svarnu, 15
 za što ima hudu zled i vele neharnu.
 I od sad u napried miran ću pribivat,
 suzicom obraz blied ne ću ga polivat:
 nego ću slaviti od danas ovi dan,
 gorki jad zabiti, ki prijah prijadan, 20
 koji mi satvori mojojzi mladosti,
 i tugu pritvori velikom žalosti.
 U isto viruj sad i znaj stanovito,

vidjet ću taj tvoj jad, gdje skonča očito,
 i gdi se snebiva i želi pogled moj, 25
 i suzom umiva gizdavi obraz svoj;
 jer žalos ku s' mnjela da mi si tvorila,
 niesu toj ma djela već nigdar tač bila.
 Nu eto tvoj pogled hitro me porazi,
 kako no sniegom led rumen cviet ispraži. 30
 Jošte znam, najbolje kad ve ti dotuže
 sve gorke nevolje i čemer i suze,
 svud sé ću obzirat, gdi bi me nazrjela,
 trgaje bieli vrat da bi me vidjela. 35
 I tome misalju skončaje svu mlados,
 veće t' ja ne haju ni ljubav ni rados;
 ti s' takoj hotjela, što s' htjela, budi ti,
 gizdava ma vila, sviem te ću zabiti.
 Ako li kako znaš u brzo liek dati,
 sluga t' sam od danas i viek ću tvoj biti. 40
 Uzeo bih utažit jadovno srdačće
 i tebje poslužit, pridrago sunačće.

56

Sliši me sunačće, hoću t' se tužiti
 na moje srdačće, ko ne da s' tješiti;
 jer mu su tužice skratile snažicu
 i s jadom suzice stvorile ranicu.
 Za boga sunačće, ako znaš koji liek, 5
 ne moj da srdačće uzdiše pó vas viek.
 Pridrago sunačće u isto vjeruj mi,
 srce mi svud plače umrieti da bi mi.
 Cječ togaj sunačće ako mi ć' liek dati,
 oto t' me srdačće, službu mu sad plati. 10
 Virno te služilo sve sa sviem pravedno,
 i s tobom družilo svu mlados za jedno.
 A za toj vjeruj mi, što reče srdačće,
 tko mu da gorki jad i za što sve plače;
 jer kad ti bude riet, tko mu da tužice, 15
 ne ćeš mu dat umriet ni ronit suzice,
 nu ga ćeš primilit i dat mu rani liek,

i tuge izbavit od sada po vas viek.
 Molim te diklice, rastvori me srce,
 u njem su strjelice s biljegom od smrce; 20
 i tvoja prilika sunčana gdi capta,
 ona t' je ma dika i od službe sva plata.
 Cječ togaj sunačce mislim te služiti
 i moje srdačce prid tobom sniziti.

57

Miran je život moj cječ tebe diklice,
 za što mi pogled tvoj rado da i lice.
 Cječ toga neka znaš, sluga t' sam vjeran tvoj,
 uzmi me od danas, jer si ti pokoj moj.
 Za ino ne haju, neg da mi dobra hoć 5
 i od sad moj raj u da t' služim za svu moć;
 jer ljubav u tebe plaća se na puno,
 i službu ne gube, tko je tvoj ma kruno.
 Za toj bih hotjel bit i zvat se tvoj sužan,
 jer ne ću nigdar bit žalostan ni tužan; 10
 neg licu veselit s velikom radosti,
 a drugo ne želit, neg tvoje milosti.
 Za boga diklice ako mi može bit,
 sunčano tve lice da mogu poljubit,
 ter ako celov tvoj meni bi ugodan, 15
 dati ću život moj, za platu da t' je dan;
 jer plata za tebe ina nie diklice,
 neg se dat sam sebe i moje očice.
 Miran je život moj cječ tvoje lieposti,
 jer imah obraz tvoj pun rajske svjetlosti. 20

58

Ni t' moja nesrjeća, ni moj sud od zviezda,
 sviem se ti obeća i meni pod vlas da.
 I za toj ja t' se dah život moj vladati,
 tvoju zled ja ne znah, da me ćeš izdati.
 Od togaj vrijeme na skonča me prikor tvoj, 5
 cječ tvoga imena prikratih život moj.

Pj. 57: zad. 786.

Pj. 58: zad. 787.

Ne mogoh strpjeti nikako prikor tvoj,
 ni žalos zabiti, ku ćuti život moj.
 Tomuj ni moj uzrok, nu tvoja tamna svies,
 i hudi tvoj prikor živeći u nesvies. 10
 Uzrok bi tvoj pogled s ludosti koji da,
 uzrok bi vel'ja zled s prikorom bez stida,
 moj život hoteći prie roka skratiti,
 potajno živeći slugu me držati.
 Molio sam tvoju zled, jeda ju ostaviš, 15
 i hudi tvoj pogled sramom sve da činiš.
 Poče se pucati me srce slabosti,
 a htio sam mučati i strpjet žalosti.
 Zaman je služiti, tko za har ne ima,
 i š njim se ljubiti i gledat očima, 20
 nego ga pogrdjet, vazda sram da ima,
 i zled mu povidjet, da plače očima,
 da druge privarom ne bude varati,
 sve zledi prihude da bude svak znati.
 Ni t' moja nesrića, nu je zled sva tvoja, 25
 ka ne ima od vieka u meni pokoja.

59

Pozrite u kolu mladjahtu diklicu,
 njoj se ja sad molju, da me uzme služicu.
 Ona t' mi rados da nada sve diklice,
 s vesel'jem pogleda i sprazi tužice.
 Ruse je kosice povila biserom 5
 jaki no rosice travicom pod gorom.
 Još hitro krunicu od cvietka savila,
 skitivši ružicu biser je pokrila.
 Pozri joj bieli vrat koji je izvila,
 na kom je biljeg zlat, kim me je smamila. 10
 Ona ti je uresa, jak jela visoka,
 mnim da je s nebesa, rados da iz oka.
 Gizdav ti glas ima, kojim svieh zaveza.

17 slabosti] *rkp.* slobosti.*Pj.* 59. *zad.* 793. *Pjesma nije dovršena.*

60

Ne marim ja ino neg za te sunačee,
 za što me potajno ljubi tve srdačee,
 za što sam mu mlados tebi dal na službu,
 neka t' je tva rados viek sa mnom u družbu.
 Jer kad sam diklice za jedno s tobome, 5
 veselo t' me lice s tobom gre domome,
 smišljaje tvu liepos, ka na sviet prie ne bi,
 i rajsku tvu milos, ku imaš na sebi.
 Jer take lieposti, znam, da su u raju
 i tvoje lieposti nitko ne imaju. 10
 Mogu riet još veće, da s' prava ljepotom,
 i vazda zvat se će od danas i po tom.
 Biti će puna svud vrhu svieh tva slava,
 ne će bit tobom trud, jer si ti gizdava.
 Sve imaš lieposti, koje su podobne 15
 i rajске milosti izvan svieh osobne.
 Gizdavo s' kosice gojtanom savila,
 vrh njih si krunice s biserom stavila.
 Gizdava dva oka svakoga primili,
 uresa s' visoka i tvoj vrat pribili, 20
 na kom je zlamen'je pleten trak od zlata,
 sve drago kamen'je, svjetlosti sve hvata.
 Na licu rumenom rajске su lieposti,
 i draziem romonom ispuniš žalosti.
 Tvoj ures gizdavi, ti s' vila s planine, 25
 po svietu svud slavi od svake istine.
 Pravo je hvaliti sve tvoje lieposti,
 i nad sve slaviti sve tvoje milosti.
 Za ino ne marim, neg da sam sluga tvoj,
 i da se udvorim, dokle je život moj. 30

61

Milosti jesu sve od raja s tobome,
 po svietu ke slove ljepotom svakome:
 a vidjte zlamen'je, ke na sviet prie ne bi,
 sve rajsko stvoren'je imaš ti na sebi.

Pj. 60: zad. 788.

Pj. 61: zad. 798. Stihovi 19-22 čini se ne spadaju ovamo.

Danici slične su očci tve svjetlosti, 5
 vesel'je prinesu, gdi pozru s milosti ;
 a licem odsivaš svietlomu sunačcu,
 ljepotom dobivaš svieh u svem tanačcu.
 Još imaš, diklice, od raja svu milos,
 kud svrneš tve lice, tuj dodje sva rados. 10
 Glas imaš od raja, njim raniš jak vila,
 mnim da dni ne traja, ki padne u tva krila.
 Još da zna svaki vas, nje pogled liek ima,
 i nigdar do danas smrt ne da očima,
 neg rados, milosti i svako vesel'je ; 15
 gdi pozre s radosti, tuj nije dresel'je,
 nego se veseli i pun je radosti,
 i drugo ne želi neg tvoje milosti.
 Jedna je diklica meu vami od raja,
 tko je njoj služica, on mlados ne traja. 20
 Pravo je da slaviš tvojome ljepotom,
 i da se još hvališ izvrsnom dobrotom.

62

Gizdavi cvite moj, hoću te moliti,
 želeći obraz tvoj da bi mi pozriti ;
 jer mi je u njem liek od moje tužice,
 tako da vas moj viek ne ronim suzice.
 Gizdavi cvite moj, uvik ću plakati 5
 i ti ćeš život tvoj u zabit skončati.
 Za ljubav ako je, sve mogu trpiti
 i za te gospoje i smreu primiti.
 Nut znam ja, što si ti žalosna bez mene,
 ne moreš trpiti, što t' lice sve vene. 10
 Cječ togaj, cviete moj, ne žalim ja mene,
 nu žalim život tvoj i mlados, gdi t' vene ;
 jer vidju priku smrt, da te će ucvilit,
 ljubav nam hoće strt i s jadom razdilit.
 Za ljubav veliku, ku imaš sa mnome, 15
 držim ja za diku tvu sliku domome ;
 š njome se prigledam kako no s sunačcem,
 ma tobom sve predam i za te sve plačem.

Pj. 62: zad. 789. 9 rkp. žalos ma 10 sve] rkp. ne.

Pomisli cviete moj i postoj vrh sebe,
 kad skonča život tvoj, što ću ja bez tebe? 20
 Od sad ću iskat smrt, da mene prikratim,
 ka bi me mogla strt, da tuge ne patim ;
 jer za te imav smrt, vazda ću živ biti,
 znam što me hoće strt, ne ću ju zabiti.
 Gizdavi cvite moj, mlados mi snebiva, 25
 jer vidju obraz tvoj, gdi s jadom pribiva.
 Gizdavi cviete moj, ako ćeš već dati
 s vesel'jem obraz tvoj, daj mi ga zgledati.

63

Da znate, oćutih, jere sam jur svezan,
 za što ja obljubih novu sad ljuvezan.
 Ljubav se povrati na mene pritužna,
 da mene sad skrati i vodi za sužna. 5
 Još me je dovela taj ljubav do smrce,
 ter mi je vazela tužno me srdaće.
 Ma čujem okolo u blizu tuj vilu,
 ka nosi oholo od zlata svu strilu,
 kojom sam ustriljen, ja čujem, do smrti
 ter gredem ubiljen, jak jeljen meu hrti. 10
 Jeda ju gdi vidim, svudi ju ištem ja,
 za č ino ne žudim, nego nju i raja.
 Ugledah nje lice puno sve lieposti,
 gdi veće neg sunce ima sve svjetlosti.
 Počeh se snebivat u meni na svak čas, 15
 a sebe zabivat zgledavši nje obraz.
 Otidoh suprotiv velmi ju moleći,
 čudim se jer sam živ, tebe ja želeći.
 Ne moj sad bježati, jere ja k tebi grem,
 ni se pak čuditi, ako ja sada mrem. 20
 Ne vidiš, gdi za te vas ginu u nered,
 ne vidiš da za te ja patim vel'ju zled.
 Molim te na puno svrni sad tvoj pogled,
 neka već, ma kruno, ne patim ovu zled ;
 neka se pobludim ja s tobom u krilu, 25
 za č ino ne žudim, neg tebe sad vilu.

Plakat mi sad ne daj, molim te pravedno,
nego mi lice daj i sebe naredno.

64

Prikrasna lieposti, izbav' me tužice,
jer ne imam radosti cječ jadne suzice.
Ovo ti vas moj viek s čemerom istrajah,
želeći jadu liek, s tužicom ki prijah.
Krieposti izgubih od moje snažice, 5
misleći kako bih probavio tužice,
ke prijah pod silu, s velikom žalosti,
od veće nemilu bez niedne milosti.
Lice mi sve bliedi cječ gorka čemera,
koji me svud sledi bez goja i mira. 10
Cječ togaj liek prošu od ovej tužice,
da veće ne nošu poniknuv očice.
A liek jes, diklice, u tvomu pogledu,
da drago očice otvoriš kad gredu.
A ti znaš najbolje ke ćutim žalosti, 15
i koje nevolje trpjeh od mladosti.
Cječ togaj, diklice, daj mi liek od jada,
da veće srdačće ne plaće od sada.
Mene ćeš izbavit od gorke tužice,
a sebe proslavit i tvoje očice. 20
Drugi liek ja ne znam neg vesel pogled tvoj,
cječ koga sve predam, skončaje život moj.

65

Vaj da li suzice i plač moj čemeran
i gorke tužice tere tud privjeran
ne mogu tvu liepos, gizdava gospodje,
činiti na milos za ljubav da dodje?
Vaj da li sva služba i vrieme bjeguće 5
i plačna još tužba u pjesneh pojuće
ne može smiljen'je nijedno zaslužiti,
da u viek cviljen'je ne budu ja družiti?
Vaj da li uzdah moj, ki srcem podiru

Pj. 64: zad. 790.

Pj. 65: zad. 594.

- i trudan nepokoj, cić koga umiru, 10
 sve srce kameno ne mogu smiliti,
 da mene ljuveno ne činiš cvieliti?
 Vaj da li žalosti i gorke boljezni,
 ke patih za dosti cić tvoje ljuvezni,
 odluku pritvrdu ne mogu privratit 15
 ni tvoju rasrdu, ka me će zakratit?
 Vaj da li željen'je, u komu još venu,
 i tamno bliedjen'je za tugu ljuvenu
 ne more svrnuti na milos ures tvoj,
 da željan trnuti ne budem ovakoj? 20
 Vaj da li me stan'je, jadovno gdi stoju,
 i slatko ufan'je, za što ja sad poju,
 ne more prijat dil ki godir radosti,
 da osladiš gorki stril mojojzi mladosti
-
- Jeda si vazela na mene zlu volju, 25
 krunice vesela, jur ti se ja molju?
 Jeda li jer vidiš, pravedno gdi služu
 tere me tač vriediš, u željah da tužu?
 Ako je toga cić, do smrti vaj moje
 na milos ne će prič tva liepos gospoje. 30
 Uredbu od zvizda tim kunu, ka mene
 virna ti slugu da, da mlados ma vene.
 Bolje bi neviran da budu satvoren,
 jere bih bil miran, a ne tač izmoren;
 i brže još rados prjedje bih izdvoril 35
 u tebe, ka mlados moju si izmoril'.

66

Svilo nenošena, gizardavi moj cvite,
 boljezan svršena sliedi me krozi te.
 Boli me srdačće i duša ljuveno,
 želeći sunačće tve lice rumeno.

Sa stihom 24 mistim da bi valjalo pjesmu prekinuti, ipak se u rkp. nastavlja tekst bez prekidanja do stiha 30; ali stihovi 23-36 čitaju se još i pod brojem 747 kao posebna pjesma; napokon stihovi 31-36 dolaze još po treći put u istom rukopisu na listu 253.

Pj. 66: zad. 795.

Smagnu mi očiće i lice me bliedi, 5
 jak mlado djetece, kad zelen gdi vidi.
 Ne želim, neka viš, ničemu inomu,
 neg da mi zapoviš jak služi vernomu.

67

Tač jeljen ne tuži s naliepom ustriljen,
 jak verno ki služi svak podje ucviljen ;
 za č mu se u srcu boljezni ponove,
 da sebi sam smrću vapije i zove, 5
 kunući toj vrieme, oni dan, čas i hip,
 kada ču tve ime i vidi obraz lip.
 Pače je prie kamen, pravo se govori,
 ere vas u plamen od tuge ne gori.

68

Pokoli noćni mrak obujmi vas saj svit,
 i za njim rumen zrak od zore bude prit,
 nigdi t' san ne dodje na moje očiće,
 niti me plač odje, ni gorke tužice, 5
 neg cvilim jak zmija sva puna nalipa,
 kada se privija po sriedi procipa.
 Plačući uzdišem bez tvoga obraza,
 od suza izdišem jak trava od mraza,
 er da znaš, davi se takoje živoj moj,
 pokle oduosi se od mene obraz tvoj. 10

69

Ja t' ovi cvietak moj dajem sad, neka znaš,
 jer ću bit sluga tvoj, cjeć ono da mi daš ;
 oto t' sam molio svaki dan kitice,
 i za te molio, da mi daš tve lice, 5
 cjeć koga umrieh ja, ako me ne smiriš,
 i sad ću otit tja umrieti, da vidiš.
 Uh, riet ćeš, krudela toliko ja li sam,

7 želim] *rkp.* želim.

Pj. 67: *zad.* 797 1 tač] *rkp.* jak.

Pj. 68: *zad.* 794.

Pj. 69: *zad.* 800 11 teći ću] *rkp.* tetichju.

da sad smrt nemila otide i on sam.
 Gospodje pak ćeš riet, otit ću za njime
 ter ću ja sad umriet onako i š njime; 10
 nu ćeš pak ti rieti: teći ću tuj hrlo,
 ne dam ti umrieti : ovo ti me grlo,
 ovo ti me lice i moja još mlados,
 ovo ti svilice i moja sva rados.

70

Čuj me svak tužeći, gdi grozom plačem sad
 o drazieh misleći, jeda im skrivih kad,
 za č da bih ostavljen ovakoj oda svud,
 a združih okrivljen, vidj bože, pravi sud.
 Bog da zna, krivinu ni niednu zled rekoh, 5
 samo rič jedinu ter nemir za nj stekoh;
 ufavši a s mirom njemu se potužih,
 govore, nevirom to li ja islužih ?
 Već koja mala stvar, ne ljubav postavi,
 sve primih ja za har i što nju proslavi; 10
 za što me dobrota velika pridobi,
 odloživ sve zlo ta, neka se ne kobi,
 jeda bi puknulo srdačće gdi komu,
 zliem dankom svanulo u nemir svakomu,
 ki njega rasrdi i ljubav veliku, 15
 zlo htien'je utvrdi jak nalip človiku,
 nu mišljah da mač nag razvrći ne more,
 nesrjeću gledav svak razmišljaj moj bore
 kako moć tu ima uvrhši zlu volju,
 vik zledi ke prima životom gdi bolju. 20
 Dviži sad na svak čas u tuzi postavljen.
 skončavši moj obraz, jak da sam otravljen.
 Ovako ginuvši po vas dan s ljubavi,
 srdačcem skončavši, za č da me ostavi. —

*Pj. 70: zad. 818. U tekstu ove pjesme ima puno nerazumljivosti.
 6 rič] rkp. rih 10 u rkp. poschauj 18 u rkp. stag.*

71

Čemu me potvaraš, prisvietlo sunačce,
 ter meni rastvaraš jadovno srdačce ?
 Ne moj me odgonit, gospodje od gospoj,
 molim te, umorit, kada grih ni koj moj.
 Jošte te ja molju, grimizna svilice, 5
 razumje' nevolju od tužna služice,
 ter meni sve vjeru' i mojoj mladosti,
 kad ti što govoru od moje naglosti ;
 i toj mi ne hoćeš gospodje dopustit,
 bez tebe skoro ćeš mu mlados opustit. 10

72

Što su tej strjelice, reći mi Ljubavi ?
 tužno me sad lice, molim te, izbavi.
 Na mrtva sad mene ne moj se sokolit,
 gdi mi život vene, ni takoj oholit.
 Hoćeš li ustrilit i ranit srdačce, 5
 hotje' se oholit na ono sunačce ;
 onojzi diklici u prsi ustrili,
 od sunca prilici, neka se primili,
 za č jednom me srce ize mi na dvora,
 od tole ja smrce ćutim sad od zgora. 10
 Jer jošte po sili drži ga sobome,
 molim te, primili tuj vilu sa mnome.
 Ustrieli jednome nje srce i moje,
 da držiš sobome za sluge za tvoje.
 Jošte ćeš ti strilit dvaška sad u jedno 15
 i hotiv primilit sa mnom nju za jedno.

73

Sve tuge od svieta sad s kipa ne hode,
 s večer ter do svieta srce m' ne ohode.
 Razmišljam život moj, koji ću činiti,
 za č tugom velik broj ne možem trpiti.
 Ne marim ufan'je nijedno u nikom, 5

Pj. 71: zad. 813.

Pj. 72: zad. 802.

Pj. 73: zad. 548 1 ne hode]rkep. nahode 2 srce m']rkep. srce mu.

razliko varan'je nahodim u svakom.
 Dočime bih čestit, mnozi t' me ljubiše;
 ki pravljahu ljubiti, svi me ti zabiše.
 I za sve er ja bi oda svieh ostavljen,
 jedna je pod nebi, kom ću bit ozdravljen. 10

74

Prikrasna strelice, tako mi života,
 sva mi je u srce taj tvoja ljepota;
 er me si naučila tve lice ljubiti,
 sad me s' razlučila ter se grem ubiti. 5
 Rieti ću ovoj sad, nu pamet postavi
 jaki no ljuven jad i ne zaboravi:
 ako me ne uzmeš opeta u skut tvoj,
 gdi skonča, vidjet ćeš, nevoljni život moj.
 Neka se pohirim uza te ja mal čas,
 jeda ja prihinim prisvietal tvoj obraz; 10
 jer kad se spomenem od njega sunačce,
 za velik čas po tem procvili srdačce.
 Kroz to te sad molim, moj venče zeleni,
 ne čin' me da cvilim u željnoj ljubezni.
 Ovo t' sam za služit u rukah sunačce, 15
 dopus' mi sadružiti veselo srdačce.

75

Jedina ma vilo, ne gnievaj na mene
 tve ličce prebilo, jer život moj vene.
 Jedini cvite moj, sva lipos u kom sja,
 ter mislit čuj ne moj, da se gdi hvalim ja. 5
 Jedina lieposti, za č je toj prieka smrt,
 od moje mladosti ka me će hrlo strt.
 Jere se ne hvalim, nu vele otajno
 u srcu ja hranim tve ličce prislavno.
 Jer kad ja toj začuh, da mislih, gospodje,
 iz mene malo duh od tuge ne podje, 10
 tere stah misleći, što ima bit ovoje,

7 dočime] *rkp.* dočim 8 pravljahu] *rkp.* pravljah.

Pj. 74: *zad.* 807.

Pj. 75: *zad.* 810.

suzice roneći nemirno život moj.
 Nu malo razgovor dah momu srdačcu,
 misleći kad u dvor budu ja sunačcu,
 toj ću ja sve uznat, tko joj je spovidil. 15
 Nie pravo vjerovat, da što ni tko vidil ;
 ter meni viruj sad, što ti ću ovdi rit :
 tako me ljuven jad podugo ne čin' mrit
 i sve što jest tuga na svieti oda svud,
 da mi su za druga, toj budi boži sud, 20
 ako sam u tom kriv, tva liepos što veli,
 i tako budem živ i bog me veseli.
 Ter za toj molim te, zautra da čekaš
 jur ondi moj cvite, kako no sama znaš.
 On ki se ne štedi za čas tvoju umrieti,
 u željah dopadi, tako ti živjeti. 25

76

Srce me kroz ljubav koli bi jadovno,
 da mnokrat puknuti od jada je htjelo,
 najliše kad ljubav pridjaše u bijelo
 i ličece nu tvoje jak ruža rumeno.
 Dušica otit hteć od mene smiljeno 5
 tuj pridje na oči me, tuj na usti smilo,
 tuj jedan i drugi iskaše, ma vilo,
 da bitje u prsi stave tve ljuveno ;
 nu ih ja uzdržah, da kad se sunačce
 iz usti smihom tvih ukaza veselim, 10
 on čas se moja moć sva svasma udavi ;
 jer duša dušicu a srce srdačce
 oćuti, da kruto izgrli sve sa svim,
 da ljubav vrhu svieh pristol'je postavi.

77

Tko žudi ovdi od vas ljuvenu nu kriepos,
 razum ter počten'je prislavno od sviti,
 angjela priliku smiljena viditi,
 milosti sve rajske izvrsnu ter rados :

Pj. 76 : zad. 732 sonet.

Pj. 77 : zad. 733 sonet.

pozri sad ev' moje gizdave vil liepos, 5
 kojom je uzmnožna sva bitja naditi,
 svitlostju sve zvizde od nebi dobiti,
 ter moćju nje vazet Kupidu svu jakos.
 Ona je počten'jem gospodja Diani, 10
 razumom Palladi, Veneri lipotom,
 cvitak je od ružice od svita izbrani;
 sunačće svitlosti nadhodi, a po tom
 cafti u ličće nje taj giljak rumeni,
 svakoga da svojom užije ljepotom.

78

Ohola koja greš nada sve mladosti
 kroz slavnu tvoju čes izvrsne liposti,
 pokli tej liposti skončan'ja budu doć,
 kajan'je i žalosti priti će po svu moć.
 Gorciemi suzami grozno ćeš cviliti 5
 nemilos, ku meni budeš satvoriti;
 još s togaj, dobro znam, da ćeš proklinati
 lieposti koji dan mogla si uživati.
 Togaj cić tva mlados dokli ima kriposti, 10
 uživaj tvu lipos svakoje radosti,
 tvojemu ter služi ljubavi ne brani,
 cić tebe ki suzi, moj cviete izbrani.
 Tve srce prikruto priklonit ne krati,
 jer vrieme minuto nigdar se ne vrati.

79

Prislavni jes' li ti prstenak, ki s' me vil',
 ures si ruci bil, kima me zavezal',
 a dobro da s' od nje ti ures prie imal,
 dar taki umrlieim dopušten nis' vidil.
 Promisli, jesi li priblažen sve dni bil, 5
 vazda er s' gospodje sva bitja ti tical;
 tuj blažen da sam sad, tebe sam cić poznal,
 er taki nigdar dar na svit sam prije smil.
 Prsti me goručće obujmi ti sada,

Pj. 78: zad. 734 sonet.

Pj. 79: zad. 735 sonet.

ter podji od mene, ufan'je zgubi te, 10
 dokli prah se stvori me tielo od jada;
 za č vječan biti ja mislim nu krozi te,
 ere se meni mni da nitko nikadar
 na svieti imal je prislavan taki dar.

80

Prstenče, ki si bil u brieme minuto
 u milos moje vil na ruci gizdavi,
 sa mnome ti veće sad niesi u slavi,
 kroz toj ter oba dva cvilimo mi za to. 5
 Sad bitje od svita prihodi tač ljuto,
 da čas si u milos, on čas ne u ljubavi.
 Kroz toj se ne boli, ere se toj pravi:
 da dobro od svita nie vječno ni kruto.
 Led si bil studeni u vile ter svitlos, 10
 nu sada ognjen plam mojojzi tamnosti,
 er s' mjesto prominil, prominil si i rados.
 Nu stati sad sa mnom ne primaj žalosti,
 ni kaj se da imaš od družieh već milos;
 za č bitja občena u većoj su kriposti.

81

Neharna gospodje, znaš kad mi stavljaše
 desnicu vrh moje, ke rieči pravljaše?
 Ne ću te ostaviti, bog da mi svjedoči,
 neg te ću ljubiti, kako no me oči.

82

Svudi grem a sjedim, sve vapim a mučim;
 sve mi je, a želim, hvalim se, a nie čim.

83

Tko čini da služba ma ide u nehar,
 da mu je, vaj, tužba i čemer gospodar.

Pj. 80: zad. 736 sonet.

Pj. 81: zad. 722. Sr. pj. Menč. knj. VI, 10, str. 311.

Pj. 82: zad. 742.

Pj. 83: zad. 756.

84

Nevjerni družé moj, neka te uprošu,
pravo li bi ovoj, da za te podnošu :
za moju svu službu, ku za te satvorih,
do smrti da tužu, ka me će umorit?

85

Draži si ti meni, neg dragi kamenak,
cječ koje ljuveni žeže me plamenak ;
tebi se veselju jak rosi travica,
tvrdje te ja želju neg sunce rozica.

86

Ako li i dodje prieka smrt na mene,
ti s' uzrok gospodje, život moj da vene.

87

Sluga tvoj. ki za te tvrdo je izmučen,
moli se prida te, da ti je priporučen.

88

Oh moji uzdasi srce ti ranili,
ter ti se svi vlasi od jada savili!
Plačíte svi luzi i mramor pritvrdi,
er mojoj sluzi taj vila pogrdi.

89

Nut lipo koli gre, nut slatko što gleda !
tko za njom da ne mre, tko srce njoj ne da ?
Hoće li suzice prid boga moje doć,
ke ronim niz ličce krozi te dan i noć ?

Pj. 84: zad. 725.

Pj. 85: zad. 724. 4 sunce] rkp. suncu.

Pj. 86: zad. 783.

Pj. 87: zad. 687.

Pj. 88: zad. 712. U stihu četvrtom nedostaje jednoslovčana rieč.

Pj. 89: zad. 714. Stih 1-2 sr. Menč. II, 14, 5-6.

Odlomci

1

Aj li se svi sile i velmi još muče,
da mene od vile prem svasma razluče.
Pomisli smrt, bože, s nalipom od strile,
ako me ki može izbavit sej vile ;
toli t' me izbavi, mnim, da će poznati,
kakve smo ljubavi, bez ke ni moć stati.

5

2

I vele tva silos za svaku stvar slove,
a veće za milos, kojom te svak zove.
Za toj zled a prirok tko t' more potajat,
ter tko je toj uzrok, daj mu se pokajat.

3

Ovako izbrane nje stvari razbirah,
a s druge li strane na lipos pozirah,
ter mi se od rozic ona vil činjaše,
gdi joj pram od kosic niz ličce lećaše,

4

Mladjahat još nemah ni šesnaest ljeta
ni muka ne primah, željah trudan svjeta.

5

U broj se tim vidim obćene bolosti,
ter velmi ja stidim sam svojom mladosti.

Ovo su oni odlomci, izvadjeni iz zad. rukopisa, kojim ne mogoh nikako u trag ući u njihovoj cjelini, gdje bi im pravo mjesto bilo. Pj. 1 : zad. 31. — Pj. 2 : zad. 234 sr. Menč. III, 8, 13-16. — Pj. 3 : zad. 365 4 niz] rkp. uz. — Pj. 4 : zad. 286 1 riečca ni dodana, da bude stih potpun. — Pj. 5 : zad. 372 1 bolosti] rkp. bolesti.

6

Okol srca striljana kruna mi s' čista zlata,
 dobrim cvitjem svih strana ko miriše i cvata.
 Rajskoga ti uresa jur ona gre vila
 rek bi je s nebesa sadahta sletila.

7

A lićcem odsieva svietlomu sunačcu,
 najliše kad spjeva u zlatom vjenačcu.
 Zamami srdačce rumeni obraz tvoj,
 prisvietlo sunačce, ne krati život moj.
 Sluga t' sam pravedni cječ tvoje lieposti,
 i sada i sve dni sa svome krieposti.
 Pravo je, da imaš sve hvale od svieta,
 jer liepos vazimaš svakoga dim cvieta.

5

8

Gizdava pozora medju sve diklice,
 hvata joj jak zora ljepotom nje lice ;
 vidju, da rajski dan dodje nam s milosti,
 meni bi ugodan s velikom radosti.

9

A sad se odiljam, ljepša od sunačca,
 pri tebi ostavljam pol moga srdačca.
 Druga polovina vazda mi je s tobom,
 ljepša od sunačca, ostaj, vaj, mi s bogom.
 Srce ti ostaje a duša sa mnom gre,
 gizdava gospoje, sahran' ga, ere mre.

5

10

Sve moje vesel'je ti si, kruna moja,
 medju sve na sviti ti mi si gospoja ;
 krunom si krunjena, meni si sudjena,
 glas te je i slava od rajske ljepotna.
 A misli tko ljubi, postavljam u tvoj sud,

5

Pj. 6: zad. 376. — Pj. 7: zad. 781. — Pj. 8: zad. 792. — Pj. 9: zad. 805. — Pj. 10: zad. 546, posljednja 4 stiha dolaze već u petoj knjizi Menčetićevoj, gl. str. 274 st. 49-52.

tko ljubav izgubi, je li mu veli trud?
je li mu boljezan? za što se meni mni,
da željna ljuvezan život je pakleni.

11

Dinara dobudi, u kih je svaka moć,
primljen ćeš bit svudi, gdi godir budeš poć.

Pjesme spjevane na narodnu

1.

Djevojka hodi po zeleni travi,
krunicu nosi od rožic na glavi.
Očima meni srdaće zamami,
da srce gori ljuvenima plami. 5
Jošte me rani dvima tanci prami,
da želim smrti, hrlo ka me hrani.
Tako ti bože tvoju majku shrani,
može li biti dielak meni pravi,
od vienca tvoga, koj nosiš na glavi? 10
Tako me bože oda zla obrani,
i još mi bože ćaća i braca shrani:
tebi se hrani vas tvoj dielak pravi
od vienca moga, koj nosim na glavi,
koji sam brala po velici slavi.

2

Djevojka je podranila, ružicu je brala;
s bosilkom ju razbiral, trudna je zaspala.
Nad njom poju dva slavica, djevojku su zvala:
ustan gori djevojčica, sanko ne zaspala.
Maglica se briegom krade, sad je na te pala; 5
cvitje hoće opaliti, koje si nabrala;

Pj. 11: zad. 752 sr. Menč. pj. knj. VI, br. 49 i Držićevu pj. 111.

Ovیه 6 pjesni čita se u zad. rkp. br. 166, 167, 168, 236, 324, 603.

Bit će po svoj prilici od Gjore Držića pobilježene. — Pj. 1: 5 dodano me 6 želim] rkp. želi 9 vienca] rkp. venačca.

Pj. 2: 3 djevojku] rkp. djevojčicu 4 ustan] rkp. ustani.

još te hoće privariti, ako nis' dobrala,
 za vjenačce drobnu ružu i cvitja ostala.
 Djevojka se razbudila, slavicom se ozvala :
 a vi slaviji lužanini, velika vam hvala, 10
 koji me ste razbudili, jurve bih zaspala,
 razbiraje drobnu ružu i cvitja ostala.
 Sinoć me je moja majka mladu hrabru dala,
 prid kojom sam vas večerak svezanih ruk stala.
 Žimi majka, žimi bratac, prie ga nisam znala, 15
 niti mu sam rosnu travu prid konja metala,
 razma sinoć. Mila majko, tebi budi hvala,
 ka si meni djevojčici mlada hrabra dala.

3

Djevojka je ružu brala po ravnoj livadi,
 oblaka je klikovala : hod' mi ružu hladi,
 da joj listak od sunačca gorko ne uvene,

9 u rkp. tuj se djevojčica razbludila 14 rkp. svezan ruke 18 ka] rkp. koja.
 Ova ista pjesma dolazi u fr. knj. rkp. 16 u dodatku pod brojem 4 ovako
 (ima je i rkp. 28:)

Djevojčica je podranila
 ružicu je brala ;
 sjutra rano prie sunačca
 u cvietku zaspala.
 Nad njom poju dva slavica
 ter djevojku bude :
 Ustan(i) gori djevojčice,
 sanko ne zaspala ;
 maglica se briegom krađe,
 sada je pala na te ;
 cvietak ti hoće oznobiti,
 koji si nabrala,
 drobne ruže za vjenačac
 i cvietja ostala.
 Tihi slavju lužanine
 velika ti hvala,
 koji me si probudio,
 ere bjeh zaspala,
 u ružici u drobnojzi,
 koju bjeh nabrala,
 drobne ruže za vjenačac
 i cvietja ostala.

da si svijemo dva vjenačca ružice rumene,
 jedan tebi drugi meni, gizdavoju djevojci. — 5
 neka nam je ličću sjeni do hrabrovih dvorci;
 jer ti mene hrabar čeka uz konjica steći,
 da mu konjic ne prisvene, vodice želeći.
 Oblak se je umolio gizdavoju djevojci,
 ter je vihra uzmolio, neka svije vienci. 10
 Suncu se je ražalilo na sinja oblaka,
 ter je vihra uzmolio: tako t' moga zraka,
 moreš li mi odoljeti, sinj oblak s livade,
 jer ću ružu popaliti, da joj listak spade.
 Nu djevojka bješe svila oba dva vjenačca, 15
 na sramotu toga vihra i gorka sunačca.
 U to hrabar s konjem dodje po svoju ljubovcu,
 vele ljubi: tuj ti podje tuj brati ljubicu?
 Ljubi hrabru odgovori djevojčica mlada:
 čemu hrabro konja mori, ja bih došla sama. 20
 Sunačcem sam bojak bila u drobnu ružicu,
 i tebi sam vjenčac svila na rusu glavicu.

4

Izrasla je vita jela na brieg dunaja,
 pod njom moma ružu žela, rodom gizdava.
 U nje mi su biela ličca, rajem gojena;
 oči ima kakoj strila, kim jad zadava. 5
 Jošte ima ruse kose, ke je savila,
 vrh njih nose zelen vinčac, kako taj vila.
 Tako ti boga diklice, mlada i gizdava,
 daj mi dilak od ružice, da mi t' je slava;
 konjcu momu rosne trave od tej livade,
 tvoga vienca s tvoje glave, vile gizdave. 10
 Tako mene višnji hrani, moj gospodine,
 i oda zla me obrani, moj mladi hrabre:
 tvoj vjenačac i ružicu, koju sam žela
 s jutra zorom prie sunačca ja vita jela.

Pj. 4: 11 dodano hrani 13 rkp. vienac i ružu. Pjesma ova nije dovršena.

5

Našla j' hrabra djevojčica u travici speći,
 prjedje ga je poljubila, neg li probudila.
 Na junaku su zlate ostroge,
 a na djevojci tanka košulja ;
 i zadješe se zlate ostroge 5
 za djevojčinu tanku košulju.
 Liepa je svila, još ljepša vila,
 liep mi je cviet, još ljepši sviet ;
 a junak se strielja iz rožanca luka,
 djevojka ga bljula iz zelena luga, 10
 strjelice mu brala, na konja ih dala.

6

Vila j' moma tri vjenačca; pelinak
 bere, ružicu prosiplje.
 Jedan j' vila od tratorka; pelinak
 bere, ružicu prosiplje.
 Drugi j' vila od bosioka; pelinak 5
 bere, ružicu prosiplje.

*Pj. 6 : Od 11 stiha poremećen je tekst ove pjesme, te nedolazi refrain
 pravilno na svojem mjestu, ali je ja ispravih po analogiji. Ovakova pjesma
 dolazi i u rkp. fr. knjižnice br. 16 u dodatku pod brojem 10 (a ima je i rkp.
 fr. knj. 28):*

Vila je moma dva vjenačca,
 pod njom led hrusta, hrusta ;
 da bi mi ju celovati u nje medna usta,
 u nje medna usta.
 Jedan vila od ružice,
 pod njom led hrusta, hrusta ;
 da bi mi ju celovati u nje medna usta.
 u nje medna usta.
 Koj će nosit na glavici,
 pod njom led hrusta, hrusta ;
 da bi mi ju celovati u nje medna usta,
 u nje medna usta.
 Drugi vije od tratorka,
 pod njom *itd*
 koj će hrabru darovati,
 pod njom *itd*
 hrabar momi zlat prstenak,
 pod njom *itd*.

Treti j' vila od ružice; pelinak bere, ružicu prosiplje.	
Koji j' vila od tratorka; pelinak bere, ružicu prosiplje.	10
Taj mi bracu darovala; pelinak bere, ružicu prosiplje.	
Koji j' vila od bosioka; pelinak bere, ružicu prosiplje.	
Taj mi j' sama pronosila; pelinak bere, ružicu prosiplje.	15
Koji j' vila od ružice; pelinak bere, ružicu prosiplje.	
Taj mi j' hrabru darovala; pelinak bere, ružicu prosiplje.	20

7

Rode moj, moj dobri rode. Sinoćka ti mene rode tujin junak obljudi, rode moj, moj dobri rode.	
A jutroska ti me rode udovicom ostavi, rode moj, moj dobri rode.	5
Skupite se, rode, svikolici, oružajte se, rode moj, moj dobri rode.	
Potjericu rode potjerajte, za junakom rode za tujinom, rode moj, moj dobri rode.	10
Konjica mu rode nastrieljajte, a njega mi živa dovedite, rode moj, moj dobri rode.	
Nigdje mi ga ne obranite, neka ga je meni pedepsati, rode moj, moj dobri rode,	15
Zlo neka je njemu bez pristanka, zimnju nojeu bez pokojna sanku, ljetnji danak bez pokojne sjence, rode moj, moj dobri rode.	20

Pjesme 7-12 dolaze u rkp. fr. knj. 16 u dodatku pod brojevima 1, 2, 3, 17, 18, 20; pjesme ove čitaju se i u rkp. 28 iste knjižnice, osim posljednje. Tekst im je mjestimice jačo poremećen.

8

Dvije sta mi se na vodi karale,
 karavši se su vjedri udarile;
 jedna mi drugoj: nevjernice moja,
 za č mi s' vazela moga ljubi draga?
 Lagneš mi, lagneš kako huda glava, 5
 ja ti sam hrabra i od prije znala,
 jošte ti niesam sedam lit imala,
 odkle me je majka hrabru namienila.
 Tri lita mu sam ran bosil gojila,
 od koga mu sam kimu polomila; 10
 od te sam kime tri vence savila.
 Jedan sam venčac bracu poklonila,
 drugi sam venčac sama pronosila,
 treći sam venčac niz Dunaj pustila.
 Plovaj mi plovaj, moj zeleni venče, 15
 ter mi doplovaj do hrabrova dvora.
 Kada mi budeš blizu hrabru dvora,
 dvaš mi ga klikni, tretjom pogovori:
 što stojiš hrabro, što ne greš domome?
 Ali mi ti su puti kameniti, 20
 ali mi ti su kupjenom zarasli?
 Ma kada budeš u carevi dvori,
 ne moj mi venca moga pronositi,
 za č imam bratju, ki caricu dvore,
 poznati hoće moj zeleni venčac, 25
 iseć mi će te, izranit mi te će.
 Hrabar djevojci tiho besjedjaše:
 neka t' me sieku, neka ti me rane,
 neka mi reku: er za ljubav umirem.

9

Livada se uresila,
 liskom se je sva pokrila;
 po njoj cafti svako cvietje
 i ružica od proljetja.
 Kraj livade zelen borak, 5
 a pod borkom bio šatorak;
 pod šatorkom djevojčica,

skutac drži pun cvjetica, ter mi vije dva vjenačca.	
U jedan biser unižuje, koji hrabru namjenjuje ;	10
drugi vije u ružici, koj' će nosit na glavici.	
Više mome slavic poje, na granici borka stoje.	15
Moma slavja zaklinala : bor ti krioca ne oblomi, kazuj meni za istinu, od kuda si doletnuo,	
jeda mi si gdi vidio moga hrabra gospodara ?	20
Slavic momi odgovori : bor mi krioca ne oblomi, vidio ti sam gospodara	
u majstora u zlatara, gdi kovaše zlaćen prsten, koj' će viencu uzdarje biti ; er se nada tvomu viencu, koj' mu misliš pokloniti	25
i uzdarje darovati.	30

10

Priliepa djevojka od roda pribjegla, a za njom za njome na kite svatove.	
Gdi ju dostigoše, trava zelenješe ; gdi š njom počivaše, vince žuberješe ; gdi ju dovedoše, dvori procraftješe ;	5
brata odobriše, stada raširiše, u svem bog pomaže, i nas da pomože.	

11

Pod nebom ljepše ptice ni, nego li soko sivoper ; da bi m' se njime stvoriti, letnuo si bih visoko, visoko soko pod oblak ;	5
---	---

a padnuo si bih nizoko,
 nizoko soko na orah.
 A pod orahom vila spi,
 ali je vila ali ni,
 ali je koja ina zvier ; 5
 bože, liepo t' je stvoren'je,
 ljepše nego li ljetnji dan.

12

Ela dušo kokorušo,
 operi mi moj testemelj.
 Ela momče kokoravče,
 ne imam ti ga u čem oprat ; 5
 ne imam ovdi bistre vode.
 Ela dušo kokorušo,
 tvoje oči bistra voda,
 operi mi moj testemelj.
 Ela momče kokoravče,
 ne imam ovdi raki saplun. 10
 Ela dušo kokorušo,
 tvoje ruke raki saplun,
 operi mi moj testemelj.
 Ela momče kokoravče,
 ne imam ovdi žarko sunce. 15
 Ela dušo kokorušo,
 tvoje srce žarko sunce,
 operi mi moj testemelj.

Pjesme dodane iz drugoga rukopisa

1

S brjemenom sve bitje dohodi na brieme,
 s brjemenom i cvitje još podje u sjeme.

Ove pjesme dolaze u rukopisu fr. knj. br. 16 u dodatku pod naslovom : „kitica pjesniva iz razlicieh spjevaoca skupjena“. Pošto se nekoje između pjesama ovoga dodatka nalaze i u drugih rukopisih, gdje su među Menčetičevimi pomiješane, to je sva prilika, da će još i ove ovdje naštampane biti Menčetičeve pjesme.

Pj. 1: fr. knj. 16 pod br. 9 sr. pj. 23 str. 467 i 24 str. 468.

S brjemenom sunačce zahodi za goru,
 s brjemenom i vjetar utiša na moru.
 S brjemenom i mrazi prid sunačcem spadnu, 5
 s brjemenom i drazi još da se sastanu.
 Brieme t' je i meni satvorit tuj milos,
 er me je dovela do smrti tva lipos.

2

Oh jaoh, vaj meni, blažen se mogah rit,
 dokoli ljuvezni ne davah na se prit;
 nu odkli odlučih dvoriti vil ovoj,
 život moj izmučih, pateći nepokoj.
 Blažena ma mlados jur bješe na saj svit, 5
 a sad plač i žalos hoće me zadavit.
 Jedino me stan'je u što se obrati ?
 u gorko plakan'je, ke me će skončati.
 Jaoh mirno živjen'je kako mi jur podje,
 a plačno cviljen'je na mene pridodje. 10
 Jaoh moji dobri dni i slavna godišta,
 da li mi jak no sni podjoste u ništa ?
 Jaoh kamo vesel'je, koje me jur grli,
 vidju da dresel'je sada me zagrli.
 Tko bi mnil na toj doć, ajmeh ma mladosti, 15
 da cvilim dan i noć bez niedne radosti !
 Pravo se rič nika na sviti govori :
 rana je bez lika, ljubavi tko dvori.
 Jaoh što ja oni hip ne vidih, što sad vim,
 ma nu bih jak no slip ter ne znah, kud hodim. 20
 Sree mi veljaše, kudi se spravljáš sad,
 koliko da znaše, jere éu prit na jad.
 Sad poznam, što je plač i što je tužiti,
 i što je oštar mač u srcu ćutiti.
 Sad poznam, što je zled i što je boljezan, 25
 i što je, jaoh, nered patiti po vas dan.
 Sad poznam, što je trud slobodu želeći,
 i što je vječni sud, neharniem dvoreći.
 Sad poznam, što je vaj i smrtne strjelice,
 koje mi vil ovaj postavi u sree. 30

Pj. 2 : fr. knj. 16, br. 16.

Sad poznam tej muke, kakve su pritrpit,
 kada se u ruke nemile bude prit;
 iz kojih jedan čas ne mogu iziti ja,
 jurve sam satren vas u mukah bez broja.

3

(bez početka)

Ter kako odsudjen da bude na sviti
 nebesi naredjen u vieke živiti,
 provodi ljepotu a konac ne znaje
 našem životu, kako se skončaje. 5

Nu ako reći smim, priroka da mi ni,
 na vjetru kako dim svi lete naši dni;
 ter kako ljetnji cvit i vjetar s planine
 mlados nam na saj svit do malo izgine.
 Da li ja ostavit kada se spomenem
 pun dika ovi svit, srdačcem utrnem; 10

ostinem kako mraz i mramor i kamen,
 probliedi moj obraz, vas kolik usahnem;
 tvrdje neg zimi led ostinem oni čas,
 toli mi njeka zled obujmi život vas.
 Odkole za mal hip, jaki no svak vidi, 15

naš obraz toli lip da na svit poblidi?
 krozi smrt nemilu, koja nas ukrada,
 kako vuk pritilu ovčicu od stada.
 Jur pokli smislím toj, ne scienim jedan vlas
 najmanši s glave moj, da imam carski glas; 20

da rečem, iman'je pod suncem sve koje
 ima se u znan'je, ovo je sad moje;
 da imam lieposti sve, koje danica,
 nebeskom krieposti da sjaju ma lica;
 odkole jedan čas jes i bit i ne bit, 25

što se zna, i danas slobodno mogu rit:
 neka t' je u znan'je, oj svietla kraljice,
 ka s' meni ufan'je, ar želim tve lice,
 ar bješe na sviti gizdava uresa,

*Pj. 3: fr. knj. 16 br. 20. Šteta što ovoj pjesmi nema početka, jer je su-
 deći po godini navedenoj u stihu 47-48 spjevana negdje oko 1497 god.; valjda
 od Menč. 10 utrnem] u mojem priepisu ostrnem 11 ostinem] rkp. ostanem.*

- ovo ću prav riti, jak angjel s nebesa. 30
 Jedina ka ctieše počten'jem, ljepotom,
 meju sviem slovješe nje ime dobrotom.
 A toj bog od višnje bješe dal milosti,
 da sjahu sve iz nje krieposne lieposti.
 Oh kad nam pojaše jak angjel u rajju, 35
 svak čuvši pravljaše: zamamljen ostaju.
 Toliko slavan glas u tanceh puštaše,
 da njeku srcu slas svakomu davaše,
 veće ner plovući Serena po moru
 i slavie pojući u gori u zoru, 40
 ke pišu što su ti, što vidih toj pravim,
 ar nije ni prie bi da ga š njom ja slavim.
 Vazda mi suzice, kada ju spomenem,
 poliju sve lice, er za njom vas venem.
 Najliše kad pojah razlike š njom pjesni, 45
 jeda li ovoj šnjah, sve mi se mni, u sni :
 tisuće četrsta i devedeset bi
 i četr godišta, kada je nam ne bi,
 dvadesti i jedan mjeseca il(inštaka),
 kad minul bješe dan, slava nje nam svaka. 50
 A sada pjesance veće reć nestaje,
 ner pridi u tance, gdi rados ostaje,
 jeda mi vidiš vil, u slavi koja vri,
 od koje ljuven stril godišta nosim tri.
 Moli ju od mene jaki no gospoju, 55
 ar život moj vene, da čuje što poju :
 reci joj, da nas smrt prieka ne privari,
 jaki no zviercu hrt da nas ne udari.

4

- Mogal bih suzami, ke ronim dan i noć,
 omekšat tvrd kami, prsi tve nije moć ;
 mogal bih uzdasi rastopit led i mraz,
 tve srce izlazi studenije svak čas.
 A gorko cviljen'je dosle bi očutil' 5
 gora, lis, kamen'je: — ti s' gluha na moj cvil.
 Ljubav, ka j' u meni, stegla bi na milos

pakljene tej sjeni, ne može tvu lipos.
 Al nije to u prav, da služi, gospodje,
 suze, uzdasi, [cvil] ljubav prid tobom man podje. 10

5

Da budem u raju, blaženi gdje stoje,
 i gdi se imaju radosti svakoje :
 ne bih još blažen bil ni vesel za dosti
 bez tvoje, draga vil, angjelske liposti.
 A da sam sred pakla ter da su vaj meni 5
 sve muke i sva zla, ke izriet moći ni,
 videć tve liposti, blažen bih bio ja,
 i vesel za dosti, jak da sam sred raja.
 Cić toga, gospoje, pokli si ti sama
 blaženstvo sve moje i svaka rados ma, 10
 molim te ja milo, ne bran' mi vidjeti
 sve liće pribilo, kiem sam živ na svieti ;
 a ja ti kupljen rob hoću vazda biti,
 dokoli tamni grob bude me prekriti.

6

Mnokrat sam, sunačce, hotil ti skazati,
 što moje srdačce kroz lipos tvu pati ;
 a'kad mi višnji zgor tvu lipos dopusti,
 ostanem jak mramor, rieć umre sred usti.
 Razgovor tim meni, meni sam ostaje, 5
 uzdasi ognjeni, er moj plam nestaje ;
 jer ni moć u pjesan izriti tebi daj
 trudnu mu boljezan, i smrtni cvil i vaj.
 Angjelska gospoje, tim rado sej pjesni
 prim', po kih sve moje poznat ćeš boljezni. 10

7

Čemu je strieljati jednoga, koji mre,
 i na smrt tirati, veselo pokli gre ?
 Silena Ljubavi, što tvoriš meni toj ?
 Kad se u san objavi, skončava život moj.

Eto si izranil' srce tač u meni, 5
 da veće tvojoj stril nigdire mjesta ni.
 Tim zaman ne trati, Ljubavi, tvoje stril,
 pokle mi zadati ne možeš veći cvil.

8

Vidju ja sunačce drugo sad na sviti,
 ko čini srdačce me u plam goriti,
 ko veću moć ima, neg sunce od gore,
 što studen i zima pridobit ne more; 5
 ko čini još ob noć srce me goriti,
 od koga ni se moć nikamo sakriti;
 komu bih usiljen sa sviem se pridati,
 ko rekoh umiljen u svemu slišati.
 Da ne bi srdačce me u prah sprazilo 10
 to drugo sunačce, ke si ti, ma vilo.

9

Jaoh čemu na svit saj izidoh, odkli tač
 sve dni je meni vaj družiti i gork plač?
 Čemu li oni čas, kom vidih ovi svit,
 od smrti tvoje vlas na mene ne ktje prit?
 Jaoh ne bi čes huda nad mnom vlas imala, 5
 nit bi mi od svuda žalosna sretala;
 ljuvena ni bi moć, gospodje svih vila,
 po vas dan i svu noć sužna me vodila.
 O žimi bože moj, je li ki meni lik,
 da gorko ovakoj ne tužim vas moj vik. 10
 Svakojzi lik rani najt će se u travi,
 a mene ništo ni da lika dobavi.
 Sama smrt u pokoj može sve postaviti
 i tužan život moj svih tuga izbavit.

10

Jaoh plačem po vas dan, jaoh veće kad je noć,
 budući pravedan služeći za svu moć.
 Tako ja sve trajem me brieme cvileći,

za drugo ne hajem, dragu vil' želeći.
 Oči me smanjkaju, suzice roneći; 5
 a život skončaju, sam sebe kuneći;
 tere moj život vas može se smrt zvati,
 kad mi je svaki čas s uzdahom plakati.
 Nu veće snižen'je ja žalim moje vil'
 ner moje služen'je ter imam goraki cvil; 10
 plamenom kim gorim, ne će mi dat pomoć,
 i kolik plač tvorim po vas dan i svu noć!

11

Mnokrat sam dat hotil svrhu mom životu,
 nesviestan drage vil er odjoh lipotu;
 a paka da rečem: ako dam smrt meni,
 veće vik ne stečem nje pogled ljuveni. 5
 Rekši toj odlučim priživit koji dan,
 i veće uzmučim, sred pakla našad stan;
 er za grih pokoru svaku ću zagrlit,
 po koj ću u dvoru vil moje vrat grlit.

12

Može li gorči gdi u paklu, jaoh, stan bit,
 neg meni, jaoh, ovdí gdi ću se pogubit;
 ako me gluha smrt izbavit ne bude,
 život moj sam ću strt, da odjem sve trude. 5
 Robovat ter služit nikako ne ću već,
 i stati u tuzi, sam sebi jad tvoreć,
 ter da li ćeš dobra živa me izvede;
 srce me ku obra, družu je svud sliede.
 U svemu š njom rados imat ću na sviti,
 čestita i mlados naša će vik biti. 10

13

Gospodje od svih vil, jedini moj cvite,
 blaženi plač i cvil, ki prolih krozi te;
 blažena boljezan, blaženi nepokoj,
 ki patim po vas dan, slaveći ures tvoj.

Blaženo sve brieme, koje sam strajal ja, slaveći tve ime u pjesneh bez broja.	5
Blažena još krieapos gorušte ljubavi, koja mi tvu liepos u srce postavi.	
Blaženi čas i hip, u ki mi satvori, da čemer i nalip veće me ne mori.	10
Blaženo smiljen'je, blažena rič tvoja, blaženo tve ktienje, da mi si gospoja.	
Blažena odluka, koju sam. dim uprav, odlučil, do vieka da t' služu ne pristav ; da t' služu ne pristav, jaki no pravoj vil, kojoj sam za ljubav život moj poklonil.	15
A sada z bogom stoj, moj cvite od dike, sluga sam vjeran tvoj i bit ću po vike.	

Pjesma Marina Krističevića

Isteci Danice, pogledaj s prozora, obasjaj me lice, jur ve je dan, zora ; jur slavic propiva, sunce se približe, ružica odsiva, mrak i tmu da stiže.	
Isteci danice, pogledaj s prozora, obasjaj me lice, jur ve je dan zora ; jur plove niz more pojući Serena, strijla se iz gore jeljenak Diana.	5
Isteci danice, pogledaj s prozora, obasjaj me lice, jur ve je dan, zora ; jur hrti tiraju košute po lugu, vile se sbiraju uz tanac k jezerju.	10
Isteci danice, pogledaj na mene, gdi život i srce kroz tebe me vene ; jer kako cvit biti ne može, što ne cti, takoj ja živiti bez tvoje milosti.	15

Ova je pjesma u zad. rkp. br. 702 s ovim istom rukom napisanim naslovom: „marijn cristichevich stakmi sij piesan“ 4 odsiva] rukop. odstiva 14 rkp. piše srice.

Ispravci i dodatci

Menč. knj. I pj. 2: dodaj, da se čita i u rkp. fr. knj. 16 br. 8; pj. 17, st. 8: *skrazi* ispravi *skrasi*; pj. 32, st. 5: *i smieša* čitaj *izmieša*; pj. 40, st. 28: *strilja* čitaj *strila*; pj. 61, st. 49: *zapne* ispravi *sapne*, st. 50: *sapne* ispravi *napne*; pj. 98 nije sigurno, da li je Menčetičeva; može biti Držičeva.

Menč. knj. II pj. 8, st. 18 *nasudi* ispravi *ne sudi*, gled. op.; pj. 49^b dolazi od stiha 5 do konca još u zad. rkp. na listu 269^b s neznatnim razlikama; naročito st. 13 i 15 mj. *ovu* ima *niku*; pj. 56 nije sigurno, da li je Menčetičeva; može biti Držičeva; st. 17 *pjesmi* ispravi *pjesni*; pj. 57, st. 8: *pribiram* ispravi *pribivam*; pj. 70, st. 6 čitaj ovako: *ni* (t. j. *nije*), *ko me uzbisni* itd. pj. 116, st. 5 *ter* ispravi *jer*, poradi akrostiha.

Menč. knj. III pj. 5, 50, 58, 110 može biti Držičeva; pj. 10: dodaj, da se čita i u rkp. fr. knj. 16, br. 34 i u fr. knj. 32 br. 4 s neznatnim razlikama; pj. 28, st. 12 čitaj ovako: *ki uzdah* (confidebam) *zaminit pojući*; pj. 46 st. 1 *me ne* čitaj *mene*; k pjesmi 44 čitaj: *ak. 71*; pj. 80 st. 28 *stari* ispravi *stvari*; pj. 81 st. 4: *bit* ispravi *biti*; pj. 103 st. 6 *do* ispravi *da*; pj. 105 u op. ispravi: *ak. III*.

Menč. knj. IV pj. 12 st. 7: *dat* čitaj *da t'* pj. 19, 20, 39, 96 može biti Držičeva? pj. 74, st. 1 *smilos* ispravi *milos*; pj. 82 st. 29 *češ* ispravi *čes*; pj. 90 u opazci čitaj: *ak. 311*; pj. 105 st. 14 čitaj: *tko slišiš, u drag skut da dražih vidit mož*.

Menč. knj. V pj. 22, st. 86: *slavila* ispravi *stavila*; pj. 25 st. 227 *ctiš* ispravi *čtiš*; pj. 26 st. 143 *al* čitaj *ali*; pj. 39 valja dodati, da se čita u rkp. fr. knj. 16, između pj. 27 i 28; pj. 51 st. 27-30 dolaze još kao odlomak na po se u zad. rkp. pod br. 237; pj. 53 st. 9 *uzpih* ispravi *uzupih*; st. 14, čitaj: *ako mu* itd.

Menč. knj. VI pj. 6, st. 1: *kod* ispravi *kad*; pj. 13, 35, 45, može biti Držičeva; pj. 43 st. 32 *da* ispravi *do*.

Držić pj. 9, st. 24 *listo* ispravi *liso*; pj. 21, st. 16: *zvata* čitaj *cvata*; pj. 34 st. 11: *sriļjala* ispravi *striljala*; pj. 71 nije Držičeva, nego prva četiri stiha sr. u Menč. I, 92; st. 7-8 sr. Menč. III, 62, 17-18; pj. 83, st. 3: *diglja* ispravi *dilja*; pj. 85, st. 4: *te* čitaj *ti*; pj. 102 st. 26: *ruku* ispravi *reku*; pj. 116 st. 109: *zo* ispravi *za*; pj. 117 st. 147 *noć* čitaj *moć*.

Pomieš. pj. 6 st. 13 *tvoja* ispravi *tvoju*; pj. 38, st. 7: *očito*, premda je tako u rkp., ipak čitaj: *očice*; pj. 48, st. 4: *robne* čitaj *drobne*.

Nekoje neznatne griješke u interpunkciji i izvrnutih pismenih, lako se same sobom ispravljaju.

K pjesmi 34, štampanoj na str. 472-473, dodajem naknadno, da se u rukopisu fr. knj. br. 77 čita pod brojem 6 kao Vetranićeva pjesma. I to povrh onieh stihova, koji su napred štampani, ima ta pjesma u Vetranićevu rukopisu još ove stihove:

U vieke po viek vas neka se može reć,
 s priekora da će glas onomuj vazda teć,
 bezredno gospoju ki čini na svieti
 proliti krv svoju, da bude umrieti. 5
 Od tuge i jada, pustivši plačan glas,
 ter sebi smrt zada za shranit svoju čas,
 da nitkor na svieti u niednoj državi
 ne može njoj rieti: da je sluga ljubavi.
 Er da se bude tač ljubavi pridala,
 vaj ne bi vazam mač smrt sebi sazdala. 10
 Za tolik nepokoj tiem sebe prisudi
 prikratit život svoj, da veće ne trudi.
 A za što moj bože, ner samo na svieti
 ljudskoga ne može priekora podnieti,
 meju sve ostale neka je život njoj 15
 viekušte zrcalo po svieti svieh gospoj.
 A za toj, a za toj vašu čas branite
 i u časti život svoj počteno shranite.
 Za č pravo mogu riet, što mudri govore: 20
 počten glas vas saj sviet da platit ne more.
 Er sve toj poznavava, tko tako razbira,
 počten glas i slava da nigdar ne umira;
 blaženstvo za č se toj na svieti dobude,
 tko shrani život svoj, splesavši sve blude;
 er prave: počten glas bolje je dobiti, 25
 nego li zlatan pas s priekorom nositi.

Ovako glasi podpun akrostih: Lukrecia Romana ubode sama sebe.

U knjižarnici Fr. Župana (Albrehta i Fiedlera) u Zagrebu mogu se dobiti knjige jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti i koje izlaze njezinom pomoću:

Rad jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, knjiga I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. U Zagrebu 1867. 1868. 1869. 1870. Ciena svakoj knjizi 1 for. 25 novč. a. v.

Povjestni spomenici južnih Slavenah. Izdaje Ivan Kukuljević Sakcinski. Knjiga I. U Zagrebu 1863. Ciena 3 for. a. v.

Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga. Napisao V. Jagić. Pomoću jugosl. akademije znanosti i umjetnosti. Knjiga I. Staro doba. U Zagrebu 1867. Ciena 1 for. 20 novč. a. v.

Rječnik lěčničkoga nazivlja. Sastavio dr. Ivan Dežman. Troškom jugosl. akademije znanosti i umjetnosti. U Zagrebu 1868. Ciena 1 for. 50 novč. a. v.

Monumenta spectantia historiā Slavorum meridionalium. Vol. I. **Listine o odnošajih izmedju južnoga slavenstva i mletačke republike.** Skupio S. Ljubić. Na sviet izdala jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. U Zagrebu 1868. Ciena 3 for. a. v.

Stari pisci hrvatski. I. Pjesme Marka Marulića. Skupio I. Kukuljević Sakcinski. Na sviet izdala jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. U Zagrebu 1869. Ciena 2 for. a. v.

Stari pisci hrvatski. II. Pjesme Šiška Menčetića Vlahovića i Gjore Držića. Skupio V. Jagić. Na sviet izdala jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. U Zagrebu 1870. Ciena 2 for. a. v.

Flora croatica. Auctoribus Dr. Jos. Schlosser et Lud. Farkaš-Vukotinić. Sumptibus et auspiciis Academiae scientiarum et artium Slavorum meridionalium. Zagrabiae 1869. Constat 6 fl. a. v.

Starine. Izdaje jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. Knjiga I. U Zagrebu 1869. Ciena 1 for. 25 novč. a. v.